

БЕЗПОЩАДНО²

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмизирани по целия свят.

АТИКА

Само Кланси може да ни сграбчи с такава невероятна смесица от задъхан сюжет, изключителни характери и автентични тайни. Това е неговата запазена марка. *The New York Times Magazine*

ТОМ КЛАНСИ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА

130 лв.

ТОМ КЛАНСИ БЕЗПОЩАДНО 2

Превод: Петко Петков

chitanka.info

Две мисии, две войни, един мъж... И времето полита смъртоносно. Този път мишената е човекът за специални поръчения в ЦРУ мистър Кларк. Някой се е погаврил жестоко с любимата му. Полицията е безсилна да разкрие убийците. Но бившият „тюлен“ знае как да раздава наказания.

Светът на мръсните пари, който подхранва тероризма, интересува доста силно и ЦРУ.

Така личното отмъщение се превръща в мисия. Жестока, кървава, безпощадна...

20.

РАЗХЕРМЕТИЗИРАНЕ

Кели спря на кея малко след четири сутринта. Той приближи скаута до яхтата си и след като се увери, че наоколо няма хора, отвори задната врата.

— Скачай — каза Джон и Били го послуша.

Кели го качи на борда и го насочи към каюткомпанията. Там взе въже и върза китките на пленника си за една халка на пода. След десет минути яхтата се бе отделила от кея и се насочваше към залива. Най-сетне Кели си позволи отпускане. Той включи автопилота и разхлаби жиците около ръцете и краката на Били.

Чувстваше се изморен. Преместването на Били от фолксвагена в скаута се бе оказало по-трудно от очакваното. Извади и късмет, че не го забелязаха от вестникарския камион, който хвърляше вързопите с вестници по ъглите. Оттам щяха да ги вземат пощальоните и да ги разнесат по домовете още преди шест. Кели се настани в капитанското крило с чаша кафе в ръка и протегна тялото си като награда за усилията му.

Джон бе намалил светлината в каюткомпанията, за да може да управлява, без тя да му пречи. На кея „Дъндалк“ имаше пет-шест търговски кораба, но около тях се забелязваше много малко движение. По това време на денонощието водата действаше успокояващо. Духаше лек ветрец, а крайбрежните светлини танцуваха по леко набраздената огледална повърхност. Червените и зелените лампички на буйовете премигваха и предупреждаваха моряците за плитчините. „Спрингър“ мина покрай Форт Карол — осмоъгълник от вулканична скала, направен от лейтенант Робърт Е. Лий, инженерни войски. На север блещукаха оранжевите светлини на завода „Бетлеем стийл спароуз“. Влекачите вече се размърдваха, за да изкарат корабите от пристана или за да настанят нови в него. Ръмженето на дизеловите им двигатели се носеше над гладката повърхност на водата и звукът се струваше на Кели приятелски. По някакъв странен начин този шум

само подчертаваше тишината преди изгрева. Покоят подчиняваше всичко наоколо точно както трябва да бъде преди началото на всеки нов ден.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Били.

Парцалът вече не бе в устата му и той явно трудно понасяше тишината. С вързани зад гърба ръце, но със свободни крака той седна на пода.

Кели отпиваше от кафето си. Ръцете му си почиваха и той не обърна внимание на шума зад себе си.

— Казах, кой, на майната си, си ти! — повтори Били по-силно.

Денят щеше да бъде топъл. Небето бе ясно и обсипано със звезди. Не се виждаше дори и следа от облак. Температурата бе двадесет и пет градуса, което предвещаваше горещ августовски ден с жарко слънце.

— Слушай, тъпак такъв, искам да знам кой си!

Кели леко се поразмърда в широкия стол и отново отпи от кафето си. Поддържаше курс едно-две-едно и се движеше в южния край на плавателния канал както обикновено. Насреща му се приближаваше ярко осветен влекач, който теглеше две баржи. Все още бе твърде тъмно и Джон не успя да види с какво са натоварени. Кели провери светлините им и установи, че са поставени правилно. Бреговата охрана щеше да остане доволна, макар че тя често отправяше укори към местните влекачи. Джон се зачуди що за живот бе това да местиш баржи нагоре-надолу из залива. Сигурно бе ужасно скучно да правиш едно и също нещо на лягане и на ставане. Да се движиш от север на юг и обратно постоянно с шест възела и всеки ден да виждаш едни и същи неща. Е, поне правеха добри пари. Капитан, помощник, механик и готвач. Трябваше да имат готвач. Вероятно разполагаха и с един-двама общи работници. Кели не бе сигурен за последното. Всички членуваха в профсъюза и получаваха прилични заплати.

— Виж, не знам какъв е проблемът, но поне можем да го обсъдим, нали?

Маневрирането на малко пространство обаче без съмнение бе трудно. Особено пък ако излезеше вятър. Тогава баржите сигурно ставаха неуправляеми. Но не и днес. Днес щеше да бъде тихо и адски горещо. Кели подмина Бодкин пойнт и започна завоя си на юг. Оттук се виждаха премигващите червени светлини на моста „Бей“ в

Анаполис. Първите зари на утрото вече облизваха хоризонта на изток. Картината навяваше тъга. Последните два часа преди изгрев-слънце бяха най-хубавото време от денонощието, но малцина го оценяваха. Типично за хората, които обикновено не знаят какво точно става около тях. Кели си помисли, че вижда нещо, но стъклото пред него му пречеше и той излезе на палубата. Първо вдигна морския си бинокъл 7×50, а после и микрофона на радиото си.

— Моторна яхта „Спрингър“ вика брегова охрана — четириедно. Край.

— Тук е бреговата охрана, „Спрингър“. Говори Португалеца. Къде си тръгнал толкова рано, Кели. Край.

— Въртя морска търговия, Ореза. А ти какво ще кажеш за свое оправдание? Край.

— Търся да спася някой непрокопсан търговец като теб и да се поупражня. А ти какво си мислиш? Край.

— Радвам се да го чуя, брегова охрана. Ако бутнеш ръчките пред теб към носа на кораба — това е заострената част, — ще върви побързо. А обикновено заострената част се насочва на същата страна, в която въртиш руля. Нали разбираш, въртиш наляво и завиваш наляво, въртиш надясно и заминаваш натам. Край.

В ефира се разнесе смях.

— Прието, „Спрингър“, веднага ще го кажа на екипажа си. Благодаря ви за съвета, сър. Край.

Екипажът на патрулния катер бе изморен от осемчасовото дежурство, през което не се бе случило нищо. Ореза бе поверил руля на един от младите моряци и сега, облегнат на рубката, пиеше кафето си и си играеше с радиостанцията.

— Знаеш ли, „Спрингър“, не приемам такива шеги от много хора. Край.

— Добрият моряк трябва да уважава по-опитните от него, брегова охрана. Я ми кажи, вярно ли е, че вашият катер има колела на дъното? Край.

— Ооооо — обади се някакъв нов кореспондент в мрежата.

— Отговорът на въпроса ви е отрицателен, „Спрингър“. Сваляме тренировъчните колела веднага щом флотските недоносчета напуснат

корабостроителницата. Просто не искаме да плашим изнежени същества като вас, които хващат морска болест само като ги погледнат. Край!

Кели цъкна с език и промени курса си, за да остане на почетно разстояние от малкия катер.

— Добре е човек да знае, че териториалните ни води са в такива надеждни ръце, брегова охрана. Особено пък преди уикенда.

— Внимавай, „Спрингър“, или, току-виж, сме ти направили една бърза проверка!

— Искаш да пуснеш парите на данъкоплатците в действие?

— Мразя да гледам как се пропиляват.

— Просто исках да се уверя, че не спите, брегова охрана.

— Прието. Много сме ви задължени, сър. Вече почнахме да дремем. Приятно е да знаеш, че наоколо се навъртат професионалисти като теб, които да ни държат нащрек.

— Попътен вятър, Португалец.

— Подобно, Кели. Край.

В ефира отново се възцари обичайната тишина.

„Погрижихме се и за това“ — помисли си Кели. Нямахше да е много приятно, ако Португалеца наминеше при него да си побъбрят. Не и сега. Кели остави микрофона и слезе долу. Източният хоризонт вече бе оранжев. След десетина минути слънцето щеше да изгрее.

— Какво беше това? — попита Били.

Кели си наля нова чаша кафе и провери автопилота. Вътре беше доста топло и той съблече ризата си. Белезите по гърба му, оставени от пушката, едва ли можеха да се виждат по-ясно дори и в слабо осветената каюткомпания. Последва дълго изразително мълчание, подчертано от дълбока въздишка.

— Ти си...

Този път Кели се обърна и погледна голия мъж, завързан за халката на пода.

— Позна.

— Но аз те убих — възрази Били.

Той никога не го бе казвал. Хенри забрани, защото смяташе темата за маловажна.

— Така ли мислиш? — попита Кели и отново погледна през люка.

Единият от дизелите му загряваше и той си каза, че трябва да провери охладителната система, след като свърши останалата работа. Иначе яхтата бе послушна както винаги. Почти невидимите вълни леко поклащаха корпуса и тя се движеше с двадесет възела и с леко повдигнат нос. Кели отново се протегна и позволи на Били да види белезите му и онова, което е под тях.

— Значи затова... тя ни разказа всичко за теб, преди да я пречукаме.

Кели провери уредите и погледна картата, защото наближаваше моста над залива. Скоро щеше да мине в източната страна на плавателния канал. Вече поглеждаше часовника на яхтата — наричаше го „хронометър“ — всяка минута.

— Пам беше страхотна кучка. Остана си такава до края — опита се да подразни мъчителя си Били. Той пълнеше тишината със зловните си думи и сякаш намираше кураж в тях. — Въпреки това не беше много умна. Не беше.

Точно когато отмина моста, Кели изключи автопилота и обърна руля с десет градуса към пристанището. Сутринта нямаше много движение, но той все пак се огледа внимателно преди маневрата. Чифт светлини на хоризонта му подсказаха, че към него се приближава търговски кораб. Вероятно бе на около дванадесет километра. Кели можеше да включи радара и да провери, но при тези атмосферни условия това щеше да си бъде чисто прахосване на електричество.

— Разказа ли ти от какво са белезите? — злорадстваше Били. Той не успя да види, че ръцете на Кели се стягат около руля.

„Белезите по гърдите, изглежда, са направени с чифт обикновени клещи“ — твърдеше докладът на патолога. Кели бе запомнил всяка думичка от сухата медицинска фразеология. Те изпъкваха в съзнанието му, сякаш бяха изрязани с диамантено перо върху стоманена плоча. Зачуди се дали лекарите чувстват нещата по същия начин. Вероятно. Гневът им сигурно се изразяваше в сухия език на писанията. Професионалистите бяха такива.

— Знаеш ли, че тя се разпя и ни разказа всичко? Как си я взел на стоп, как сте си прекарвали заедно. Ние сме я учили на това, господинчо. Ти си ни длъжник! Сигурно не ти е разказала, че преди да избяга, се чука с всички ни по три-четири пъти. Трябва да се е мислила

за голяма хитруша. Предполагам, и през ум не ѝ е минавало, че отново ще я чукаме.

„0+, 0-, АВ-“ — помисли си Кели. Нулева кръвна група бе най-често срещаната и трите вероятно не означаваха само трима мъже. „Каква е твоята кръвна група, Били?“

— Малка уличница. Хубава, но просто скапана уличница. Точно така си умря. И това ли не знаеш? Умря, докато я чукаше един пич. Удушихме я и сладкото ѝ задниче продължаваше да се движи, докато лицето ѝ не стана мораво. Беше доста забавно — увери го Били с похотлива усмивка, която Джон не искаше да вижда. — Аз също се забавлявах с нея. Три пъти, човече! Бих я, удрях я, чуваш ли ме?

Кели дишаше бавно и ритмично с широко отворена уста. Не искаше мускулите му да се напрягат. Утринният вятър леко се усиливаше и сега яхтата се отклоняваше с около пет градуса вляво и вдясно от оста си. Кели остави тялото си да се люлее в успокояващия ритъм на вълните.

— И какво толкова е станало? Та тя е просто една мъртва курва. Смятам, че двамата с теб ще успеем да се разберем. Знаеш ли колко си тъп? В къщата имаше седемдесет бона, тъпо копеле. Седемдесет бона!

Били спря. Тирадата му не вършеше работа. И все пак разгневеният човек греша, а той бе успял да ядоса Кели преди, затова продължи:

— Сигурно ти е най-кофти, че тя е трябвало да се тъпче с наркотици. Ако е знаела друго място, на което да ги потърси, никога нямаше да ви открием. След това и ти сгафи, помниш ли?

„Да, помня.“

— Искам просто да ти кажа, че излезе голям малоумник. Да не би да не си чувал за телефони? След като заседнахме на онова място, се обадихме на Бърт. Той докара неговата кола и ние тръгнахме просто да обикаляме. И, хоп, ето ви и вас, лъснали в онзи джип. Тя сигурно ти е изпила мозъка, човече.

„Телефон? Нима нещо толкова просто е убило Пам? — запита се Кели и мускулите му се стегнаха. — Наистина си пълен идиот, Кели.“ Раменете му се отпуснаха само за секунда. Той разбра колко е виновен всъщност за смъртта ѝ и осъзна безплодието на опитите си за отмъщение. Безплодни или не, Джон щеше да ги довърши. Той се изправи в стола си.

— Искам да кажа колко ли тъп трябва да е човек, за да остави добре забележимата таратайка като твоята по средата на улицата? — попита Били, който бе забелязал, че усилията му дават резултат. Сега вече можеше да започне с преговорите. — Малко съм изненадан, че си жив, но трябва да знаеш, че нямам никакво лично отношение към теб. Може би не си знаел какво е вършела за нас. Не можехме да я пуснем да си отиде след всичко, което бе научила, нали? Виж, хайде да се разберем. Ще компенсирам загубата ти.

Кели провери автопилота и водата около яхтата. „Спрингър“ се движеше равномерно по постоянен курс и наоколо не се виждаше нищо опасно. Той стана от стола си и седна на друг — по-близо до Били.

— Казала ви е, че сме дошли, за да си вземем наркотици, така ли? Това ли ви е казала? — попита Кели, вперил поглед в очите на Били.

— Да, точно така — отвърна пленникът му успокоен.

Сълзите, които потекоха от очите на Кели, го изненадаха. Може би сега бе удобният момент да се измъкне.

— Божичко, съжалявам, човече — каза Били с погрешна интонация. — Искам да кажа, че просто си нямал късмет.

„Нямал съм късмет? — Той затвори очи само на няколко сантиметра от лицето на Били. — Милостиви Боже, тя се е опитвала да ме предпази. Дори и след като попадна в ръцете им заради мен. Не е знаела дали съм жив или мъртъв, но все пак е лъгала, за да ме предпази.“ Това му дойде в повече и Кели просто се срина за няколко минути. Но дори и това си имаше определена цел. След известно време Джон обърса сълзите и заедно с тях изчезнаха всички човешки чувства, които можеха да са полезни на пленника му.

Джон се изправи и се върна на капитанския стол. Не искаше повече да гледа малкото копеленце. Можеше наистина да изгуби контрол, а това бе опасно.

— Том, в крайна сметка може и да се окажеш прав — каза Райън.

Според шофьорската книжка — вече бе проверено — нямаше арести, но затова пък не можеше да се оплаче от липса на пътни нарушения — Ричард Оливър Фармър бе двадесет и четири годишен и

никога нямаше да навърши двадесет и пет. Бе издъхнал от един-единствен удар с нож в сърцето. Острието бе минало през перикардия и разрязало сърдечния мускул. Размерът на раната — обикновено такива травми се затваряха бързо и ставаха трудни за намиране — показваше, че нападателят е завъртял острието, доколкото му е позволявало разстоянието между ребрата. Раната бе голяма и сочеше, че острието на ножа е широко около пет сантиметра. Имаше обаче и допълнителна информация, която бе по-важна.

— Не е бил много умен — забеляза съдебният лекар.

Райън и Дъглас кимнаха. Господин Фармър носеше голяма свободна бяла риза. На вратата висеше окачено и сако. Убиецът му бе избърсал ножа си в ризата. Три следи, едната от които много ясна и направена с кръвта на жертвата. Ричард още носеше пистолета на кръста си, но не бе имал възможност да го използва. Още една жертва на уменията и изненадата. По-младият от двамата полицаи посочи едно от петната с молив.

— Знаеш ли какво е това? — попита Дъглас. Въпросът му бе реторичен и той побърза да отговори сам: — Стандартен боен нож на морски пехотинец. Самият аз имам един къщи.

— Добре са го наточили — забеляза лекарят. — Прорезът е много чист. Пробил е кожата почти като хирург. Вероятно е срязал сърцето наполовина. Много точно свършена работа, господа. Ножът е минал по идеална траектория, без да засегне никакви ребра. Само един удар. Нашият човек добре е знаел какво прави.

— Още един, Ем. Убит от въоръжен престъпник. Нашият приятел се е приближил и го е очистил бързо.

— Да, Том, сега вече ти вярвам — кимна Райън и се качи горе при другия екип детективи.

В предната спалня се виждаха куп мъжки дрехи, платнена торба, пълна с пари, нож и пистолет. В средата бе сложен матрак, по който имаше следи от семенна течност — някои все още незасъхнали. Имаше и дамска чантичка. Въобще един куп доказателства, които да бъдат описани от по-младите му колеги. Трябваше да се изследват кръвните групи от семенната течност, да се свалят и трите идентификации — предполагаша, че са три. Пред къщата имаше дори кола. Най-сетне нещо подобно на истински случай за убийство. Фотографите вече бяха изщракали по половин дузина ленти. Но за

Райън и Дъглас нещата като че ли вече бяха ясни по някакъв странен начин.

— Познаващ ли онзи Фарбър в „Хопкинс“?

— Да, Ем, той работи с Франк Алън по случая „Гудинг“. Наистина си го бива — позволи си да допълни Дъглас. — Странен е, но си го бива. Между другото тази сутрин трябва да се явя в съда.

— Добре, аз ще се оправя тук. Дължа ти една бира, Том. Ти се сети преди мен за нашия човек.

— Благодаря, някой ден може и аз да стана лейтенант.

Райън се засмя, извади цигара и слезе по стълбите.

— Ще се съпротивляваш ли? — попита с усмивка Кели. Той току-що бе слязъл отново в каюткомпанията, след като завърза яхтата на кея.

— И защо трябва да ти помагам с нещо? — отвърна Били, както си мислеше, непокорно.

— Добре. — Кели извади ножа си приближи до едно особено чувствително място. — Щом искаш, можем да започнем веднага.

Цялото тяло потръпна, но един орган повече от другите.

— Добре, добре!

— Така. Искам да научиш нещо от цялата тази история. А то е — никога повече да не причиняваш болка на жена.

Кели освободи Били от халката на пода и го изправи с все още здраво вързани ръце.

— Мамка ти, човече! Ти ще ме убиеш! Няма да ти кажа нищичко.

Кели го завъртя към себе си и го погледна в очите.

— Няма да те убия, Били. Ти ще напуснеш този остров жив. Обещавам.

Объркването, изписано по лицето на пленника му бе толкова развеселяващо, че Кели дори се усмихна за секунда. После поклати глава. Каза си, че прокарва много тясна и опасна пътечка между две еднакво дълбоки пропасти. И в двете лежеше лудостта — различна по вид, но еднакво разрушителна. Джон трябваше да се откъсне от действителността и същевременно да не я изпуска от очи. Кели помогна на Били да слезе и го поведе към бункера с работилницата.

— Жаден ли си?

— Трябва и да се изпикая.

Кели го избута към някаква трева.

— Давай — каза той и изчака.

Били явно не обичаше да бъде гол. Не и пред друг мъж и не в такова зависимо положение. Той вече не се опитваше да говори с Кели, не и по правилния начин, което бе глупаво. В страха си Били бе опитал не толкова говори с Кели като човек, а чрез спомените си за смъртта на Пам да си създаде илюзия за сила. В същото време тишината може би щеше... не, сигурно нямаше да го спаси. Въпреки това тя можеше да създаде съмнения, особено пък ако Били бе достатъчно умен, за да измисли някоя достоверна история. Но страхът и глупостта често са приятели, нали? Кели отвори секретната ключалка, пусна осветлението и блъсна Били вътре.

В бункера имаше стоманен цилиндър с диаметър четиридесет сантиметра и колелца от лята стомана. Капакът му висеше на пантите си.

— Ще влезеш вътре — каза Кели.

— Гледай си работата, човече! — отвърна Били и в тона му отново пролича упорство.

Кели го удари с тъпото на ножа в тила и Били падна на колене.

— Така или иначе ще влезеш вътре. Не ми пука дали ще си разкървавен или не.

Последното бе лъжа, но подейства. Джон го вдигна за врата и вкара главата и раменете му в отвора.

— Не мърдай.

Стана по-лесно, отколкото очакваше. Кели взе един ключ от стената и отключи белезниците на Били. Усещаше напрежението на пленника си, който си мислеше, че може да направи нещо. Джон обаче действаше бързо. Трябваше само да развие един болт, да освободи двете ръце и да бодне Били с ножа. Това бе достатъчно, за да го откаже от мисълта за съпротива и да го задържи вътре. Били бе твърде страхлив, за да приеме болката като цена за бягството си. Той трепна, но не оказа никаква съпротива въпреки геройските си мисли.

— Вътре!

Кели го бутна в цилиндъра и когато и краката му влязоха, дръпна капака и го зави. После излезе и угаси осветлението. Трябваше да

хапне нещо и да подремне. Били можеше да почака. Това щеше да улесни нещата.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча доста разтревожено.

— Здравсти, Санди, обажда се Джон.

— Джон! Какво става?

— Как е тя?

— Имаш предвид Дорис? Сега спи — каза Санди. — Джон, кой... искам да кажа, какво ѝ се е случило?

Кели стисна телефонната слушалка.

— Санди, искам да ме изслушаш много внимателно. Много е важно.

— Добре, казвай.

Санди бе в кухнята и наглеждаше кафето. През прозореца се виждаха съседските деца, които играеха на поляната. Гледката обикновено ѝ действаше успокояващо, но не и сега.

— Първо, не казвай никому, че тя е при теб. Най-вече на полицията.

— Джон, тя е в ужасно състояние. Пристрастена е към хапчетата, а на всичко отгоре сигурно е и болна. Трябва...

— Тогава се обади на Сам и Сара. На никого друго. Разбра ли ме, Санди? На никого. Санди... — Кели се поколеба. Беше му трудно да го каже, но трябваше да изясни нещата. — Поставих те в опасност. Хората, които са малтретирани Дорис, са същите...

— Знам, Джон. Сетих се сама. — Тонът на сестра О'Тул бе неутрален, но тя също бе виждала снимките на Памела Маден. — Джон, тя ми каза, че... си убил някого.

— Да, Санди, направих го.

Сандра О'Тул не се изненада. Преди няколко часа сама бе достигнала до правилните изводи, но трябваше да го чуе от него. Имаше нещо в начина, по който Кели го каза. Спокойно, сякаш между другото. „Да, Санди, направих го.“ Изхвърли ли боклука? Да, Санди, изхвърлих го.

— Санди, това са много опасни хора. Нима можеш да оставя Дорис при тях? За бога, Санди, видя ли какво са...

— Да.

Санди отдавна бе напуснала „Бърза помощ“ и спомените за това, което хората си правеха един на друг, вече бяха избледнели.

— Съжалявам, че...

— Стореното — сторено, Джон. Аз ще се оправя.

Кели замълча за момент и събра сили от гласа ѝ. Може би това бе разликата между тях. Неговите инстинкти диктуваха да намира хората, вършещи злини, и да се разправя с тях. „Открий и унищожи.“ Той се предпазваше по различен начин и с изненада установи, че тази жена може би бе по-силна от него.

— Трябва да преценя точно какво лечение ѝ е нужно.

Санди се замисли за младата жена на втория етаж. Тя ѝ бе помогнала да се изкъпе и белезите от ужасното физическо насилие я бяха потресли. Но най-много я тревожеха очите на момичето. Те бяха напълно мъртви. В тях липсваше дори пламъчето на последната надежда, което обикновено блещукаше в погледите на обречените пациенти. Въпреки всичките години, през които се бе занимавала с хора в критично здравословно състояние, Санди никога не бе осъзнавала, че човек може да бъде унищожен от друго нарочно, със садистична злоба. Тя знаеше, че сега също може да стане обект на внимание от страна на тези хора, но страхът ѝ не бе по-голям от ненавистта към тях.

Кели изпитваше противоположните чувства.

— Добре, Санди, но ми обещавай, че ще внимаваш. Обещавай ми.

— Ще внимавам: Смятам да се обадя на доктор Роузън. — Тя замълча. — Джон?

— Да, Санди?

— Това, което вършиш... не е хубаво, Джон.

Санди се мразеше заради тези думи.

— Знам — отвърна Кели.

Санди затвори очи. Виждаше децата на поляната отвън и Джон, където и да се намираше той. Виждаше и изражението на лицето му. Знаеше, че трябва да каже на глас и другата част от мисълта си, затова дълбоко си пое дъх:

— Но не ме интересува. Вече не. Разбирам те, Джон.

— Благодаря — прошепна Кели. — Добре ли си?

— Не се тревожи.

— Ще се опитам да се върна възможно най-бързо. Не знам какво ще правим с нея...

— Остави това на мен. Ще се погрижим за Дорис. Все ще измислим нещо.

— Добре, Санди... Санди?

— Какво, Джон?

— Благодаря.

Линията прекъсна.

„Няма защо“ — каза си тя и затвори. Какъв странен човек. Той убиваше хора. Отнемаше живота на човешки същества напълно безмилостно и го заявяваше съвсем спокойно. И все пак се бе изложил на опасност, за да спаси Дорис. „Не мога да го разбера“ — каза си Санди и набра някакъв номер.

Доктор Сидни Фарбър напълно се покриваше с представата на Емет Райън: около четиридесетгодишен, нисък, с брада, еврейски черти и лула в устата. Той не стана при влизането на детектива, а просто му махна с ръка към един стол. Преди обяд Райън бе изпратил на психиатъра откъси от досието по случая и явно докторът ги бе прочел. Те лежаха на бюрото пред него, подредени в две купчинки.

— Познавам колегата ви, Том Дъглас — каза Фарбър и изпусна облаче дим от лулата си.

— Да, сър. Той ми предаде, че сте оказали голяма помощ при разрешаването на случая „Гудинг“.

— Господин Гудинг бе много болен човек. Надявам се, че ще получи лечението, от което се нуждае.

— И този ли е толкова болен? — попита лейтенант Райън.

Фарбър вдигна поглед.

— Този е здрав поне колкото нас. От психиатрична гледна точка дори по-здрав. Но това не е толкова важно.

— Току-що казахте „този“. Значи приемате, че убийствата са извършени от един и същ човек. Защо?

Психиатърът се облегна на стола си.

— В началото не мислех така. Всъщност Том го забеляза преди мен. Свързващото звено във всички случаи е майсторството.

— Правилно.

— С психопат ли си имаме работа?

Фарбър поклати глава.

— Не. Истинският психопат е човек, който не може да се справи с живота. Той възприема реалността по много индивидуален и ексцентричен начин. Светогледът му доста се различава от този на останалите хора. В почти всички случаи това объркване се проявява по прост и лесен за разбиране начин.

— Но Гудинг...

— Господин Гудинг е онова, което... Има един нов термин: „дисциплиниран психопат“.

— Добре, но съседите му не са разбрали, че е такъв.

— Вярно е, но психичната обърканост на господин Гудинг се изявява в жестокия начин, по който е убивал жертвите си. Във вашите убийства обаче липсва ритуалният елемент. При тях няма обезобразяване. Освен това не личат никакви сексуални подбуди. Както знаете, те обикновено се изразяват в рани по шията. Не — поклати отново глава Фарбър, — този човек действа професионално. Той въобще не освобождава емоции. Просто убива хора и го прави заради напълно рационална причина. Поне на него му изглежда такава.

— Тогава защо?

— Очевидно е, че не става въпрос за кражба. Мотивът трябва да се търси другаде. Той е ужасно разгневен на нещо и струва ми се, че съм срещал подобни чувства и преди.

— Къде? — попита Райън.

Фарбър посочи отсрещната стена. В орехова рамка върху парче червено кадифе се виждаха закачени пехотинска значка, парашутистки вензели и медал. Детективът не можа да съдържа изненадата си.

— Доста глупаво, нали? — махна пренебрежително Фарбър. — Малкото еврейче иска да покаже какъв голям мъж е станало. Е — усмихна се психиатърът, — мисля, че наистина показах.

— Аз не харесвам много Европа, но в интерес на истината не съм разглеждал забележителностите.

— В каква част сте служили?

— Втора рота на Пет-нула-шест.

— Военновъздушни сили. Парашутист, нали?

— През цялото време, док — отвърна детективът и потвърди, че навремето и той е бил млад и глупав. Райън си спомни колко бе слаб,

когато скачаше през люковете на С-47. — Скачал съм над Нормандия и Айндховен.

— А Бастон?

Райън кимна.

— Там съвсем не беше приятно, но поне влязохме с камиони.

— Е, тогава знаете срещу какво сте изправен, лейтенант Райън.

— Обяснете ми.

— Ето ключа към загадката — подаде му Фарбър показанията на госпожа Чарлз. — Маскировката. Трябва да е бил маскиран. За да забиеш нож в основата на черепа, се изисква здрава ръка. Убиецът ви не е бил алкохолик. Те повсеместно имат проблеми със здравето и физиката си.

— Но това въобще не отговаря на шаблона — възрази Райън.

— Мисля, че отговаря, но не е така очевидно: Да се върнем назад. Представете си, че сте в армията и сте член на елитна част. Преди всяка мисия разущавате целта си, нали?

— Винаги — съгласи се детективът.

— Сега пренесете ситуацията в градски условия. Как ще го направите? Просто ще се маскирате. И така нашият приятел е решил да се превъплъти в бездомен алкохолик. Колко такива хора има по улиците? Мръсни, вмирисани, но съвършено безобидни за останалите. Те са невидими и човек просто ги изключва от околната среда. Всички го правят.

— Все още не...

— Но как влиза и излиза? Мислите ли, че взема автобус или пък такси?

— Кола?

— Маскировката е нещо, което след употреба се сваля. — Фарбър вдигна една от снимките, направени при убийството на младежа. — Той убива двамата пласъори на няколко пресечки по-нататък и идва тук. Защо?

На снимката ясно се виждаше празното място между две коли.

— Проклет да съм! — Райън не се опита да прикрие неудобството си. — Какво друго съм пропуснал, докторе?

— Наричайте ме Сид. Не много. Нашият човек е много умен. Той променя методите си и единствено тук е дал воля на гнева си. Тук личи добре. Това е единственото престъпление, извършено от гняв, ако не

броим тазсутрешното, но него засега ще го оставим настрана. Тук гневът изпъква на преден план. Първо осакатява жертвата, а след това я убива по един доста труден начин. Защо? — Фарбър направи пауза, за да пусне няколко замислени облачета дим. — Бил е ядосан, но защо? Явно това убийство не е влизало в плановете му. Той не е възнамерявал да се среща с госпожа Чарлз. По някаква причина се е наложило да извърши нещо, което не е възнамерявал да прави, и то го е разгневilo. Освен това я е пуснал да си иде, при положение че е знаел, че го е видяла.

— Все още не сте ми казали защо?

— Той е ветеран от войната. При това в отлична форма. Следователно е по-млад от нас и чудесно подготвен. Рейнджър, Зелена барета, нещо такова.

— И защо го прави?

— Не знам. Ще се наложи да попитате него. Но със сигурност сте изправени срещу пресметлив човек. Той наблюдава жертвите си. Избира едно и също време от денонощието — когато са изморени, когато движението по улицата е съвсем слабо, за да намали вероятността да го забележат. Той не ги ограбва. Може и да взема парите им, но това не е едно и също. А сега ми разкажете за последното убийство — подкани го Фарбър меко, но с нетърпящ възражение тон.

— Вече сте видели снимките. В една чанта на втория етаж открихме сума пари. Все още не сме ги преброили, но не са по-малко от петдесет хиляди.

— Наркопари?

— Така мислим.

— В къщата е имало и други хора. Отвлякъл ли ги е?

— Смятаме, че е имало още двама. Със сигурност един мъж и вероятно жена.

Фарбър кимна и пуши мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Има две възможности. Или вече е хванал човека, когото преследва, или е направил поредната си крачка към нещо друго.

— Значи убитите пласъори са само за камуфлаж?

— Първите двама, които сте намерили вързани...

— Разпитвал ги е — направи гримаса Райън. — Трябваше и сами да се сетим. Те бяха единствените, което не намерихме убити направо на улицата. Направил го е, за да има повече време.

— Когато гледаш от разстояние, винаги е по-лесно — забеляза Фарбър. — Не се обвинявайте напразно. Първото убийство наистина ужасно прилича на грабеж, пък и тогава не сте имали на какво друго да се опрете. Когато дойдохте тук, вече разполагахте със значително повече информация. — Психиатърът се облегна и се усмихна на тавана. Обожаваше да си играе на детектив. — Но до този случай — потупа той снимките от последното убийство — все пак не сте имали достатъчно сведения. Именно той изяснява картината. Вашият човек е на ти с оръжието. Той разбира от тактика и е много търпелив. Дебне жертвите си като ловец — сърна. Постоянно сменя методите си, за да ви обърка, но днес е допуснал грешка. Тук отново е демонстрирал гнева си и е издал сръчността си при боравенето с нож, защото веднага го е избърсал.

— Но твърдите, че не е луд.

— Да. Съмнявам се, че от клинична гледна точка въобще има някакъв недостатък, но със сигурност е мотивиран. Хора като него са изключително дисциплинирани — също както сме били ние с вас преди години. Дисциплината показва как действа, но гневът му ще ни каже защо го прави. Нещо го е подтикнало към всичко това.

— „Госпожо“.

Фарбър се сепна.

— Точно така! Отлично. Защо не я е убил? Тя е единствената свидетелка, която ни е известна. Отнесъл се е учтиво към нея. Пуснал я е да си иде... интересно... но всъщност крайно недостатъчно.

— Можем със сигурност да твърдим само, че не убива за удоволствие.

— Правилно — кимна Фарбър. — Всичките му действия водят към определена цел. Той ще приложи познанията си, получени в специалната подготовка, за да завърши мисията си. Защото това е мисия. По улиците броди една наистина опасна котка.

— Ясно е като бял ден, че целта му са хора, свързани с наркотиците — каза Райън. — Отвлякъл е един, а може би и двама...

— Ако едната е жена, тя ще оцелее. Мъжът обаче — не. От състоянието на тялото му ще сме в състояние да кажем дали той е бил

целта.

— Омраза?

— Ще е очевидна. И още нещо — ако ще търсите този човек, запомнете, че той борави с оръжие почти перфектно. Ще изглежда безобиден. Ще избягва сблъсъците. Той не иска да убива невинни хора, иначе нямаше да пожали госпожа Чарлз.

— Но ако го хванем натясно...

— Не вярвам, че наистина го искате.

— Как сме? — попита Кели.

Камерата под налягане бе една от неколкостотинте произведени по флотска поръчка от „Леярна компания за производство на инструменти — Дикстра“, Хюстън, Тексас. Поне така твърдеше металната табелка върху нея. Бе произведена от висококачествена стомана и предназначена да възпроизвежда точно подводните условия при гмуркане на леководолази. От едната страна имаше тройно квадратно прозорче от плексиглас с дължина десет сантиметра. Виждаше се дори и малък отвор, през който можеха да се подават разни неща, като например вода и храна. В камерата бе монтирана и двадесетватова лампичка. Под самата камера се намираше въздушният компресор, работещ с газ. Той се контролираше от пулт, върху който имаше два манометъра. Единият показваше налягането в паунди върху квадратен инч и килограми на квадратен сантиметър, и „бари“, което е един килограм на квадратен сантиметър. Другият манометър показваше еквивалента на морската дълбочина във футове и метри. Всеки десет метра мнима дълбочина вдигаха атмосферното налягане с един килограм на квадратен сантиметър, или един бар.

— Виж, каквото и да искаш да знаеш, добре... — чу Кели по разговорката.

— Знаех си, че ще се разберем.

Джон дръпна въженцето на мотора и включи компресора. После се увери, че клапата до манометрите е здраво затворена. Кели отвори вентила към камерата и компресорът започна да вкарва въздух в нея. Стрелкичките трепнаха и започнаха бавно да се движат.

— Знаеш ли да плуваш? — попита Кели и погледна пленника си в очите.

Били потрепери от ужас.

— Какво... чакай малко, не ме дави, чуваш ли?

— Можеш да си сигурен, че няма да го направя. И така, можеш ли да плуваш?

— Да, разбира се.

— А гмуркал ли си се някога с леководолазна екипировка? — зададе следващия си въпрос Кели.

— Не, не, не съм — отвърна объркано търговецът на наркотици.

— Добре, сега ще разбереш какво усеща човек под водата. Хубаво е да се прозяваш, за да свикнеш с налягането — посъветва го Джон и погледна едната стрелка, която приближаваше десет метра.

— Виж, защо не зададеш скапаните си въпроси, а?

Кели изключи разговорката. В гласа на Били имаше твърде много страх. Джон въобще не обичаше да причинява толкова много болка и се опасяваше, че ще се смили над Били. Той изчака, докато стрелката достигна тридесет метра и затвори вентила, но без да спира мотора. Докато пленникът му свикваше с налягането, Кели намери един маркуч, който прикачи към ауспуха на мотора и го изкара извън бункера. Щеше да се наложи да почака и не искаше изгорелите газове да замърсяват въздуха в помещението. Джон вършеше всичко по спомени и това го притесняваше. От външната страна на камерата се виждаше полезна, но твърде повърхностна инструкция за експлоатация. Последният ѝ ред съветваше потребителите да прочетат някакъв наръчник, с който Кели за съжаление не разполагаше. Напоследък се бе гмуркал доста рядко. Последната му сериозна работа бе взривяването на нефтената сонда. В продължение на около час Кели поразчисти бункера, като събираше спомени и омраза. После отново седна на стола зад командния пулт.

— Как се чувстваш?

— Виж какво, добре, давай, готово — отвърна му един нервен глас.

— Готов ли си да отговориш на няколко въпроса?

— На всичко! Само ме пусни оттук!

— Добре. — Кели взе един бележник. — Арестували ли са те някога, Били?

— Не.

Джон долови горда нотка в отговора. Добре.

— Служил ли си?

— Не.

Какъв тъп въпрос.

— Значи никога не си бил в затвора, не са ти вземали отпечатъци, нищо подобно?

— Никога.

Главата в камерата се поклати.

— И как да разбере, че не ме лъжеш?

— Не те лъжа, човече! Не лъжа!

— Да, вероятно е така, но аз съм длъжен да проверя, нали?

Кели протегна лявата си ръка и отвори вентила. Въздухът излезе със свистене от камерата.

Били не знаеше какво да очаква и ефектът определено го изненада неприятно. Той бе прекарал изминалия час в четири пъти по-високо от нормалното атмосферно налягане и тялото му бе свикнало с него. Поетият чрез дробовете въздух под налягане бе проникнал в кръвоносната система и сега целият му организъм бе под натиск от четири килограма на квадратен сантиметър. Различни балончета от газ — предимно азот, — намиращи се в кръвоносната му система, започнаха да се разширяват, когато Кели смъкна налягането. Тъканите около балончетата не можеха добре да се съпротивляват на натиска и почти едновременно стените на клетките се опънаха, а някои от тях се разкъсаха. Болката се появи първо като тъпо, но разпростиращо се болезнено усещане, за да прерасне бързо в най-неприятното преживяване в живота на Били. Тя пулсираше из цялото му тяло, сляла се със забързания ритъм на сърцето. Когато налягането стана два килограма на квадратен сантиметър, Кели чу стенанието, преминаващо в писък. Той затвори вентила и отново започна да сгъстява въздуха в камерата. След минута налягането отново стана четири бара. Това почти премахна болката и остави Били с усещането за изтощение, сякаш бе вършил изморителна работа. Пленникът на Кели явно не бе свикнал с подобни преживявания и нямаше нужната подготовка за тях. Разширените му от ужас очи подсказаха на Джон, че Били е напълно размекнат. В тях нямаше нищо човешко и това бе добре.

Кели отново включи разговорката:

— Това е наказанието за лъжа. Просто исках да сме наясно. Сега, бил ли си някога арестуван, Били?

— Исусе, не, човече!

— Никога не си попадал в затвора и отпечатъците ти...

— Не, само са ме глобявали за пътни нарушения. Никога не са ме арестували.

— В армията?

— Не, и това ти казах!

— Добре, благодаря ти. — Кели отметна първата група въпроси.

— Сега да поговорим за организацията на Хенри.

В момента се осъществяваше и друг процес, за който Били не подозираше. При налягане от три бара азотът, който е в основата на въздуха, има упойващ ефект, подобен на предизвиквания от алкохола и наркотиците. Макар и да бе изплашен до смърт, Били постепенно бе обзет от еуфория, която пречеше на преценките му. Това беше още един от плюсовете в техниката на разпит, която Кели бе избрал главно заради огромните ѝ поражения върху човешкия организъм.

— Оставил парите, казваш? — попита Тъкър.

— Повече от петдесет хиляди. Когато тръгнах, все още ги брояха — отвърна Марк Шарън.

Бяха в киното и освен тях на балкона нямаше други посетители. Детективът забеляза, че този път Хенри не яде пуканки. Не му се случваше често да вижда Тъкър възбуден.

— Трябва да разбере какво става. Каж ми всичко, което знаеш.

— През изминалата седмица или може би десетина дни бяха убити няколко пласьори...

— Джу-Джу, Бандана и двама, които не познавам. Това го знам. Мислиш ли, че има връзка?

— Това е всичко, с което разполагаме, Хенри. Били ли изчезна?

— Да. Рик е мъртъв. С нож ли?

— Някой му е срязал сърцето надве — преувеличи Шарън. — Било ли е там и едно от момичетата ти?

— Дорис — кимна Хенри. — Оставил парите... Защо?

— Възможно е да става въпрос за провален грабеж, макар да не виждам какво може да го е провалило. И Джу-Джу, и Бандана бяха ограбени... По дяволите, може пък въобще да няма връзка. Може би случилото се снощи е нещо друго.

— Какво например?

— Например директен удар срещу организацията ти, Хенри — отвърна търпеливо Шарън. — Познаваш ли хора, които биха искали да извършат подобно нещо? Няма нужда да си ченге, за да разбираш от мотиви. — Част от полицаия, една голяма част, се радваше, че е сложила ръка на Хенри, макар и за малко. — Какво знае Били?

— Много... Мамка му, току-що бях започнал да го водя... — Хенри спря.

— Всичко е наред. Не искам, пък и не ми трябва да зная. Някой друг обаче иска и най-добре е да помислиш за него.

Малко късничко Марк Шарън започна да осъзнава колко тясно е свързано бъдещето му с това на Хенри Тъкър.

— Защо поне не са се опитали да го представят като грабеж — попита Тъкър, вперил невидждащ поглед в екрана.

— Някой ти праща послание, Хенри. Оставянето на парите е в знак на презрение. На кого от хората, които познаваш, не му трябва пари?

Писъците се усилиха. Били току-що бе предприел нов излет до двадесет метра дълбочина и бе останал там две минути. Кели наблюдаваше лицето на пленника си и черпеше полезна информация от него. Той видя, че Били се хваща за ушите, защото и двете мембрани на тъпанчетата му се разкъсаха за по-малко от секунда. Следващите жертви бяха очите и синусите му. После щеше да дойде ред на зъбите. Болката щеше да проникне през дупките по тях, но Кели не искаше да го тормози толкова много. Все още.

— Били — каза той, след като възстанови налягането и прогони по-голямата част от болката. — Не съм сигурен, че ти вярвам.

— Копеле такова! — изкрещя по микрофона човекът в камерата. — Аз я удуших. Гледах как кукличката ти умира, докато Хенри я чукаше, а после те видях да ревеш като смахнато недоносче за това, задник мръсен.

Кели долепи лице до плексигласа и ръката му върна Били обратно на тридесет метра дълбочина, просто за да оправи вкуса в устата му. Сега ставите щяха да започнат да кървят, защото по една или друга причина балончетата азот се събират именно там.

Инстинктивната реакция на човек, изпитал действието на прогресивно намаляващото налягане, е да се свие на кълбо, откъдето идва и наименованието на болестта — „завиване“. Но колкото и да се опитваше, Били просто не можеше да се свие в камерата. Централната нервна система също бе засегната и фините влакънца започнаха да се разтягат. Били изпитваше ужасни болки в ставите и конвулсии по цялото тяло. Нервните влакънца реагираха срещу разтягането и тялото на жертвата бе разтърсено от спазми, сякаш ударено с електрически ток. Засягането на нервната система в толкова ранен етап на разпита леко разтревожи Кели. Засега бе достатъчно. Той възстанови налягането и спазмите полека престанаха.

— Сега разбра ли какво е изпитвала Пам, Били? — попита Кели просто за да си напомни.

— Болка.

Пленникът му вече плачеше. Той бе закрил лицето си с ръце, но не можеше да скрие агонията.

— Били — започна търпеливо Джон, — нали разбра как ще работим? Ако си помисля, че ме лъжеш, следва болка. Ако отговорите ти не ми харесват — отново болка. Искаш ли да те заболи отново?

— Исусе, не, моля те!

Били свали ръце и Кели видя, че очите му са на километри едно от друго.

— Тогава да се опитаме да бъдем по-любезни.

— ... съжалявам...

— Аз също, Били, но трябва да ме слушаш, нали?

Джон получи кимване на въпроса си и посегна към една чаша вода. Той провери херметизацията, отвори малкото прозорче и постави чашата вътре.

— Така, ако отвориш прозорчето до главата си, можеш да пийнеш нещо.

Били послуша съвета му и засмука водата през една сламка.

— А сега да се хващаме на работа. Кажете ми нещо повече за Хенри. Къде живее?

— Не знам — изпъшка Били.

— Грешен отговор! — извика Кели.

— Моля те, недей! Не знам! Срещаме се на едно място до магистрала 40. Не ни казва къде...

— Ще трябва да се справиш по-добре, иначе асансьорът се връща на втория етаж. Готов ли си?

— Нееееее! — Викът бе толкова силен, че проникна през дебелата стомана. — Моля те, недей! Не знам, наистина не знам!

— Били, нямам много основания да бъда милостив към теб — напомни му Кели. — Нали не си забравил, че си убил Пам? Измъчвал си я до смърт. Избивал си комплексите си с чифт клеци. Колко часа, Били, колко време я изтезвахте ти и гноите приятели? Десет? Дванадесет? Та ние с теб си говорим само от седем часа. Твърдиш, че работиш за този човек вече две години, а дори не знаеш къде живее. Трудно ми е да ти повярвам, Били. Изкачваме се — съобщи Кели с механичен глас и се пресегна към вентила. Трябваше само да го развие. Свистенето на въздуха така ужаси пленника му, че той се разкрепя още преди да е почувствал някаква болка:

— НЕ ЗНАМ, ПО ДЯВОЛИТЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!

„Мамка му! Ами ако наистина не знае?“

„Е — каза си Кели, — няма да ни навреди, ако сме сигурни.“ Той го вдигна съвсем малко. Само на двадесет и седем метра. Това бе достатъчно, за да поднови старите болки, без да предизвиква нови. „Сега страхът е почти толкова болезнен, колкото и самата болка“ — помисли си Кели. Ако отидеше твърде далеч обаче, самото мъчение можеше да се превърне в наркотик. Не, този човек бе страхливец, причинявал достатъчно много страх и болка у другите. Ако Били откриеше, че е способен да надживее болката, можеше да почерпи сили от това. Кели не искаше да поема подобен риск, колкото и малка да бе вероятността от него. Той затвори вентила и отново вдигна налягането. Този път „спусна“ Били на тридесет и пет метра, за да намали болката и да увеличи замайването.

— За бога — промълви Сара.

Тя не бе виждала снимките от трупа на Пам. Единственият ѝ опит в тази насока бе пресечен още в зародиш от Сам.

Дорис бе гола и смуцаващо апатична. Най-голямото ѝ постижение засега бе, че успя да се изкъпе с помощта на Санди. Сам вече бе отворил чантата си и я преслушваше. Сърцето ѝ биеше с деветдесет удара в минута — сравнително равномерно, но прекалено

бе там, че по-слабите се намираха в най-важните органи на тялото му. Очите го боляха и се напъваха да изскочат от местата си. Синусите се разширяваха и още повече влошаваха нещата. Лицето му сякаш искаше да се отлепи от черепа. Ръцете му пък плуваха около него въпреки отчаяните му усилия да ги държи на едно място. Болката надминаваше всичко, изпитано и причинено от него досега. Краката му бяха сгънати, доколкото им позволяваше камерата, и капачките на коленете толкова силно притискаха стоманата, че щяха да я пробият. Можеше да движи единствено ръцете си, които се въртяха около гърдите му в търсене на облекчение. Те се опитваха да задържат очите в очните кухини, но само усилваха болката. Били вече не можеше дори да вика. Времето спря и настъпи вечността. Нямаше нито светлина, нито мрак, нито звуци, нито тишина. Всичко бе болка.

— ... моля те... моля те — разнесе се шепотът му от високоговорителя до Кели.

Джон бавно възстанови налягането и спря на тридесет и пет метра.

Лицето на Били бе променено. Все едно че се бе изринал от някаква ужасна алергия. Някои от кръвоносните съдове точно под кожата се бяха спукали. „Бялото“ на лявото му око бе станало почти виолетово и това почти го оприличаваше на изплашено злобно животинче, каквото всъщност бе.

— Последният ми въпрос бе за начина, по който наркотиците влизат в страната.

— Не знам — изскимтя пленникът му.

Кели заговори бавно в микрофона:

— Били, трябва да разбереш едно нещо. Признавам, че всичко, което ти се случи дотук, бе доста болезнено, но аз все още не съм ти причинил истинска болка. Искам да кажа истинска.

Очите на Били се разшириха. Ако можеше да разсъждава трезво, той сигурно щеше да достигне до извода, че ужасът трябва да свършва някъде. И щеше едновременно да бъде прав и да греши.

— От всичко, случило ти се досега, можеш да се излекуваш. — Кели почти казваше истината. Следващото му твърдение обаче бе абсолютно вярно: — Когато следващия път изпусна въздуха, ще настъпят необратими промени. Кръвоносните съдове в очите ти ще се спукат и ще ослепееш. Те няма да са единствени. Ще поддадат и

кръвоносните съдове в мозъка ти, които също не могат да бъдат възстановени. Ще се превърнеш в луд слепец. Но въпреки това болката няма да си отиде. Останалата част от живота ти ще бъде съчетание от лудост, слепота и болка. На колко си сега? На двадесет и пет? Още доста ще си поживееш. Да кажем, още четиридесет години — луд, сляп и осакатен. Искам просто да ти кажа, че идеята с лъжите не я бива. Сега, как влизат наркотиците в страната?

„Никаква милост“ — каза си Кели. Ако на мястото на този... предмет бе някое куче, котка или елен, то досега щеше да е умряло. Но Били не беше нито куче, нито котка, нито пък елен. Той бе човешко същество, макар и с известни уговорки. Човешко същество, което стоеше по-ниско от сводник, по-ниско от пласъор на наркотици. Ако не бе така, то Били нямаше да изпитва чувствата, които търпеше в момента. Той беше същество с прекалено ограничен светоглед. Живееше във вселена, населена от него и от различни предмети, които трябваше да му носят удоволствие или печалба. Били обичаше да причинява болка, обичаше да властва над предметите, без да се съобразява с чувствата им, дори те наистина да съществуваха. Той някак си бе пропуснал факта, че в тази вселена има и други хора със същото право на живот и щастие като него. Именно заради това бе поел риска да нарани друг човек, чието съществуване никога не бе признавал. Сега разбираше, че е сгрешил, но може би вече бе късно. Били научаваше, че действително е обречен да живее в самотна вселена, в която компания щяха да му правят не хората, а болката. Той бе достатъчно умен, за да прозре в бъдещето си, и това го пречупи. Поражението бе изписано на лицето му. Били заговори с изплашен, неравен глас, който най-сетне казваше истината. Кели реши, че пленникът му е закъснял с около десет години, и погледна към изпускащия вентил. В гласа на Били личеше съжаление към хората, споделили неговата необичайна вселена. „Вероятно и през ум не му е минавало — помисли си Кели, — че някой може да му стори същото, което той е вършил с по-слаби от него хора.“ Но това осъзнаване също идваше твърде късно. Твърде късно за Били, безвъзвратно късно за Пам и до известна степен късно за Кели. Светът бе пълен с несъвършенства и почти празен откъм справедливост. Беше просто като две и две четири, нали? Били не бе разбрал, че правосъдието го чака зад някой ъгъл, а и то не си бе направило труда да го предупреди.

Той бе решил да рискува. И бе изгубил. Кели щеше да спести милостта си за други.

— Не знам... не...

— Предупредих те, нали?

Кели отвори вентила и го върна на петнадесет метра „дълбочина“. Очните кръвоносни съдове вероятно се бяха спукали, преди Джон да спре. Той си помисли, че вижда малко червено в зениците, които бяха ужасно разширени, докато собственикът им продължаваше да крещи, макар и без въздух в дробовете си. Коленете, раменете и лактите му барабаняха по стоманата. Кели изчака всичко това да се случи, преди отново да възстанови налягането.

— Каж ми какво знаеш, Били, или ще стане още по-лошо. Побързай.

Пленникът му вече признаваше. Информацията звучеше малко странно, но бе вярна. Никой човек в подобно състояние не можеше да измисли такава история. Последният етап от разпита продължи три часа, през които само веднъж се чу „хссс“, и то за две-три секунди. Кели изчака малко и провери въпросите си, за да види дали информацията се променя. Били казваше истината и сега думите му носеха нови подробности, които помогнаха на Джон още повече да изясни картината. В полунощ той вече бе сигурен, че е изсмукал цялата полезна информация от мозъка на пленника си.

Когато остави молива, Кели почти бе обзет от хуманност. Ако Били бе проявил поне малко милост към Пам, Джон може би щеше да постъпи другояче. В края на краищата собствените му рани не бяха резултат на лични чувства. Той бе станал жертва на глупостта си и не можеше с чиста съвест да накаже човек за своите грешки. Но Били не се бе задоволил с него. Той бе изтезавал млада жена, която Кели обичаше, и заради това пленникът му не бе човек. Били не заслужаваше милост.

Но това вече нямаше значение. Пораженията не можеха да бъдат спрени. Налягането разкъсваше тъканите, които запушваха кръвоносните съдове един по един. Най-страшното, разбира се, се случи в мозъка на Били. Скоро невиждащите му очи разкриха лудостта, която се криеше зад тях. Въпреки че последното намаляване на налягането бе бавно и постепенно, това, което излезе от камерата, не бе човек. Но нима там бе влязъл човек?

Кели отви болтовете на капака. Отвътре се разнесе воня, която би трябвало да се очаква, но Джон не я бе предвидил. Повишаването и спадането на налягането в отделителната система на Били бе дало естествените си резултати. „После ще трябва да почистя“ — каза си Кели, докато измъкваше пленника си от камерата. Той пусна Били на бетонния под и се зачуди дали да не го върже. Но тялото в краката му вече бе съвсем безполезно за собственика си. Главните стави бяха почти разрушени, а нервната система можеше да предава само болка. Били обаче все още дишаше и това бе добре. Доволен от свършеното, Кели се запъти към леглото си. С малко повече късмет това бе последната му подобна процедура. Ако пък Били имаше късмет и попаднеше на добри лекари, щеше да живее още няколко седмици. Дали съществуването му можеше да се нарече живот? Труден въпрос.

21. ВЪЗМОЖНОСТИ

Кели бе малко смутен от здравия си и спокоен сън. Не бе много нормално да спи непробудно цели десет часа след онова, което бе сторил с Били. „Съвестта ми избира странно време да ме тревожи“ — помисли си Кели, докато се бръснеше. Ако някой се захване с малтретиране на жени и пласиране на наркотици, трябва да се примири с възможните последствия. Джон избърса лицето си. Бе сигурен, че не изпитва никакво удоволствие от болката, която бе причинил. В случая ставаше въпрос само за събиране на необходима информация в съчетание с раздаване на нужното правосъдие. Фактът, че класифицираше действията си с познати термини, му помагаше да успокои съвестта си.

Сега бе време за път. Кели се облече, взе едно голямо парче мушама и застла задната част на палубата. Багажът му вече бе готов и Джон го качи на борда.

Няколкочасовото пътуване обещавахе да бъде изморително. Половината от времето щеше да пътува в тъмнина. „Спрингър“ се насочи на юг към Пойнт Локаут. Кели оглеждаше множеството изоставени кейове край остров Блъдсуърт. Строени през Първата световна война, те представляваха доста пъстра колекция. Някои бяха дървени, други — бетонни, но всички бяха преживели първата организирана битка на подводници в световен мащаб. Те обаче бяха изгубили значението си още през двадесетте години на века, а сега влекачите, порещи водите на залива, ги правеха напълно неизползваеми. Кели включи автопилота и излезе на мостика, за да огледа кейовете по-внимателно с бинокъла си. Един от тях вероятно щеше да го заинтересува. Не видя никакво движение. Нямаше и плавателни съдове. „Е, това можеше да се очаква“ — помисли си Джон. Надали някой се интересуваше от кейовете, въпреки че те определено представляваха удобно скривалище за бизнеса, в който Били доскоро бе участвал. Джон промени курса си на западен.

Работата трябваше да почака. Кели съвсем съзнателно положи усилие да промени начина си на мислене. Скоро отново щеше да се присъедини към екип, съставен от хора като него. „Промяната е добре дошла — помисли си той. — Ще имам време да обмисля следващия етап на операцията си.“

Полицайте знаеха съвсем повърхностно какво точно се е случило с госпожа Чарлз. Предпазливостта им бе продиктувана от начина, по който нападателят ѝ бе намерил края си. Това бе достатъчно, за да направи допълнителните предупреждения излишни. Задачата обикновено се изпълняваше от патрулни коли с двама полицаи. Срещаха се обаче и опитни — или прекалено самонадеяни — единици, които направо си просека гнева на Дъглас и Райън. Тактиката на двойките бе проста — единият полицай се приближаваше към обекта, а другият стоеше встрани с ръка на пистолета си. По-старшият претърсваше бездомника за оръжие и често намираше ножове, но не и пистолети. Пистолетите струваха пари, с които можеше да се купи алкохол, а понякога и наркотици. Все пак през първата нощ бяха открити единадесет скитници с огнестрелно оръжие, двама от които арестувани за „некоректно държание“. Въпреки това до края на смяната все още нямаше никаква полезна информация.

— Разбрах нещо — каза Шарън.

Колата му стоеше до един кадилак на паркинга пред супермаркет.

— Какво?

— Търсят човек, преоблечен като скитник.

— Будалкаш ли се? — попита раздразнено Тъкър.

— Така разправят, Хенри — увери го детективът. — Заповядано им е да подхождат внимателно.

— По дяволите — изсумтя наркотрафикантът.

— Бял, не много висок, около четиридесетгодишен. Доста силен и когато се наложи — повратлив. Не бързат с изводите, но по същото време, когато е очистил онзи хулиган, са били убити и двама пласьори. Обзалагам се, че това е човекът, който избива твоите хора.

Тъкър поклати глава.

— И Рик, и Били ли? Не се връзва.

— Хенри, не знам какво се връзва и какво не, но засега така се говори. Съветвам те да подходиш към нещата сериозно. Който и да е този човек, той е професионалист. Разбра ли? Професионалист.

— Тони и Еди — каза тихо Тъкър.

— И аз се сецам за тях, Хенри, но това е само предположение — каза Шарън и потегли.

„Но нима има някакъв смисъл“ — запита се Тъкър и подкара по авеню „Едмъндсън“. Защо щяха да се опитват Тони и Еди да направят... какво? Какво, по дяволите, ставаше? Те не знаеха почти нищо за операцията му, освен че съществува и че иска да го оставят на мира в района му. Освен това Тъкър бе главният им доставчик. Не беше логично да се опитват да подчинят бизнеса му, без преди това да са открили как внася стоката. Да подчинят... думата бе неправилна... но...

Подчинен. Ами ако Били все още бе жив? Ами ако Били бе сключил някаква сделка, с която Рик не се е съгласил? В края на краищата Рик бе по-слаб, но по-надежден от Били.

„Били убива Рик, взема Дорис и я изхвърля някъде. Той знае как да го направи, нали? И защо? Влязъл е във връзка... с кого? Този амбициозен копелдак Били — каза си Тъкър. — Не е чак толкова умен, но е амбициозен и знае кога да покаже силата си.“

„Възможности. Били влиза във връзка с някого. С кого? Какво знае Били? Знае къде се обработва стоката, но не и откъде идва. Може би миризмата... миризмата на формалдехид от найлоновите пликчета.“ Преди Хенри бе действал внимателно. Когато Тони и Еди бяха дошли да му помагат, той си бе направил труда да преупакова цялата стока просто за да не поема излишни рискове. Но не и последните два пъти... по дяволите. Това беше грешка. Били знаеше долу-горе къде се намира „лабораторията“, но дали можеше да я намери сам? Според Тъкър — не. Били не разбираше много от лодки и яхти и дори не ги обичаше, а навигацията е трудно изкуство.

„Еди и Тони разбират от лодки, идиот такъв“ — напомни си Хенри.

Но защо щяха да се изпречат на пътя му точно когато бизнесът процъфтяваше?

Кого другиго бе засегнал? Можеха да бъдат например нюйоркските пласьори, макар че Тъкър никога не бе имал контакти с тях. И все пак бе нахлул на пазара им, възползвайки се от недостига на стока. Дали ги бе раздразнил достатъчно?

А хората от Филадельфия? Те се бяха превърнали в посредник между него и Ню Йорк и сигурно не им липсваше апетит. Вероятно бяха разбрали за Били.

Вероятно Еди въртеше своя игра и забиваше нож в гърба както на Хенри, така и на Тони.

Вероятностите бяха многобройни. Каквото и да ставаше, Тъкър все още контролираше вноса на стоката. Нещо повече, сега бе времето да се изправи и да защитава постигнатото, периметъра и връзките си. Бизнесът тъкмо бе започнал да му се отплаща добре. „За да стигна дотук, ми трябваша години“ — помисли си Хенри и се насочи към дома си. Едно ново начало означаваше повтаряне на рискове, което, веднъж поети, не се преодоляваха лесно. Нов град, нова мрежа... Освен това положението във Виетнам скоро щеше да се укроти. Трупове, на които толкова разчиташе, вече намаляваха. Един проблем сега, и всичко можеше да отиде по дяволите. А ако успееше да продължи операцията си, в най-лошия случай щеше да приключи с над десет милиона в банката. Трябваше само да изиграе картите си правилно и парите щяха да се удвоят, а той — да се оттегли. Съвсем не звучеше зле. Имаше нужда само от още две години. А ако сега всичко се провалеше, можеше и да не успее да започне от нищо. Трябваше да се бори.

„Трябва да се бориш, моето момче.“ В главата на Тъкър започна да се оформя план. Щеше да разпространи слуха, че иска Били, и то жив. Трябваше да говори с Тони и да го убеди, че Еди върти някакви игрички и се е свързал с конкуренцията на север. По този начин щеше да събере информация и да започне да мисли как да я използва.

„Онова местенце е хубаво“ — помисли си Кели. „Спрингър“ едва-едва пълзеше край брега. Трябваше да намери някое кътче, което не е безлюдно, но не е и прекалено оживено. Мисията му не бе чак толкова трудна. След един завой на реката Джон откри онова, което му трябваше. Той огледа внимателно брега. Сградата приличаше на

училище — вероятно пансион — и прозорците ѝ не светеха. Зад училището се гушеше някакво малко заспало градче. В него блещукаха само няколко светлинки. През две-три минути минаваха коли, но те вървяха по главния път и със сигурност не можеха да го забележат. Кели остави яхтата си да премине целия завой и видя още по-хубаво място. Ферма — вероятно тютюнева — с малка къща — на около шестстотин метра от брега. Собствениците бяха вътре, оставили се на грижите на климатичната инсталация. През светещите прозорци се виждаха отблясъците на телевизора, който със сигурност им пречеше да виждат в тъмнината отвън. Джон реши да рискува тук.

Той изгаси двигателите и отиде на носа, за да хвърли малката си котва. После спусна надуваемата си лодка във водата. Кели лесно прехвърли Били през перилата, но не успя да го сложи в лодката. Той се върна в склада и облече Били със спасителна жилетка, преди да го хвърли във водата. Така беше по-лесно. После завърза спасителната жилетка за лодката и скочи в нея. Пътят до тинестия бряг му отне три-четири минути. Сградата наистина бе училище. Вероятно в нея имаше някакъв летен курс и обслужващият персонал със сигурност щеше да се появи на сутринта. Кели слезе от лодката, измъкна Били от водата и свали предпазната му жилетка.

— Оставаш тук.

— ... оставаш...

— Точно така.

Кели блъсна лодката си обратно в реката. Докато се отдалечаваше към брега, той хвърли поглед към Били. Беше го оставил гол, без никакви документи. По тялото му нямаше никакви отличителни белези освен направените от Кели. Ако думите му, че никога не са му вземали отпечатъци, се окажеха верни, то полицията щеше да го идентифицира адски трудно, ако въобще успееше да го стори. Освен това при сегашното си състояние Били нямаше да живее още дълго. Мозъчните му поражения бяха доста по-сериозни, отколкото Джон възнамеряваше да бъдат. Положението с вътрешните органи сигурно не бе по-различно. Но в крайна сметка Джон бе показал известна милост. Били нямаше да бъде надупчен от клюновете на враните. Щяха да го човъркат само лекари. Не след дълго „Спрингър“ продължи пътя си нагоре по Потомак.

Два часа по-късно Кели видя пристана на военноморската база „Куантико“. Той бе изморен и внимателно заманеврира към едно свободно място на кея за гости.

— Кой е там? — разнесе се глас от тъмнината.

— Името ми е Кларк — отвърна Кели. — Би трябвало да ме очаквате.

— А, да. Хубава яхта — каза човекът и се запъти към малката постройка на дока.

След няколко минути откъм офицерските помещения пристигна кола.

— Подрания сте — посрещна го Марти Йънг.

— Мога да започна веднага, сър. Ще се качите ли?

— Благодаря, господин Кларк. — Той огледа каюткомпанията. — Откъде сте намерили тази красавица? Аз се измъчвам с една черупка.

— Не знам дали е редно да го казвам, сър — отвърна Кели, — но съжалявам.

Генерал Йънг добродушно прие шегата.

— Дъч твърди, че ще участвате в операцията.

— Да, сър.

— Сигурен ли сте, че ще се справите?

Йънг забеляза татуировката върху предмишницата на Кели и се зачуди какво ли означава.

— Работих във Феникс повече от година, сър. Какви хора сте подбрали?

— Всичките са морски пехотинци от разузнаването. Тренират доста здраво.

— В пет и половина ли ги вдигате? — попита Кели.

— Точно така. Ще изпратя някой да ви събуди — усмихна се Йънг. — И вас трябва да вкараме във форма.

— Става, генерале — отвърна също с усмивка Джон.

— Какво толкова важно се е случило? — попита Пиаджи раздразнен, че го безпокоят вечер, и то през уикенда.

— Мисля, че някой се опитва да ми направи мръсно. Искам да знам кой.

— О? — Макар и в неподходящо време срещата веднага стана важна. — Казвай какво се е случило.

— Някой убива пласьори в западната част.

— Знам, чета вестници — увери го Тони.

Той напълни чашата на госта си с вино. В такива моменти бе важно обстановката да изглежда нормална. Тъкър никога нямаше да стане член на фамилията, към която принадлежеше Тони, но въпреки това си оставаше ценен съдружник.

— И защо според теб това е толкова важно, Хенри?

— Същият човек е убил и двама от хората ми — Рик и Били.

— Същият, който...

— Точно така. Изчезнало е и едно от момичетата ми.

Тъкър вдигна чашата си и отпи, без да сваля поглед от очите на Пиаджи.

— Грабеж?

— Били имаше седемдесет хиляди в брой. Ченгетата ги намерили непокътнати. — Хенри разказа и останалите подробности. — Полицаяте твърдят, че е работа на професионалист.

— Имаш ли други врагове на улицата? — поинтересува се Тони.

Въпросът му не бе много умен, защото всеки в бизнеса си имаше врагове, но трябваше да го зададе.

— Погрижил съм се ченгетата да знаят кои са по-важните ми конкуренти.

Пиаджи кимна. Това влизаше в правилата на играта, макар и да бе малко рисковано. Тони обаче пропъди мисълта от главата си. Вярно, че Хенри можеше да се държи като каубой и да навлече истински неприятности на него и фамилията му. От друга страна обаче, Тъкър знаеше кога да внимава и умееше да съчетава двете си качества.

— Да не би някой да иска да си върне за нещо?

— Не, нямаше да оставят парите.

— Вярно — съгласи се Пиаджи. — Самият аз не бих зарязал такава пачка.

„Така ли?“ — каза си Хенри, без да променя изражението на лицето си.

— Тони, или човекът нещо е стафил, или пък се опитва да ми изпрати послание. Той е убил седем-осем души, при това доста

майсторски. Рик е получил нож между ребрата. Това ме навежда на мисълта, че не може да е грешка, схващаш ли?

Странното бе, че и двамата събеседници мислеха ножа за оръжие на другия. Хенри бе с впечатлението, че италианците обожават ножове. Пиаджи пък смяташе хладното оръжие за запазена марка на черните.

— Аз пък чух, че пласьорите са избити с малокалибрен пистолет.

— Единият е очистен с пушка. Стреляли са в корема му. Ченгетата претърсват всички скитници, но го правят много внимателно.

— Не знаех — призна Пиаджи.

Този човек имаше страхотни източници на информация. От друга страна обаче, живееше близо до онези квартали и бе нормално разузнавателната му мрежа да работи по-бързо от тази на Пиаджи.

— Изглежда ми като работа на професионалист заключи Тъкър.
— Някой наистина добър, разбираш ли?

Пиаджи кимна утвърдително, макар и да бе доста объркан. Съществуването на опитни и отлично подготвени убийци на мафията бе до голяма степен измислица на писателите и сценаристите. Болшинството от убийствата, дело на организираната престъпност, бяха извършвани от хора, занимаващи се с друга дейност, предимно събиране на пари. Класата на убийците, които чакат да им се обадят, правят удара си и се връщат в скъпите си апартаменти в очакване на ново позвъняване, бе просто илюзия. Наистина имаше членове на фамилии доста обиграни в убиването на хора, но това бе съвсем друго нещо. На човек просто му излизаше име, че е добър убиец, и в повечето случаи това означаваше, че ще свърши работата си без много шум, а не непременно майсторски. Истинските социопати бяха рядкост дори в мафията, а нескопосаните убийства бяха повече правило, отколкото изключение. Така че „работа на професионалист“, за която споменаваше Тъкър, бе просто фикция — телевизионен образ на костюмирания мафиот. Но как, по дяволите, можеше Тони да обясни подобно нещо?

— Не е от моите хора, Хенри — каза той след няколко секунди размисъл.

„А фактът, че въобще нямам такива хора, е съвсем друг въпрос“ — каза си Пиаджи, докато наблюдаваше въздействието на думите си. Хенри винаги бе смятал, че Тони е сведущ по въпросите на

убийството. Пиаджи пък знаеше, че Тъкър има по-голям опит с тази част на бизнеса, която и бездруго не искаше да опознава. Това обаче отново изискваше обяснения, а моментът за тях бе неподходящ. Засега Тони се задоволи просто да наблюдава лицето на събеседника си и да отпива от чашата си с кианти^[1].

„Как мога да съм сигурен, че казва истината?“ Мисълта сякаш бе изписана на челото му.

— Трябва ли ти помощ, Хенри? — попита Пиаджи, за да наруши неловкото мълчание.

— Не съм си мислел, че е твоя работа. Ти си твърде умен — отвърна Тъкър и пресуши чашата си.

— Радвам се да го чуя — увери го Пиаджи и отново наля вино.

— Ами Еди?

— Какво Еди?

— Ще го приемат ли някога във фамилията?

Тъкър разклащаше виното в чашата си и гледаше кръговете. Хубавото на Тони бе, че той винаги създаваше приятна атмосфера за разговор. Това бе и едно от нещата, които поддържаха връзката им. Пиаджи бе мълчалив, замислен, винаги любезен дори и когато му зададяха деликатен въпрос.

— Темата е малко неподходяща за разговор, Хенри, и не би трябвало да я обсъждам с теб. Самият ти никога няма да бъдеш приет във фамилията и го знаеш.

— Да, при вас хората нямат равни възможности, нали? Това няма значение. Сигурно не бих паснал в екипа. Стига ми, че двамата можем да работим заедно, Антъни.

Тъкър се усмихна, за да разсее напрежението и за да се опита да направи отговора на въпроса си по-лесен за Тони. Щастieto му се усмихна.

— Не — каза Пиаджи след кратък размисъл, — никой не смята, че Еди разполага с нужните качества.

— Може би той търси начин да докаже, че е обратното.

Пиаджи поклати глава.

— Не мисля. Еди ще направи добри пари от нашето предприятие и той го знае.

— Тогава кой? — попита Тъкър. — Кой друг знае достатъчно? Кой друг ще направи серия убийства, за да замаскира такъв ход? Кой

друг ще успее да представи работата за дело на професионалист?

„Еди не е достатъчно умен“ — помисли си Пиаджи. Той го знаеше или поне смяташе, че го знае.

— Хенри, отстраняването на Еди ще предизвика големи проблеми. — Тони замълча. — Но все пак ще поразпитам.

— Благодаря — отвърна Тъкър. Той стана и остави Пиаджи насаме с виното му.

Пиаджи остана на масата. Защо нещата трябваше да бъдат толкова объркани? Дали Хенри казваше истината? „Вероятно“ — реши Тони. Той бе единствената връзка на Тъкър с фамилията и прекъсването ѝ щеше да донесе проблеми на всички. Партньорът му можеше да стане много значим, но никога част от организацията. От друга страна, бе умен и намираше начин да доставя стока. Фамилията разполагаше с доста такива хора, вътрешно-външни, асоциирани членове или както там се наричаха, чието положение се определяше от полезността им. Много от тях имаха дори повече власт от истинските членове на фамилията, но разлика винаги съществуваше. Когато въпросът станеше сериозен, предимството да си член на фамилията тежеше много и често решаваше всичко.

Това можеше да обясни нещата. Дали Еди не ревнуваше Хенри заради положението му? Дали не копнееше да бъде приет във фамилията толкова много, че пренебрегваше изгодите на сегашния си бизнес? „Звучи глупаво“ — каза си Пиаджи. Но кое звучеше разумно?

— Хей там, на „Спрингър“! — извика някакъв глас.

Ефрейторът от морската пехота бе изненадан, че вратата на каютата се отвори веднага. Той очакваше, че ще се наложи да изрита този... цивилен... от пухените завивки. Вместо цивилния обаче от каютата се появи мъж с камуфлажно облекло и ботуши. Е, не носеше униформа на морски пехотинец, но облеклото му показваше, че е сериозен. По-тъмните петна на камуфлажното облекло показваха къде са стояли отличителните знаци и това придаде на господин Кларк още по-сериозен вид.

— Оттук, сър — посочи ефрейторът.

Кели го последва, без да каже дума. Той знаеше, че „сър“ не означава нищо. Ако един морски пехотинец се съмнява, той ще нарече

и светофара „сър“. Джон последва младежа до колата и потеглиха. Първо прекосиха някакви релси, а после се насочиха нагоре по хълма. През цялото време Кели си мечтаеше за още няколко часа сън.

— Шофьор на генерала ли си?

— Да, сър. — С това разговорът им приключи.

Бяха около двадесет и пет души. Стояха в сутрешната мъгла, протягаха се и бърбеха, докато сержантите оглеждаха дали има замъглени погледи и уморени лица. Когато колата на генерала спря и от нея излезе някакъв човек, всички обърнаха глави към него. Той носеше униформа, различна от тяхната, и по нея не се виждаха отличителни знаци. Всички се зачудиха какъв ли, по дяволите, е този човек. Новият се насочи към най-старшия сержант.

— Вие ли сте сержант Ървин? — попита Кели.

Старши сержант Пол Ървин любезно кимна и премери посетителя с поглед.

— Да, сър. А вие господин Кларк ли сте?

Кели кимна.

— Поне се опитвам да бъда толкова рано сутринта.

Двамата мъже размениха погледи. Пол Ървин бе мургав, със сериозно изражение. Фигурата му не излъчваше заплашителността, която Джон бе очаквал, но очите му гледаха внимателно и замислено, точно както можеше да се предполага за мъж с неговата възраст и опит.

— В каква форма сте? — попита Ървин.

— Има само един начин да разберем — отвърна „Кларк“.

Сержантът се усмихна широко.

— Добре, в такъв случай ще ви оставя да водите, сър. Нашият капитан отсъства.

„По дяволите.“

— Време е да се поразкършим.

Ървин се върна обратно при подразделението и го строи. Кели зае място от дясната страна до втория по ранг.

— Добро утро, морски пехотинци!

— Разузнавачи! — изгърмяха в отговор те.

Комплексът от дузина упражнения не бе най-подходящият начин за започване на деня, но Кели не го показа. Джон не изпускаше от поглед Ървин, който от минута на минута ставаше все по-сериозен и изпълняваше упражненията си като робот. След половин час всички се

почувстваха наистина разкършени и Ървин ги строи за сутрешния крос.

— Господа, искам да ви представя новия член на екипа ни. Това е господин Кларк. Днес ще водим кроса заедно с него.

Кели зае мястото си и прошепна:

— Не знам къде, по дяволите, отиваме.

Ървин се усмихна злорадо:

— Няма проблем, сър. Щом се изморите, можете да тичате след нас.

— Хайде тръгвай, умнико — засегна се на професионална гордост Кели.

Четиридесет минути по-късно Джон все още бе в челото на колоната. Това му позволяваше да определя ритъма, което изглеждаше единственото предимство на положението. Другата му грижа бе да не се препъва, тъй като, когато тялото се измори, първо се нарушава балансът на движенията.

— Наляво — посочи Ървин.

Кели не можеше да знае, че в продължение на десет секунди сержантът бе събирал въздух, за да изрече думата. Освен всичко друго Ървин трябваше и да отмерва на глас ритъма. Новата занемарена пътека ги отведе в борова гора.

„Сгради. О, Господи, дано там да спрем.“ Дори мислите на Джон бяха задъхани. Пътечката леко изви и се видяха коли и... какво? Кели почти спря от изненада и извика:

— Ходом! — за да намали темпото.

„Манекени?“

— Подразделение — обади се Ървин, — стой! Свободно — добави той.

Кели се закашля и леко се приведе. Мислено благославяше кросовете из парка и на острова, които му бяха позволили да преживее тази сутрин.

— Бавно — беше единственият коментар на сержанта.

— Добро утро, господин Кларк.

Оказа се, че една от колите е истинска. Джеймс Гриър и Марти Йънг се приближиха към него.

— Добро утро. Надявам се, че сте спали добре — каза Кели.

— Сам ли поиска да водиш, Джон? — попита Гриър.

— Тази сутрин закъснях с четири минути — забеляза Йънг. — Все пак не е лошо постижение за един шпионин.

Кели се обърна и се огледа презрително. Трябваше му около минута, за да разбере къде е попаднал.

— Проклет да съм!

— Ето го твоя хълм — посочи Йънг.

— Тук дърветата са по-високи — забеляза Кели, като преценяваше разстоянието.

— Хълмът също. Всичко е готово.

— Тази вечер ли? — попита Кели. Не беше трудно да се схване подтекстът в думите на генерала.

— Мислиш ли, че си готов?

— Предполагам, че трябва да разберем. Кога започва мисията?

— Все още не е нужно да знаеш — намеси се Гриър.

— С колко време ще разполагам, за да се настроя?

Адмиралът от ЦРУ се замисли, преди да отговори:

— Три дни преди тръгването. След няколко часа ще обсъдим подробностите на мисията. Засега наблюдавай пригответленията на тези момчета.

Гриър и Йънг се запътиха към колата си.

— Слушам — отвърна Кели на гърбовете им.

Морските пехотинци получаваха сутрешното си кафе. Джон също взе една чаша и започна да опознава екипа.

— Не беше зле — каза Ървин.

— Благодаря. Винаги съм си мислел, че това е едно от най-важните неща, които трябва да научиш в професията.

— И кое е то? — попита сержантът.

— Как да избягаш възможно най-бързо и най-далеч.

Ървин се засмя. Предстоеше първата задача за деня, която даваше възможност на хората да починат и сами да се посмеят. Те започнаха да разместват манекените. Това се бе превърнало в нещо като ритуал и всички знаеха кое дете с коя жена върви. Морските пехотинци бяха открили, че манекените могат да заемат различни пози и това ужасно ги забавляваше. Двама войници бяха донесли новите костюми и в момента обуваха твърде ефирни бикини на дамските манекени. Кели с безгранично учудване забеляза, че в интерес на обективността моделите, облечени с бански костюми, бяха боядисани в

по-тъмни цветове. „Исусе — помисли си той, — а после разправят, че моряците били ненормални!“

„Огдън“ бе сравнително нов кораб в американския флот, напуснал нийоркската военноморска корабостроителница през 1964 година. Той бе с дължина сто и осемдесет метра и имаше странна форма. На носа всичко изглеждаше нормално с обичайната надстройка и осем оръдия, които да стряскат приближаващите самолети. Необичайното бе в задната част на палубата му, която беше идеално равна. Под нея имаше кухо пространство. Тази част на палубата бе идеална за кацане на хеликоптери, а пространството под нея бе проектирано така, че да може да се пълни с вода и да улеснява слизането на брега с лодки. Задачата на подобни кораби — общо дванадесет — бе да подпомагат дебаркирането на морски пехотинци на брега. Тези мисии бяха въведени през 1920 и усъвършенствани през 1940 година. В момента обаче амфибиите бяха без работа, тъй като морските пехотинци се намираха на брега. Дотам достигаха предимно чрез самолети. И така „Огдън“ и побратимите му изпълняваха други задачи.

Крановете вдигаха няколко фургона на борда. Когато бяха надеждно закрепени на палубата, от тях се издигнаха различни антени. Други подобни съоръжения пък накацаха по надстройката. Цялата операция ставаше на открито — един 17 000-тонен кораб трудно може да бъде скрит — и „Огдън“ заедно с още две амфибии очевидно се превръщаше в платформа за събиране на електронна разузнавателна информация. Към залез-слънце корабът отплава от военноморската база „Сан Диего“ без ескорт и без батальона морски пехотинци, които бе предназначен да превозва. Екипажът от тридесет офицери и четиристотин и деветдесет моряци се зае с обичайните си задължения и тренировки. Всички вършеха онова, за което бяха избрали именно морето пред опасностите на джунглата. Когато падна нощта, „Огдън“ вече се бе изгубил от хоризонта и съобщаваше мисията си на заинтересуваните екипажи, далеч не всички приятелски. Множеството фургонали на борда и стърчащите на всички страни антени, подобни на изгорели дървета, ясно показваха, че корабът не възнамерява да

атакува никого. Това бе повече от очевидно за всички, които виждаха „Огдън“.

Дванадесет часа и двеста мили по-късно боцманите събраха обърканите си подчинени на палубата и им наредиха да освободят от подпорите всички фургоци — които бяха празни — освен един. Трябваше да свалят и антените върху тях. Щяха да останат само онези, монтирани на надстройката. Антените първи влязоха в огромния трюм. Последваха ги фургоците и не след дълго на палубата вече нямаше нищо.

Във военноморската база Субик Бей капитанът, помощник-капитанът и артилеристът на „Нюпорт нюз“ преглеждаха оперативните планове за следващия месец. Корабът бе един от последните истински кръстосвачи в света, екипиран с 203-милиметрови оръдия. Те бяха полуавтоматични и се зареждаха със снаряди, които се различаваха от обикновените куршуми за лов на елени само по големина. „Нюпорт нюз“ можеше да сее огън в радиус от четиридесет километра, както само преди две седмици за свое нещастие бе открил един батальон от северновиетнамци. Всяко оръдие бе в състояние да изстрелва по четиридесет снаряда в минута. Главното оръдие на втора кула бе извън строя и кръстосвачът можеше да изстрелва само четиристотин снаряда в минута към целта. Това се равняваше на една петдесеттонна бомба. Капитанът научи, че следващата задача на кораба му е да атакува точно определена зенитна батарея на виетнамския бряг. Това напълно го устройваше, въпреки че съкровената му мечта бе някоя нощ да влезе в пристанището на Хайфон.

— Вашето момче май си разбира от работата. Поне засега — допълни генерал Йънг в около един и четиридесет и пет след полунощ.

— Не ти ли се струва, че е прекалено да го караш да прави подобно нещо още първата нощ, Марти? — осмели се да попита Дъч Максвел.

— По дяволите, Дъч, ако иска да работи с моите морски пехотинци...

Такъв си беше Йънг. Всички морски пехотинци бяха „негови“. Той бе летял с Фос над Гуадалканал^[2], бе прикривал полка на Чести Пулър над Корея и бе един от хората, шлифовали въздушното прикритие до изкуството, което представляваше сега.

Стойха на върха на хълма и оглеждаха издигнатото съвсем скоро от Йънг съоръжение. Петнадесет морски пехотинци се намираха по склоновете със задачата да открият и унищожат Кларк, който се катереше към тях. Йънг също смяташе, че подлага на твърде суров тест Кларк, и то още от първия ден, но Джим Гриър си го бе изпросил е натякванията си колко сръчен е човекът му. Шпионите трябваше да си знаят мястото. Дори Дъч Максвел мислеше така.

— Какъв отвратителен начин да изкарваш прехраната си — забеляза адмиралът с хиляда и седемстотин приземявания върху самолетноносач зад гърба си.

— Не е лесно — съгласи се Йънг. — За бога, всъщност въобще не очаквам да успее от първия път. Разполагаме с чудесни момчета, нали, Ървин?

— Да, сър — съгласи се незабавно старши сержантът.

— Какво мислиш за господин Кларк? — попита генералът.

— Изглежда, знае някои работи — позволи си да отбележи Ървин. — За един цивилен формата му е прилична. Харесвам очите му.

— Така ли?

— Забелязахте ли, сър? Той има студени очи. Знае как стоят нещата.

Говореха шепнешком. Кели трябваше да дойде при тях, но не искаха гласовете им да улеснят задачата му или пък да надвият шума на гората.

— Но не и тази вечер. Казах на хората си какво ще стане, ако този цивилен ги премине още първата вече.

— Нима морските пехотинци не играят по правилата? — усмихна се в мрака Максвел.

— „По правилата“ — отвърна Ървин — означава хората ми да се приберат у дома живи и здрави. Майната им на другите, с извинение, сър.

— Странно, сержант, но и моята дефиниция за игра по правилата е същата. — „От този човек ще излезе прекрасен офицер“ — помисли си Максвел.

— Следиш ли бейзболния шампионат, Марти?

Мъжете се отпуснаха. Кларк просто не можеше да успее.

— „Скорците“ се представят доста добре.

— Господа, мисля, че се разконцентрираме — обади се дипломатично Ървин.

— Точно така. Моля да ни извините — отвърна генерал Йънг.

Двамата висши военни замръзнаха по местата си и погледнаха светещите циферблати на часовниците си. Три часа бе крайният срок за изпълнение на задачата. През цялото време Ървин мълчеше. Не се чуваше дори дишането му. Това продължи около час. Генералът от морската пехота се чувстваше прекрасно, но адмиралът бе неспокоен заради всичките кръвосмучещи насекоми — може би имаше и змии — и други гадини, които не се срещаха в кабината на един самолет например. Тримата се вслушваха в шума на боровете, пърхането на прилепи, бухали и други нощни птици. Най-после часът стана два и петдесет и пет. Марти Йънг се изправи, протегна се и извади цигара от джоба си.

— Някой да има повече цигари? Аз свърших и не бих се разсърдил на една — измърмори някакъв глас.

— Заповядай, пехотинец — каза благородно генерал Йънг. Той подаде една цигара на сянката до себе си и щракна със зипото. Лицето на осветената от пламъка фигура го накара да отскочи назад. — Мамка му!

— Според мен, генерале, тази година Питсбърг изглеждат по-добре. „Скорците“ имат по-слаби питчъри.^[3]

Кели всмукна от цигарата, без да гълта дима, и я хвърли.

— Откога си тук? — попита Максвел.

— „Не е лесно, за бога“ — изимитира Кели. — „Убих“ ви около един и тридесет, сър.

— Мръсник такъв! — каза Ървин. — Убил си мен!

— Трябва да отбележа, че мълчахте много любезно, сержант.

Максуел включи фенерчето си. Господин Кларк — адмиралът реши да промени името на Кели дори и в съзнанието си — стоеше до тях с гумен нож в ръка и е нацапано в зелено и черно лице. За пръв път от битката за Мидуей^[4] Максвел потрепери от страх. Младото лице срещу него се усмихна и Кели прибра „ножа“ си.

— Как, по дяволите, успя да го направиш? — попита Дъч Максвел.

— Мисля, че се справих доста добре, адмирале — отвърна весело Кели и се пресегна за манерката на Марти Йънг. — Ако ви кажа, сър, тогава всички ще умеят да вършат работата ми, нали?

Ървин стана от мястото си и се приближи до цивилния.

— Господин Кларк, мисля, че ще успеете.

[1] Кианти — червено италианско вино. — Б.пр. ↑

[2] Гуадалканал — един от Соломоновите острови, където през 1942 г. японците са разбити от американците в едно от решаващите сражения за контрол над Тихоокеанския район. — Б.пр. ↑

[3] Питчър — пост на играч в бейзбола. — Б.пр. ↑

[4] Мидуей — атол от Хавайския архипелаг, където през Втората световна война са се водили ожесточени сражения между американските и японски войски. — Б.пр. ↑

22.

ЗАГЛАВИЯ

Гришанов се намираше в посолството. Ханой бе странен град — смесица от френска архитектура, малки жълти хора и ровове от бомби. Пътуването из страна, която се намираше във война, също бе необичайно преживяване. Още повече, ако се извършваше с кола, боядисана в камуфлажни цветове. Всеки връщач се от мисия американски бомбардировач с излишни бомби или пък някое внезапно появило се оръдие можеше да използва автомобила за учебна мишена, въпреки че никога не го правеха. Късметът се преобрази в намръщен облачен ден, който намаляваше до минимум въздушната опасност и позволи на Гришанов да се отпусне, но не и да се наслаждава на пътуването. Шосетата изобилстваха от дупки и навсякъде се виждаха разрушени мостове, така че пътуването отне два пъти повече време от нормалното. Руснакът знаеше, че с хеликоптер ще стигне много по-бързо, по летенето си бе чиста лудост. Американците, изглежда, живееха с илюзията, че и гражданите могат да притежават автомобили — и то в страна, където велосипедът бе национален символ! От друга страна, хеликоптерът със сигурност бе военно приспособление, което си струваше свалянето, дори в него да имаше само един човек. Пристигнал в Ханой, Гришанов се зарадва на възможността да се подслони в бетонна сграда, в която електричеството бе рядък гостенин — в момента отсъстваше, — а климатичната инсталация абсурдна фантазия. Отворените прозорци и лошо поставените мрежи позволяваха на насекомите да царуват в помещенията, препълнени с изпотени работещи хора. Въпреки това пътуването до посолството си струваше усилията. Тук Гришанов можеше да говори на родния си език и за няколко скъпоценни часа да престане да бъде полудипломат.

— Е? — попита генералът.

— Върви добре, но ми трябват още хора. Много е трудно за сам човек.

— Невъзможно.

Генералът наля на госта си чаша минерална вода, в чийто състав доминираше солта. Руснаците във Виетнам поглъщаха огромни количества от тази течност.

— Николай Евгениевич, онези отново се инатят.

— Другарю генерал, отлично знам, че съм пилот, а не политически теоретик. Знам, че нашите братски социалистически съюзници са на предната линия на конфликта между марксизма-ленинизма и реакционния капиталистически Запад. Знам също, че тази националноосвободителна война е жизненоважна част от борбата ни за освобождаване на света от потисничество...

— Да, Коля — усмихна се дяволито генералът и прекрати идеологическата тирада на госта си, който не бе политически теоретик. — Всички го знаем. Давай по същество, моля те. Предстои ми тежък ден.

Полковникът кимна разбиращо.

— Тези арогантни малки копеленца не искат да ни помагат. Използват ни. Използват мен и моите пленници, за да ни изнудват. Ако това е марксизъм-ленинизъм, то аз съм троцкист.

Шегата едва ли би се разминала на мнозина, но бащата на Гришанов бе член на Централния комитет с безупречно партийно минало.

— Какво научихте, другарю полковник? — попита генералът, за да върне разговора в нормалното му русло.

— Полковник Захариас напълно отговаря на данните, които имаме за него, но знае много повече. В момента планираме как да защитаваме родината от китайците. Той е ръководителят на отряда за бързо реагиране.

— Какво? — премигна генералът. — Обясни ми!

— Този човек е не само пилот на изстребител, но и експерт в областта на противовъздушната отбрана. Можете ли да си представите, той е управлявал самолети единствено по своя прищявка. Всъщност планира операции на американското стратегическо авиационно командване и е помагал в разработване на доктрината за преодоляване на противниковата противовъздушна отбрана. Сега върши същата услуга и на мен.

— Бележки?

Лицето на Гришанов потъмня.

— В лагера са. Нашите социалистически братя ги „изучават“. Другарю генерал, знаете ли колко важна е тази информация?

По професия генералът бе танкист, а не авиатор, но освен това бе една от изгряващите звезди на съветската армия. Задачата му във Виетнам бе да изучава всички ходове и похвати на американците. Сегашният му пост определено се считаше за привилегия в съветските военни среди.

— Сигурен съм, че е ценна.

Коля се наведе напред.

— След около два месеца, може би дори шест седмици, ще съм в състояние да разгадая плановете на стратегическото военно командване. Ще разбере начина им на мислене. Не само ще знам непосредствените им намерения, но ще съм способен да предвиждам бъдещите им ходове. Извинете ме, не се опитвам да си придам важност — каза искрено той. — Този американец ще ми даде висше образование по американската военна доктрина и философия. Виждал съм разузнавателните доклади на КГБ и ГРУ Поне в половината от тях се правят погрешни изводи. И това са сведения само от един човек. Друг пък ми разказва за самолетносачите им, трети — за военните плановете на НАТО. Машината се завъртя, другарю генерал.

— Как постигате всичко това, Николай Евгениевич?

Генералът бе нов на поста си и срещаше Гришанов едва за втори път, макар че знаеше за безупречната му професионална репутация.

Коля се отпусна в стола си.

— Със съчувствие и симпатия.

— Към враговете ни? — попита остро генералът.

— Нима задачата ни е да причиняваме болка на тези хора? — Гришанов махна към прозореца. — С това се занимават те. И какво получават в замяна? Добре премерени лъжи. Отделът ми в Москва отхвърли почти всичко, изпратено от тези маймуни. Наредиха ми да дойда тук и да събера информация. Това и правя. Ще изтърпя всякакви критики, за да получа сведения като тези.

Генералът кимна.

— И защо сте тук?

— Трябват ми още хора! Работата не е по силите на сам човек. Ами ако ме убият? Ами ако хвана малария или се натровя с храна? Кой ще върши работата ми? И без това не мога сам да разпитвам всички

пленници. Особено пък сега, когато започнаха да говорят. Отделям все повече и повече време на всеки от тях и оставам без сили. В денонощието просто няма достатъчно време.

Генералът въздъхна.

— Опитах. Предлагат ти най-добрите си...

Гришанов едва сдържа избухването си.

— Най-добрите си какво? Варвари ли? Те ще опропят усилията ми. Трябват ми руснаци. Хора, културни хора! Авиатори, опитни мъже. Американците знаят много, защото са интелигентни и точно по тази причина не се поддават на грубости и мъчения. Знаете ли от какво имам най-голяма нужда? От един добър психиатър. И още нещо — добави Гришанов, разтреперан от дързостта си.

— Психиатър? Но това е несериозно. Освен това силно се съмнявам, че ще успеем да вкараме други хора в лагера. Москва бави доставките на противовъздушни ракети по „технически съображения“. Както вече отбелязах, местните ни съюзници отново стават неговорчиви и тенденцията се засилва. — Генералът се облегна на стола и избърса потното си чело. — Какво е другото нещо?

— Надежда, другарю генерал. Трябва ми надежда.

Полковник Николай Евгениевич Гришанов се стегна.

— Не ви разбирам.

— Някои от пленниците ми осъзнават положението, в което се намират. Вероятно всички подозират какво ги очаква. Те са инструктирани какво се случва с пленниците във Виетнам и знаят, че не ги третираме по обичайния начин. Другарю генерал, познанията на тези хора са енциклопедични. Те с години са трупали полезна информация.

— Какво по-точно намекувате?

— Не можем да ги оставим да умрат — каза Гришанов и веднага се опита да омекоти удара. — Не всички. Някои наистина са ни необходими. Някои ще се съгласят да ни сътрудничат, но трябва да им предложат нещо в замяна.

— Искаш да ги върнем обратно?

— След ада, който са преживели тук...

— Те са врагове, полковник! Всички са обучавани да ни убиват! Спестете съчувствието за сънародниците си! — избумтя човекът, който се бе сражавал в снежните преспи пред Москва.

Гришанов се зае да отбранява позицията си не по-малко храбро от генерала навремето.

— И те са хора като нас, другарю генерал. Притежават ценни за нас сведения и трябва само да приложим малко повече разум, за да ги извлечем. Просто е. Нима е много да се отнасяме към тях цивилизовано и да им дадем нещо в замяна на знанията, позволяващи ни да предпазим страната си от унищожение? Разбира се, че можем да ги измъчваме, както правят нашите „братски социалистически съюзници“, и да не получим нищо! Нима това ще е от полза за родината?

Всичко се свеждаше до това и генералът го знаеше отлично. Той погледна полковника от ПВО и каза най-логичното в такива случаи:

— Искаш да рискувам кариерата си заедно с твоята? Моят баща обаче не е в Централния комитет. — „Този човек е изключително ценен“ — добави мислено той.

— Баща ви е бил войник — забеляза Гришанов. — И то добър — също като вас.

Ходът бе майсторски и двамата го знаеха. Въпросът обаче бе в разума и значението на предлаганото от Гришанов. В крайна сметка това си бе чист преврат в разузнаването, от който шпионите на КГБ и ГРУ щяха да онемееят. Всеки истински войник щеше да реагира по един-единствен начин.

Генерал-лейтенант Юрий Константинович Рокосовски извади бутилка водка от бюрото си. Беше „Старка“ — тъмна, мътна течност, смятана за най-хубавата. Той наля две малки чашки.

— Не мога да ти дам повече хора. Не мога да ти намеря и психиатър, пък бил той и униформен, Коля. Но със сигурност ще се опитам да ти осигуря надежда.

Третият пристъп от пристигането ѝ в къщата на Санди бе слаб, но все пак обезпокоителен. Сара я бе укротила с възможно най-малката доза успокоителни, която се осмеляваше да ѝ даде. Кръвните проби вече бяха готови и показваха, че Дорис е същинска плетеница от проблеми. Две венерически болести, симптоми на инфекция и голяма вероятност от диабет. Сара вече се опитваше да лекува първите три със силни антибиотици. Захарната болест трябваше да бъде атакувана с

диета и нови изследвания. За Сара белезите от физическо насилие приличаха на кошмари, дошли от друг свят и друго поколение. Най-страшни, разбира се, бяха психичните последици, проявяващи се дори когато Дорис Браун затваряше очи и се унасяше в сън.

— Докторе, аз...

— Санди, моля те, наричай ме Сара. Нали не си забравила, че сме в твоята къща?

Сестра О'Тул се усмихна смутено.

— Добре, Сара. Искях да кажа, че съм разтревожена.

— Аз също. Тревожат ме психичното й, физическото й състояние, „приятелите“ й...

— Безпокоя се за Джон — каза смутено Санди.

За Дорис се полагаха професионални грижи и сестра О'Тул го виждаше. Сара Роузън бе талантилив лекар, който се тревожеше за пациентите си, както впрочем всички добри доктори.

Сара излезе от стаята. На долния етаж имаше кафе. Ароматът му се разнасяше из къщата и неудържимо я привличаше. Санди слезе с нея.

— Да, и аз изпитвам известни опасения. Той е много странен и интересен мъж.

— Аз нямам навика да изхвърлям вестниците си. Всяка седмица по едно и също време ги събирам на вързопи и ги давам на вторични суровини. Така че преглеждам последните страници.

Сара наля две чаши. Изящните й движения направиха впечатление на Санди.

— Кажи какво си мислиш, защото аз знам собственото си мнение — каза д-р Роузън.

— Мисля си, че убива хора.

Думите й причиниха физическа болка.

— Аз пък смятам, че си права — отвърна Сара Роузън и разтърка очи. — Ти никога не си виждала Пам. Тя бе по-хубава от Дорис, много слаба, вероятно от нередовно хранене. Пам се отказа от наркотиците много по-лесно. Не бе толкова зле във физическо състояние, но психичните й травми бяха същите. Ние така и не научихме цялата й история, но Сам твърди, че Джон я знае. Това обаче не е толкова важно. — Сара вдигна поглед и видя болката по лицето на сестра

О'Тул. — Ние я бяхме спасили, Санди. После нещо се случи и Джон... Джон се промени.

Санди се обърна към прозореца. Навън хората излизаха от къщите си по пижами и халати, за да приберат сутрешния вестник и бутилките с мляко. Първата тълпа вече се отправяше към колите си. В квартала ѝ това оживление продължаваше докъм осем и половина. Тя отново погледна Сара.

— Не, нищо не се е променило. То винаги си е било в него. Просто се е освободило или е излязло навън, не знам. Все едно да отвориш клетка. Какъв човек! Една част от него ми напомня Тим, но другата просто не мога да я разбера.

— А семейството му?

— Няма семейство. Баща му и майка му са починали. Бил е женен...

— Да, знам за това. И после идва Пам. — Сара поклати глава. — Какъв самотен човек.

— Нещо в мен ми казва, че е добър, но, от друга страна... — гласът на Санди потрепери и секна.

— Моминското ми име е Рабиновиц — каза Сара и отпи от кафето си. — Семейството ми е дошло от Полша. Баща ми ни е напуснал, когато съм била твърде малка, за да го помня, а мама почина от перитонит. Тогава бях деветгодишна. Войната започна, когато бях на осемнадесет — продължи тя. За нейното поколение „войната“ означаваше едно-единствено нещо. — В Полша имахме много роднини. Спомням си, че им пиших писма. После изведнъж всички изчезнаха. Просто ги нямаше... Дори и сега ми е трудно да го повярвам.

— Съжалявам, Сара, не знаех.

— Човек не обича да говори за такива неща — повдигна рамене д-р Роузън. — Тогава имах усещането, че хората са ми отнели нещо и аз съм напълно безпомощна да си го върна. Много обичах да си пиша с братовчедката си Рева. Предполагам, че са я убили, въпреки че не успях да разбера кой и къде. Тогава бях твърде млада, за да го разбера. По-късно се разгневих, но нямах накъде да насоча гнева си. Не направих нищо. Просто не можех. Празнотата, оставена от Рева в душата ми, обаче все още стои. Все още пазя черно-бялата ѝ снимка:

дванадесетгодишно момиченце с плитки. Искаше да стане балерина. — Сара вдигна поглед. — Кели също чувства празнота в гърдите си.

— Но отмъщението...

— Да, отмъщението — продължи Сара с мрачно изражение. — Знам. Би трябвало да го мислим за лош човек, нали? Би трябвало дори да се обадим в полицията и да го предадем.

— Не мога... Искам да кажа да, но просто...

— Аз също няма да го сторя, Санди. Ако Джон бе лош човек, тогава защо е докарал Дорис тук? Той рискува живота си по два начина.

— Но в него има нещо много страшно.

— Можел е просто да я подмине — продължи Сара, без да чува думите на Санди. — Може би е от онези хора, които смятат, че сами трябва да се грижат за всичко. Но сега трябва да му помогнем.

Това откъсна Санди от мислите ѝ.

— Какво ще правим с нея?

— Ще я излекуваме колкото можем по-бързо и ще я оставим да реши сама. Какво друго ни остава? — попита Сара.

Лицето на Санди отново се промени и медицинската сестра се замисли за собствената си дилема.

— Ами Джон?

Сара я погледна.

— Аз никога не съм го виждала да прави нещо незаконно. А ти?

Денят бе предназначен за стрелкови учения. Гъстите облаци по небето означаваха, че никакъв спътник — бил той американски или съветски — не можеше да види какво става на земята. Мукавените мишени бяха наредени около постройката и манекените по люлките и в пясъчника следяха с безжизнени очи как морските пехотинци изскачат от гората, преодоляват мнимата ограда и стрелят в целта. Мишените бяха разкъсани за секунди. Две картечници М-60 изсипваха огъня си през отворената врата на „войнишките помещения“, които вече трябваше да бъдат полуразрушени от минометите. Останалата част от отряда се втурна към „затвора“. Там в отделни стаи бяха разпределени двадесет и пет манекена. Всеки от тях тежеше около седемдесет и пет килограма, макар че американците в ЗЕЛЕН

ЧИМШИР сигурно нямаше да бъдат толкова тежки. Манекените бяха измъкнати от сградата под прикриващия огън на картечниците.

Кели стоеше до капитан Пийт Олби, който в това учение бе „мъртъв“. Той бе единственият офицер в отряда — фриволност, компенсирана от присъствието на голям брой сержанти. Пред погледите на двамата манекените бяха пренесени до старите корпуси на спасителни хеликоптери, натоварени върху ремаркета. Когато и последният човек се качи на борда, Кели спря хронометъра си.

— Пет секунди по-бързо, капитане — показва му часовника си Джон. — Момчетата наистина си ги бива.

— Да не забравяме, че там ще действат през нощта, господин Кларк, нали? — Олби също бе посветен в естеството на операцията. Морските пехотинци все още не знаеха в какво точно се състои задачата им — поне не официално, — въпреки че доста от тях се догаждаха. Капитанът се обърна и се усмихна. — Добре, това е само третото учение.

Двамата мъже влязоха при декорите. От мишените се виждаха само парчета, а броят им бе два пъти по-голям от най-лошите очаквания за охраната в ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Те отново мислено разиграха нападението. Разположението на лагера си имаше както предимства, така и недостатъци. Точното следване на параметрите в някакъв неизвестен справочник от източния блок не гарантираше най-добрата прилика на местността в Куантико. Тук за голямо удобство на всички най-хубавият и безопасен маршрут за проникване съвпаднаше с главния портал. Това, разбира се, позволяваше почти сигурно да се предотврати бягството на затворниците, но, от друга страна, увеличаваше шансовете за успех на нападение отвън. Но те не очакваха такова нападение, нали?

Кели отново разигра плана в главата си. Морските пехотинци щяха да бъдат свалени на съседния хълм до ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Пътят до лагера щеше да им отнеме тридесет минути. За атака на кулите бяха предвидени гранатомети М-79. Двете оръдия на хеликоптерите — спечелили прозвището „змии“ заради елегантната си смъртоносност — щяха да обстрелват помещенията на охраната и да осигурят чудесно огнево прикритие. Кели обаче бе сигурен, че пехотинците, въоръжени с гранатомети, можеха да се справят с кулите за пет секунди и да насочат огъня си към помещенията на охраната. Врагът нямаше да

успее да реагира толкова бързо, така че щеше да изгори жив и без помощта на хеликоптерите. Колкото и малка да изглеждаше операцията, важноста на обекта и качествата на нападателите изискваха допълнителна подsigуровка. За Кели мисията си беше чисто клане — термин, който не се отнасяше само до ядреното оръжие. Сигурността в бойните операции се подsigуряваше от възможността да не дадеш на другата страна никакъв шанс. Да си готов да го убиеш два, три, десет пъти за възможно най-кратко време. Бойните операции нямаха нищо общо с честността и правилата. Засега според Кели нещата вървяха идеално.

— Ами ако имат мини? — попита разтревожено Олби.

— На собствената им територия? — учуди се Кели. — На снимките не се вижда никакъв признак за това. Земята е непокътната. Освен това никъде няма предупредителни знаци за техните хора.

— Но местните жители сигурно знаят, нали?

— На една от снимките точно до оградата се разхождаше някакъв козел.

Олби кимна леко смутен.

— Да, прав си. Ще го запомня.

— Нека не си създаваме сами усложнения — каза му Кели.

Той замълча за момент и си припомни, че всъщност е прост старшина, който говори като равен — по-точно като висшестоящ — с капитан от морската пехота. Дали това бе неправилно? Но в такъв случай защо се справяше толкова добре и защо капитанът приемаше думите му? Защо бе „господин Кларк“ в очите на този опитен офицер?

— Ще успеем.

— И аз така мисля, господин Кларк. А вие как ще се измъкнете?

— Веднага след пристигането на хеликоптерите ще счупя олимпийския рекорд по спринт от хълма надолу към десантната зона. Да кажем, че ще ми трябват две минути.

— През нощта? — попита Олби.

Кели се засмя.

— През нощта бягам особено бързо, капитане.

— Знаеш ли колко войнишки ножа като нашия има?

Тонът на Дъглас подсказа на лейтенант Райън, че новината ще е лоша.

— Не, но предполагам, че след малко ще науча.

— Миналия месец „Съни сърплъс“ е доставила хиляда броя. Морските пехотинци явно си имат достатъчно и сега всяко момченце може да си купи такава проклетия за четири и деветдесет и пет. И това е само в един магазин. Нямах си и понятие колко много хора с ножове на морски пехотинци се разкарват по улицата.

— Аз също — призна Райън.

Тези ножове бяха големи, с широко острие. Уличните хулигани предпочитаха по-малките сгъваеми ножчета, въпреки че пистолетите оставаха най-често срещаното оръжие.

Фактът, който и двамата не искаха да признаят, бе, че отново буксуваха въпреки изобилието от вещественни доказателства в кафявата къща. Райън погледна отворената на бюрото му папка, в която се мъдреха двадесетина снимки. Почти сигурно в къщата бе имало и жена. Убитата жертва — вероятно престъпник, но все пак жертва — бе идентифицирана почти веднага от кредитните карти в портфейла. Въпреки това на адреса, посочен в шофьорската му книжка, имаше необитаема къща. Многобройните му глоби от пътнотранспортни нарушения бяха плащани навреме и в брой. Ричард Фармър се бе сблъсквал с полицията, но не достатъчно сериозно, за да заслужи по-подробно разследване. Издирването на семейството му не бе донесло нищо. Майка му — баща си бе загубил отдавна — го мислеше за търговски пътник. Някой обаче бе разрязал сърцето му с войнишки нож толкова бързо и решително, че пистолетът на жертвата си стоеше непобутнат. Отпечатъците на Фармър не направиха нищо повече от това да създадат ново досие. ФБР не го бе регистрирало досега. В местната полиция също нямаше нищо и въпреки че отпечатъците тепърва щяха да се сравняват с огромен брой неизвестни, Райън и Дъглас не се надяваха напразно. По прозорците в спалнята бяха открили отпечатъци от пръстите на Фармър, а петната от семенна течност съвпадаха с кръвната му група — „0“. Други петна показваха, че убиецът или вероятният (всъщност съвсем несигурен) собственик на плимута е имал кръвна група „АВ“. Всичко, което знаеха, бе, че убиецът вероятно се е възползвал от възможността за бърз секс с

жената. Освен ако не ставаше въпрос за хомосексуалист, но тогава жената въобще не съществуваше.

Откриха и неясни отпечатъци на жена (на тази мисъл ги навеждаше размерът им) и на мъж (също предположение), но те бяха толкова замазани, че детективите не очакваха нищо от тях. И най-лошото от всичко: когато момчетата от лабораторията бяха излезли да свалят отпечатъци от плимута, който според документите принадлежеше на някой си Уилям Питър Грейсън, августовското слънце толкова бе напекло колата, че по нея имаше само смътни петна. Фактът, че отпечатъци с по-малко от десет точки на идентификация са, меко казано, трудни за обработка, не е много известен.

Проверката в компютъра за „Национална информация за престъпността“ на ФБР не бе казал нищо за Грейсън или Фармър. И най-накрая в отдел „Наркотици“ на Марк Шарън също не си спомняха да са чували двете имена. Не ги притесняваше толкова много фактът, че отново бяха на изходна позиция, колкото обстоятелството, че не можеха да извлекат нищо от данните, с които разполагаха. Но работата в отдел „Убийства“ често бе такава. Детективите работеха с информация, която бе комбинация на обикновеното и поразителното. Първото обаче определено имаше огромен превес. Експертните заключения наистина играеха важна роля в едно разследване. Райън и Дъглас разполагаха с отпечатък от обикновена гуменка — нова. Това им казваше с каква дължина е крачката на убиеца, от което вадеха заключение за ръста — от сто седемдесет и пет до сто и деветдесет сантиметра. За нещастие госпожа Чарлз го бе описала като по-нисък, но двамата детективи вярваха на фактите. Знаеха, че е бял, знаеха, че е силен. Знаеха, че или адски му работи късметът, или е изключително опитен с всякакъв вид оръжие. Знаеха, че има поне повърхностни познания по ръкопашен бой „или — въздъхна мислено Райън — отново е извадил късмет“. В крайна сметка разполагаха само с един такъв случай и на всичко отгоре жертвата бе наркоман със съдържание на хероин в кръвта. Знаеха, че се преоблича като бездомник.

В крайна сметка излизаше, че не знаят почти нищо. Повече от половината мъже в света попадаха в тази ръстова граница. Със сигурност повече от мъжете в района на балтиморския мегаполис бяха бели. В Америка имаше милиони ветерани от войните. В интерес на истината ръкопашният бой си е ръкопашен бой и въобще не бе

задължително да си ветеран от войната, за да го владееш. В радиус от тридесет километра вероятно имаше около тридесет хиляди мъже, отговарящи на описанието и обладаващи необходимите умения, за да бъдат заподозрени. Дали убиецът също участваше в бизнеса с наркотици? Дали беше крадец? Дали, както предполагаше Фарбър, изпълняваше някаква мисия? Райън бе привърженик на последната хипотеза, но не можеше напълно да пренебрегне и останалите две. Психиатрите и детективите също грешаха. И най-елегантната теория може да се пръсне на парчета от един-единствен факт. По дяволите. „Не — каза си той. — Фарбър е абсолютно прав.“ Човекът не бе престъпник. Той бе убиец — нещо съвсем различно.

— Трябва ни само едно нещо — каза тихо Дъглас. Той добре знаеше какво означава изражението на лейтенанта.

— Едно нещо — повтори Райън.

Двамата се разбираха и без думи. „Едното нещо“, което можеше да разкрие случая, бе име, адрес, регистрационен номер на кола, човек, който знае нещо. Винаги едно и също, макар и често различно, това бе решителното парченце от мозайката, което правеше картината на детектива ясна. За престъпника пък това „едно нещо“ бе тухлата, без която стената му се срутваше. Райън знаеше, че „нещото“ е някъде отвън. Трябваше да бъде там, защото убиецът бе прекалено хитър, за да успее. Подобен човек можеше лесно да убие някого и да потъне завинаги в земята. Но в случая той явно не се задоволяваше с едно убийство. Мотивът му нямаше нищо общо със страст или с пари. Той изпълняваше план, чиито фази бяха изключително опасни. Това щеше да го провали. Райън бе убеден в извода си. Макар и убиецът да бе умен, опасностите щяха да растат в геометрична прогресия и да се трупат една върху друга, докато някоя не изпаднеше от купчината. „Може дори вече да се е случило нещо такова“ — помисли си основателно Райън.

— Две седмици — каза Максвел.

— Толкова скоро? — учуди се Гриър и се наведе напред, като облегна лакти на коленете си. — Дъч, това наистина е бързо.

— Да не би да искаш още да се мотаем? — попита Подулски.

— По дяволите, Каз, не казах, че е погрешно, а че е бързо. Значи още две седмици учения и една за пътуване и подготовка? — Събеседниците му кимнаха. — Ами времето?

— На него не можем да заповядаме — призна Максвел. — Но времето е нож с две остриета. Вярно е, че затруднява летенето, но освен това обърква радарите и зенитчиците.

— Как, по дяволите, успяхте да задвижите всичко толкова бързо? — попита Гриър, едновременно невярващо и възхитено.

— Има си начини, Джеймс. В крайна сметка какво сме ние, адмирали или лукови глави? Издаваме заповеди и понякога дори ни се подчиняват.

— Значи след двадесет и един дни вратата се отваря?

— Точно така. Утре Каз излита за „Констелейшън“. Започваме да инструктираме момчетата, което ще ги прикриват по въздух. „Нюпорт нюз“ вече е включен — донякъде, разбира се. Засега мислят, че ще претърсват брега за зенитни батареи. Флагманският ни кораб вече тръгна през океана. На него също не знаят нищо, освен че ще се срещат с TF-77.

— Доста ще има да инструктираме — засмя се Каз.

— А хеликоптерите?

— Екипажите им се подготвят в Коронадо. Довечера отиват в Куантико. Всъщност засега всичко върви като по ноти. Планът е доста ясен. Какво казва твоят човек „Кларк“?

— Моят човек ли стана вече? — попита Гриър. — Казва ми, че засега е доволен. Как се почувствахте, когато ви „убиха“?

— Значи ти е казал? — усмихна се Максвел. — Джеймс, знаех, че момчето си го бива от работата, която свърши със сина ми, но усещането е съвсем друго, когато го видиш със собствените си очи. Какво говоря: когато нито го видиш, нито го чуеш. Той направо затвори устата на Марти Йънг, което съвсем не е малка работа. Освен това смачка фасона на сума ти морски пехотинци.

— Кажете ми кога ще има окончателно разрешение — каза Гриър.

Сега вече всичко беше сериозно. Той винаги бе считал, че операцията си струва, и подготовката го бе научила на доста неща, които искаше да знае. Гриър вече вярваше в успеха. ЗЕЛЕН ЧИМШИР щеше да се увенчае с щастлив край, ако разрешаха провеждането ѝ.

— Сигурен ли си, че господин Ритър няма да ни издъни?

— Не мисля, че ще го направи. Всъщност той вече е един от нас.

— Не и докато всичко не застане по местата си — намеси се Подулски.

— Ритър иска да види една от тренировките — предупреди ги Гриър. — Преди да накарате един човек да заложи кариерата си, трябва да му вдъхнете увереност в успеха.

— Добре, има право да го иска. Утре вечер ще има учение при напълно реални условия.

— Ще бъдем там, Дъч — обеща Гриър.

Отрядът морски пехотинци бе разположен в старо помещение с капацитет поне за шестдесет човека. Имаше толкова място, че на никого не се налагаше да спи на горно легло. Кели разполагаше с отделна стая в същото помещение, която обикновено се заемаше от сержантите. Той бе решил да не живее на яхтата, защото човек не може да е част от един екип и в същото време да е отделен от него.

Това бе първата свободна нощ след пристигането им в Куантико и нечия добра душа бе осигурила три каси бира. Това правеше точно по три бутилки на всеки, защото един от пехотинците пиеше само „Д-р Пепър“^[1]. Сержант Ървин пък следеше никой от хората му да не превишава дажбата си.

— Господин Кларк — каза един от гренадирите, — за какво всъщност става въпрос?

„Не е честно — помисли си Кели — да ги карат да тренират, без да им казват за какво.“ Пехотинците се подготвяха за опасностите, без да знаят защо и заради каква цел рискуват живота и бъдещето си. Въобще не беше честно, но такава бе практиката в армията. Джон погледна човека в очите.

— Не мога да ти кажа, пехотинец. Единственото, което трябва да знаеш засега, е, че ще е нещо, с което ще се гордееш. Обещавам ти.

Двадесет и една годишният ефрейтор, който бе най-млад и с най-нисък чин от всички, не бе очаквал отговор, но бе длъжен да попита. Той прие думите на Кели с вдигната в наздравица бутилка.

— Знам какво означава тази татуировка — обади се друг морски пехотинец.

Кели се усмихна и отвори втора бира.

— Една нощ попрекалих с пиенето и вероятно са ме объркали с друг.

— Тюлените могат единствено да балансират топки по носа си — подхвърли един набит сержант и се оригна.

— Искаш ли да демонстрирам с твоите? — отвърна бързо Кели.

— Добър отговор! — похвали го сержантът и му хвърли нова бутилка.

— Господин Кларк? — извика го Ървин и махна към вратата.

Отвън също бе толкова горещо, както и вътре, но тук поне подухваше лек ветрец. Боровите иглички тихо шумяха, а от време на време прелиташе прилеп, преследващ невидими насекоми.

— Какво има? — попита Кели и отпи голяма глътка.

— Това е и моят въпрос, господин Кларк — отвърна тихо Ървин, но после тонът му се промени: — Познавам ви.

— Така ли?

— Трета специална оперативна група. Моята част подсигуряваше тила ви по време на ХЕРМЕЛИНОВО ПАЛТО. Доста далеч сте стигнали за един боцман — забеляза Ървин.

— Не искам да се разчува, но преди да се оттегля, станах главен боцман. Знае ли и някой друг?

Ървин цъкна с език.

— Не. Ако капитан Олби разбере, със сигурност ще се оттегли от операцията, а генерал Йънг без съмнение ще побеснее. Ще си остане между нас, господин Кларк — увери го Ървин. Сега всичко зависеше от честността му.

— Идеята да съм тук не е моя. Предполагам, знаеш, че никак не е трудно да впечатлиш един адмирал.

— Не и мен, господин Кларк. Едва не получих сърдечен удар от онзи ваш гумен нож. Не помня името ви, искам да кажа истинското, но вие сте човекът, когото наричаха „Змията“, нали? Вие сте онзи, който очисти ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ.

— Това съвсем не е най-разумната ми постъпка — забеляза Кели.

— И в тази операция трябваше да ви прикриваме. Проклетият хеликоптер се счупи. Моторът спря на три метра от земята и паднахме като зряла круша. Заради това не успяхме. Най-близката възможност беше Първи кавалерийски и това ни забави.

Кели се извърна. Лицето на Ървин бе черно като нощта.

— Не знаех.

Старшият сержант повдигна рамене в тъмнината.

— Видях снимките от онова, което се е случило. Шефът ни каза, че сте голям глупак, задето сте нарушили заповедите. Но грешката бе наша. Трябваше да бъдем при вас двадесет минути след обаждането. Ако бяхме успели, може би едно или две от онези момиченца нямаше да умрат. Както и да е, причината се оказа някакъв скъсан ремък в мотора. Просто парче гума.

Кели изръмжа. Понякога от такива дреболии зависеше съдбата на цяла нация.

— Можеше да е и по-зле. Ако се бе случило на по-голяма височина, сигурно щяхте здраво да се изпотрошите.

— Вярно. Каква тъпашка причина за смъртта на едно дете, нали?
— Ървин замълча, загледан в тъмнината на боровата гора. Той не се различаваше много от колегите си — постоянно се оглеждаше и слушваше. — Разбирам защо сте го направили. Искях просто да знаете. Вероятно и аз щях да постъпя така. Може би нямаше да се справя толкова добре, но със сигурност щях да опитам. В никакъв случай нямаше да оставя онова копеле живо, независимо от заповедите.

— Благодаря, сержант — каза тихо Кели и отново премина на военен език.

— Сонг Тай е, нали? — попита тихо Ървин. Знаеше, че сега вече ще получи отговор.

— Да, нещо подобно. Съвсем скоро ще ви кажат.

— Трябва да знам още, господин Кларк. Морските пехотинци са поверени на мен.

— Сградите, върху които тренираме, са точно копие на местността. Хей, и аз идвам с вас, забрави ли?

— Продължавайте — нареди меко Ървин.

— Помогнах при изготвянето на плана. Ако разполагаме с нужните хора, ще успеем. Момчетата ти са доста добри. Не искам да те баламосвам, че е лесно, и да ти разправам небивалици, но не е чак толкова трудно. Аз съм вършил и по-трудни неща — ти също. Тренировките вървят добре. Лично на мен всичко ми изглежда в ред.

— Сигурен ли сте, че си заслужава?

Въпросът имаше толкова дълбок подтекст, че малцина биха го разбрали. Ървин бе ходил два пъти във Виетнам и въпреки че Кели не бе видял колекцията му от ордени, той бе сигурен, че сержантът е стопроцентов професионалист. Сега Ървин всеки ден наблюдаваше учения за нещо, което можеше да струва живота на хората му. Момчетата умираха, за да превземат хълмове, които изоставяха веднага щом приберат мъртвците си. След половин година се връщаха да повторят упражнението. Във всеки професионален войник обаче има нещо, което мрази повторенията. Военните учения точно пресъздаваха действителната война — борба за определено място. По този начин човек разбираше дали напредва. Преди да погледне към новата цел, войникът трябва да се обърне, да види откъде е дошъл и да претегли шансовете си за успех в зависимост от натрупания опит. Но когато за трети път видиш как хората умират за едно и също място, истината те удря право по челото и разбираш как ще свърши всичко. Страната им продължаваше да изпраца хора на онова място и да ги кара да рискуват живота си за кал, вече напоена с американска кръв. Истината бе, че Ървин не би се записал доброволно за трета мисия във Виетнам. Не ставаше въпрос за храброст или любов към родината. Ставаше въпрос за това, че животът му е твърде ценен, за да бъде рискуван напразно. Заклел се да защитава страната си, Ървин имаше правото да поиска нещо в замяна — истинска операция, а не някакви отвлечени глупости. И въпреки това сержантът се чувстваше виновен. Виновен за това, че е излъгал вярата, че е предал мотото на морските пехотинци *Semper Fidelis*: Винаги верни. Вината го бе накарала да се запише като доброволец за още една, последна мисия въпреки въпросите и съмненията си. Подобно на съпруг, чиято любима жена е спала с друг мъж, той не можеше да престане да обича. Ървин поемаше вината, която другите не искаха да признаят.

— Сержант, това не мога да ти кажа, но все пак ще го направя. Както правилно предполагаш, мястото, което ще нападнем, е военнопленнически лагер.

Ървин кимна:

— Не е обикновен. Не може да бъде.

— Вярно е, че не е. Хората в него официално са обявени за мъртви, сержант. — Кели хвърли бутилката. — Виждам съм снимките. Със сигурност идентифицирахме един от нашите хора там —

полковник от военновъздушните сили. Северновиетнамците твърдят, че е мъртъв. Ние пък мислим, че тези момчета никога няма да се приберат у дома, ако не отидем да ги измъкнем. Аз също не се натискам да се върна обратно. Страх ме е. Разбира се, че съм добър. Може би дори много добър. Подготвен съм отлично, пък и, току-виж, съм взел медал.

Кели повдигна рамене. Не искаше да довършва мисълта си.

— Да, но не можеш винаги да си победител — каза Ървин и му подаде нова бира.

— Мислех си, че се падат по три на човек.

— Аз съм методист и въобще не трябва да пия — цъкна с език сержантът. — Хора като нас, господин Кларк.

— Какви тъпи копелета сме, нали? В лагера вероятно има руснаци, които разпитват нашите хора. Всички момчета са с висок чин и официално са обявени за мъртви. Вероятно в момента ги въртят на шиш заради информацията, с която разполагат. Знаем, че са там, и ако не направим нищо... в какво се превръщаме тогава?

Кели се спря. Внезапно почувства нужда да разкаже какво друго прави, защото бе попаднал на човек, който наистина можеше да го разбере. Въпреки манията за отмъщение, обзела го след смъртта на Пам, душата му бе натежала.

— Благодаря ви, господин Кларк. Мисията наистина си я бива — обърна се старши сержант Пол Ървин към боровете и прилепите. — Значи вие влизате пръв и излизате последен?

— И друг път съм работил сам.

[1] „Д-р Пепър“ — американска газирана безалкохолна напитка.
— Б.пр. ↑

23.

АЛТРУИЗЪМ

— Къде съм? — попита почти неразбираемо Дорис Браун.

— В моята къща — отвърна Санди.

Тя изгаси нощната лампа и остави настрана книгата, която четеше от няколко часа.

— Как съм попаднала тук?

— Доведе те един приятел. Аз съм медицинска сестра. Лекарят е долу и приготвя закуската. Как се чувстваш?

— Ужасно. — Тя затвори очи. — Главата ми...

— Това е нормално, макар че наистина е болезнено.

Санди стана, приближи се и докосна челото на момичето. Нямаше температура и това бе добре. Медицинската сестра напипа пулса. Той се чуваше отлично и биеше равномерно, макар все още бързичко. От болезнено стиснатите очи на Дорис Санди се досети, че продължителната липса на наркотици вероятно ѝ се е отразила доста неприятно, но това също бе нормално. Момичето миришеше на пот и повръщано. Бяха се опитали да я поддържат чиста, но безуспешно. Пък и в сравнение с другите ѝ мъки тази едва ли ѝ правеше впечатление. Поне засега. Кожата на Дорис бе пожълтяла и отпусната, сякаш човекът в нея се бе смалил. От пристигането си в къщата момичето бе загубило около шест-седем килограма. Това само по себе си не бе чак толкова лошо, но слабостта все още пречеше на Дорис да забележи ремъците, които придържаха краката, ръцете и кръста ѝ към леглото.

— Колко време?

— Почти седмица. — Санди взе една кърпа и избърса лицето ѝ.
— Доста ни изплаши.

Последното бе твърде меко казано. Втората от седемте конвулсии на Дорис почти бе изкарала ума както на медицинската сестра, така и на лекарката. Последният пристъп — седми поред — бе преминал още преди осемнадесет часа, и то без сериозни последици. Пациентката им

вече се възстановяваше. Ако имаха късмет, всичко лошо вече бе зад гърба им. Санди даде на Дорис малко вода.

— Благодаря — каза момичето със слаб глас. — Къде са Били и Рик?

— Не ги познавам — отвърна Санди.

На практика това беше вярно, тъй като тя винаги прескачаше имената в статиите на местните вестници. Сестра О'Тул постоянно си повтаряше, че всъщност не знае нищо. Това се оказа ефикасна вътрешна защита. Чувствата ѝ бяха толкова объркани, че ако се бе заела да ги изследва, само щеше да се оплете още повече в тях. Така или иначе сега нямаше време да гледа фактите в очите. Сара твърдеше същото. Сега бе време да се съобразява единствено с формата на нещата, не и със съдържанието им.

— Да не би да са онези, които са те подредили така?

Дорис бе напълно гола, ако не се смятаха ремъците на ръцете ѝ и голямата пелена, използвана при пациенти, неспособни сами да удовлетворяват физиологичните си нужди. Ужасяващите белези по гърдите и тялото ѝ вече изчезваха. Чудовищните синьо-черни и червено-виолетови петна и резки избледняваха и се превръщаха в едва забележими жълто-кафяви отоци. Тялото на Дорис се опитваше да се излекува. „Тя е толкова млада — помисли си Санди — и има достатъчно време да оздравее както от външните, така и от вътрешните рани.“ Инфекциите в организма вече се огъваха под влиянието на огромните дози антибиотици. Треската бе преминала и сега тялото се занимаваше с по-земни задачи.

Дорис обърна глава и отвори очи.

— Защо правите това за мен?

Отговорът на този въпрос бе лесен:

— Аз съм медицинска сестра, госпожице Браун. Работата ми е да се грижа за болни хора.

— Били и Рик — спомни си отново Дорис. За нея паметта бе доста разпокъсано и несигурно нещо, главно болезнени преживявания.

— Няма ги тук — увери я сестра О'Тул. Тя замълча за момент, преди да продължи, и за свое учудване откри задоволство в собствените си думи: — Не мисля, че отново ще те безпокоят. — „В погледа ѝ почти проблесна разбиране“ — помисли си Санди. Почти. Това бе окуражително.

— Трябва да стана. Моля те... — Тя се размърда и тогава забеляза ремъците около китките и глезените си.

— Добре, чакай малко. — Санди ги разкопча. — Мислиш ли, че ще успееш да се изправиш?

— ... опитам — изпъшка Дорис.

Тя успя да се надигне на около тридесет градуса преди тялото ѝ да я предаде. Санди ѝ помогна да седне, но момичето не можеше да държи главата си изправена. Ставането на крака се оказа още по-трудно, но банята бе близо, пък и самочувствието, което щеше да донесе посещението ѝ на Дорис, си струваше усилията. Санди ѝ помогна да седне и без да я пуска, започна да мие лицето ѝ с една ръка.

— О, напредваме — забеляза от вратата Сара Роузън.

Санди се извърна и с усмивката си съобщи какво е състоянието на пациентката им. След като свършиха с измиването, двете жени облякоха Дорис с един халат и я върнаха в спалнята. Докато Санди сменяше чаршафите и пелената, Сара помогна на пациентката им да изпие чаша чай.

— Днес изглеждаш доста по-добре, Дорис — каза д-р Роузън.

— Чувствам се отвратително.

— Няма нищо, Дорис. Преди подобрението винаги има тежки моменти. Вчера например въобще не усещаше нищо. Мислиш ли, че ще успееш да преглътнеш филийка препечен хляб?

— Толкова съм гладна.

— Още един добър признак — забеляза Санди.

Изражението на Дорис бе толкова ужасно, че и лекарката, и сестрата почувстваха режещата болка в главата ѝ. Днес щяха да я лекуват само със студени компреси. Бяха прекарали цяла седмица в изцеждане на наркотиците от организма ѝ и щеше да е глупаво отново да ги вкарат там.

— Отпусни глава назад.

Дорис се подчини и облегна тил в подплатения с възглавници стол, купен от Санди на една разпродажба на старо. Очите ѝ се затвориха, а крайниците ѝ бяха толкова слаби, че просто се отпуснаха безпомощно върху облегалките. Сара започна да я храни, а Санди — да сресва косата ѝ. „Мръсна е и трябва да се измие, но засега сресването ще помогне“ — каза си сестра О’Тул. Санди знаеше от опит, че болните придават изключително значение на външния си вид,

и затова се стараеше да го подобри. Трепването на Дорис минута по-късно я изненада.

— Жива ли съм? — попита тя с удивителна тревога в гласа.

— Можеш да си сигурна, че е така — отвърна с усмивка Сара и премери кръвното ѝ налягане. — Сто двадесет и две на седемдесет и осем.

— Отлично! — възкликна Санди. Това беше най-добрият показател през цялата седмица.

— Пам...

— Какво за нея? — попита Сара.

Дорис замълча за момент. Все още не можеше да разбере дали е на този или на онзи свят и ако е на онзи, в коя точно негова част се намира.

— Косата... когато бе мъртва... сресах ѝ косата.

„Боже милостиви“ — възкликна мислено Сара. Сам ѝ бе разказал тази част от патологичния доклад през една тъжна вечер в дома им в Грийн Спринг вали. Не бе казал нищо повече. Нямаше и нужда. Снимката на първа страница на вестника бе напълно достатъчна. Д-р Роузън докосна лицето на пациентката си възможно най-нежно.

— Кой уби Пам, Дорис?

Сара си мислеше, че може да зададе този въпрос, без да увеличи болката на пациентката си. Оказа се, че греши.

— Рик и Били, и Бърт, и Хенри... я убиха... гледахме...

Момичето се разплака и стоновеите ѝ само усилиха жестоката болка в главата. Сара отдръпна препечената филийка, защото можеше да предизвика гадене.

— Накарали са ви да гледате?

— Да... — Гласът на Дорис сякаш идваше от отвъдното.

— Да не мислим за това.

Сара докосна бузата на момичето и тялото ѝ потрепери от гробовен хлад.

— Ето! — каза весело Санди с надеждата да я откъсне от мрачните мисли. — Сега е много по-добре.

— Изморена.

— Добре, веднага те връщаме обратно в леглото, скъпа.

Двете жени я преместиха. Санди не съблече халата от раменете ѝ и сложи леден компрес върху челото. Дорис заспа моментално.

— Закуската е готова — прошепна Сара на сестрата. — Можеш да не закопчаваш ремъците.

— Сресвала ѝ косата? Какво беше това? — попита Санди, докато слизаха по стълбите.

— Не съм чела доклада...

— Видях снимката, Сара. Онова, което са направили с нея — името ѝ бе Пам, нали? — е ужасно. — Санди бе много уморена, за да може да си спомня всичко.

— Да, тя също ми бе пациентка — отвърна д-р Роузън. — Сам каза, че гледката наистина е била отблъскваща. Странното било, че след смъртта на Пам някой е сресал косата ѝ. Предполагам, че е била Дорис.

— Разбирам — каза Санди и извади мляко за сутрешното кафе от хладилника.

— А аз не — отвърна гневно д-р Роузън. — Не разбирам как човешки същества могат да вършат подобни неща. Само няколко месеца са делели Дорис от смъртта. Малко закъснение, и...

— Учудих се, че не я изпрати в болницата — забеляза Санди.

— След случилото се с Пам подобни рискове биха означавали...

О'Тул кимна.

— Да, Джон щеше да бъде застрашен. Това разбирам аз.

— Какво?

— Убили са приятелката ѝ и са я накарали да гледа... Всичко, което са ѝ причинили... За тях тя е била просто предмет!... Били и Рик — каза на висок глас Санди, без да го осъзнава.

— Бърт и Хенри — поправи я Сара. — Не мисля, че другите двама вече ще причинят някому зло.

Двете жени се спогледаха над чиниите със закуска. Мислеха си едно и също нещо, макар и да бяха леко шокирани от откритието, че въобще могат да имат подобни мисли и още повече — да ги смятат за нещо естествено.

— Точно така.

— Претърсихме всеки скитник на запад от „Чарлз стрийт“ — каза Дъглас на лейтенанта си. — Един от хората ни беше намушкан. Нищо сериозно, но скитникът вече е на сухо в отрезвителя. Върху

няколко други пък повръщаха — продължи с усмивка сержантът, — но въпреки това не знаем нищо. Той не е на улицата, Ем. За цяла седмица не се е случило нищо ново.

И това беше самата истина. Макар и учудващо бавно слухът все пак се бе разпространил по улиците. Пласьорите бяха станали мнителни почти до границите на параноята. Тази мнителност може би бе или не бе причината никой от тях да не загуби живота си през последната седмица.

— Все още е там, Том.

— Може и да си прав, но не прави нищо.

— Значи целта му са били Фармър и Грейсън — забеляза Райън, без да откъсва поглед от сержанта си.

— Не си вярваш, нали?

— Не, не си вярвам, но не ме питай защо. Не мога да ти кажа.

— Нямаше да е зле, ако Шарън ни помогнеше с нещо. Той е доста добър при залавянето на пласьори. Помниш ли онзи арест, който извърши заедно с бреговата охрана?

Райън кимна.

— Наистина беше добър удар, но напоследък нещо издиша.

— Ние също, Ем — забеляза сержант Дъглас. — Единственото сигурно нещо, което знаем за този човек, е, че е бял, носи нови гумени и е много силен. Не знаем колко тежи, колко е висок, какъв му е мотивът, каква кола кара.

— Мотив. Знаем, че нещо го е вбесило. Знаем, че е специалист по убийствата. Знаем, че е достатъчно безмилостен, за да убива единствено за да прикрие целта си... Освен това е търпелив. — Райън се облегна. — Достатъчно търпелив, за да си позволи почивка?

Том Дъглас обаче имаше по-тревожеща идея.

— Достатъчно умен, за да смени тактиката си.

Това беше неприятна перспектива и Райън се замисли над нея. Ами ако бе видял претърсванията на бездомниците? Ами ако бе решил, че една тактика не може вечно да бъде печеливша? Ами ако бе изтръгнал някаква информация от Уилям Грейсън и сега тя го водеше в друга посока? Може би дори извън града? Ами ако не успееш да разрешат тези случаи никога? Райън мразеше да оставя случаите си неприключени и за него това си беше чиста професионална обида, но, от друга страна, трябваше да се подготви за всяка възможност.

Въпреки многобройните разпити по улицата бяха успели да открият един-единствен свидетел. Вирджиния Чарлз обаче бе толкова травмирана от случилото се с нея, че думите ѝ звучаха неправдоподобно. Нещо повече — те противоречаха на заключенията на експертите. Заподозреният трябваше да е по-висок, отколкото го описваше жената, по-млад и със сигурност як като бик. Той не бе бездомник, макар и да се маскираше като такъв. Тези хора бяха незабележими. Нима човек можеше да опише бездомно улично псе?

— Невидимият — каза тихо Райън и най-после даде име на случая. — Трябвало е да убие госпожа Чарлз. Знаеш ли с кого си имаме работа?

Дъглас изсумтя.

— С човек, когото не искам да срещам насаме.

— Три групи за обезвреждането на Москва?

— Разбира се, защо не? — учуди се Захариас. — Там е политическото ви ръководство, нали? Освен това е огромен координационен център. Дори и да успеете да измъкнете Политбюро, по-голямата част от политическото и военното ви командване ще остане...

— Имаме си начини да спасим важните хора — възрази наранената професионална и национална гордост на Гришанов.

— Разбира се — едва не се изсмя Робин и руснакът го забеляза. Една част от него се чувстваше обидена, но другата го поздравяваше, че е успял така добре да предразположи американския полковник. — Коля, ние също разполагаме с подобни планове. В Западна Вирджиния за конгресмените е построено укритие, не по-малко луксозно от „Риц“. В базата „Андрюс“ 1-ва хеликоптерна ескадрила в пълна бойна готовност. Ще повярваш ли обаче, ако ти кажа, че хеликоптерите не могат да прелетят цялото разстояние на отиване и връщане, без да презаредят с гориво? Никой не се е замислил по този въпрос, когато са избирали мястото за укритието, защото решението е било политическо. И още нещо любопитно. Ние никога не сме изпробвали системата си за евакуация. А вие вашата?

Гришанов седна на бетонния под до Захариас и опря гръб о мръсната стена. Николай Евгениевич сведе поглед и поклати глава.

Току-що бе научил още нещо от американеца.

— Виждаш ли? Виждаш ли защо говоря, че никога няма да избухне война помежду ни? Ние си приличаме! Не, Робин, ние също никога не сме изпробвали системата за евакуация на Москва още откакто бях дете. Нашето голямо убежище е в планината Жигули. То представлява голям камък — не е планина, а нещо като огромен... балон? Не знам точната дума, но представлява наистина голям каменен кръг, идващ от центъра на Земята.

— Мегалит? Като Каменната планина в Джорджия?

Гришанов кимна. Тайните, чути от този човек, нямаше да излязат от лагера.

— Геолозите твърдят, че скалата е невероятно твърда. Пробихме тунел в нея още в края на петдесетте години. Лично аз съм ходил там два пъти. Помагах при строежа на помещенията за противовъздушната отбрана. Плановете ни са — и това е самата истина, Робин — да придвижим хората си дотам с влак.

— Това няма да има значение. И без това го знаем. Щом знаеш местонахождението на скривалището, въпросът опира до това колко бомби да хвърлиш отгоре му. — Американецът вече бе изпил сто грама водка. — Вероятно и китайците го знаят, но те и без това ще атакуват Москва, особено ако решат да действат с изненада.

— Значи три групи?

— Поне аз бих го направил така. — Робин разпери крака около въздушно-навигационната карта на Югоизточния Съветски съюз. — От тези три бази тръгват три вектора. Във всяка група има по три самолета. Два бомбардировача и един прикриващ. Прикриващият води. Разполагаме трите групи на една линия на приблизително такова разстояние. — Робин очерта приблизителните курсове на картата. — Оттук започва спускането. Прекарваме ги през тези долини и когато стигнат равнината...

— Степта — поправи го Коля.

— Вече са минали през първата ви защитна линия, нали? Летят ниско, на около сто метра. В началото вероятно няма дори да задействат радарите. Въпросът е какво ще направят вашите специално обучени хора.

— Не те разбирам, Робин.

— Над Москва има ли нощни полети на гражданската авиация?

— Разбира се.

— Вземи един бомбардировач, остави осветлението му включено, монтирай примигващи светлини в долната част на корпуса, и ето че получаваш граждански самолет.

— Какво, какво?

— Навремето имахме и такава идея. Мисля, че все още има една такава ескадрила... май беше в Пиза. По онова време обаче В-47 бяха базирани в Англия. Тъй като човек трябва да се застрахова срещу всяка възможност, това беше един от нашите планове в случай на нападение от ваша страна. Наричаше се ДЖЪМПШОТ и бе един от специалитетите на Лео Мей. Сега сигурно вече събира прах в досиетата. Целите ни бяха Москва, Ленинград, Киев и Жигули. Към всяка щяха да се насочат три самолета с по две бомби всеки. Трябваше да унищожим цялото ви политическо и военно командване. С „граждански“ самолети!

„И са щели да успеят“ — помисли си Гришанов и потръпна. При правилно избрано време и правилно избран курс... бомбардировачът се появява замаскиран като граждански самолет. Макар и по време на криза илюзията за нещо нормално щеше да бъде пропускана без много церемонии. Хората щяха да търсят необичайното. В крайна сметка вероятно поделението на противовъздушната отбрана щеше да вдигне един самолет, управляван от новобранец, за да могат старите да се наспят. Той щеше да се приближи на около хиляда метра, но през нощта... през нощта разумът вижда онова, което му казва мозъкът. Примигващи светлини в долната част на корпуса — разбира се, че е граждански самолет. Нима бомбардировачите се осветяват? КГБ никога не бе разглеждал такъв оперативен план, нито пък бе мислено за евентуално противодействие. Колко ли още тайни щеше да му разкрие Захариас?

— Както и да е. Ако бях Джон Китаеца, нищо чудно да избира именно този начин. Ако пък страдат от липса на въображение, могат да поемат риска на директната атака. Над този релеф няма да им е особено трудно. Вероятно една от групите им ще бъде просто диверсионна. Истинската им цел е по-близо от Москва и ще изберат този вектор, като летят на голяма височина. Някъде тук — посочи Захариас — ще направят рязък завой и ще ударят. Какво ще ударят ли? Можеш да си избереш. Наоколо има доста на брой съблазнителни

цели. Вашият шанс е изстребителите ви да не ги изпускат нито за миг, нали?

— Да.

— Останалите две групи ще нахлуят от друга посока и ще се спуснат ниско над земята. Едната от тях ще успее да ви премине. Разигравали сме вариантите милиони пъти, Коля. Познаваме радарите ви, знаем къде са базите ви, къде държите самолетите си, как обучавате хората си. Не сте чак толкова трудни за побеждаване. На всичко отгоре китайците са се учили от вас, нали? Те знаят наизуст доктрината ви и въобще всичко.

Тонът на Захариас казваше повече от думите му. Той говореше искрено. И това бе човек, пробивал северновиетнамската противовъздушна отбрана над осемдесет пъти. Осемдесет пъти.

— И как да...

— Да се защитаваш ли? — Робин повдигна рамене и отново се наведе да огледа картата. — Ще са ми нужни по-добри карти, но на първо време трябва да огледаш всички възможни места за проникване. Не забравяй, че бомбардировачът не е изстребител. Той въобще не е добър в маневрирането, особено пък на малка височина. Най-голямата грижа на пилота е да не разбие самолета в земята. Не знам за теб, но мен лично това ме изнервя. Така че бомбардировачът ще трябва да намери удобна за маневриране долина. Особено пък през нощта. Ще сложите изстребителите си тук. Земните радари пък разполагате ей там. Не ви трябва никакви чудеса на техниката, а просто звънец, който да звънне, щом мине самолетът. Подгответе си нещата така, че да го ударите точно на излизане.

— Искаш да дръпна противовъздушната си отбрана назад? Не мога да го направя!

— Противовъздушната отбрана се разполага там, където ще върши работа, Коля, а не върху пунктираната линия на картата. Или пък много ти се е прияла китайска кухня? Това винаги ви е било слабост. Освен това по този начин общата дължина на линията се намалява. Не съм ли прав? Пестите пари и техника. Не бива също да забравяш, че и противникът ти познава психиката на пилотите. Възможно е да пуснат камуфлажни самолети с цел да изкарат хората ви от прикритието. Ние например разполагаме с купища радарно ехо, което смятаме да използваме. Имай го предвид. Ти контролираш

хората си. Те ще стоят по местата си, докато нямаш наистина основателна причина да ги извадиш оттам...

Полковник Гришанов бе изучавал професията си в продължение на двадесет години. Той се бе ровил не само из документите на Луфтвафе, свързани с разпитите на пленници, но и в секретната информация за линията „Камхубер“. Чутото току-що му звучеше толкова невероятно, че той едва не хвана манерката с водка. Това не беше разузнавателна сводка, нито пък пропуск за академията „Ворошилов“. Това беше книга. Наистина строго секретна, но книга: „Възникване и развитие на американската бомбардировъчна доктрина“. Тази книга можеше да му донесе направо маршалски звезди, и то благодарение на американския му приятел.

— Предлагам всички да останем тук — каза Марти Йънг. — Днес ще стрелят здраво, при това с истински амуниции.

— Звучи разумно — съгласи се Дъч. — Лично аз съм свикнал куршумите да не приближават на повече от двеста метра от мен.

— И ако може да се движиш с четиристотин възела, нали? — подкачи го Гриър.

— Нямам нищо против, Джеймс — отвърна Максвел.

Стояха зад земно укритие — официалното название на купчината пръст, намираща се на двеста метра от лагера. Изгледът оттук не беше много добър, но двама от петимата имаха авиаторски очи и знаеха къде да гледат.

— От колко време напредват?

— От около час. Ще нападнат всеки момент — прошепна Йънг.

— Нищо не чувам — отвърна също шепнешком адмирал Максвел.

Самият лагер се различаваше доста трудно. Сградите се виждаха единствено заради идеално правите си контури — нещо, което поради една или друга причина природата мрази. Ако се вгледаше по-упорито в тях, човек можеше да различи прозорците. Издигнатите едва днес вишки за пазачите също бяха много трудно забележими.

— Ще използваме няколко фокуса — уведоми ги Марти Йънг.

— Всички от момчетата ще получат таблетки с витамин А, което ще подобри зрението им през нощта с няколко процента. Все пак е

нещо, нали? Трябва да използваме всяка възможност.

Чуваха единствено шума на вятъра във върховете на дърветата. Около петимата мъже, притаили се в гората, витаеше някаква сюрреалистична атмосфера. Свикналите с тихото бръмчене на самолетния двигател и бледите светлини на уредите Максвел и Йънг автоматично оглеждаха между дърветата за неприятелски самолет. Макар и приковани на земята, те имаха чувството, че се носят из небесата, и горяха от нетърпение да видят нещо необичайно.

— Ето!

— Никак не е добре, ако си го видял да мърда — забеляза Максвел.

— Сър, в ЗЕЛЕН ЧИМШИР няма паркинг, пълен с бели коли — възрази гласът.

Бягащата сянка бе забелязана точно на фона на колите, и то единствено от Кели.

— Предполагам, че сте прав, господин Кларк.

Досега радиото, стоящо на купчината, ловеше само атмосферни смущения. Внезапно от него прозвучаха четири дълги сигнала. Отговорът бе предаден с къси сигнали — първо един, после два, три и четири.

— Момчетата са на мястото — прошепна Кели. — Запушете уши. Най-старшият гранатометчик ще стреля, когато е готов, и това е сигнал за атаката.

— По дяволите — обади се Гриър и скоро съжали за това.

Първото нещо, което чуха, бе приглушеното пърпорене на хеликоптер. То трябваше да предизвика обръщане на глави в неговата посока и макар всички да знаеха плана до най-малката подробност, номерът успя. Кели бе доволен, че главите на останалите се обръщат, тъй като все пак по-голямата част от плана бе негова.

Джон си помисли, че е уловил проблясването от боядисаната със светещ тритий цев на гранатомета, но лесно можеше да се е объркал с някоя светулка. Той забеляза бледата светкавица на първия изстрел. След по-малко от секунда в основата на първата кула се появиха бяло-червено-черните пламъци, предизвикани от гранатата. Внезапният остър гърмеж накара хората около него да подскочат, но Кели не ги забеляза. Вниманието му бе приковано в кулата, където в момента би трябвало да „умират“ хора. Ехото още не бе успяло да проникне между

боровете, когато и останалите три кули бяха сполетени от същата участ. Пет секунди по-късно миниоръдията на хеликоптерите вече сипеха огън от около петдесет метра височина. Гранатометчиците вече сипеха през прозорците гранати с бял фосфор и след минута способността за виждане през нощта стана безполезна.

— Божичко!

Пламтящият в бараките фосфор чудесно осветяваше сипещия се по входовете огън от небето и правеше гледката още по-ужасяваща.

— Да-а — каза Кели високо, за да бъде чуто. — Всеки, който е останал вътре, вече се е превърнал във въглен. Онези пък, които се имали достатъчно ум, за да побегнат към вратата, са били посрещнати от огъня на хеликоптера. Щрак.

Докато едната част от морските пехотинци продължаваше да излива огън срещу помещенията на охраната и административните сгради, другата атакуваше затвора. Сега иззад бойните хеликоптери се появиха двата спасителни и кацнаха близо до главния портал. Половината от нападащите пехотинци зарязаха стрелбата и се разгърнаха около кацналите хеликоптери. Една от двете висящи във въздуха машини започна да кръжи над лагера като овчарско куче в търсене на вълци.

Появиха се и първите морски пехотинци, влачещи мнимите затворници. Кели видя, че Ървин стои на оградата и прилежно проверява и брой хората. Сега вече се чуваха викове. Мъжете крещяха имена и номера, които почти се заглушаваха от мощния рев на хеликоптерите. Последни се качиха гранатометчиците. Хеликоптерите се издигнаха.

— Бързичко се справиха — прошепна Ритър.

След момент двата бойни хеликоптера поставиха точка на операцията с няколко допълнителни експлозивни устройства.

— Петнадесет секунди по-бързо от уреченото — осведоми го Кели и погледна часовника си.

— Ами ако нещо не мине както трябва, господин Кларк? — попита Ритър.

По лицето на Джон се изписа дяволита усмивка.

— По време на тази тренировка се случиха няколко „непредвидени“ неща, сър. Четирима от хората ни бяха „убити“. Предполагам, че има и един-два счупени крака...

— Чакайте малко, да не искате да кажете, че има вероятност...

— Искате ли да ви обясня? — каза Кели. — Снимките не ни дават основание да предполагаме, че в близост до лагера има някакви хора. По тези хълмове не се развива селскостопанска дейност. За тазвечерното учение аз напосоки елиминирах четирима от нашите. Да кажем, че са си счупили крак. Ако не сте забелязали, тези хора бяха внесени и изнесени от лагера. Трябва да сме изцяло застраховани. Сър, аз не очаквам никакви усложнения и излишно натоварих учението просто за да бъдем сигурни.

Ритър кимна, очевидно впечатлен.

— Очаквах, че тази вечер всичко ще мине точно по плана.

— В истинска бойна обстановка нещата често се объркват и реших да си позволя тази волност. Така всеки човек е подготвен да извърши поне една допълнителна задача. — Кели се почеса по носа. Той също бе нервен. — Въпреки по-големите усложнения тази вечер вие бяхте свидетел на една успешно проведена операция. Ще успеем, сър.

— Господин Кларк, вие ме спечелихте за делото — каза офицерът от оперативния отдел на ЦРУ и се обърна към другите: — А как е уреден въпросът с медицинската помощ?

— Когато „Огдън“ се срещне с Подразделение 77, една група медицински лица ще се прехвърлят на него — обясни Максвел. — Каз е на път за натам и ще инструктира хората. Капитанът на „77“ е мой човек и ще се съгласи да ни сътрудничи. От друга страна, „Огдън“ е доста голям кораб, така че ще има достатъчно място за всички — медици, разузнавачи и тъй нататък. В момента плава към Субик Бей. Ще изведем нашите хора от базата „Кларк“ със светлинна скорост. От минутата, в която хеликоптерите се вдигнат от лагера, до пристигането им в Калифорния ще изминат... четири дни и половина.

— Добре, тази част от операцията изглежда чудесно. А останалата?

С отговора се нагърби Максвел:

— Цялата въздушна група на „Констелейшън“ ще ни подкрепя. „Ентърпрайз“ ще е по на север и ще се занимава с района около Хайфон. Това би трябвало напълно да ангажира вниманието на противовъздушната отбрана и командването им. През следващите няколко седмици „Нюпорт нюз“ ще обикаля нагоре-надолу по

крайбрежието и ще тормози зенитните батареи. Когато ни потрябва, ще си бъде на мястото. Оръдията на „Нюпорт нюз“ са достатъчно далекобойни, за да достигнат пояса от противовъздушни установки. Целта ни е между кръстосвача и самолетоносача да се получи коридор, през който да вкараме и изкараме хеликоптерите. В общи линии ще вършим толкова много неща наведнъж, че не би трябвало да забележат операцията, докато не е станало твърде късно.

Ритър кимна. Той бе чел плана, но искаше да го чуе от устата на Максвел. По-точно, искаше да чуе как се изразява адмиралът. За негова изненада Дъч обясни всичко спокойно и уверено.

— И все пак си остава доста рисковано — забеляза той.

— Наистина е така — съгласи се Йънг.

— И какво значение има този риск за страната ни, ако хората в лагера кажат всичко, което знаят? — попита Максвел.

Кели не искаше да участва в този етап на обсъждането. Безопасността на страната бе тема, надвишаваща компетентността му. Неговата действителност бе ограничена до нивото на малка военна част — а доскоро и на по-ниско ниво. И въпреки че безопасността и благоденствието на родината му започваха именно от това ниско ниво, то националната сигурност безспорно изискваше широта на погледа, с която Джон не разполагаше. В момента обаче просто не можеше да се оттегли без да наруши етикецията, и затова Кели остана и продължи да слуша.

— Искате ли да ви отговоря искрено? — попита Ритър. — Ще го сторя — никакво.

Максвел прие думите му с изненадващо спокойствие, зад което се криеше ярост.

— Искаш ли да ми обясниш и по-подробно, синко?

— Това е просто въпрос на гледна точка, адмирале. Руснаците искат да знаят много за нас. Ние за тях — също. Добре, Захариас може да им разкаже за военните планове на Стратегическото авиационно командване, а другите пленници — за друго. Ние пък можем да си променим плановете. Вие се тревожите за стратегическите сведения, така ли? Първо тези планове се променят ежемесечно. Второ, наистина ли мислите, че някога ще влязат в действие?

— Може и да се наложи.

Ритър извади цигара.

— Адмирале, искате ли да се налага?

Максуел се изпъна.

— Господин Ритър, аз прелетях с моя F6F над Нагасаки веднага след края на войната. Виждам какъв могат атомните бомби и не забравям, че там беше хвърлена малка.

Отговорът бе напълно достатъчен.

— Те разсъждават по абсолютно същия начин. Как ви се струва това, адмирале? — Ритър поклати глава. — Те също не са луди. В интерес на истината руснаците повече се страхуват от нас, отколкото ние от тях. Наученото от онези пленници може доста да ги изплаши и дори да ги отрезви. Наистина става така, независимо дали ви се вярва или не.

— Тогава защо ни подкрепяте? Подкрепяте ли ни въобще?

— Разбира се, че ви подкрепям. — „Що за тъп въпрос“ — допълни тонът на Ритър и вбеси Марти Йънг.

— И защо по-точно? — попита Максуел.

— Там в онзи лагер има наши хора. Ние сме ги изпратили. Затова и ние трябва да ги върнем обратно. Нима това не е достатъчно основателна причина? Не ми говорете обаче за жизненоважни за националната сигурност интереси. Тези бабини деветини можете да ги пробутате в Белия дом, дори на Хълма, но не и на мен. Или ще поддържаме вярата на хората си у нас, или не — каза шпионинът от оперативния отдел. Той бе рискувал кариерата си, за да спаси чужденец, когото дори не харесваше много. — Ако веднъж излъжеш тази вяра, бързо ще свикнеш да го правиш постоянно и тогава и теб няма да те защитават или пък спасяват. А когато хората спрат да ти помагат, наистина затъваш много здраво.

— Не съм много сигурен, че ми харесвате, господин Ритър — каза генерал Йънг.

— Операция като тази може да преследва една-единствена цел — спасяване на хората ни. Това ще ни издигне в очите на руснаците, ще им покаже, че се отнасяме сериозно към работата си. На свой ред аз по-лесно ще прокарам шпиони зад завесата. Това означава нови агенти и нова информация, от която вие имате нужда. Играта продължава, докато не се появи нова, по-интересна. — Ритър свърши речта си и се обърна към Гриър: — Кога искаш да уведомя Белия дом?

— Ще ти кажа по-късно. А сега сериозно, Боб, подкрепяш ли ни?

— Да, сър — отвърна Ритър.

Другите не разбираха подбудите му, нито пък им вярваха, но трябваше да ги приемат.

— Е? Какво е станало?

— Виж, Еди — започна търпеливо Тони, — приятелят ни има проблем. Някой е очистил двама от хората му.

— Кой? — попита Морело.

Той не беше в много добро настроение. Току-що, за пореден път, бе научил, че не е измежду кандидатите за приемане във фамилията. И то след всичко, което бе направил. Морело се чувстваше предаден. Тони се бе сдушил с някаква чернилка вместо с човек от собствената си кръв — в крайна сметка бяха далечни братовчеди. Невероятно! И сега копелето сигурно се бе домъкнало да го моли за помощ.

— Не знаем. Нито аз, нито той успяхме да открием нещо.

— Доста неприятно. — Еди се захвана със собствените си проблеми: — Тони, той дойде при мен, помниш ли? Свърза се чрез Анджело. Добре, може би Анджело се опита да ни пързала, но ние му платихме, нали? Тогава пак аз свърших работата. И какво става сега? Мене ме изригват, а той продължава да напредва. Какво става, Тони, да не би да го гласиш за член на фамилията?

— Я стига, Еди.

— Защо не си се застъпил за мен? — попита Морело.

— Не зависи от мен, Еди. Съжалявам, но не мога.

Пиаджи знаеше, че разговорът няма да протече гладко, но не бе очаквал нещата толкова бързо да вземат лош обрат. Разбира се, че Еди бе разочарован. Разбира се, че е очаквал да го приемат. Но тъпият непрокопсаник си изкарваше добри пари и Тони не можеше да разбере за какво толкова се натиска. Да е във фамилията или да живее добре? Хенри можеше да направи разликата. А защо Еди не успяваше? Морело продължи да настоява:

— Аз ти уредих тази сделка. Сега изниква някакво си проблемче и при кого идваш — при мен! Длъжник си ми, Тони.

Намекът бе твърде прозрачен, за да убегне на Пиаджи. От гледна точка на Еди всичко изглеждаше просто. Тони се издигаше във фамилията. С Хенри до себе си като потенциален — всъщност

напълно реален — основен дистрибутор Пиаджи нямаше просто да се издига, а да има влияние. Разбира се, щеше да се налага да демонстрира необходимото уважение към висшестоящите, но управлението на фамилията бе невероятно гъвкаво. Освен това маниакалната предпазливост на Хенри относно източника на стоката му осигуряваше на Тони абсолютна сигурност в организацията. А сигурността в тези среди бе нещо рядко и особено ценно. Грешката на Пиаджи бе, че не правеше следващата логична стъпка. Вместо навън той гледаше навътре. Там, разбира се, виждаше, че Еди може да го смени, да стане посредник, да влезе във фамилията и да прибави обществено положение към материалното си благополучие. За целта Тони просто трябваше услужливо да умре в необходимото време. Хенри беше бизнесмен и бързо щеше да се приспособи към новата обстановка. Пиаджи го знаеше. Еди също.

— Не виждаш ли какво прави? Той те използва, човече.

Най-странното бе, че докато Морело започваше да разбира как Тъкър манипулира и двама им, Пиаджи — обектът на манипулацията — не схващаше. В резултат верният извод на Еди бе изтълкуван по друг начин.

— Мислил съм по въпроса — излъга Пиаджи. — И какво може да получи от това? Връзката с Филадельфия и Ню Йорк?

— Може би. Може би си мисли, че ще се справи. Този човек иска да надскочи ръста си, Тони.

— Отново ще си поговорим за това, макар че лично аз не виждам такива стремежи. Засега искаме да знаем кой убива хората му. Чувал ли си за някой гастролър?

„Притисни го към стената — помисли си Тони. — Накарай го да запее.“ Пиаджи не изпускаше от поглед събеседника си, който бе твърде ядосан, за да гадае мислите на човека срещу себе си.

— Въобще не съм чувал за такива дивотии.

— Тогава се послушай — заповяда Тони.

Морело трябваше да се подчини и да изпълни заповедта.

— Ами ако той самият премахва хората си заради вътрешни проблеми? Мислиш ли, че вярва на някого?

— Не. Но и не смятам, че убива собствените си хора. — Тони се изправи и даде последна заповед: — Провери.

— Разбира се — изсумтя Еди и остана сам на масата си.

24.

ЗАПОЗНАНСТВА

— Момчета, упражнението мина много добре — обяви капитан Олби и с това приключи разбора си за учението. Разбира се, в придвижването имаше някои дребни неточности, които обаче не бяха от съществено значение. Що се отнася до бойната фаза, дори и неговото набито око не бе успяло да долови някакво несъвършенство. Пехотинците бяха проявили нечовешка точност в стрелбата. Момчетата имаха такова доверие един в друг, че спокойно тичаха към целта си само на метри от огнените потоци. В дъното на стаята екипажите на двата бойни хеликоптера „Кобра“ обсъждаха своето представяне. Морските пехотинци се отнасяха с нужното уважение към пилотите и артилеристите, които щяха да ги подкрепят от въздуха. Обичайната антипатия между представителите на различни родове войски бе приела формата на приятелски шеги. Съвместните учения почти я бяха стопили и тя бе на път напълно да изчезне.

— Господа — каза Олби, — след малко ще научите каква е целта на нашия малък пикник.

— Стани! Мирно! — извика Ървин.

Вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел и генерал-майор Мартин Йънг излязоха пред войниците. И двамата носеха най-хубавите си парадни униформи. Бялата куртка на Максвел определено блестеше на неравномерната светлина в помещението, а военноморската униформа на Йънг бе толкова колосана, сякаш бе изрязана от шперплат. Един лейтенант от морската пехота домъкна голяма дъска и я постави на статив пред войниците. Максвел застана зад малката трибуна. Старши сержант Ървин наблюдаваше младите лица в публиката от своя ъгъл и си напомняше, че при съобщението трябва да изрази изненада.

— Седнете, пехотинци — започна благо Максвел и изчака, докато войниците заемат местата си. — Първо искам да ви кажа лично от мое име, че съм изключително горд от познанството си с вас.

Всички ние отблизо следяхме подготовката ви. Вие пристигнахте тук, без да знаете защо, и се раздадохте до последно. Ето защо го правихте.

Лейтенантът махна покривката от статива и откри една въздушна снимка.

— Господа, тази операция се нарича ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Целта ви е да спасите двадесет мъже, американци като вас, които са в ръцете на врага.

Кели стоеше до Ървин и също като него гледаше лицата на пехотинците, а не адмирала. Повечето бяха по-млади от неговото, но не с много. Погледите на войниците бяха приковани в снимката от „Бъфало Хънтър“. По-голям успех не би пожънала дори и екзотична танцьорка. По лицата обаче нямаше и следи от емоция. Пред Кели седяха млади, хубави, прекрасно изваяни статуи, които със затаен дъх поглъщаха думите на адмирала.

— Този човек е полковник Робин Захариас от ВВС — продължи Максвел, като показваше с дълга дървена показалка. — Виждате какво правят с него виетнамците само защото си е позволил да погледне към устройството, заснело кадъра. — Показалката се премести върху пазача, готов да удари Захариас с приклада си. — Само защото е погледнал.

Кели видя, че при тези думи всички очи се присвиха. Това бе мълчалив, решителен гняв, подчинен на строга дисциплина, което го правеше смъртоносен. Кели потисна усмивката си, която само той щеше да разбере. На морските пехотинци в залата не им бе до усмивки. Всеки от тях знаеше за очакващите го опасности. Всеки бе прекарал поне тринадесет месеца в огъня на бойните операции. Всеки бе виждал как приятелите му умират по възможно най-болезнения и шумен начин, сякаш излязъл от черните кошмари. Но животът бе нещо повече от страх. Вероятно някакъв поход. Чувство за дълг, което малцина можеха да формулират, но всички изпитваха. Общ възглед за света, споделян от седналите в залата мъже. Всеки от пехотинците бе виждал смъртта в ужасяващото ѝ великолепие и отлично знаеха, че животът си има край. Те обаче знаеха още, че животът е нещо повече от избягване на смъртта. Животът трябва да има цел и една такава цел можеше да бъде службата в името на другите. Въпреки че никой от мъжете в залата нямаше лесно да продаде живота си, всеки щеше да го рискува, уповавайки се на Бог, късмет или съдба, защото знаеше, че и

другите ще направят същото. Морските пехотинци не познаваха мъжете от снимките, но те бяха другари — нещо повече от приятели, — на които дължаха вяност. И те щяха да рискуват живота си, за да я дадат.

— Няма нужда да ви казвам колко опасна е мисията — заключи адмиралът. — В интерес на истината вие го знаете по-добре от мен. Искам само да ви кажа, че тези хора са американци и имат право да очакват помощ от нас.

— Дяволски сте прав, сър! — извика някакъв глас за изненада на останалите пехотинци.

В този момент Максвел едва не изгуби самообладание. „Истина е — каза си той. — Наистина има значение. Няма значение, че грешим, ние сме си все същите.“

— Благодаря ти, Дъч — каза Марти Йънг и се приближи до него. — И така, морски пехотинци, вече знаете. Дошли сте тук доброволно и можете също така доброволно да си идете. Някои от вас имат семейства, приятелки. Няма да ви задържаме насила. Някои може би са размислили — продължи генералът, докато оглеждаше съвсем умишлено предизвиканата обида по лицата на младежите. — Давам ви днешния ден за размисъл. Свободни сте.

Морските пехотинци се изправиха под акомпанимента на стържещите по пода столове. Когато всичко утихна, гласовете им изреваха като един:

— РАЗУЗНАВАЧИ!

Онези, които виждаха лицата им, разбираха всичко. Отказването от мисията бе равнозначно на отказ от мъжествеността. Сега вече пехотинците се усмихваха. Те започнаха да разменят забележки с приятелите си. Очите им не виждаха слава. Пред тях сякаш изникваха образите на мъжете, чийто живот щяха да спасят. „Ние сме американци и идваме да ви отведем у дома.“

— Господин Кларк, вашият адмирал изнесе доста добра реч. Трябваше да я запишем.

— Ти си твърде старо куче, за да се впечатляваш от такива неща, сержант. Ще бъде доста напечено.

Ървин се усмихна учудващо палаво.

— Знам. Но ако наистина си мислите, че е така, защо, по дяволите, ще действате сам?

— Помолиха ме — поклати глава Кели и се запъти с лична молба към адмирала.

Тя успя да слезе от втория етаж, като се държеше за перилата. Главата все още я болеше, но вече не чак толкова лошо и тя следваше мириса на кафе и глъчката на разговора.

При вида ѝ Санди се усмихна.

— Добро утро!

— Здравсти — отвърна Дорис, все още слаба и бледа. Момичето обаче намери сили да се усмихне, докато влизаше през вратата, без, разбира се, да я изпуска и за миг. — Гладна съм като вълк.

— Надявам се, че обичаш яйца.

Санди ѝ помогна да седне на един стол и постави пред нея чаша портокалов сок.

— Ще ги изям с черупките — отвърна Дорис и за пръв път показва чувството си за хумор.

— Можеш да започнеш с тези и не се безпокой за черупките — каза Сара и изсипа началото на закуската от тигана в чинията пред момичето.

Дорис бе прескочила трапа. Движенията на момичето бяха болезнено бавни и координацията ѝ наподобяваше тази на малко дете, но подобрението в сравнение със състоянието отпреди двадесет и четири часа бе просто невероятно. Кръвната проба от предния ден показваше още по-окуражителни знаци. Огромните дози антибиотици бяха заглушили инфекциите на Дорис, а натрупваното продължително време влияние на успокоителните вече почти не личеше. Остатъците се дължаха на наскоро предписаните и инжектирани от Сара дози, които нямаше да бъдат повторени. Но най-окуражителният белег бе апетитът на Дорис. Макар и с неуверени движения, тя разгъна салфетката и я сложи в скута си. Момичето не се зае да ровичка храната в чинията, а започна да унищожавя първата си истинска закуска от месеци по най-възпитания начин, който ѝ позволяваше гладът. Дорис отново се превръщаше в човек.

Но двете жени все още не знаеха нищо друго освен името ѝ — Дорис Браун. Санди си наля чаша кафе и седна на масата.

— Откъде си? — попита тя с възможно най-невинен глас.

— От Питсбърг.

За гостенката ѝ градът явно бе не по-малко отдалечен от обратната страна на Луната.

— Имаш ли семейство?

— Само баща. Мама почина през 65-а от рак на гърдата — каза бавно Дорис и после несъзнателно бръкна под хавлията си.

За пръв път гърдите не я боляха от ласките на Били. Санди забеляза движението и се досети какво означава то.

— Никой друг ли си нямаш? — попита спокойно сестрата.

— Брат ми... Виетнам.

— Съжалявам, Дорис.

— Няма нищо.

— Моето име е Санди, нали помниш?

— Аз съм Сара — намеси се д-р Роузън и замени празната чиния пред момичето с пълна.

— Благодаря, Сара.

Усмивката ѝ бе малко измъчена, но Дорис Браун вече реагираше на света около себе си и това бе много по-важно, отколкото изглеждаше отстрани. „Бавничко — каза си Сара. — Няма закъде да бързаме. Просто трябва да вървим в правилната посока.“ Медицинската сестра и лекарката се спогледаха.

Беше нещо невероятно. Външен човек едва ли би го разбрал. Двете със Санди бяха бръкнали в гроба и бяха издърпали момичето от здравата прегръдка на земята. След още три месеца, а може би дори и по-малко тялото на Дорис щеше да е толкова слабо, че и най-незначителното външно въздействие щеше да пресече живота в него само за часове. Но сега вече не. Сега момичето щеше да живее. Двете жени отново се спогледаха. Изпитваха чувството, което сигурно бе имал Бог, когато е вдъхнал живот на Адам. Те бяха победили смъртта и бяха подарили Божествен дар. Именно поради тези причини двете упражняваха професията си. Такива моменти ги възнаграждаваха и заради разочарованията, мъката и тъгата от загубата на други пациенти.

— Не яж толкова бързо, Дорис. Когато известно време гладуваш, стомахът ти се свива — каза Сара и отново влезе в ролята си на лекуващ лекар.

Нямаше смисъл да я предупреждава за проблемите и болките, които със сигурност щеше да почувства в стомашната област. Те просто не можеха да бъдат предотвратени. Сега най-важното бе Дорис да се нахрани.

— Добре, и без това започнах да се надувам.

— Тогава си почини малко и ни разкажи за баща си.

— Избягах — отвърна веднага Дорис. — Веднага след като Дейвид... след телеграмата и татко... имаше проблеми и обвини мен.

Реймънд Браун бе ръководител на бригада при Трета главна леярска пещ на стоманопреработвателната компания „Джоунс и Лафлин“. Къщата му се намиреше на улица „Дънливи“ в средата на един от многобройните стръмни градски хълмове. Тя бе просто една от множеството къщи, строени в началото на века. Дървените ѝ стени имаха нужда от нова боя на всеки две-три години в зависимост от суровостта на зимните ветрове, духащи през долината Мононгела. Реймънд работеше нощна смяна, защото през нощта къщата му бе особено празна. Той никога повече нямаше да чуе гласа на жена си, никога нямаше да заведе сина си на детски мач по бейзбол, никога нямаше да се тревожи за срещите на дъщеря си с момчета през уикенда.

Той се бе опитал, бе положил всички сили, но, разбира се, след като бе станало твърде късно. Наистина му се бе насъбрало много. Жена му, все още млада и хубава, на тридесет и седем години бе открила малка бучка в гърдата си. Реймънд я бе поддържал, доколкото можеше, след операцията, но после се бе появила нова бучка, нова операция и тъжното пътуване надолу по хълма. Той не можеше да си позволи да е слаб пред нея по време на болестта. Само това нещастие бе достатъчно да разбие живота му, но то не бе дошло само. Единственият му син Дейвид бе мобилизиран във Виетнам и само две седмици по-късно — убит в някаква безименна долина. Съчувствието на колегите му, стекли се на погребението на Дейви, не му бе попречило да търси утеха на дъното на бутилката. Реймънд не бе разбрал и тъгата на Дорис, която скърбеше по свой начин. Една вечер след късното ѝ прибиране у дома с измачкани дрехи бащата бе наговорил зловни и жестоки думи на дъщеря си. Той все още помнеше всяка казана дума, както и кухия звук от затръшването на вратата.

Бе се осъзнал още на другия ден и със сълзи на очи бе отишъл в полицейския участък. Отчаяно искаше да върне отново малката си дъщеря и да измоли от нея прошката, която сам не можеше да си даде. Но Дорис бе изчезнала. Полицаите направиха каквото можаха, а то съвсем не бе много. И така в продължение на две години Реймънд Браун продължи да живее на дъното на бутилката. Най-сетне двама негови колеги събраха куража да се намесят в живота му и да говорят с него. Сега местният свещеник беше чест гост в дома му. Реймънд Браун продължаваше да си попийва, но никога не пиеше до забрава и се опитваше окончателно да спре с алкохола. Той знаеше, че като истински мъж трябва смело да приеме самотата и да се пребори с нея. Достойнството на подобно поведение често звънти на кухо, но Реймънд нямаше друго на този свят. Молитвите също му помагаша малко. Повтарящите се думи често водеха със себе си съня, макар и не онези цветни сънища за семейството му, което някога пълнеше къщата. Той се въртеше из леглото си и се потеше от жегата, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Ало, Реймънд Браун ли е?

— Да, кой се обажда? — попита той със затворени очи.

— Името ми е Сара Роузън. Аз съм лекар от Балтимор, работя в болницата „Джон Хопкинс“.

— Да?

Тонът на жената го накара да отвори очи. Той се загледа в празната белота на тавана, която толкова много приличаше на живота му. Внезапно почувства страх. Защо му се обаждаше тази лекарка от Балтимор? Мозъкът му трескаво работеше, за да наименува опасността, когато женският глас бързо заговори:

— При мен има един човек, който иска да говори с вас, господин Браун.

— Какво?

Той чу приглушени звуци, които можеха да бъдат и шумове от линията, но не бяха.

— Не мога.

— Нямах какво да губиш, скъпа — каза Сара и ѝ подаде телефона. — Той ти е баща. Повярвай му.

Дорис хвана слушалката с две ръце, доближи я до лицето си и прошепна:

— Татко?

Макар и от стотици километри прошепнатата дума прозвуча ясно като църковна камбана. Реймънд Браун три пъти си пое въздух, преди да отговори, и гласът му прозвуча като стон:

— Дор?

— Да, татко... съжалявам.

— Добре ли си, миличко?

— Да, татко, чудесно съм.

Колкото и невероятно да звучеше това твърдение, то не бе лъжа.

— Къде си?

— Чакай малко.

Гласът отсреща се промени:

— Господин Браун, отново говорите с доктор Роузън.

— Там ли е тя?

— Да, господин Браун, тук е. Лекувахме я в продължение на една седмица. Беше много болна, но ще се оправи. Разбирате ли ме? Ще се оправи.

Сърцето на Браун приличаше на стоманен юмрук и той дишаше толкова тежко, че ако в близост до него имаше лекар, това със сигурност би го разтревожило.

— Добре ли е? — попита нетърпеливо той.

— Ще бъде чудесно — увери го Сара. — Не се съмнявайте в това, господин Браун. Моля ви, повярвайте ми.

— О, Исусе! Къде, къде сте?

— Господин Браун, все още няма да можете да я видите. Ще я докараме при вас веднага след като напълно се възстанови. Чудех се дали е редно да ви се обаждам, преди да можете да се видите, но... но просто не можехме да не ви съобщим. Предполагам, разбирате.

Сара трябваше да изчака две минути, преди да чуе нещо разбираемо, но звуците, които долетяха по жицата, я трогнаха. С посягането в един гроб тя бе извадила два живота.

— Наистина ли е добре?

— Преживяла е тежки неща, господин Браун, но ви обещавам, че ще се възстанови напълно. Аз съм добър лекар. Нямахте да ви го казвам, ако не бе истина.

— Моля ви, моля ви, дайте ми отново да говоря с нея. Моля ви!

Сара подаде слушалката и скоро от двете страни на линията имаше четирима разплакани човека. Медицинската сестра и лекарката бяха най-щастливи и се прегръщаха радостни от победата над жестокостите на света.

Боб Ритър спря колата си на едно от местата по бившата улица, разделяща Белия дом и сградата на изпълнителната власт. Той излезе и се приближи към последната — вероятно най-отвратителната сграда във Вашингтон. Някога тук се бяха намирали по-голямата част от правителствените служби — Държавният департамент, Министерството на отбраната, Военноморското министерство. Тук се намираше и стаята за преговори с индианци, предназначена да сплашва примитивните посетители с пищната викторианска архитектура и великолепието на правителството, построило тази гигантска колиба. Стъпките на Ритър отекваха по мрамора на широките коридори, докато той търсеше нужната му стая. Намери я на втория етаж. На вратата пишеше: „Роджър Макензи, специален помощник на президента по въпросите на националната сигурност“. По ирония на съдбата „специален“ означаваше, че Макензи свири втора цигулка на поста. Съветникът по националната сигурност притежаваше ъгловия кабинет в западното крило на Белия дом. Кабинетите на подчинените му бяха другаде. Въпреки че отдалечеността от властта ограничава влиянието, тя не може да премахне самодоволството, идващо от службата. Макензи трябваше да има свой собствен екип, който да му напомня колко е важен, независимо дали наистина е. „Не е чак толкова лош — помисли си Ритър. — Всъщност е доста умен.“ Въпреки това Макензи ревниво пазеше поста си и в други времена сигурно щеше да бъде чиновник, съветващ канцлера, който пък от своя страна съветва краля. Днес положението му бе долу-горе същото с малката разлика, че имаше секретарка.

— Здравсти, Боб. Как са работите в Ленгли? — попита Макензи пред секретарите си, за да им покаже, че все още е достатъчно важен, за да бъде посещаван в кабинета си от служители на ЦРУ.

— Както обикновено — усмихна се в отговор Ритър. „Омръзнаха ми тези глупости.“

— Задръстване ли имаше? — попита Макензи, за да покаже на Ритър, че е почти, ако не и напълно, закъснял за срещата.

— Да, имаше някакъв проблем на „Джордж Вашингтон“.

Ритър кимна към кабинета на Макензи и домакинът му го разбра.

— Уоли, ще ни трябва човек да води бележките.

— Идвам, сър.

Помощникът му стана от бюрото си и се приближи с бележник в ръка.

— Боб Ритър, това е Уоли Хикс. Не мисля, че сте се срещали.

— Добър ден, сър — протегна ръка Хикс.

Ритър я пое. Пред него стоеше още един ревностен помощник от Белия дом. Момчето говореше с акцент от Нова Англия, изглеждаше съобразително и бе любезно. Ритър не очакваше нищо повече от подобни хора. След минута вече седяха в кабинета на Макензи. И вътрешната, и външната врата бяха прилепнали към стоманените си рамки, които придаваха на цялата сграда непромокаемия вид на военен кораб. Хикс се засуети да направи кафе за всички. Сякаш спазваха някакъв стар дворцов ритуал, което съвсем не беше далеч от истината за организацията на бюрокрацията на най-мощната демокрация в света.

— И какво те води насам, Боб? — попита иззад бюрото си Макензи. Хикс отвори бележника си и започна да се бори с химикала, за да запише всяка дума.

— Роджър, във Виетнам ни се представя уникална възможност.

Два чифта очи се отвориха по-широко, а два чифта уши се наостриха.

— И каква е тя?

— Югоизточно от Хайфон открихме специален военнопленнически лагер — започна Ритър и набързо нахвърли откритията и подозренията им.

Макензи слушаше напрегнато. Макар и да се отличаваше с известна помпозност, навремето банкерът бе управлявал бойни самолети. По време на Втората световна война Роджър бе летял на В-24 и бе участвал в драматичната, но неуспешна акция над Плоещ.

„Патриот с уговорки“ — охарактеризира го мислено Ритър. Той щеше да се опитва да апелира към първото и да тушира второто.

— Дай да видя материалите — каза след няколко минути бюрократът, като ловко избягна лаическата дума „снимки“.

Ритър извади албума от куфарчето си и го сложи на бюрото. Макензи го отвори и измъкна една лупа от бюрото си.

— Знаем ли кой е този човек?

— От другата страна има по-хубава снимка — осведоми го услужливо Ритър.

Макензи свери семейната фотография с тази от лагера, а после с увеличеното копие.

— Доста голяма прилика. Не мога да съм категоричен, но приликата е голяма. Кой е той?

— Полковник Робин Захариас от ВВС. Прекарал е доста време във военновъздушната база „Офът“ при изготвянето на военните планове на САК. Той знае всичко, Роджър.

Макензи вдигна поглед и подсвирна. Според него това бе идеалната реакция при подобни обстоятелства.

— Този човек не е виетнамец.

— Не, той е полковник от съветските ВВС. Не знаем името му, но не е трудно да се сетим защо е там. А ето и най-важното.

Ритър подаде копие от съобщението за смъртта на Захариас.

— По дяволите.

— Да, изведнъж всичко става ясно, нали?

— Подобно нещо може да провали мирните преговори — заразсъждава на глас Макензи.

Уолтър Хикс не можеше да каже нищо. Той трябваше да мълчи. Приличаше на полезен уред — автоматична пишеща машина. Намираше се в стаята единствено защото шефът му искаше разговорът да бъде записан. Да провали мирните преговори — написа той и се постара да го подчертае. Въпреки че никой не забеляза, пръстите му побеляха от стискане на химикалката.

— Роджър, хората в онзи лагер знаят ужасно много. Достатъчно, за да застрашат сериозно националната ни сигурност. И когато казвам сериозно, имам предвид точно това — каза спокойно Ритър. — Захариас е в течение на ядрените ни планове, помагал е при изготвянето на ЕОП. Това е много сериозно.

Само с изговарянето на сричките „е-оп“, само със споменаването на ужасното съкращение на „Единен оперативен план“ Ритър съвсем съзнателно бе вдигнал нивото на разговора. Оперативният офицер от ЦРУ остана изумен от майсторството на лъжата си. Недоносчетата от Белия дом със сигурност нямаше да схванат, че хората трябва да се спасяват само защото са хора. Те си имаха своите спешни проблеми за разрешаване, в които най-нетърпящи отлагане бяха ядрените военни планове.

— Имаш цялото ми внимание, Боб.

— Господин Хикс бяхте, нали? — извърна глава Ритър.

— Да, сър.

— Ще ни извините ли за малко?

Младшият помощник погледна шефа си. Безизразното му лице умоляваше Макензи да го остави в стаята, но това нямаше да стане.

— Уоли, мисля, че засега ще се справим и без теб — каза специалният помощник на президента и се опита да омекоти удара с приятелска усмивка и красноречив жест към вратата.

— Да, сър.

Хикс се изправи, излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си. „Мамка му“ — беснееше Уоли, докато седнаше на бюрото си. Как щеше да съветва шефа си, без да знае какво му говорят? „Робърт Ритър — ядосваше се Хикс. — Човекът, който едва не провали изключително важни преговори в изключително важен момент, като пренебрегна заповеди, за да измъкне някакъв си шпионин от Будапеща.“ Информацията, която бе донесъл, някак си бе променила американската позиция на мирната конференция. В резултат преговорите се бяха забавили с цели три месеца, защото американците бяха решили да изстискат нещо друго от руснаците. Те пък се бяха оказали достатъчно сговорчиви, за да запазят постигнатото и с това да спасят кариерата на Ритър. Това вероятно още повече насърчаваше идиотските му идеи, че отделните хора могат да бъдат по-важни от световния мир, макар да бе очевидно, че от мира няма нищо по-важно.

Освен това Ритър умееше да манипулира Роджър. Всички тези военни планове си бяха чиста алабалистика. Стените в кабинета на Макензи бяха покрити със снимки от старите дни, в които бе карал някакъв брадясал самолет до ада и обратно. Сега си мислеше, че лично е победил Хитлер и е спечелил войната. Още една скапана война, която

умелата дипломация е можела да предотврати, стига само хората да са били насочили силите си в правилната посока. Също както той и Питър щяха да го направят някой ден. Тук не ставаше въпрос за военни планове, за ЕОП или за която и да е от другите опашати глупости, с които хората в тази част на Белия дом се занимаваха всеки божи ден. Ставаше въпрос за хора, за бога. За шапкари. За тъпи военни. За същества с широки рамене и тесни умове, които не правеха нищо друго, освен да убиват, и си мислеха, че вършат услуга на света. „Освен това — продължаваше мислено да се пени Хикс — те са знаели за рисковете и доброволно са ги поели.“ Ако толкова са искали да бомбардират такива миролюбиви и приятелски настроени хора като виетнамците, трябвало е да помислят, че в един момент противникът им ще престане да си играе на жертва. И най-важното — тези хора са били достатъчно тъпи, за да рискуват живота си, следователно са приели възможността да го изгубят. Защо тогава Уоли Хикс и другите като него трябваше да чувстват някакво угризение, щом нещата станеха напечени? На онези сигурно всичко това им харесваше. Те несъмнено привличаха вниманието на жените, смятащи мозъка за обратнопропорционален на размера на половите органи. Жени, които обичаха мъжкарите да си помагат при ходене с ръце — подобно на наконтени шимпанзета.

„Това може да провали мирните преговори. Дори Макензи си го помисли.“

Толкова много мъртви деца от неговото поколение. А сега някакви си празноглавци искаха да рискуват да отдалечат края на войната в името на петнадесет-двадесет професионални убийци, които вероятно обичаха професията си. Звучеше безумно. „Какво ще стане, ако обявят война и никой не иска да се бие?“ Това бе един от любимите афоризми на поколението му, но за съжаление си оставаше чиста фантазия. Хора като онзи от снимката — Захариас — винаги щяха да успеят да изкушат другите след себе си, защото дребните души нямаха знанията и перспективата на Хикс. Те просто не можеха да видят, че всичко е чисто и просто загуба на сили. И това бе най-удивителното от всичко. Нима не бе очевидно, че войната е нещо ужасно? Колко умен трябва да е един човек, за да го разбере?

Хикс видя, че вратата се отваря. От кабинета излязоха Макензи и Ритър.

— Уоли, ще отидем отсреща за няколко минути. Ще кажеш ли на човека, с когото имам среща в единадесет, че ще се върна възможно най-бързо?

— Да, сър.

Типичен случай. Прелъстяването на Ритър бе приключило. Макензи толкова здраво бе налапал въдицата, че сам щеше да изложи фактите пред съветника по националната сигурност. Вероятно на масата за преговори отново щеше да настане невъобразима бъркотия, която да забави мира с нови три месеца. Освен ако някой не се окаже достатъчно разумен. Хикс вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Кабинетът на сенатор Доналдсън.

— Добър ден, търся Питър Хендерсън.

— Съжалявам, но двамата със сенатора са в Европа. Ще се върнат следващата седмица.

— О, точно така, как можах да забравя. Благодаря.

Хикс затвори. „По дяволите.“ Толкова се бе разстроил, че напълно изключи.

Някои неща трябва да бъдат правени много внимателно. Питър Хендерсън дори не знаеше, че кодовото му име е Касий. То му бе прикачено от някакъв аналитик в института „Америка-Канада“, който обичаше Шекспир не по-малко от възпитаник на Оксфорд. Снимката в досието заедно с краткото резюме на агента напомняха за егоистичния „патриот“ в трагедията на „Юлий Цезар“.

Сенаторът му бе в Европа на обиколка по събиране на факти, свързани с НАТО. Въпреки това щяха да минат и през мирните преговори в Париж, за да заснемат някои кадри, предвидени за излъчване през есента по телевизията на Кънектикът. В интерес на истината „обиколката“ си бе чисто пазаруване със задължения за инструктаж през ден. Хендерсън се наслаждаваше на първото си подобно пътуване. Като сенаторски експерт по въпросите на националната сигурност той трябваше да присъства на инструктажите, но с останалото си време разполагаше напълно свободно и можеше да го прекарва както си иска. В момента разглеждаше Белия Тауър — известната централна част от кралския лондонски Тауър, който вече девет века бдеше над водите на Темза.

— Лондон се радва на топъл ден днес — забеляза някакъв друг турист.

— Чудя се дали тук има бури — отвърна небрежно американецът, загледан в забележителната броня на Хенри VIII.

— Имат — отвърна другият, — но съвсем не са толкова свирепи, колкото във Вашингтон.

Хендерсън се огледа за изход и се запъти натам. След минута двамата с новия му събеседник обикаляха около Зеления Тауър.

— Английският ви е превъзходен.

— Благодаря, Питър. Казвам се Джордж.

— Здравсти, Джордж — усмихна се Хендерсън, без да поглежда новия си приятел.

Наистина приличаше на филмите с Джеймс Бонд. Особено пък тук, в Лондон, и то в историческото седалище на британското кралско семейство. Забележително!

Джордж бе истинското му име, всъщност Георгий, което е руският еквивалент, — но той вече рядко се заемаше с операциите сам. Макар и високоефективен оперативен офицер от КГБ, Георгий притежаваше също отлични аналитични способности. Поради това преди пет години го бяха прибрали в Москва, бяха го направили полковник и го поставиха начело на отдел. Джордж вече с основание поглеждаше към генералски звезди. Причината, поради която бе дошъл в Лондон — през Хелзинки и Брюксел, — бе желанието му със собствените си очи да види Касий и, разбира се, да напазарува за семейството си. Само трима мъже на неговата възраст в КГБ имаха новия му пост, а жена му обичаше да носи западни дрехи. Къде другаде да ги купи освен в Лондон? Джордж не говореше нито френски, нито италиански.

— Това ще бъде единствената ни среща, Питър.

— Трябва ли да се чувствам поласкан?

— Ако искаш. — Джордж бе необичайно добродушен за руснак, макар че това бе част от дегизировката му. Той се усмихна на американеца. — Сенаторът ти има достъп до много неща.

— Да, така е — съгласи се Хендерсън, загледан в церемониите на стражата. Нямаше нужда да добавя, че той също има достъп до тези неща.

— Подобна информация може да ни е много полезна. Правителството ви и особено новият ви президент, честно казано, ни плашат.

— Той плаши и мен — призна си Хендерсън.

— В същото време обаче — продължи с разумен и разсъдлив тон Джордж — има и проблясъци на надежда. Той е реалист. Моята страна гледа на предложението му за detente^[1] като знак, че можем да постигнем широко международно разбирателство. Именно заради това искаме да проверим дали предложението му да дискутираме е искрено. За нещастие ние също имаме проблеми.

— Какви?

— Вашият президент вероятно е добронамерен. Казвам го съвсем искрено, Питър — прибави Джордж. — От друга страна обаче, в негово лице имаме силна... конкуренция. Ако знае твърде много за нас, може да ни притисне в определени области и това, разбира се, ще попречи на постигането на желаното и от двете страни разбирателство. Във вашето правителство има разнородни политически елементи. В нашето също — останки от сталинската ера. Ключът към успеха в подобни преговори — които скоро могат да започнат — е и двете страни да действат разумно. Вашата помощ ни е необходима, за да контролираме неразумните политически елементи на правителството ви.

Хендерсън се изненада, че руснаците могат да бъдат толкова искрени, почти като американци.

— И как мога да постигна това?

— На определена информация не може да бъде позволено да изтича. Ако това стане, шансовете ни за detente ще пропаднат. Ако знаем твърде много за вас или пък вие знаете прекалено много за нас, играта става нечестна. Едната страна ще търси само предимства и по този начин няма да се получава равноправие, а доминация, което, разбира се, е неприемливо. Разбирате ме, нали?

— Да, звучи разумно.

— Това, което искам от вас, Питър, е от време на време да ни уведомявате за някои специални неща, които сте научили. Дори няма да ви казвам какво точно. Смятам, че сте достатъчно интелигентен, за да се досетите сам. Ние ще ви се доверим. Войната вече е зад гърба ни. Приближаващият се мир, ако наистина дойде, ще зависи от хора като

вас и мен. Между нациите ни трябва да цари доверие, а доверието започва от вярата между двама души. Друг път просто няма. Бих искал да не е така, но мирът трябва да тръгне именно оттук.

— Мирът наистина е нещо прекрасно — забеляза Хендерсън, — но първо трябва да приключим с тази проклета война.

— Както знаете, краят ѝ вече се вижда. Ние... не може да се каже натискаме, но окуражаваме приятелите си да заемат по-умерени позиции. Достатъчно млади мъже намериха смъртта си. Време е да се сложи край, и то приемлив и за двете страни.

— Приятно ми е да го чуя, Джордж.

— И така, ще ни помогнете ли?

Бяха заобиколили Зеления Тауър и сега се намираха пред параклиса. Там се виждаше дръвник. Хендерсън си нямаше представа дали някога е бил използван по предназначението си. Дръвникът бе обграден с вериги, а върху него се виждаше кацнал гарван — един от онези, които служителите в Тауър отглеждат от суеверие или пък от уважение към традицията. От дясната им страна един екскурзовод говореше на група туристи.

— Досега ви помагах, Джордж.

И това бе самата истина. Хендерсън кълвеше на въдицата на КГБ от две години. Работата на руския полковник бе да смени примамката и да види дали американецът ще глътне куката.

— Да, Питър, знам, но сега те молим за малко по-важна информация. Трябва да решиш сам, приятелю. Лесно е да се подпали война, но спечелването на мира може да бъде наистина опасна задача. Никой няма да узнае за ролята, която ще изиграеш. Важните клечки от двете министерства ще постигнат споразуменията и ще раздрусат ръце над масата. Фотоапаратите ще запечатат лицата им за историята и имената на хора като мен и теб никога няма да попаднат в учебниците. Но нашите дела имат значение, приятелю. Именно хора като нас подготвят срещите на министрите. Не мога да те насилвам, Питър. Трябва сам да решиш дали искаш да ни помогнеш за своя сметка. Освен това също сам ще решаваш какво трябва да знаем и какво не. Ти си умен млад човек и връстниците ти в Америка научиха всички уроци, които трябва да знаят. Ако поискаш, ще ти дам време за размисъл и...

Хендерсън се извърна и взе решението.

— Не, вие сте прав. Някой трябва да помогне на мира и потриването не е в ничия полза. Ще ви помогна, Джордж.

— Работата е опасна и ти го знаеш — предупреди го Джордж.

Той се насили да изрече последните думи, но Хендерсън вече преглътваше куката и офицерът от КГБ трябваше да я заклеши здраво.

— Ще поема необходимите рискове. Струва си.

„Аха.“

— Хора като теб трябва да бъдат пазени. Когато се върнеш у дома, ще влязат в контакт с теб. — Джордж направи пауза. — Питър, аз съм баща. Имам дъщеря на шест и син на две години. Заради твоята и моята работа те ще израснат в един по-хубав свят, мирен свят. Благодаря ти от тяхно име, Питър. Сега трябва да вървя.

— Довиждане, Джордж — каза Хендерсън.

Думите му накараха руснака да се обърне и да се усмихне.

— Не, Питър, вече няма да се видим.

Джордж слезе по каменните стълби към изхода „Трейтър“. Той употреби всичките си сили, за да не се разсмее на глас от комбинацията между току-що постигнатото и гледката на величествената крепост пред него. Пет минути по-късно офицерът от КГБ се качи в едно черно такси и насочи шофьора към магазин „Хародс“ в Найтсбридж.

„Касий“ — помисли си Георгий. Не, името не бе подходящо. Вероятно по би му отивало „Каска“, но вече бе твърде късно за промени, а и нима някой щеше да забележи хумора в цялата история? Глазов бръкна в джоба си и извади листа с поръчки за подаръци.

[1] Разведряване (фр.). — Б.пр. ↑

25.

ЗАМИНАВАНИЯ

Една демонстрация, колкото и идеално да е изпълнена, не е достатъчна. Репетицията бе повторена през всяка една от следващите четири нощи и два пъти през деня. Искаха да са сигурни, че всеки добре е запомнил мястото и ролята си. Атакуващата затвора група щеше да се движи само на десет метра от огъня на картечниците. Изискваше го архитектурата на лагера и всички бяха доста притеснени. Това бе най-опасната техническа подробност на атаката. В края на седмицата отрядът за нападение на ЗЕЛЕН ЧИМШИР беше подготвен в максимална степен. Морските пехотинци го знаеха, знаеха го и генералите. Тренировките не станаха по-небрежни, но започнаха да преминават в по-стабилно темпо, за да не се получи ефект на претренираност. Следваше последният етап на подготовката. Докато тренираха, пехотинците разменяха реплики помежду си. Добрите идеи веднага се препращаха до сержантите или капитан Олби и често подобряваха някоя част от плана. Това бе така наречената „интелектуална част“ от работата, която караше всеки войник в по-малка или по-голяма степен да почувства, че влияе върху процеса. Оттук идваше увереността. Не самохвалството, което често се свързва с елитните армейски части, а сериозната и важна професионална преценка, която изпилва нещата докрай и спира.

Забележителното бе, че сега и свободните им часове бяха по-спокойни. Те знаеха в какво се състои мисията и това караше буйните лудории, присъщи на младите мъже, да отстъпят назад. Пехотинците гледаха телевизия, четяха книги или списания в очакване на заповедта. Живееха с пълното съзнание, че от другата страна на океана други мъже също чакат и двадесет и пет мозъка едновременно си задаваха въпроси. Дали нещата щяха да минат добре или зле? Ако бе първото, какво ли щяха да почувстват? Ако бе второто... независимо от очаквания резултат човек просто не може да обърне гръб на подобна мисия. Те бяха призовани да върнат съпрузи на жените им, бащи на

децата им и граждани на родината. Всеки от морските пехотинци знаеше, че ако трябва да рискува живота си, именно сега е времето да го направи.

По молба на сержант Ървин при групата пристигнаха свещеници и момчетата изчистиха съвестта си. Бяха депозирани и няколко завещания — „за всеки случай“, обясниха пехотинците на посещаващите офицери. Лека-полека войниците изхвърляха от разсъдъка си всички външни грижи и се концентрираха върху нещо, наименувано с две произволни кодови думи. Всеки от тях се разхождаше до макета, обикновено с непосредствените си колеги за операцията, проверяваше разположение, ъгли и пътища на придвижване след започването на стрелбата. Всеки започна да тренира по собствена програма и да пробягва два-три километра допълнително просто за да е сигурен, че ще се справи, както и да свали напрежението. Един страничен наблюдател с набито око щеше да види всичко, изписано по лицата на момчетата: сериозни, но не напрегнати, съсредоточени, но не вманиачени, уверени, но не самонадеяни. Другите морски пехотинци в Куантико се държаха на разстояние от пришълците. Те се чудеха какво означават специалното място и странният режим, защо Кобрите са в постоянна готовност, какво правят пилотите на спасителните хеликоптери в офицерския клуб? Израженията на морските пехотинци от боровата горичка обаче бяха достатъчно сериозно предупреждение, за да пресекат въпросите им в зародиш и да ги държат на разстояние. Ставаше нещо сериозно.

— Благодаря, Роджър — каза Боб Ритър в канцеларията си в Ленгли. Той изключи линията и набра вътрешен номер. — Джеймс? Боб е. Готово. — Започвай да натискаш бутоните.

— Благодаря, Джеймс.

Дъч Максвел се завъртя в мекия стол и погледна синия алуминиев панел на стената — част от изтребителя му F6F „Хелкат“. Върху него бяха изрисувани редици червено-бели флагчета, всяко от които изобразяваше една от жертвите на майсторството му. Това бе личната гордост от професията му.

— Свързочник Графтън — извика той.

— Да, сър — появи се един старшина на вратата.

— Изпрати сигнал до адмирал Подулски на „Констелейшън“: „Зелена маслина“.

— Тъй вярно, сър.

— Докарай колата ми и после се обади в Анакостия. След петнадесет минути ще ми трябва хеликоптер.

— Да, адмирале.

Вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел от американския флот стана от бюрото и излезе от кабинета си. Първата му спирка бе в един от кабинетите на военновъздушното крило на сградата.

— Гари, ще ми трябва превозът, за който говорихме.

— Имаш го, Дъч — отвърна генералът, без да задава въпроси.

— Съобщи подробностите в кабинета ми. Аз излизам, но ще се обаждам на всеки час.

— Да, сър.

Колата на Максвел го чакаше на Речния изход. Зад волана стоеше старшина от ВВС.

— Накъде, сър?

— Към Анакостия, старшина. При хеликоптерите.

— Слушам.

Старшината включи на скорост и се отправи към реката. Той разбираше, че става нещо, но не знаеше какво. Старецът стъпваше весело. Приличаше на дъщерята на старшината, когато отива на среща.

Кели отново тренираше в гората както през последните седмици. Бе изпразнил оръжието си с надеждата, че няма да му се наложи да изстреля и един патрон. Основното му оръжие бе автоматът CAR-15. В кобура под мишницата му висеше 9-милиметров автоматичен пистолет със заглушител, но истинското му оръжие бе радиото. Той носеше два апарата, за да е сигурен, храна, вода, карта и резервни батерии. Общо товарът му бе единадесет килограма и половина, без да се брои екипировката, необходима за проникването. Не беше чак толкова много и Кели откри, че може да се движи през гората и по хълмовете, без дори да забелязва допълнителната тежест. Джон се движеше тихо и бързо за човек с неговите габарити. Тишината зависеше от местата, по които стъпва. Трябваше да внимава къде точно поставя крака си, как

минава между дървета и храсти и да наблюдава с еднаква бдителност както пътеката, така и местността около себе си.

„Прекаляваш с тренировките каза си той. Сега вече трябва да ги намалиш малко.“ Кели се изправи и заслиза надолу по хълма, подчинил се изцяло на инстинктите си. Морските пехотинци се упражняваха на групички, имитирайки стрелба с оръжието си. Капитан Олби разговаряше с екипажите на четирите хеликоптера. Кели тъкмо приближаваше постройките, когато наблизко се приземи син военноморски хеликоптер и от него слезе адмирал Максвел. По случайност Джон го видя пръв. Той разбра целта на посещението и съобщението, което се готвеха да им предадат още преди адмиралът да бе отворил уста.

— Тръгваме ли?

— Тази вечер — кимна утвърдително Максвел.

Въпреки очакването и ентузиазма Кели почувства обичайното потръпване. Тренировките бяха свършили. Животът му отново заставаше на фронтовата линия. Хората щяха да зависят от него. Трябваше да свърши работата си. „Е — каза си Джон, — поне знам как да го направя.“ Кели остана при хеликоптера, а Максвел се приближи до капитан Олби. Колата на генерал Йънг също пристигна, за да може и той да предаде новината. Пред погледа на Кели бяха разменени приветствия. Олби разбра какво е станало и леко изпъна гръб. Морските пехотинци се събраха. Те реагираха доста спокойно и някак си примирено. В началото разменяха многозначителни погледи, но после започнаха просто решително да кимат. Операцията започваше. Новината бе предадена. Максвел се върна при хеликоптера.

— Предполагам, че искаш своята кратка отпускат.

— Казахте, че ще ми я дадете, сър.

Адмиралът потупа младия мъж пред себе си по рамото и посочи към хеликоптера. Вътре и двамата сложиха чифт слушалки, докато екипажът се справяше с двигателя.

— Кога, сър?

— В полунощ трябва да си тук.

Пилотът от дясната седалка се обърна и погледна към тях. Максвел му направи знак да не тръгва.

— Тъй вярно, сър.

Кели свали слушалките от ушите си, скочи от хеликоптера и се запъти към генерал Йънг.

— Дъч ми каза — посрещна го Йънг с неодобрителен тон. Според него просто не можеше да се постъпва така. — Какво искаш?

— Отивам на яхтата да се преоблека, а после ми трябва кола до Балтимор. Ще се прибера сам.

— Виж, Кларк...

— Генерале, аз помогнах при планирането на тази операция. Ще отида пръв и ще се върна последен.

На Йънг му се прииска да изругае, но не го направи. Вместо това посочи Кели на шофьора си.

След петнадесет минути Джон бе в друг живот. Откакто бе завързал „Спрингър“ на кея за гости в Куантико, светът бе спрял да се върти и Кели се бе върнал във времето. Сега за кратко отново отиваше напред. Един бърз поглед го увери, че от дока наглеждат яхтата му. Джон си дръпна един душ, преоблече се в цивилни дрехи и се върна в колата на генерала.

— В Балтимор, ефрейторе. Всъщност искам да те улесня. Закарай ме на летището. Аз ще хвана такси за останалия път.

— На вашите услуги, сър — отвърна ефрейторът към вече спящия си пътник.

— И каква е тази история, господин Макензи? — попита Хикс.

— Одобриха я — отвърна специалният помощник, докато се занимаваше с някакви книжа. Едни получаваха подписа му, а други заминаваха за архива, от който бъдещите историци щяха да научат името му като това на малка пионка в голямата игра на неговото време.

— Можете ли да ми кажете какво по-точно?

„Защо пък не, по дяволите?“ — помисли си Макензи. Хикс имаше инструктаж по секретност, пък и един урок за това колко важен е шефът му нямаше да навреди. За две минути той разказа по-важните аспекти на ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

— Но това е агресия — забеляза с възможно най-спокоен тон Хикс въпреки тръпките по кожата и възела в стомаха му.

— Те сигурно мислят така, но аз — не. Доколкото си спомням, те нападнаха три суверенни страни.

Малко по-настойчиво:

— Но какво ще стане с мирните преговори? Вие сам го казахте.

— Майната им на мирните преговори! По дяволите, Уоли, тук става въпрос за хора с жизненоважни за националната сигурност познания. Освен това — усмихна се той помогнах идеята да мине пред Хенри.^[1] — „И ако операцията успее...“

— Но...

Макензи вдигна поглед. Нима това дете все още не разбираше?

— Но какво, Уоли?

— Опасно е.

— Ако все още не знаеш, трябва да ти кажа, че войната наистина е много опасно нещо.

— Сър, аз мога да говоря тук, нали? — наблегна на думите си Хикс.

— Разбира се, че можеш, Уоли. Говори.

— В момента мирните преговори се намират на много деликатен етап...

— Мирните преговори винаги са в деликатен етап. Продължавай — нареди Макензи, който се забавляваше от часа по педагогика. В крайна сметка това хлапе можеше и да научи нещо.

— Вече загубихме прекалено много хора. Убихме един милион техни граждани. И за какво? Какво спечелихме? Спечели ли въобще някой нещо? — Гласът му звучеше почти умолително.

Макензи съвсем не чуваше подобни думи за пръв път и вече се бе уморил да обяснява.

— Ако се опитваш да ме накараш да защитавам начина, по който се набъркахме в тази каша, Уоли, губиш си времето. Още от самото начало всичко си беше авантюра, но тя не е дело на тази администрация, нали? Бяхме избрани, за да измъкнем страната от глупавото положение.

— Да, сър — съгласи се Хикс, както и трябваше да стори. — Точно това искам да кажа и аз. Провеждането на тази операция може само да попречи на намеренията ни. Според мен тя е грешка.

— Добре — отпусна се Макензи и погледна благосклонно съветника си. — Тази гледна точка може... не, ще бъде благороден, тя има определени достойнства. А какво ще кажеш за хората, Уоли?

— Те са рискували и са загубили — отвърна Хикс със студенината, присъща на младостта.

— Отношението ти вероятно има приложение, но разликата между мен и теб е, че аз съм бил там, а ти — не. Ти никога не си обличал униформа, Уоли, и това е срамно. Можеш да научиш нещо.

Хикс съвсем искрено бе изненадан от промяната в темата.

— Не знам какво полезно бих могъл да намеря там, сър. Само ще прекъсна обучението си.

— Животът не е учебник, синко — отвърна Макензи. Той използва обръщението, за да изрази привързаност, но помощникът му го прие като опит за покровителство. — Истинските хора кървят. Истинските хора имат чувства. Истинските хора мечтаят, имат семейства. Те имат истински живот. Това, което можеш да научиш, Уоли, е, че те може и да не приличат на теб, но това не ги прави по-малко истински. И щом работиш в това правителство в името на хората, не можеш да си сляп за подобни неща.

— Да, сър.

Какво друго би могъл да каже? Нямаше начин да спечели спора. По дяволите, наистина трябваше да поговори с някого.

— Джон!

За две седмици не се бе обадил нито веднъж. Тя се бе изплашила, че нещо му се е случило, но сега трябваше да погледне в очите възможността, че може би отново е вършил онова, за което О'Тул не смееше и да си помисли.

— Здравей, Санди — усмихна се Кели.

Отново бе облечен порядъчно — с вратовръзка и син костюм. Облеклото му обаче съвсем очевидно бе дегизировка. Джон бе толкова различен от последния път, че дори и видът му я смущаваше.

— Къде беше? — попита Санди и му махна да влезе вътре. Не искаше съседите да го виждат.

— Трябваше да свърша нещо — отклони въпроса Кели.

— Какво по-точно? — настоя за ясен отговор Санди.

— Уверявам те, че не е нищо незаконно — бе всичко, което получи.

— Сигурен ли си?

Изведнъж двамата попаднаха в много деликатна ситуация. Кели просто стоеше в коридорчето точно до вратата, разкъсван между гнева и вината, и се чудеше защо бе дошъл тук. Защо трябваше да моли адмирал Максвел за тази голяма услуга? Джон наистина не знаеше отговора на въпросите си.

— Джон! — извика Сара и заслиза по стълбите, за да ги спаси от мислите им.

— Здравсти, док — отвърна Кели, доволен от промяната.

— Имаме изненада за теб!

— Каква?

Д-р Роузън слезе при тях. Въпреки усмивката си изглеждаше старомодна както винаги.

— Променил си се.

— Напоследък често се занимавам с физически упражнения — обясни Кели.

— Какво те води насам? — попита Сара.

— Ще заминавам и реших да се отбия, преди да тръгна.

— Къде отиваш?

— Не мога да ти кажа.

Отговорът му сякаш охлади стаята.

— Джон — обади се Санди, — ние знаем.

— Добре — кимна Кели, — предположих, че ще се сетите. Как е тя?

— Оправя се благодарение на теб — отвърна Сара.

— Джон, трябва да поговорим — настоя Санди.

Д-р Роузън отстъпи пред желанието ѝ и се качи обратно по стълбите. Медицинската сестра и бившият пациент влязоха в кухнята.

— Джон, с какво точно се занимаваш?

— Напоследък ли? Не мога да ти кажа, Санди. Съжалявам, но не мога.

— Имам предвид... имам предвид всичко. Какво точно си намислил?

— По-добре да не знаеш, Санди.

— Били и Рик? — каза сестра О'Тул и сложи картите си на масата.

Кели кимна към горния етаж.

— Видя ли какво са направили с нея? Повече няма да вършат такива неща.

— Джон, не можеш да правиш това. Полицията...

— ... е корумпирана — завърши Кели. — Организацията им е вербувала полицейски служител, вероятно с висок пост. Именно заради това не мога да се доверя на полицията. Ти също, Санди — каза Кели с възможно най-разумен тон.

— Но има и други, Джон. Има и други, които... — Внезапно Санди вникна в думите му. — Откъде знаеш?

— Задахох на Били няколко въпроса. — Лицето ѝ отново го накара да се чувства виновен. — Санди, да не би да мислиш, че някой ще си помръдне пръста, за да разследва убийството на проститутка? Те мислят по този начин за нея. Смяташ ли, че някой го е грижа за тях? Питал съм те и преди, помниш ли? Тогава ти каза, че дори не съществува програма за работа с тях. На теб ти пука и затова доведох момичето тук. Но дали полицаите също ги е грижа? Не. Може би ще успее да извлеква информация и да разруша организацията за доставка на наркотици. Вярно е, че нямам нужната за това подготовка, но въпреки това се опитвам да го направя. Ако искаш да ме предадеш в полицията, няма да те спирам. Освен това няма да ти причиня зло...

— Знам! — почти изкрещя Санди. — Джон, не можеш да правиш това — прибави по-спокойно тя.

— И защо не? — попита Кели. — Те убиват хора, вършат ужасни неща и никой не си прави труда да ги спре. Ами жертвите, Санди? Кой ще се погрижи за тях?

— Законът!

— А какво става, когато законът не успее? Просто ги оставяме да си умрат, така ли? Просто да умрат? Помниш ли снимката на Пам?

— Да — отвърна Санди. Тя усещаше, че колкото и да не ѝ се иска, губи спора.

— Играли са си с нея в продължение на часове, Санди. Твоята гостенка е гледала. Накарали са я да гледа.

— Каза ми. Тя ни разказа всичко. Двете с Пам са били приятелки. След... след смъртта на Пам тя е сресала косите ѝ, Джон.

Реакцията му я изненада. Тя внезапно разбра, че мъката на Кели е заключена зад врата и определени думи могат да я извадят наяве

необикновено бързо и болезнено. Той извърна глава за миг и си пое дълбоко въздух, преди отново да погледне Санди.

— Добре ли е?

— След няколко дни ще я отведем у дома ѝ. Двете със Сара ще я закараме.

— Благодаря, че ми го каза. Благодаря, че сте се погрижили за нея.

Най-много я поразяваше двойствеността. Той говореше за убиване на хора толкова спокойно, колкото и Сам Роузън обсъждаше сложен хирургически похват. И също като хирурга Кели бе загрижен за хората, които... спасяваше? За които отмъщаваше? Дали това бе едно и също нещо? Той очевидно мислеше, че е така.

— Санди, нещата са прости. Те убиха Пам. Изнасилили са я, измъчвали са я, убили са я, за да послужи за назидание и да могат да използват други момичета по същия начин. Ще ги убия всички и в замяна на това рискувам живота си. Съжалявам, ако това мое качество не ти харесва.

Санди пое дълбоко дъх. Нямахше какво повече да каже.

— Спомена, че заминаваш.

— Да. Ако всичко мине нормално, ще се върна след около две седмици.

— Опасно ли ще бъде?

— Не и ако свърша работата си както трябва. — Кели знаеше, че Санди ще разбере за мисията му.

— И какво ще правиш?

— Ще участвам в спасителна операция. Това е всичко, което мога да ти кажа. Моля те, не го повтаряй пред другото. Тръгвам довечера. Досега се подготвих за задачата в една военна база.

Сега бе ред на Санди да извърне глава към кухненската врата. Той не ѝ даваше шанс. В него имаше твърде много противоречия. Бе спасил момиче, което в противен случай със сигурност щеше да умре, но го бе направил с цената на убийство. Обичаше едно мъртво момиче и бе готов да убива заради тази любов. Да рискува всичко. Бе се доверил на нея, на Сара и на Сам. Дали бе добър или лош човек? Санди усещаше, че ѝ е невъзможно да разплете кълбото от възгледи и факти. Докато се опитваха да спасят Дорис, както и после, когато чу гласа ѝ и гласа на нейния баща, всичко ѝ се струваше много просто.

Въобще винаги бе много лесно да прецениш нещата безпристрастно, когато си на разстояние от тях. Но не и сега. Сега пред нея стоеше човекът, извършил всичко онова, и обясняваше постъпките си спокойно и прямо. Той не лъжеше, не се опитваше да скрива нищо, а просто казваше истината и отново ѝ се доверяваше да го разбере.

— Във Виетнам ли отиваш? — попита след известно време Санди, като се опитваше да организира разбърканите си мисли.

— Точно така. — Кели направи пауза. Трябваше да ѝ обясни поне малко, за да ѝ помогне да го разбере. — Там има няколко човека, които не могат да се приберат у дома, ако не им помогнем, и аз съм част от операцията.

— Но защо отиваш точно ти?

— Защо аз ли? Все някой трябва да отиде и се случи така, че помолиха мен. Защо вършиш своята работа, Санди? Спомни си, че и преди съм те питал.

— Върви по дяволите, Джон! Бях започнала да те обичам — избъбри тя.

Болката отново се върна на лицето му.

— Недей. Може отново да бъдеш наранена, а аз не искам това. — Кели избра най-погрешното нещо, което можеше да каже. — Хората, които се привързват към мен, често страдат, Санди.

В този момент Сара доведе Дорис в кухнята и спаси двамата от самите тях. Момичето бе преобразено. Сега в очите ѝ блестяха живи пламъчета. Санди я бе подстригала и облякла в прилични дрехи. Дорис все още бе слаба, но се движеше без чужда помощ. Меките ѝ кафяви очи се спряха върху Кели.

— Същият си — каза тихо тя.

— Сигурно е така. Как си?

Тя се усмихна.

— Скоро ще се прибера у дома. Татко... татко ме иска при него.

— Разбира се, че ви иска, госпожице — увери я Кели.

Момичето пред него бе толкова различно от жертвата преди няколко седмици. Може би в крайна сметка всичко имаше смисъл?

Точно тогава същата мисъл премина и през главата на Санди. Дорис бе абсолютно невинна, жертва на тъмни сили и без намесата на Кели щеше да е мъртва. Нищо друго нямаше да може да я спаси.

Вярно, че за спасяването ѝ бяха необходими други смърти, но... но какво от това?

— Може и да е бил Еди — каза Пиаджи. — Наредих му да се поослуша наоколо и той твърди, че не е намерил нищо.

— Откакто говори с него, не се е случвало нищо. Всичко си върви нормално, постарому — отвърна Хенри с информация, която Антъни Пиаджи вече знаеше. Той изказа на глас и един вече направен от партньора му извод: — Ами ако просто се е опитвал да ме пораздруса? Ако просто е искал да покаже колко е важен, Тони?

— Възможно е.

Това водеше към следващия въпрос:

— На колко искаш да се обзаложим, че ако изпратим Еди на малко пътешествие, няма да се случи нищо повече?

— Мислиш, че се е изправил срещу нас?

— Имаш ли друго разумно предложение?

— Ако с Еди се случи нещо, можем да си имаме неприятности. Не мисля, че мога...

— Искаш ли да го направя аз? Имам един начин, по който всичко ще мине тихо и кротко.

— Кажи да го чуя — нареди Пиаджи. След две минути Тони кимна одобрително.

— Защо дойде тук? — попита Санди, докато двамата с Кели почистваха масата след вечеря. Сара заведе Дорис на втория етаж, за да си почине.

— Искях да видя как се справя.

Това обаче бе лъжа, и то не много умела.

— Самотно ти е, нали?

Отговорът на Кели доста се забави:

— Да.

Санди го бе накарала да обърне внимание на нещо. Той не искаше да прекара живота си в самота, но съдбата и характерът му засега го караха да го прави. Всеки път, когато бе протягал ръце от черупката си, се бе случвало нещо ужасно. Отмъщението срещу онези,

превърнали живота му в празна къща, наистина даваше някаква цел, но не запълваше празнотата. И сега Джон разбираше, че делата му само го отдалечават от един друг човек. Защо животът му бе толкова объркан?

— Не мога да се съглася с теб, Джон. Бих искала, но не мога. Спасяването на Дорис е чудесно, но не и убийството на хора. Би трябвало да има друг начин...

— ... а ако няма?

— Остави ме да завърша — каза тихо Санди.

— Извинявай.

Тя докосна ръката му.

— Моля те, внимавай.

— Обикновено го правя, Санди. Честна дума.

— Това, което ще правиш... Там, където отиваш... Нали не е...

Той се усмихна.

— Не, това е истинска работа. Съвсем официално и тъй нататък.

— Две седмици ли?

— Ако всичко мине по плана, да.

— А ще мине ли?

— Понякога наистина става така.

Санди стисна ръката му.

— Джон, моля те, обмисли всичко. Моля те. Опитай се да намериш друг начин. Откажи се. Спри. Вече спаси Дорис. Това е прекрасно. Може би с наученото ще успееш да спасиш и другите без... нови убийства.

— Ще опитам. — Кели не можеше да откаже. Не и с топлатата ръка върху неговата. Лошото в неговия случай бе, че веднъж дадена, думата му не можеше да бъде върната назад. — Както и да е, сега трябва да мисля за други неща. — Което бе истина.

— Как ще науча... Имам предвид...

— За мен ли?

Кели се изненада, че Санди искаше да знае.

— Джон, не можеш да ме оставиш в неведение.

Кели се замисли за момент, извади молив от джоба на самото си и написа един телефонен номер.

— Този номер ще те свърже с един адмирал — казва се Джеймс Гриър. Той ще знае.

— Моля те, внимавай.

В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Ще внимавам. Обещавам. Аз си разбирам от работата, Санди.

„Тим също“ — не каза Санди. Очите ѝ обаче го казаха и Кели разбра колко жестоко е да изоставиш някого след себе си.

— Сега трябва да тръгвам, Санди.

— Искам само едно — да се върнеш обратно.

— Ще се върна. Обещавам.

Думите обаче звучаха кухо дори и за самия него. Кели искаше да я целуне, но не можеше. Той се дръпна от масата, а ръката на Санди все още пареше върху неговата. Сандра О'Тул бе висока, силна и храбра жена, която бе претърпяла голям удар от съдбата. Кели се плашеше от мисълта, че може да внесе още болка в живота ѝ.

— Ще се видим след две седмици. Поздрави Сара и Дорис от мен.

— Добре. — Тя го изпрати до вратата. — Джон, когато се върнеш, ще спреш да се занимаваш с това.

— Ще си помисля — отвърна той, без да се обръща, защото се страхуваше да я погледне. — Наистина ще помисля.

Кели отвори вратата. Навън беше тъмно и щеше да се наложи да побърза, за да се върне в Куантико навреме. Дишането на Санди се чуваше зад гърба му. Съдбата му бе отнела две жени — едната, загинала при катастрофа, другата, убита. Сега може би в живота му се появяваше трета и той се опитваше да я прогони сам.

— Джон?

Тя отново бе хванала ръката му и Кели трябваше въпреки страха си да се обърне.

— Да, Санди?

— Върни се.

Той докосна лицето ѝ, целуна ѝ ръка и тръгна. Тя го изгледа как се качва във фолксвагена и потегли.

„Дори и сега — помисли си Санди. — Дори и сега се опитва да ме предпази.“

„Достатъчно ли е? Мога ли вече да спра?“ Но какво означаваше „достатъчно“?

— Помисли си добре — каза гласно той. — Какво знаеш, което може да е от полза за другите?

Всъщност знаеше доста. Били му бе доверил голямо количество съществена информация. Наркотиците се обработваха на един от изоставените кораби. Знаеше имената на Хенри и Бърт. Знаеше също, че Хенри ползва услугите на старши офицер от отдел „Наркотици“. Можеше ли полицията въз основа на това да изготви достатъчно солидно обвинение и да ги вкара зад решетките за наркотрафик и убийство? Можеше ли да осъдят Хенри на смърт? И ако отговорът на всичките му въпроси бе „да“, достатъчно ли бе това?

Към съмненията на Санди се прибавяха и въпросите, свързани с морските пехотинци. Какво щяха да си помислят те, ако разберяха, че работят с убиец? Дали щяха да погледнат на него така, или щяха да проявят разбиране и да му влязат в положението?

— Торбичките вонят — бе казал Били. — Вонят на трупове. На онова нещо, с което ги обработват.

„Какво, по дяволите, означава пък това?“ — питаше се Кели, докато за пореден път минаваше през града. Полицейските коли патрулираха. Не можеха да ги карат все корумпирани ченгета, нали?

— Мамка му — извика Кели по посока на движението. — Стегни се, матрос, чака те работа. Истинска работа.

И тук сякаш се криеше отговорът на загадката. ЗЕЛЕН ЧИМШИР беше истинска работа и осъзнаването на този факт проблесна толкова ярко, колкото и светлините на колите насреща му. Ако някой като Санди не разбираше, то можеше да продължиш работата насаме с мислите, гнева и самотата си. Но ако и други хора, хора, които те обичат и знаят точно за какво става въпрос... Когато такива хора те помолят да спреш...

Кое беше правилно? Кое беше грешно? Къде лежеше разделителната линия между тях? На магистралата бе лесно. Пътните работници начертаваха линиите и ти трябваше просто да стоиш в своето платно. Животът обаче бе далеч по-сложен.

След четиридесет минути Кели се намираше на междуцатска магистрала 495 — околоръстния път на Вашингтон. Кое бе по-важно, убийството на Хенри или спасяването на останалите жени?

Още четиридесет минути и вече над реката, на път към Вирджиния. Той бе видял Дорис — какво тъпо име — жива, след като онзи път тя бе изглеждала почти толкова мъртва, колкото и Рик.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече му харесваше мисълта.

ЗЕЛЕН ЧИМШИР не целеше убийството на врагове. Операцията бе за спасяване на хора.

Джон зави на юг по междущатска магистрала 95 и след около четиридесет и пет минути влезе в Куантико. Когато пристигна при макета на лагера, часовникът му показваше единадесет и половина.

— Радвам се, че успя — забеляза кисело Марти Йънг. Той носеше куртка вместо неизменната си маскировъчна униформа.

Кели погледна твърдо в очите на генерала:

— Сър, имах доста тежка нощ. Бъдете човек и не се заяждайте.

Йънг прие забележката като истински мъж, какъвто всъщност бе.

— Господин Кларк, виждам, че сте готов.

— Не аз, сър, онези момчета в ЗЕЛЕН ЧИМШИР са готови.

— Така да бъде.

— Мога ли да оставя колата тук?

— При тези брички ли?

Кели замълча за момент, но бързо взе решение.

— Тя си свърши работата. Изхвърлете я заедно с останалите.

— Хайде, автобусът вече чака под хълма.

Кели прибра личните си вещи и ги прехвърли в колата на генерала. Двата с Йънг се настаниха на задната седалка. Караше същият ефрейтор.

— Какво мислиш, Кларк?

— Мисля, че имаме доста добри шансове.

— Знаеш ли как ми се иска поне веднъж, един-единствен път, да можем да си кажем със сигурност: „Да, тази операция ще успее.“

— Значи никога не ви се е случвало? — попита Кели.

— Не — призна Йънг, — но продължавам да се надявам.

— Как беше в Англия, Питър?

— Доста добре. В Париж обаче валеше. Трябва да си призная, че Брюксел доста ми хареса, макар да бях там за пръв път — отвърна Хендерсън.

Апартаментите им се намираха само на две пресечки един от друг. Бяха уютни местенца в Джорджтаун, строени през тридесетте

години, за да посрещнат наплива от бюрократи в постоянно разрастващото се правителство. Архитектурата им бе много поиздържана в стилно отношение от повечето съвременни сгради. Хикс държеше апартамент с две спални, които компенсираха сравнително малкия хол-трапезария.

— Какво е онова, заради което искаше да ме видиш? — попита помощникът на сенатора, все още невъзстановен от часовата разлика.

— Отново ще нападаме Севера — отвърна помощникът в Белия дом.

— Какво? Хей, та аз се връщам от мирните преговори. Видях с очите си, че нещата се движат. Другата страна току-що се съгласи на големи отстъпки.

— Е, засега можеш да се простиш с тези новини — каза умърлушено Хикс.

На малката масичка пред него лежеше пликче с марихуана и той започна да си свива цигара.

— Трябва да зарежеш тези боклуци, Уоли.

— От тях поне не ме гони махмурлук както от бирата. По дяволите, Питър, какво значение има?

— Значението е проклетият ти инструктаж за секретност! — натърти Хендерсън.

— Инструктаж за секретност. Питър, те просто не се вслушват в думите ти. Можеш да им говориш до утре и те отново няма да те чуят. — Хикс запали и дръпна дълбоко. — Но аз и без това скоро ще напусна. Татко иска да се върна у дома и да поема семейния бизнес. Може би, като направя няколко милиона, хората ще започнат да се вслушват какво говоря.

— Не бива да се отчайваш, Уоли. Трябва време. Да не мислиш, че за една нощ можем да оправим всичко?

— Въобще не си мисля, че можем да оправим нещо. Знаеш ли на какво ми прилича това? На трагедия от Софокъл. Ние правим фаталната си грешка и те също правят тяхната. И когато скапаният *deus* излезе *ex* шибаната *machina*^[2], *deus*-ът ще бъде просто гъбовиден облак и всичко ще свърши, Питър. Точно както си го мислехме преди няколко години в Ню Хемпшир.

Хендерсън разбра, че това не е първата цигара на приятеля му за вечерта. Опиянението винаги правеше Хикс меланхоличен.

— Уоли, кажи ми какъв е проблемът.

— Там вероятно има някакъв лагер — започна Хикс, без да вдига глава и без да гледа приятеля си, докато говори.

— Това е лоша новина.

— Мислят си, че там има няколко човека, но това е просто предположение. Знаем само за един. Ами ако си играем с мирните преговори заради един-единствен човек, Питър?

— Разкарай това проклето нещо — отвърна Хендерсън и отпи от бирата си. Той не обичаше дори мириса на марихуаната.

— Не — всмукна отново Уоли.

— Кога започват?

— Не съм сигурен. Роджър не каза точна дата.

— Уоли, трябва да останеш в Белия дом. Необходими са ни хора като теб в системата. Все някога ще ни послушат.

Хикс го погледна.

— И кога, мислиш, ще стане това?

— Ами ако операцията се провали? Ами ако излезе, че ти си прав? Тогава Роджър ще започне да те слуша, а Хенри пък слуша Роджър, нали?

— Да, понякога.

„Каква забележителна възможност“ — помисли си Хендерсън.

Автобусът пътуваше към военновъздушната база „Андрюс“ и минаваше почти по същия път, по който бе дошъл Кели. На пистата стоеше нов С-141, боядисан в бяло и сиво, с включени светлини. Морските пехотинци излязоха от автобуса и откриха, че Максвел и Гриър ги чакат.

— Късмет — пожела Гриър на всеки един.

— Успешен лов — каза им на свой ред Дъч Максвел.

Построен за доста повече хора, отколкото щеше да превозва този път, „Локхийд старлифтър“ бе приспособен за транспортиране на болни и ранени. В главния му салон имаше осемдесет легла, както и стая за санитарите, побираща двадесетина човека. Морските пехотинци щяха да имат достатъчно място за почивка, както и свободни легла за пленниците, които очакваха да освободят. Нощта

улесняваше всички и моторите на „Старлифтър“ забръмчаха веднага щом люковете се затвориха.

— За бога, дано успеем — каза Максвел, докато гледаше как самолетът потъва в мрака.

— Вие сте ги подготвяли, адмирале — забеляза Боб Ритър. — Кога започват?

— След три дни, Боб — отвърна Джеймс Гриър. — Освободил ли си календара си за мероприятияето?

— За това ли? Можеш да си сигурен.

[1] Хенри Кисинджър — тогава съветник по националната сигурност — Б.пр. ↑

[2] *Deus ex machina* (лат.) — бог от машина. В старогръцката трагедия нещата се разрешавали със спуснат чрез механизъм бог. — Б.пр. ↑

26.

ПРЕХВЪРЛЯНЕ

Макар и нов, „Старлифтър“ бе отчайващо бавен самолет. Той летеше само с 478 мили в час и първата им спирка, след осем часа и 3350 мили, се оказа военновъздушната база „Елмендорф“ в Аляска. Кели все още не бе престанал да се удивлява, че най-късото разстояние между две точки на Земята е дъга. Това обаче се дължеше на факта, че бе свикнал с плоски карти, а Земята бе сфера. Големият дъгообразен път от Вашингтон до Дананг минаваше над Сибир, а според навигатора им това определено не ги устройваше. Когато пристигнаха в „Елмендорф“, морските пехотинци вече бяха отпочинали и на крак. Те излязоха от самолета, за да погледат снега по близките планини. Само преди няколко часа бяха напуснали място, където горещината и влажността бяха в непрестанна конкуренция за надмощие. Останаха изненадани от размерите на москитите в Аляска. Те бяха така огромни, че няколко от тях без затруднения можеха да отвлекат човек. Повечето от пехотинците използваха възможността да пробягат няколко километра за учудване на персонала на военновъздушната база, който рядко виждаше морски пехотинци. Обслужването на С-141 продължи, както бе предвидено, два часа и петнадесет минути. След презареждането и някои дребни поправки на уредите морските пехотинци с радост се качиха отново на самолета за втората част от пътуването до Якода, Япония. Три часа по-късно Кели влезе в пилотската кабина, отегчен от шума и тясното пространство, в което бе затворен.

— Какво е онова там? — попита той.

В далечината се виждаше кафяво-зелената линия на нечий бряг.

— Русия. В момента сме се показали на радарите им.

— О, колко мило — забеляза Кели.

— Светът е малък, а те притежават доста голяма част от него.

— Говорите ли с тях? Имам предвид с диспечерите им.

— Не — засмя се навигаторът. — Не се държат особено приятелски. Сега контактуваме с Токио на високите честоти. След Якода ще ни прехвърлят на Манила. Харесва ли ви пътуването?

— Засега няма проблеми, макар че ми се струва малко дългичко.

— Наистина е така — съгласи се навигаторът и отново се загледа в уредите пред себе си.

Кели се върна в главния салон. С-141 бе шумен самолет. Навсякъде се чуваха постоянното високочестотно бръмчене на двигателите и свистенето на въздуха. За разлика от гражданската авиация военновъздушните сили не харчиха грешни пари за звукоизолация. Всички морски пехотинци бяха запушили ушите си с тапи и това определено затрудняваше разговорите. След определено време обаче и тапите не помагаша. „Най-лошото на пътуването със самолет е досадата — помисли си Кели — в комбинация с принудителното мълчание.“ Единственото развлечение бе сънят. Някои от момчетата точеха ножове, които сигурно никога нямаше да използват, но добрият войник трябваше да има хубав нож. Други пък правеха лицеви опори на металния под. Екипажът на самолета мълчаливо наблюдаваше странните занимания на пътниците си и се стараеше да не се смее. Пилотите несъмнено се питаха за какво ли се е събрала тази елитна част, но не можеха да изразят въпроса си гласно. Той щеше да остане още една от неразрешените за тях загадки. Летците бяха свикнали с тайните в професията си и мислено пожелаха успех на морските пехотинци, където и да отиваха те.

Още със събуждането проблемът изникна в съзнанието му. „Какво да правя сега?“ — запита се сърдито Хендерсън.

Въпросът не опираше до това какво иска, а до това какво може да направи. Питър и преди бе доставял информация. В началото несъзнателно, чрез приятелите си в движението за мир. Тогава не бе предавал информация в истинския смисъл на думата, а бе участвал в разгорещени спорове, които постепенно ставаха все по-тясно насочени. Най-накрая една приятелка му бе задала твърде пряк въпрос, за да е случаен. Тя го бе попитала съвсем приятелски, и то в твърде „приятелски“ момент, но погледът ѝ бе по-заинтересуван от отговора, отколкото от самия Хендерсън. След получаването на нужното

сведение, разбира се, ситуацията се бе променила. „Получих си захарчето“ — си бе помислил тогава Питър, объркан от факта, че е попаднал в такъв очевиден и старомоден капан. Не без помощ от своя страна, разбира се. Той я харесваше, вярваше също като нея в определен обществен ред и бе раздразнен, че момичето е решило да използва тялото му, за да получи информация, която мозъкът и интелектът на Питър щяха да предоставят със същата готовност... вероятно щяха.

Сега вече момичето го нямаше, бе изчезнало нанякъде. Хендерсън не знаеше къде, но бе сигурен, че никога повече няма да я види. В интерес на истината това бе тъжно. Момичето си го биваше в леглото. Едно нещо естествено бе довело до друго и възходящата градация от стъпки го отведе до онзиденшната среща в лондонския Тауър. И сега... сега разполагаше със сведения, от които другата страна със сигурност щеше да се заинтересува. Проблемът бе, че Питър нямаше на кого да ги съобщи. Дали руснаците наистина знаеха с какво всъщност разполагат в онзи проклет лагер югозападно от Хайфон? Там имаше информация, която при разумно използване можеше доста да им помогне при *detente*. Тя щеше да им позволи да се отдръпнат и да накара американците да сторят същото. Така трябваше да започне процесът. Жалко, че Уоли не успяваше да го проумее. Трябваше да се започне постепенно, от малките неща. Човек не можеше да промени света изведнъж. Питър знаеше, че трябва да предаде информацията на другата страна. Не можеше да позволи на Уоли да напусне държавната служба точно сега, за да се превърне в жалко финансистче. И без него тези влечуги бяха задръстили света. Уоли можеше да му бъде полезен само на сегашното си място. Хубавото бе, че приятелят му обичаше да говори — факт, свързан с емоционалната му нестабилност. „И с употребата на наркотици“ — добави мислено Хендерсън, докато се бръснеше.

Следваха закуската и сутрешният вестник. Ето го отново, на първа страница както всеки ден. Някаква незначителна битка за безименен хълм преминавал поне дузина пъти от едните ръце в другите. X броя американци и Y броя виетнамци — всичките мъртви. Влиянието на една или друга бомбардировка върху хода на мирните преговори — поредната отегчителна и позната уводна статия. Нови демонстрации. „Хип-хип-хип-ура, не искаме скапаната ви война“.

Сякаш подобни тъпашки лозунги означаваха нещо. Хендерсън знаеше, че в известна степен не е прав. Демонстрациите оказваха някакво влияние на политиците и привличаха вниманието на медиите. Определена маса политици също като него желаше прекратяването на войната, но тя все още не бе станала критична. Ето например неговия сенатор — Робърт Доналдсън — продължаваше да се колебае. Хората го смятаха за разумен и разсъдлив човек, но Хендерсън го намираще нерешителен. Сенаторът винаги сто пъти мереше, преди да отреже, и в крайна сметка се понасяше по течението, сякаш въобще не бе мислил по въпроса. Нещата трябваше да се решават по по-друг начин и Хендерсън вече работеше в тази насока. Той даваше предпазливи съвети, леко насищаше цветовете и внимателно се превръщаше в доверен човек, който щеше да получава информация, предназначена единствено за ушите на сенатора. С тайните бе така. „Човек просто изгаря от желание да ги сподели“ — помисли си Питър и излезе.

Хендерсън ходеше на работа с автобус. Паркирането на Хълма носеше само главоболия, а автобусът услужливо спираше пред самата врата на службата му. Той си намери свободно място в задната част, където можеше спокойно да дочете вестника. След две пресечки Питър почувства, че автобусът спира и някакъв човек сяда до него.

— Как беше в Лондон? — попита непознатият приятелски. Гласът му едва надвишаваше шума от двигателя. Хендерсън го погледна бегло. Не си спомняше да го е срещал преди. Нима бяха толкова ефикасни?

— Срещнах един човек — каза предпазливо Питър.

— Аз имам приятел в Лондон. Казва се Джордж. — В гласа на непознатия нямаше и следа от акцент. Сега, след като бе установил контакта, той спокойно преглеждаше спортната страница на „Вашингтон пост“. — Сенаторите май няма да стигнат до плейофи тази година. Вие как мислите?

— Джордж каза, че има... приятел в града.

Човекът се усмихна на боксовите резултати.

— Казвам се Марвин. Можеш да ме наричаш така.

— Как ще... как ще...

— Какво ще правиш тази вечер? — попита Марвин.

— Нищо особено. Искаш ли да наминеш?

— Не, Питър, така не бива. Знаеш ли един ресторант на име „Албертоз“?

— Да, на авеню „Уисконсин“.

— В седем и половина — каза Марвин и стана.

На следващата спирка непознатият слезе.

Последната част от пътуването започна от военновъздушната база „Якода“. След обичайните два часа и петнадесет минути престой „Старлифтър“ насочи нос нагоре и отново се отправи към небесата. Именно тогава нещата започнаха да придобиват реални измерения за всички. Морските пехотинци съвсем целенасочено се опитваха да откраднат малко сън. Това бе единственият начин да се справят с напрежението, което се увеличаваше в геометрична прогресия с намаляването на разстоянието до целта им. Сега нещата изглеждаха по съвсем различен начин. Вече нямаше тренировки и войниците се опитваха да се нагодят към новата обстановка. Ако се намираха в граждански самолет, където можеха да разговарят, пехотинците вероятно щяха да си разменят шеги и истории за минали операции. Щяха да говорят за семействата, за дома, за бъдещите си планове. Шумът на С-141 обаче им пречеше и те само се усмихваха бодро, без да свалят предпазливите изражения от лицата си. Всеки бе останал насаме с мислите и страховете си, които бе принуден да изтърпи заради шума в главния салон на „Старлифтър“. Поради тази причина повечето от пехотинците се занимаваха с упражнения. Те им помагаша да прогонят стреса и да изморят телата си достатъчно, за да ги сполети забравата на съня. Кели наблюдаваше странната обстановка около себе си, от която бе неразделна част. Той също бе насаме с мислите си — по-объркани и страшни от тези на другите.

„Операцията е спасителна“ — каза си Джон. Цялото приключение бе започнало с опита за спасяване на Пам и грешката, довела неуспеха, бе изцяло негова. После бе убил, за да си върне, като през цялото време се убеждаваше, че го прави заради нейната памет и своята любов. Дали наистина бе така? Какво добро можеше да донесе смъртта? Кели бе измъчвал човешко същество и сега трябваше да си признае, че мъките на Били му бяха донесли удоволствие. Ами ако Санди научеше за това? Какво щеше да си помисли за него? Внезапно

отношението ѝ към него стана изключително важно. Санди, която толкова се бе старала да спаси момичето, която се бе грижила за Дорис и я бе запазила, без която простото измъкване на приятелката на Пам от онази бърлога нямаше да означава нищо. Какво щеше да си помисли тази жена, ако разбереше, че Кели е разкъсал тялото на Били клетка по клетка? В крайна сметка той не можеше да унищожи цялото зло на света, нали? Не можеше да спечели войната, в която отново се връщаше. Дори отрядът от морски пехотинци, колкото и опитни да бяха, не можеше да го направи. Те бяха тръгнали за нещо друго. Целта им бе да спасят, защото колкото малко е удоволствието от отнемане на живот, толкова дълбока и всеобхватна е гордостта от спасяването му. Такава бе мисията на Кели сега и такава трябваше да бъде тя и след завръщането му. Организацията на Хенри контролираше още четири момичета. По някакъв начин щеше да ги измъкне от лапите им... Може би щеше да намери и достатъчно доказателства, за да може полицията да се разправи с Хенри. Някак си. Не беше сигурен как точно. Но поне щеше да направи нещо, което паметта му нямаше да се опитва впоследствие да заличи.

Трябваше просто да оцелее в тази операция. „Детинска игра, нали“ — изръмжа на себе си Кели.

„Юначага“ — каза си той, но самочувствието му кънтеше на кухо дори затворено в черепа му. „Мога да го направя. Не ми е за пръв път.“ Странно как мозъкът забравя най-страшните аспекти, докато не стане твърде късно. Може би всичко зависеше от разстоянието. Може би опасностите изглеждаха по-безобидни от другия край на света, но когато ги доближиш, нещата се променят...

— Идва най-трудното, господин Кларк — каза високо Ървин и приседна до него. Току-що бе направил стоте си лицеви опори.

— Нали? — отвърна също така високо Джон.

— Трябва да запомниш едно нещо, приятелю. Става въпрос за онази нощ, когато се промъкна зад гърба ми с гумения си нож — усмихна се Ървин. — Аз съм дяволски добър.

— Те сигурно няма да ме очакват. Особено пък на собствена територия — забеляза след кратко мълчание Кели.

— Вероятно си прав. Във всеки случай няма да са така нащрек, както аз бях през оная нощ. По дяволите, та ние знаехме, че се промъкваш към нас. Обикновените войници не са като нас. Те си

мислят как вечер ще легнат при жена си, как ще му ударят по едно на вечеря и тъй нататък. Не са като нас, братче.

— Наистина не са — съгласи се Кели и после се ухили. — Не са толкова тъпи.

Ървин го удари по рамото.

— Умееш да се шегуваш, Кларк.

Старши сержантът се изправи и се приближи да окуражи следващия. Това бе неговият метод на работа.

„Благодаря, сержант“ — помисли си Кели, облегна се назад и се опита да заспи.

Ресторант „Албертоз“ все още не бе достигнал върха на славата си. Малко италианско заведение, посещавано предимно от семейства, той предлагаше чудесна шунка. В интерес на истината цялото меню бе добро и собствениците търпеливо чакаха кулинарния критик на „Пост“ да се отбие при тях и да донесе благоденствието със себе си. Дотогава щяха да продължат да разчитат на близкия джорджтаунски университет и на кварталната клиентела, без която никой ресторант не може да оцелее. Единственият недостатък бе музиката — протяжна италианска оперна музика, която се процеждаше през тонколониите. Семейството, държащо ресторанта, трябваше сериозно да се замисли по въпроса.

Хендерсън си избра едно сепаре в задната част. Келнерът — вероятно нелегално пребиваващ мексиканец, който комично се опитваше да представи акцента си за италиански — запали свещта на масата и отиде да донесе джина с тоник, поръчан от новия клиент.

Марвин пристигна след няколко минути. Бе облечен с ежедневни дрехи и носеше вечерния вестник, който остави на масата. Той бе на възрастта на Питър и въобще не се поддаваше на описание. Нито нисък, нито висок, нито слаб, нито дебел, със средно дълга кестенява коса и очила, които можеха да са с обикновени стъкла, но можеха и да не са. Носеше синя риза с къс ръкав без вратовръзка и приличаше на посетител от квартала, комуто е омръзнало да вечеря сам.

— Сенаторите отново падат — каза Марвин, когато келнерът пристигна с поръчката на Хендерсън. — За мен червено вино — обърна се той към мексиканеца.

— Si — каза келнерът и се отдалечи.

„Марвин сигурно е от нелегалните“ — помисли си Питър, докато оглеждаше преценяващо човека срещу себе си. Като помощник на член на сенатската комисия по разузнаването Хендерсън бе преминал инструктаж при сериозно изглеждащи представители на разузнавателния отдел във ФБР. „Легалните“ агенти се ползваха с дипломатически имунитет и при залавяне можеха само да ги обявят за персона нон грата и да ги изпратят у дома. Това, от една страна, бе добре за тях, тъй като американското правителство не можеше да им навреди сериозно. От друга обаче, проследяването им бе далеч по-лесно, защото жилищата и автомобилите им бяха добре известни. „Нелегалните“ съветски агенти пристигаха в страната с фалшиви документи и при залавяне отиваха да гният по федералните затвори в очакване на следващата междуправителствена размяна. Очакването можеше да продължи години. Това обясняваше перфектния английски на Марвин. Всяка негова грешка неминуемо водеше след себе си сериозни последици, което пък правеше свободното му и непринудено държание още по-забележително.

— Май сте бейзболен запаляно?

— Научих играта преди доста години. Бях доста добър, но така и не усвоих тънкостите — усмихна се събеседникът на Хендерсън.

Питър също отвърна с усмивка. Той бе виждал снимки на онова интересно малко градче край Москва, в което Марвин бе научил занаята си.

— Как ще работим?

— Харесвате ми. Така, да говорим по същество. Няма да контактуваме много често, предполагам, се досещате защо.

Нова усмивка.

— Да, разправят, че зимите в Левънуърт са истинско мъчение.

— Съвсем не е смешно, Питър — забеляза офицерът от КГБ. — Работата ни е изключително сериозна. — „За бога, дано отново не са ми пратили някой каубой“ — помисли си Марвин.

— Знам, извинете — каза Хендерсън. — Все още съм нов в занаята.

— Първо трябва да уточним начина, по който ще се свързваш с мен. На предните прозорци на апартамента ти има завеси. Когато са изцяло спуснати или изцяло дръпнати, значи няма нищо за мен. Когато

искаш да се свържем, ги остави наполовина спуснати. Ще проверявам два пъти седмично, във вторник и петък сутрин, да кажем, около девет. Става ли?

— Да, Марвин.

— За начало, Питър, ще използваме прост метод за предаване на сведения. Ще паркирам колата си на улица в близост до апартамента ти. Тя е тъмносин плимут „Сатълайт“ с регистрационен номер HVR-309. Повтори го и не го записвай никъде.

— HVR-309.

— Ще слагаш съобщенията си в това. — Той подаде нещо под масата. — Не го приближавай до часовника си, защото вътре има силен магнит. Когато минаваш покрай колата ми, се наведи, сякаш си изпуснал нещо, или пък вдигни крак на бронята да си завържеш обувките. Просто долепи контейнера до вътрешната страна на калника. Магнитът ще го задържи.

Процедурата се стори доста сложна на Хендерсън, въпреки че всичко чуто му се струваше като детска игра на стражари и апаши. Методът бе подходящ за лятото, но през зимата трябваше да се измисли нещо друго. Менюто пристигна и двамата си поръчаха шунка.

— Имам нещо, което може да ви заинтересува още сега — каза Хендерсън на офицера от КГБ. „Трябва да им покажа, че съм доста интересен.“

Марвин, чието истинско име бе Иван Алексеевич Егоров, имаше сериозна работа и всичко останало, необходимо за едно добро алиби. Нает от застрахователната компания „Етна“, той бе преминал през школата за обучение „Фармингтън авеню“ в Хартфорд, Кънектикът, преди отново да се върне във вашингтонския офис. Работата му бе да преценява какви са рисковете от евентуално застраховане на даден клиент. Подбран главно поради възможностите за постоянно движение — Марвин разполагаше с хубава служебна кола, — постът предлагаше отличната възможност за често посещение в различни държавни канцеларии, чиито служители невинаги бяха достатъчно предпазливи, за да прибират документите от бюрата си. Непосредственият началник на Иван Алексеевич бе много доволен от работата му. Новият служител изпълняваше точно всички указания и прецизно водеше

документацията. Той вече бе отклонил едно предложение за повишение и преместване в Детройт („Съжалявам, шефе, но просто прекалено много харесвам Вашингтон“), което, разбира се, съвсем не притесняваше началника му. Човек с качествата на Марвин, получаващ толкова ниска заплата, просто вдигаше реномето на неговия офис. За Марвин пък службата означаваше, че е в движение четири от петте работни дни и може да се среща с хора където и когато пожелае. Освен това можеше да ползва служебна кола — „Етна“ плащаше бензина и сервиза. С една дума, ако Иван Алексеевич вярваше в Бога, той с пълно право би могъл да си помисли, че е попаднал в рая. Искрената любов към бейзбола пък често го водеше на стадион „Робърт Ф. Кенеди“, който нямаше равен на себе си за конспиративни срещи. Дори оперативните справочници на КГБ не описваха по-удобно място. В крайна сметка капитан Егоров се изкачваше нагоре по стълбицата на успеха, бе доволен от прикритието си и служеше вярно на родината. На всичко отгоре бе пристигнал в Америка точно навреме, за да хване сексуалната революция. Единственото, което му липсваше, бе водката — американците я правеха доста лошо.

„Дали наистина заслужава интерес?“ — питаше се Марвин вече в апартамента си. Струваше му се доста забавно да научи за строго секретна руска разузнавателна операция от един американец. Пред него се откриваше шанс да уязви главния противник на родината си чрез предатели — разбира се, ако хората в Москва успеяха да се задвижат достатъчно бързо. Освен това щеше да уведоми началниците за ходовете на онези недоносчета от съветската противовъздушна отбрана. Последната информация без съмнение имаше огромно значение за отбраната на Съветския съюз. Шефовете му вероятно щяха да се опитат да вземат операцията в свои ръце. Човек не можеше да вярва на пилотите за толкова важни неща като националната сигурност. Марвин бе убеден, че разпитите във Виетнам се водят от офицер от командването на ПВО. Той написа докладите си, снима ги и разпредели филма в малки касетки. Първата му работа на следващата сутрин бе посещение при местен клиент. Оттам щеше да отиде да закуси в „Хауърд Джонсънс“, където щеше да предаде доклада. След два-три дни филмът щеше да бъде в Москва, най-вероятно изпратен с дипломатическа поща.

Капитан Егоров приключи вечерната си работа точно навреме, за да хване последната част от мача на „Сенаторите“. Въпреки добрата игра на Франк Хауърд те отново загубиха, този път от Кливланд с 3:5. „Нима не е забележително?“ — помисли си Марвин, докато отпиваше от бирата си. Хендерсън сам по себе си бе цяла находка, а освен това никой не си бе направил труда да му каже — вероятно дори не знаеха, — че има собствен източник в департамента по националната сигурност на Белия дом. Страхотно!

Въпреки стреса от мисията облекчението от кацането на С-141 в Дананг бе голямо. Морските пехотинци бяха прекарвали цели двадесет и три часа в шумен и изморителен полет, който им бе омръзнал до смърт. Реалността обаче бързо ги отрезви. Още не бяха отворили багажното отделение, когато миризмата ги удари в носа. Всички ветерани веднага безпогрешно познаха на какво им мирише — на Виетнам. Тук съдържанието на всички гърнета и походни тоалетни се изливаше в бидони и се гореше с нефта.

— Мирише на дома! — провикна се шеговито един от морските пехотинци и предизвика откъслечно полуизненадано ръмжене.

— Опаковайте багажа! — извика Ървин, щом шумът от двигателите замря.

Работата им отне малко време, въпреки че реакциите на войниците бяха забавени от умората и схванатите мускули. Мнозина разклащаха глави, за да прогонят световъртежа, предизвикан от тапите за уши. Морските пехотинци се запрозяваха и запротягаха — типична реакция, която всеки психолог би окачествил като проява на безпокойство.

Когато пехотинците слязоха, членовете на екипажа отидоха в главния салон на самолета. Капитан Олби се приближи да им благодари за пътуването, което бе преминало гладко въпреки продължителността си. Сега екипажът на С-141 щеше да се отдаде на заслужена почивка след маратонския полет. Членовете му все още не знаеха, че вероятно ще останат в района до завръщането на пехотинците обратно. Вероятно междуременно щяха да извършат няколко товарни полета до базата „Кларк“ и обратно. След като изпълни задължението си, Олби слезе от самолета и поведе хората си.

Два камиона отведоха морските пехотинци на две различни места във военновъздушната база. Очакваха ги два военноморски самолета С-2А „Грейхаунд“. С откъслечни стонове пехотинците заеха места за следващата част от пътуването си — едночасов полет до самолетоносача „Констелейшън“. Оттам с помощта на два хеликоптера СН-46 „Сий найтс“ се прехвърлиха на кораба „Огдън“. Най-сетне, напълно объркани и изтощени, войниците бяха отведени в големи спални помещения. Кели ги изгледа как се тръшкат по леглата и се зачуди какво ли му предстои.

— Как мина пътуването?

Джон се обърна и видя адмирал Подулски, облечен в измачкана маскировъчна униформа и твърде радостен, за да може да му влезе в положението.

— Летците сигурно до един са ненормални — изруга Кели.

— Съгласен съм, че от време на време полетите стават продължителни. Ела с мен — нареди адмиралът и го поведе към надстройката.

Кели се огледа наоколо. На хоризонта се виждаше „Констелейшън“. От единия му край излиташе самолет, а около другия кръжаха няколко с явното намерение да кацнат на палубата. По-близо до „Огдън“ стояха два кръстосвача. Формацията се допълваше от един разрушител. Джон рядко бе виждал морска бойна формация в действие и сега се оглеждаше любопитно наоколо.

— Какво е онова? — попита той и посочи с пръст.

— Руски риболовен траулер — отвърна Подулски и махна на Кели към една врата.

— Прекрасна компания!

— Не се безпокой, можем да се справим с него — увери го адмиралът.

Двамата мъже влязоха в надстройката и се заизкачваха по серия от стълби, водещи към адмиралските помещения или онова, което играеше ролята им в момента. За престоя си на „Огдън“ адмирал Подулски се бе настанил в капитанската каюта. Капитанът на свой ред бе заел по-малко помещение в близост до мостика. Намериха го в уютна приемна.

— Добре дошли на борда! — посрещна го капитан Тед Франкс. — Вие сте Кларк, нали?

— Да, сър.

Франкс бе петдесетгодишен професионалист, плаващ по амфибии още от 1944 година. „Огдън“ бе петият и последен кораб, който командваше. Нисък, набит и леко оплешивяващ мъж, капитанът все още не бе загубил войнишката си физиономия. Лицето му имаше способността да става ту добродушно, ту адски сериозно. В момента бе приело второто изражение. Франкс махна на Кели към една маса, върху която стоеше бутилка „Джек Даниълс“.

— Това е незаконно — възрази веднага Кели.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се капитан Франкс, — но авиаторите явно не мислят по същия начин.

— Аз наредих да го доставят — обясни Казимир Подулски.

— Донесоха бутилките от „Констелейшън“. След цялото това време, прекарано във въздуха, ви е необходимо подкрепление.

— Никога не споря с адмирали, сър — каза Кели, пусна две бучки лед във водна чаша и ги покри с алкохол.

— Помощникът ми говори с капитан Олби и хората му. Те също се забавляват — прибави Франкс, което означаваше, че всеки морски пехотинец е намерил до леглото си две малки бутилчици. — Моят кораб е ваш, господин Кларк. Можете да разполагате с цялото ни имущество.

— Не мога да отрека, че умеете да посрещате гости, капитане. — Кели отпи от чашата си и първата глътка го накара да почувства смазващата умора в тялото си. — Кога започваме?

— След четири дни. Трябва да се възстановите от пътуването — обясни адмиралът. — Подводницата ще се присъедини към нас след два дни. В зависимост от времето морските пехотинци най-вероятно ще тръгнат в петък сутринта.

— Добре. — Не можеше да каже нищо друго.

— Засега само двамата с помощника ми знаем нещо за операцията. Опитайте се да не говорите много. Това, разбира се, не означава, че не разполагаме с отличен екипаж. Разузнавателният екип също е на борда и вече работи. Медиците пристигат утре.

— Как е разузнаването?

С отговора се зае Подулски:

— По-късно днес ще получим снимки на лагера, доставени чрез „Констелейшън“. Дванадесет часа преди тръгването ще има нови.

Разполагаме и с фотографии, направени от „Бъфало Хънтър“ преди пет дни. Лагерът е все още там, охраната също и всичко е както преди.

— А целта? — попита Кели, като имаше предвид затворниците.

— Имаме само три снимки на американци в района — повдигна рамене Подулски. — Все още не са измислили камера, която да снима през покрива.

— Правилно. — Физиономията на Кели казваше всичко.

— Аз също се притеснявам за това — призна Каз.

Джон се обърна.

— Капитане, разполагате ли с някаква тренировъчна площадка или нещо подобно?

— Да, зала за вдигане на тежести зад помещенията на екипажа. Както казах, тя е изцяло на ваше разположение.

Кели довърши питието си.

— Май имам нужда от малко почивка.

— Настанете се при морските пехотинци. Храната ще ви хареса — обеща капитан Франкс.

— Нямам нищо против.

— Видях двама души без каски — обърна се Марвин Уилсън към началника.

— Ще поговоря с тях.

— Като оставим това настрана, съм ви много благодарен за съдействието.

Той бе направил общо единадесет препоръки по охраната на труда, до една приети от собственика на циментовата компания, който се надяваше следващите застрахователни такси да са по-ниски. Марвин свали бялата предпазна каска и избърса потта от челото си. Денят обещавахе да е горещ. Лятото тук не се различавахе много от московското, само че бе по-влажно. Добре поне, че зимният климат бе мек.

— Ако каските се произвеждаха с малки отвори за вентилация, щяха да са далеч по-удобни за носене.

— И аз съм го казвал много пъти — съгласи се капитан Егоров и се отправи към колата си.

След петнадесет минути спря пред „Хауърд Джонсънс“. Синият плимут паркира от западната страна на сградата. Докато Марвин излизаше от колата, един клиент допи кафето си на бара, остави четвърт долар бакшиш на келнерката и стана. Ресторантът бе снабден с двойна врата, за да се намалят разходите за климатична инсталация. Когато двамата мъже се срещнаха на изхода, филмът премина от единия в другия под прикритието на дебелото стъкло. Егоров/Уилсън влезе в заведението, а „легалният“ майор от КГБ на име Иваненко продължи по пътя си. Изпълнил задачата си за деня, Марвин Уилсън си избра място на бара и реши да започне закуската с портокалов сок. В Америка имаше толкова богат избор на хубава храна.

— Ям ужасно много.

Това вероятно бе истина, но Дорис не спря да напада купчината топли палачинки.

Сара не можеше да разбере страстта на американците към прекалените диети.

— През последните две седмици доста отслабна. Няма да ти навреди, ако сложиш нещо отгоре си — каза Сара Роузън на оздравялата си пациентка.

Буикът на Сара чакаше отвън, за да ги отведе в Питсбърг. Санди се бе постарала над прическата на Дорис и бе купила нови, подходящи за специалния случай дрехи. Сега бившата им пациентка носеше бежова копринена блуза и виненочервена пола, дълга до над коленете. Блудният син можеше да се завърне у дома и в дрипи, но дъщерята трябваше да се яви пред баща си в прилично облекло.

— Не знам какво да кажа — измърмори Дорис Браун и стана, за да прибере чиниите си.

— Просто продължавай да се подобряваш — отвърна Сара.

Отидоха при колата и Дорис се настани на задната седалка. Ако не друго, Кели поне ги бе научил на предпазливост. Д-р Сара Роузън потегли бързо, зави на север по булевард „Лок Рейвън“ и излезе на околоръстния балтиморски път, за да поеме по междущатска магистрала седемдесет. Ограничението на скоростта по скоро построеното шосе бе седемдесет мили в час, но Сара го превиши и подкара тежкия буик на северозапад към планината Катоктин. Всеки

километър, отдалечаващ ги от Балтимор, им вдъхваше повече увереност. Най-сетне стигнаха до Хагърстаун, където вече намалиха скоростта и започнаха да се наслаждават на пътуването. В крайна сметка рискът да бъдат забелязани, докато са в движеща се кола, бе минимален, нали?

Пътуването премина учудващо мълчаливо. През дните, в които Дорис се бе връщала към приблизително нормално състояние, сякаш се бяха изприказвали. Момичето все още имаше нужда от успокоителни и определено трябваше да говори с психиатър. Сара се бе погрижила за последното с помощта на една колежка от чудесния медицински колеж в питсбъргския университет. Приятелката ѝ бе шестдесетгодишна жена, която знаеше кога да се обажда в полицията. Още повече че Сара я бе уверила в надеждността на новата ѝ пациентка.

Сред царящата в колата тишина Санди и Сара усещаха увеличаващото се напрежение. Те вече бяха говорили по въпроса. Дорис се връщаше у дома при родител, когото бе напуснала завинаги. Сега месеци напред основната част от живота ѝ щеше да заема вината — както заслужена, така и самоналожена. В крайна сметка обаче Дорис се бе оказала момиче с късмет, макар и все още да не го съзнаваше. Най-важното бе, че е жива. С помощта на вярата в себе си и възстановеното самочувствие след две-три години тя щеше да е в състояние да води толкова нормален живот, че никой да не подозира за миналото ѝ или пък да забелязва нарастващите рани. Отново спечеленото здраве щеше да промени Дорис и да я върне не само при баща ѝ, но и в света на истинските хора.

Сара дори се надяваше, че ако психиатърката подходи бавно и внимателно, момичето може да стане по-силно, отколкото е било преди. Доктор Мишел Брайънт се ползваше с бляскава репутация. За д-р Роузън, която продължаваше да кара в западна посока с малко повече от позволената скорост, настъпваше най-трудният момент от работата. Тя трябваше да пусне все още не напълно излекуваната си пациентка в живота. Сара и преди се бе сблъсквала с подобни случаи в практиката си и знаеше, че при хората, употребявали наркотици, работата всъщност никога не свършва. Просто в лечението настъпваше един момент, когато трябва да оставиш пациента да си иде и да му повярваш, че сам ще свърши останалата част от работата. „Сигурно

майките изпитват същото, когато дъщерите им се омъжват“ — помисли си Сара. Можеше да бъде и много по-лошо. По телефона бащата на Дорис бе звучал като почтен човек. Д-р Роузън нямаше нужда от специални познания по психиатрия, за да се досети, че сега момичето има нужда от стабилен и обичащ човек, който да ѝ помогне някой ден да свърже пътя си за цял живот с друг такъв. Сара предоставяше пациентката си в други ръце, но това не ѝ пречеше да се тревожи за нея. Всеки лекар можеше да се превърне в загрижена майка и д-р Роузън просто не можеше да се избави от това усещане.

Питсбърг е разположен върху стръмни хълмове. Дорис ги упъти да вървят по течението на река Мононгела, докато стигнат търсената улица. Докато Санди оглеждаше номерата на къщите, момичето внезапно се напрегна. Ето я. Сара спря червения буик и всички въздъхнаха дълбоко.

— Добре ли си? — обърна се тя към Дорис и получи изплашено кимване в отговор.

— Ето го баща ти, скъпа. Той те обича.

След миг Сара видя, че Реймънд Браун е съвсем обикновен човек. Сигурно бе чакал зад вратата с часове. Той също бе нервен и докато слизаше по напуканите бетонни стъпала, ръката му, държаща се за парапета, трепереше. Той отвори вратата на колата и със странна галантност помогна на Санди да излезе. После посегна вътре и макар да се опитваше да бъде твърд и храбър, щом пръстите му докоснаха Дорис, баща ѝ избухна в сълзи. Дъщерята излезе, залитайки, от колата и Реймънд Браун я хвана и я притисна към гърдите си.

— О, татко!

Санди О’Тул се извърна не толкова защото бе развълнувана, а защото искаше баща и дъщеря да изживеят вълненията си насаме. Погледите, които си размениха с д-р Роузън, бяха кулминация на професионална гордост. Двете прехапаха устни и се вгледаха в навлажнените си очи.

— Да влизаме вътре, миличка — каза Рей Браун и поведе малкото си момиче нагоре по стълбите. Той искаше да я има в къщата си, да я защитава. Другите две жени ги последваха, без да чакат изрична покана.

Дневната бе учудващо сумрачна. Тъй като работеше през нощта и спеше през деня, Браун бе обзавел дома си с тъмни завеси, които

този ден бе забравил да вдигне. Подът бе застлан със стари килими, а многобройните мебели бяха в стил четиридесетте години. Навсякъде бяха окачени снимки. Починала съпруга. Мъртъв син. Загубена дъщеря — нейните фотографии бяха четири. В тъмната сигурност на къщата бащата отново прегърна дъщеря си.

— Скъпа — каза той думите, които бе репетирал дни наред. — Онова, което ти наговорих... Сбърках. Излязох ужасен глупак!

— Няма нищо, татко. Благодаря ти, че... че ми позволи да си дойда...

— Дор, ти все още си малкото ми момиче.

Нямаше нужда от повече думи. Прегръдката продължи около минута и после момичето най-сетне се засмя.

— Извинявай, но трябва да те оставя за малко.

— Банята е на същото място — каза баща ѝ и избърса сълзите си.

Дорис се отдалечи и се заизкачва по стълбите. Реймънд Браун се обърна към гостите си.

— Аз, въ, вече приготвих обяда. — Последва неловко мълчание. Сега не бе момент за изискани обноски и добре премерени думи. — Не знам какво трябва да кажа.

— Няма нищо. — Сара пусна в действие успокоителната си служебна усмивка, която казваше, че всичко е наред, макар и да не бе съвсем така. — Трябва обаче да поговорим. Между другото това е Санди О'Тул. Санди е медицинска сестра и в интерес на истината има по-големи заслуги от мен за оздравяването на дъщеря ви.

— Здравейте — усмихна се Санди и се ръкува с бащата на Дорис.

— Дъщеря ви все още се нуждае от огромна подкрепа, господин Браун — каза д-р Роузън. — Тя е преживяла ужасни неща. Наистина искам да поговорим, може ли?

— Да, госпожо. Моля, седнете. С какво мога да ви помогна? — попита настойчиво той.

— Уредих преглед на дъщеря ви с един лекар в питсбъргския медицински колеж. Казва се Мишел Брайънт. Тя е психиатър...

— Искате да кажете, че Дорис е... болна?

Сара поклати глава.

— Не, всъщност не е болна, но наистина е преживяла ужасни неща и подходящите медицински грижи ще ѝ помогнат да се

възстанови далеч по-бързо. Разбирате ли ме?

— Докторе, ще направя всичко, което ми кажете. Компанията, в която работя, се е погрижила за пълната ми медицинска застраховка.

— Не се тревожете за това. Мишел ще пристъпи към работата като към професионална услуга. Трябва обаче да отидете с Дорис. Изключително важно е да разберете, че дъщеря ви е преживяла наистина ужасяващи неща. Ужасяващи. Тя ще се оправи, състоянието ѝ ще се подобри, но вие също трябва да помогнете. Мишел ще ви обясни всичко по-добре от мен. Искам просто да ви кажа, господин Браун, че каквито и страхотии да чуете, моля ви...

— Докторе — прекъсна я меко той, — вие току-що доведохте малкото ми момиче. Тя е всичко останало ми на този свят и не възнамерявам... да върша глупости и отново да я губя. По-скоро бих умрял.

— Господин Браун, точно това искахме да чуем.

Кели се събуди в един часа след полунощ местно време. Голямата доза уиски преди лягане слава богу не му бе донесла махмурлук. Точно обратното — Джон се чувстваше необикновено отпочинал. Лекото поклащане на кораба бе успокоило тялото му и сега, легнал в тъмнината на каютата, той долавяше лекото скърцане от свиването и разширяването на стоманата. „Огдън“ се отправяше към брега. Кели отиде в банята и се изкъпа със студена вода, за да се разсъни. След десет минути вече бе облечен и в добро разположение на духа. Време бе да огледа кораба.

Военните кораби никога не заспиват. Въпреки че повечето от работата все пак се върши през деня, безспирната морска вахта кара хората постоянно да се движат. Поне сто човека от екипажа на кораба постоянно изпълняваха задълженията си, а мнозина други забързано сновяха по коридорите в изпълнение на по-малки задачи. Останалите прекарваха времето си в каютите в четене, писане на писма или сън.

Кели бе облякъл маскировъчна униформа. На куртката му имаше етикет с името „Кларк“, но не се виждаха никакви отличителни знаци. В очите на екипажа това правеше господин Кларк цивилен. Говореше се, че е от ЦРУ, и матросите си разменяха обичайните шеги за Джеймс Бонд, които обаче веднага секваха при вида му. При среща с него из

коридорите членовете на екипажа се отдръпваха от пътя и го поздравяваха с почиттелно кимване, на което той отговаряше. Кели бе доста развеселен от факта, че към него се отнасят като към офицер. Въпреки че само капитанът и помощникът му знаеха естеството на мисията, матросите не пасяха трева. Човек не можеше да изпрати цял кораб от Сан Диего, само и само да подкрепи някакъв миниатюрен взвод от морски пехотинци, освен ако няма доста основателна причина. Шайката, която бе дошла на борда, изглеждаше толкова заплашителна, че вероятно и Джон Уейн^[1] предпазливо би направил крачка назад.

Кели излезе на палубата за излитане. На нея имаше трима матроси. „Констелейшън“ все още бе на хоризонта и обслужваше самолети, чиито светлини блещукаха като малки звезди. След няколко минути очите на Джон свикнаха с тъмнината. На няколко хиляди метра от „Огдън“ се виждаха разрушителите. В задната част на кораба антените на радарите за миг бяха привлечени от шума на електрическите двигатели, но, общо взето, най-добре се чуваше как стоманеният корабен нос пори водата.

— Господи, колко е хубаво — каза на себе си той.

Кели се върна в надстройката и се залута в търсене на бойния информационен център. Там намери Франкс, който подобно на повечето капитани спеше съвсем малко.

— По-добре ли сте? — попита го капитанът.

— Да, сър.

Джон погледна картата, върху която бяха изобразени корабите от формацията им с кодовото име TF-77.1. Повечето от радарите наоколо работеха, защото северновиетнамците разполагаха със самолети и някой ден можеше да им хрумне да започнат да вършат глупости.

— Къде са руснаците?

— Руският приятел е ето тук — посочи Франкс екрана на радара.

— Върши същата работа като нас. Явно се забавляват — продължи капитанът. — Обикновено излизат с малки кораби. За тях нашата красавица е като „Куин Мери“.

— Наистина сме големички — съгласи се Кели. — Изглеждаме и почти толкова празни.

— Така е. Е, поне няма да се тревожим, че моите момчета и морските пехотинци ще се скарат за място на палубата. Искаш ли да

огледаш някои карти? В касата на каютата ми има цял пакет.

— Добра идея, капитане. Малко кафе също няма да ми се отрази зле.

Каютата на Франкс бе доста уютна. Един стюард им донесе кафе и закуска. Кели разгъна картата и отново разгледа реката, по която щеше да се придвижва.

— Хубава и дълбока — забеляза Франкс.

— Колкото ми се иска — съгласи се Кели и отхапа от една препечена филийка. — Обектът е точно тук.

— Ти го знаеш по-добре от мен, приятелю.

Франкс извади от джоба си пергел и премери разстоянието.

— Откога си в този бизнес?

— С амфибиите ли? — изсмя се Франкс. — В Анаполис стоях само две години и половина. Исках да работя на разрушители и те ме сложиха на амфибия. В началото естествено бях помощник-капитан. Първия си десант направих край Пелилей. При Окинава вече бях капитан. Последваха Инкон, Вонсан, Ливан. Оставил съм доста боя по доста брегове. Мислиш ли... — попита Франкс и вдигна поглед.

— Не сме дошли тук, за да се дъним, капитане.

Кели бе запомнил абсолютно всички извивки на реката. Въпреки това продължаваше да изучава картата, която бе точно копие на онази в Куантико, с надеждата да открие нещо незабелязано преди. Такова нямаше. Въпреки това Джон продължи да гледа.

— Ще влизаш сам, нали? Доста ще ти се наложи да поплуваш, господин Кларк — забеляза Франкс.

— Ще имам подкрепление, пък и няма да се налага да плувам обратно, нали?

— Предполагам, че не. Добре ще е да измъкнем тези момчета.

— Да, сър.

[1] Джон Уейн — американски актьор, известен главно от уестърните. — Б.пр. ↑

27.

ПРОНИКВАНЕ

Първият етап на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР започна точно преди зазоряване. При получаването на единична кодова дума американският самолетоносач промени южния си курс на сто и осемдесет градуса. Два кръстосвача и шест разрушителя повториха маневрата на флагманския кораб и девет ръчки в девет различни машинни отделения бяха поставени в положение „пълнен напред“. Корабните двигатели на цялата формация вече бяха подготвени за маневрата и започнаха бързо да увеличават скоростта. Маневрата определено изненада руския траулер. На борда му очакваха „Констелейшън“ да се обърне на другата страна, по вятъра, и да започне тренировъчни полети. Необяснимо защо обаче американският самолетоносач не демонстрира никаква друга активност освен бързия ход в североизточна посока. Разузнавателният траулер също промени курса си и на свой ред увеличи скоростта с напразната надежда скоро да се изравни с американската бойна група. Така „Огдън“ остана с ескорт от два разрушителя ракетоносци от клас „Адамс“. Предвид скорошната случка с американския самолетоносач „Пуебло“ край корейския бряг предпазната мярка бе доста разумна.

Капитан Франкс проследи как след час руският кораб изчезна от хоризонта. Той изчака още два часа просто за да бъде сигурен. В осем часа на същата сутрин два хеликоптера АН-1 „Хю Кобра“ завършиха самотния си презморски полет от военноморската база „Дананг“ до борда на „Огдън“. Руснаците сигурно искрено щяха да се учудят какво правят два бойни хеликоптера на борда на кораб, за който информацията им твърдеше, че се занимава с електронно разузнаване. Хората по поддръжката и техниците незабавно придвижиха кобрите до навеси и започнаха пълна проверка, която да установи, че всяка част е в изправност. Механиците от екипажа на „Огдън“ предоставиха работилниците си изцяло на разположение на гостите. Те все още не знаеха за операцията, но бе повече от очевидно, че става нещо

наистина необичайно. Вече никой не задаваше въпроси. Каквото и, по дяволите, да бе започнало, целият им кораб бе на разположение още преди офицерите да успеят да предадат заповедта. Хеликоптерите „Кобра“ означаваха действие, а всички матроси отлично знаеха, че в момента се намират по-близо до Северен, отколкото до Южен Виетнам. Изказваха се различни предположения, но те се въртяха все в една насока. На борда имаше разузнавателен екип, морски пехотинци, бойни хеликоптери, а този следобед щяха да кацнат и нови. На корабния медицински екип бе наредено да създаде условия за нови работни места в лазарета.

— Ще ги разбием тези копелета — каза един помощник-боцман на шефа си.

— Недей да дрънкаш много-много — изръмжа в отговор двадесет и една годишният ветеран.

— Че на кого, на майната си, мога да кажа? Хей, човече, и аз съм в кюпа.

„Накъде е тръгнал моят флот?“ — запита се ветеранът от залива Лейт^[1].

— Ти, ти и ти — посочи няколко млади матроси помощникът му. — Елате да огледаме площадката за кацане. — Четиримата започнаха внимателно да се оглеждат за предмети, които биха могли да попаднат в двигателите на хеликоптерите.

— С твое разрешение, боцман — добави след малко помощникът.

— Върши си работата.

„Колежанчета — помисли си боцманът, — които са пуснали връзки, за да не ги пратят в джунглата.“

— И само да видя, че някой пуши тук. Ще го накарам да си изяде цигарите — закани се на младите моряци намусеният помощник.

Истинската работа обаче се вършеше в офицерските помещения.

— Нищо необичайно — осведоми гостите си разузнавателният офицер.

— Напоследък работим над телефоните им — обясни Подулски. — Това ги кара по-често да използват радиовръзка.

— Умно — забеляза Кели. — Някаква информация от обекта?

— Снощи проведоха разговор на руски.

— Ето това е индикаторът, който ни трябва! — обади се веднага адмиралът. Имаше само една причина, която можеше да задържа руснак в лагера. — Надявам се да заловим това копеле!

— Сър, ако е там, ще го имаме — обеща с усмивка Олби.

Настроението отново се бе променило. Отпочинали и в близост до целта, всички бяха прогонили абстрактния страх и се съсредоточаваха над непосредствената задача. Увереността отново личеше в хората. Тя, разбира се, бе подплатена с предпазливост и загриженост, но пехотинците и шефовете им бяха подготвени за задачата. Сега мислеха само за успеха.

Последният набор снимки бе направен от RA-5 „Виджилант“, който бе профучал над три ракетни установки, за да скрие истинската си цел — малко и потайно място. Кели вдигна увеличените фотографии.

— По кулите все още се виждат пазачи.

— Охраняват нещо — съгласи се Олби.

— Не виждам промени — продължи Джон. — Само една кола. Няма камиони... Около лагера също не се вижда нещо необичайно. Господа, обстановката ми изглежда напълно нормална.

— „Констелейшън“ ще стои на позиция на петдесет мили от брега. Медиците пристигат днес. Командният екип идва утре, а на следващия ден... — Франкс погледна през масата.

— Аз отплувам — довърши Кели.

Касетката с непромития филм стоеше в сейфа на служител на КГБ в станция Вашингтон. Тя на свой ред бе част от съветското посолство и се намиреше на няколко пресечки от Белия дом. Къщата, принадлежала някога на Джордж Мортимър Пулман — и откупена от правителството на Николай II — приютяваше втория асансьор, построен във Вашингтон, и най-голямата шпионска централа в града. Огромният обем информация, доставян от над сто опитни оперативни офицери, просто не можеше да бъде обработван изцяло на място. Капитан Егоров бе достатъчно нископоставен в йерархията и служителят в станцията не бе сметнал за нужно лично да прегледа сведенията му. Той най-сетне постави касетката с филма в голям плик, запечатана го с восък и го пусна в голямата торба на дипломатическия

куриер. Той на свой ред зае първокласното си място в полета на „Еър Франс“ за Париж. При пристигането си на летище „Орли“ след осем часа куриерът хвана самолета на „Аерофлот“ за Москва. Новият тричасов полет премина в приятен разговор със служител от отдела по сигурността в КГБ, който бе официален ескорт на дипломатическия куриер през тази част от пътуването. Куриерът се бе научил да съчетава полезното с приятното и по време на пътуванията си на Запад той често се връщаше натоварен с вносни стоки. Този път изборът му бе паднал върху чорапогащи, два чифта от които бяха продадени на придружаващия го служител от КГБ.

При пристигането си в Москва и след обичайната митническа проверка дипломатическият куриер се качи на чакащата го кола. Първата спирка не бе външното министерство, а главната квартира на КГБ на площад „Дзержински“ 2. Повече от половината дипломатическа поща бе оставена именно там. Чорапогащите също намериха голяма част от новите си притежатели в сградата. След още два часа куриерът вече бе купил бутилка водка и се бе прибрал в апартамента си за заслужена почивка.

Касетката с филма завърши пътешествието си върху бюрото на майор от КГБ. Етикетът му каза кой оперативен офицер е изпратил материала. Майорът попълни една бланка и се обади на секретарката си да занесе филма във фотолабораторията за промиване. Макар и голяма, лабораторията бе претрупана с работа и секретарката уведоми шефа си, че ще трябва да почака ден или два за резултатите. Майорът кимна. Макар и обещаващ, Егоров бе все още нов оперативен офицер. Той наистина имаше връзка с интересен агент, но в централата на КГБ не очакваха Касий в скоро време да съобщи нещо наистина важно.

След първото си посещение в медицинския факултет на питсбъргския университет и срещата с д-р Брайънт Реймънд Браун полагаше всички усилия да не се разтрепери от гняв. Всъщност първият сеанс бе преминал доста добре. Дорис бе разказала по-голямата част от преживяното през последните три години с треперещ глас. Баща ѝ и за миг не бе изпуснал ръката на дъщеря си, за да я подкрепя както физически, така и морално. Всъщност Реймънд Браун обвиняваше единствено себе си за всичко преживяно от детето му.

Само ако през онази така далечна петъчна вечер бе успял да сдържи гнева си... но не бе. Злото бе сторено. Нищо не можеше да се промени. Тогава Реймънд Браун бе съвсем различен човек. Сега бе по-стар, помъдър и това му помогна да сдържи гнева си по пътя за колата. Трябваше да мисли за бъдещето, а не за миналото. Лекарката му го бе заявила недвусмислено и той бе решен да следва точно всички указания.

Баща и дъщеря вечеряха в тих семеен ресторант — Реймънд така и не се бе научил да готви добре. Говориха за живота в квартала и за това кой от приятелите на Дорис с какво се занимава. Опитваха се бавно и внимателно да се върнат отново към нормалния живот. Реймънд говореше тихо, напомняше си да се усмихва често и да позволи на дъщеря си да води разговора. От време на време гласът на Дорис секваше и на лицето ѝ се появяваше измъчено изражение. Тогава бащата поемаше нещата в свои ръце, правеше комплименти за външността ѝ и пускаше по някоя историйка от цеха. На всяка цена трябваше да покаже на дъщеря си, че може да разчита на него. През деветдесетте минути на първата им среща с лекарката Реймънд Браун бе научил, че страховете му в последните три години са били основателни. Той чувстваше, че има още много неказани неща, които са още по-ужасни. Щеше да стиска зъби, да се бори с гнева си и да бъде онова, от което малкото му момиче се нуждаеше. „Трябва да съм скала“ — каза си бащата. Голяма, непоклатима скала, за която Дорис да се хване. Здрава и вечна като хълмовете, върху които бе построен градът. Тя имаше нужда и от друго. Трябваше да преоткрие Бог. Лекарката се бе съгласила с него по този въпрос и Рей Браун щеше лично да се погрижи за това. „С помощта на пастора, разбира се“ — обеща си той, без да откъсва поглед от очите на детето си.

Хубаво бе отново да се върнеш на работа. Санди пое работата на етажа в свои ръце. Двуседмичното ѝ отсъствие бе записано от Сам Роузън като специален служебен ангажимент. Репутацията на професора и служебното му положение като ръководител на отделението гарантираха, че никой няма да задава излишни въпроси на Санди. Възстановяващите се след операция пациенти представляваха обичайната смесица от леки и тежки случаи. Екипът на Санди се

грижеше за тях. Две от медицинските сестри я подпитаха за отсъствието. Тя отвърна, че е правила специално изследване за професор Роузън, и това бе напълно достатъчно, особено пък при наличието на толкова много пациенти. Колежките ѝ забелязаха, че не е така съсредоточена както преди. От време на време погледът ѝ започваше да блуждае, мислите ѝ отлитаха нанякъде в неизвестна посока. Сестрите не знаеха за какво мисли Санди, макар че се надяваха най-сетне в живота ѝ да се е появил нов мъж. Санди се оправяше по-добре от всяка друга с лекарите, а подкрепата на д-р Роузън гарантираше спокойното съществуване на медицинските сестри.

— Подмени ли вече Били и Рик? — попита Морело.

— Това изисква повече време, Еди — отвърна Хенри. — Доставките ни ще бъдат нарушени.

— Стига измишльотини! Ти и без това достатъчно си усложнил всичко.

— Млъквай, Еди — намеси се Тони Пиаджи. — Хенри е организиран работата си добре. Системата е надеждна и функционира...

— Кое то не ѝ пречи да е сложна и объркана. И кой ще поеме Филадельфия сега? — попита Морело.

— Работим по въпроса — отвърна Тони.

— Какво толкова правите, за бога? Трябва само да оставите стоката и да приберете парите! Те не мислят да ограбват никого. Имаме си работа с бизнесмени, забравихте ли? — „Това не са никакви си улични чернилки — не добави Еди, но намекът му бе изтълкуван чудесно. — Не се обиждай, Хенри.“

Пиаджи допълни чашите с вино. Морело намираше този навик на Тони за покровителствен и дразнещ.

— Вижте — наведе се напред Морело. — Сигурно не сте забравили, че помогнах да се организира всичко. Ако не бях аз, и досега нямаше да сте стъпили във Филадельфия.

— Какво се опитваш да кажеш, Еди?

— Ще правя проклетите ви доставки, докато Хенри успее отново да събере боклуците си. Толкова ли е трудно? По дяволите, та тази работа я вършат твоите уличници! — „Покажи им малко твърдост —

мислеше си Морело. — Покажи им, че имаш необходимите качества.“ По дяволите, поне щеше да се покаже пред хората във Филадельфия и може би те щяха да направят за него онова, което Тони не бе успял. Точно така.

— Сигурен ли си, че наистина искаш да опиташ, Еди? — попита Хенри и вътрешно се усмихна. Този жабар не бе чак толкова труден за разгадаване.

— Разбира се, че искам, мамка му.

— Добре — обади се Тони и показа колко е впечатлен. — Обади се и уреди работата.

„Хенри е прав“ — каза си Пиаджи. Еди през цялото време е действал зад гърба им и си е плетял кошницата. Какъв глупак! Лесно щяха да се справят с него.

— Все още нищо — каза Емет Райън като обобщение на случая с Невидимия. — Толкова много веществени доказателства и все пак нищо.

— Единственото смислено нещо, Ем, е, че някой подготвя почвата за действие.

Нямаше убиец, който просто да почва и да спира. Трябваше да има мотив. Наистина в отделни случаи мотивът бе труден за откриване, но тук бяха изправени пред внимателно организирана серия от убийства. Всичко се свеждаше до две възможности. Едната бе, че някой е извършил поредица убийства, за да прикрие истинската си цел. Тази цел сигурно бе Уилям Грейсън. Той бе изчезнал от лицето на земята и вероятно никога повече нямаше да се появи на нея. Може би дори нямаше да открият и трупа му. Някой, много ядосан от нещо, много внимателен и много опитен. И този някой — Невидимия — бе достигнал до едно място и спрял.

„Каква е вероятността да е така?“ — запита се Райън. Отговорът на въпроса му бе труден, но цикълът „започване-спиране“ изглеждаше доста произволен. Твърде много усилия за една-единствена, и то с нищо несвързана цел. Какъвто и да бе Грейсън, той със сигурност не бе шеф на никаква организация. Ако убийствата са били извършвани с точно определена цел, то тя в никакъв случай не можеше да е Грейсън. „Поне — намръщи се Райън — така твърдят инстинктите ми.“ А той се

бе научил да се доверява на неопределените си вътрешни усещания, както го правят всички ченгета. И въпреки това убийствата бяха спрели. През последните няколко седмици умряха нови трима пласьори. Двамата с Дъглас ходиха и на трите местопроизшествия, но се оказа, че в двата случая става въпрос просто за убийство, а в третия — за борба за надмощие, която убитият бе изгубил. Невидимия бе изчезнал или поне се спотайваше и този факт сригваше из основи най-правдоподобната теория на Райън.

В известен смисъл другата теория изглеждаше по-разумна. Някой предприемаше мерки срещу все още неоткрита от Марк Шарън и хората му организация за пласиране на наркотици. Чрез убийството на пласьори този „някой“ вероятно искаше да накара другите сами да дойдат при него. В тази хипотетична теория на Уилям Грейсън бе отредено по-важно място. Вероятно имаше и още едно-две неразкрити убийства, които са ликвидирали лидерите на въображаемата организация. С малко повече фантазия Райън откриваше, че организацията, преследвана от Невидимия, е същата, след която той и Дъглас тичаха вече месеци наред. Всичко това можеше да се върже в доста стройна хипотеза.

Но убийците рядко действаха по точно и строго определен план. Истинските убийства нямаха нищо общо с криминалните телевизионни сериали. Човек никога не можеше докрай да обясни загадката. Ако откриеш кой, може никога да не разбереш защо или поне отговорът да не те задоволява. Основният проблем с прилагането на елегантно построените теории в истинския живот бе, че хората рядко се вместили в шаблони. Имаше и друго. Ако логическата постройка за събитията през последния месец бе вярна, то значи в града на Райън действа безмилостен и изключително ефективен човек със смъртоносни намерения. Новината въобще не можеше да се определи като хубава.

— Том, просто не ми се вярва.

— Щом като според теб е супермен, тогава защо е спръл? — попита Дъглас.

— Да не би да бъркам нещо? Не беше ли ти човекът, който пробута тази идея?

— Е, и?

— Ами просто не помагаш достатъчно на лейтенанта си, сержант.

— Имаме на разположение цял уикенд, за да мислим по въпроса. Лично аз смятам да окося тревата, да отида на мач в неделя и въобще да се маскирам като обикновен гражданин. Нашия приятел го няма, Ем. Не знам къде е изчезнал, но го е направил така добре, че със същия успех може да се намира и на другия край на света. Най-правдоподобното ми обяснение е, че става въпрос за външен човек, който е дошъл в града, свършил си е работата и си е заминал обратно.

— Чакай малко!

Това беше свършено нова теория. Наемен убиец, изскочил направо от филмовия екран. Такива хора просто не съществуваха. Дъглас обаче не искаше да говори повече и излезе от кабинета. Новите разговори сигурно щяха само да покажат, че и двамата са наполовина прави.

Учебната стрелба започна под бдителните погледи на командния екип и на неколцината моряци, успели да си намерят извинение, за да бъдат по това време в задната част на палубата. Морските пехотинци решиха, че двамата новопристигнали адмирала и мухльото от ЦРУ са точно толкова изморени от продължителния полет, колкото бяха и самите те при пристигането си. Войниците обаче не знаеха, че Максвел, Гриър и Ритър бяха прекосили Пасифика в удобни първокласни места с по-чести почивки и с питие в ръка.

Отпадъците бяха изхвърляни през борда на движещия се с благоразумната скорост от пет възела „Огдън“. Морските пехотинци надупчиха различните дървени и картонени мишени. Тренировката донесе повече забавление за матросите, отколкото някаква реална полза. Кели също мина по реда си и порази мишената с къси откоси на своя SAR-15. Щом приключиха, пехотинците почистиха оръжието си и се върнаха в помещенията. По пътя към надстройката един старшина спря Кели.

— Вие ли сте човекът, който ще действа сам?

— Струва ми се, че не би трябвало да го знаеш.

Помощникът на главния механик се усмихна и цъкна с език.

— Елате с мен, сър.

Двамата минаха покрай помещенията на морските пехотинци и влязоха във внушителното машинно отделение на „Огдън“. То бе предназначено не само да обслужва кораба, но и цялата подвижна техника, която евентуално е натоварена на него. Върху една от работните маси стоеше морската шейна, с която Кели щеше да се придвижва нагоре по реката.

— Качиха това нещо на борда още в Сан Диего, сър. Двамата с главния механик си поиграхме с него. Разглобихме го и почистихме всичко. Огледахме и акумулаторите, които между другото са добри. Херметизацията я бива и не би трябвало да пропуска вода. Дори го изпробвахме. В гаранцията пише, че ще издържи пет часа. Ние поработихме над него и сега ще успее да изкара седем — каза не без известна гордост старшината. — Помислихме си, че може да ви е от полза.

— Правилно сте си помислили, старшина. Благодаря.

— А сега да прегледаме автомата.

След моментно колебание Кели подаде оръжието си и старшината започна да го разглобява. След петнадесет секунди автоматът бе разглобен и готов за почистване, но новият познат на Джон не спря дотук.

— Чакай! — извика Кели, щом видя, че разглобяването продължава.

— Твърде шумен е, сър. Вие отивате сам, нали?

— Точно така.

Механикът дори не вдигна поглед.

— Искате ли да намаля гласа на тази играчка, или предпочитате да я чуят чак в Ханой?

— Но автоматите не могат да се заглушават.

— Така ли? На какво разстояние смятате, че ще ви се наложи да стреляте?

— На не повече от сто метра. Вероятно дори на по-малко. По дяволите, та аз дори не искам да го използвам.

— Защото е твърде шумен, нали? — усмихна се старшината. — Наблюдавайте ме, ако искате, сър. Ще научите нещо.

Механикът приближи дулото към една бормашина. Нужното свредло вече бе на място и пред любопитния поглед на Кели и на двама

младши механици старшината проби няколко дупки в първите петнадесет сантиметра на кухата метална тръба.

— Разбира се, свръхзвуковият куршум не може да бъде заглушен изцяло, но е възможно да се изолират всички газове и това със сигурност ще помогне.

— Дори и при такъв голям патрон?

— Гонзо, пригответе ли всичко?

— Да, старши — отвърна единият от помощниците на име Гонзалес.

Дулото бе закрепено на струг, който отдели тънки, но дълги метални влакънца от него.

— Позволих си да приготвя това предварително.

Старшината извади един заглушител с диаметър седемдесет и пет милиметра и дължина тридесет и пет сантиметра. Той пасна точно в току-що направената резба на дулото.

— Колко време си работил върху това?

— Три дни, сър. Когато огледах оръжието, което натоварихме, бързо отгатнах какво ще ви е необходимо. Освен това имах достатъчно свободно време, така че си поиграх със струга.

— Но как, по дяволите, разбра, че ще ходя...

— Поддържахме връзка с една подводница. Нима е толкова трудно да отгатне човек?

— А как си разбрал за подводницата? — попита Кели, макар и да знаеше отговора.

— Чували ли сте за кораб, на който има тайни? Капитанът си има свързочник, а свързочниците говорят — обясни механикът и завърши със сглобяването на автомата. — Оръжието става по-дълго с около двадесетина сантиметра, но се надявам да нямате нищо против.

Кели сложи автомата на рамото си. Всъщност сега балансът бе по-добър. Джон предпочиташе дулото на оръжието да е по-тежко, тъй като можеше да го контролира по-добре.

— Много добре.

Разбира се, трябваше да го изпробва. Кели и механикът се запътиха към задната част на кораба. По пътя старшината взе едно дървено сандъче. Джон зареди автомата си, а механикът хвърли сандъчето във водата и се отдръпна. Кели застопори оръжието на рамото си и натисна спусъка.

„Щрак.“ След момент куршумът се удари във водата и звукът бе по-силен от този на изстрела. Освен това Кели отчетливо чу презареждането. Механикът бе направил с автомата онова, което Кели бе сторил за пистолета си. Старшината се усмихна многозначително.

— Най-трудното е да оставиш достатъчно газове, които да вкарат нов патрон. Опитайте на автоматична стрелба, сър.

Кели го послуша и произведе шест изстрела един след друг. Разбира се, все още се чуваше шум от стрелба, но той бе с около деветдесет и пет процента по-малко от нормалното. Така никой не можеше да чуе изстрела на повече от двеста метра, което бе нищо в сравнение с хилядата метра, на които обикновено се разнася шумът.

— Отлична работа, старшина.

— Където и да отивате, сър, внимавайте — каза механикът и се отдалечи.

— Можеш да си сигурен в това — отвърна Кели.

Той си поигра още малко с оръжието и изпразни пълнителя по дървеното сандъче, преди да се е отдалечило прекалено много. Куршумите му направиха дъските на трески и вдигнаха малки водни фонтанчета.

„Готов си, Джон.“

След няколко минути Кели научи, че времето също е готово. В помощ на въздушните операции над Виетнам работеше може би най-голямата служба за метеорологични прогнози в света, макар че пилотите рядко оценяваха усилията ѝ по достойнство. Главният метеоролог бе пристигнал от „Констелейшън“ заедно с адмиралите. Той посочи картата с изобарите и последните спътникови снимки.

— Валежите започват от утре и с известни прекъсвания ще продължат през следващите четири дни. Очакваме да бъдат доста изобилни. Тази тенденция ще се запази, докато бавно движещата се зона на ниско налягане не отmine на север към Китай — обясни метеорологът.

Всичките офицери присъстваха на събирането. Четирите екипажа на хеликоптерите, участващи в мисията, прецениха положението трезво. Управлението на хеликоптер в силен дъжд не бе от най-приятните преживявания. Не бе за пренебрегване и фактът, че

никой авиатор не обича да лети при намалена видимост. От друга страна, дъждът щеше да заглуши шума от двигателите, а намалената видимост определено пречеше не само на тях. Най-голямата опасност за хеликоптерите бяха леките противовъздушни оръдия. Те се насочваха с оптически мерници и всичко, което пречеше на зенитчиците да виждат и чуват целта си, бе добре дошло за летателните екипажи.

— Каква ще е максималната скорост на вятъра? — попита единият от командирите на кобрите.

— В най-лошия случай поривите ще са около тридесет и пет до четиридесет възела. Положението във въздуха ще е малко нестабилно.

— Главният ни радар е доста добър по отношение на атмосферните смущения. Ще се опитаме да ви насочим по най-безопасния маршрут — обади се капитан Франкс.

Пилотите кимнаха.

— Какво мисли господин Кларк? — попита адмирал Гриър.

— Лично за мен дъждът е добра новина. Единственият начин, по който могат да ме забележат по време на прехода през реката, са балончетата въздух, които излизат на повърхността. Дъждът ще им попречи да ги видят. Доброто в случая е, че ако се наложи, ще мога да се движа и през деня. — Кели направи пауза, защото знаеше, че следващото изречение ще реши всичко. — „Скейт“ готова ли е вече?

— Чака заповедите ни — отвърна Максвел.

— В такъв случай от моя страна няма пречки за започването на операцията.

Кели усети тръпките по кожата си. Сякаш цялото му тяло се сви и стана по-малко. Но вече бе казал каквото трябваше.

Всички обърнаха очи към капитан Олби от американската морска пехота. Един вицеадмирал, двама контраадмирала и издигащ се в кариерата оперативен офицер от ЦРУ зависеха от думите на този млад офицер. Той трябваше да осигури основната бойна единица за операцията. Върху плещите му тежеше най-голямата оперативна отговорност. На младия капитан Олби му се струваше доста странно, че цяло съзвездие от пагони ще се съобрази с преценката му, но, от друга страна, животът на двадесет и пет морски пехотинци и на още двадесет други човека зависеше именно от нея. Сега вече операцията

зависеше от него и първият му опит трябваше да е най-добър. Той погледна към Кели и се усмихна.

— Бъдете изключително внимателен, господин Кларк. Според мен вече е време да се потопите. Операцията може да започне.

Никой от хората в стаята не показва никакъв особен ентузиазъм. Всъщност всички се вторачиха в картите на масата и се опитаха да превърнат двуизмерните мастилени изображения върху хартията в триизмерна действителност. В един момент всички вдигнаха поглед едновременно и прочетоха изражението на колегите си. Пръв заговори Максвел, който се обърна към един от екипажите на хеликоптерите:

— Мисля, че е време да загреете моторите. — После към Франкс: — Капитане, бихте ли подали сигнала към „Скейт“?

Отвърнаха му две дрезгави „тъй вярно, сър“ и мъжете се изправиха и се отдръпнаха от сигурността на картата.

„Вече е малко късно за трезви преценки и решения“ — помисли си Кели. Той се опита възможно най-пълно да се абстрахира от страха си и да насочи мислите си към двадесетте мъже. Струваше му се толкова странно да рискува живота си за хора, които дори не бе виждал, но нима човек можеше да рискува живота си разумно? Баща му го бе правил до края на дните си и бе загинал, спасявайки два човешки живота. „За да мога да се гордея с баща си — каза си Джон, — трябва да почета паметта му по възможно най-добрия начин.“

„Можеш да го направиш, Джони. Знаеш как.“ Кели почувства как целеустремеността надделява у него. Всички решения вече бяха взети. Трябваше да се пристъпи към действие. Лицето му прие сурово изражение. Вече не трябваше да се страхува от опасностите, а да се справи с тях. Да ги преодолее.

Максуел разгада мислите му. Той бе виждал същото изражение стотици пъти в стаите за подготовка на борда на самолетносачите. Бе усещал как колегите му пилоти мислено преминават необходимата подготовка, преди заровете да бъдат хвърлени. Адмиралът също бе изпитвал подобни чувства. Той си спомни как мускулите му се стягаха, как се изостряше зрението. Да влезеш пръв в боя и последен да го напуснеш. Дъч често го бе правил лично със своя F6F „Хелкат“. Първо трябваше да елиминира вражеските изстребители, а после да придружи бомбардировачите по целия път обратно към дома. „Той ми е като втори син — внезапно си помисли Максвел. — Също толкова храбър и

умен като първия.“ Но той никога лично не бе изпращал първия си син в огъня, а освен това сега бе по-възрастен, отколкото при Окинава. По някакъв странен начин опасността, която човек предвижда за другите, е по-голяма, отколкото онази, която очаква за себе си. Всъщност точно така трябваше и да бъде. Максвел знаеше, че Кели му вярва точно както той навремето имаше доверие в Пийт Мичър. Бременето се увеличаваше и от това, че адмиралът с очите си виждаше лицето, което изпращаше само във вражеска страна. Кели улови погледа на Максвел и по устните му заигра разбираща усмивка.

— Не му мислете толкова, сър — каза той и отиде в каютата да събере нещата си.

— Знаеш ли, Дъч — обади се адмирал Подулски и запали цигара, — можехме да използваме това момче и преди няколко години. Според мен тогава щеше да пасне точно на мястото си.

Годините бяха доста повече от „няколко“, но Максвел знаеше, че Каз има право. Някога и двамата бяха млади воители, но сега трябваше да отстъпят място на новото поколение.

— Само се надявам да внимава, Каз.

— Ще внимава, също както го правехме и ние.

Морската шейна бе изкарана на палубата от хората, които я бяха подготвили. Двигателите на хеликоптера вече работеха и бръмченето им се разнасяше в тъмнината преди разсъмване. Кели излезе от надстройката и дълбоко си пое дъх. Никога преди не бе имал толкова голяма публика. Тук бяха Ървин заедно с още трима сержанти от морската пехота, капитан Олби, адмиралите и Ритър. Изпращаха го, сякаш бе мис Америка или нещо подобно. Кели обаче обърна най-голямо внимание на двамата флотски старшини, които се приближиха към него.

— Аккумуляторите са заредени. Екипировката ви е в контейнера. Шейната е херметизирана, така че няма да имате проблеми. Автоматът ви е зареден, в случай че ви се наложи да го използвате бързо. Предпазителят е спуснат. Радиопредавателите са с нови батерии, има и два набора резервни. Смятам, че сме направили всичко. За друго не се сещам — извика единият старшина, за да могат думите му да се чуят през шума на хеликоптера.

— И аз не се сещам! — извика в отговор Кели.

— Разкажете им играта, господин Кларк!

— Ще се видим пак. Благодаря!

Кели се ръкува с двамата старшини и се приближи към капитан Франкс. За да развесели обстановката, Джон се изпъна и отдаде чест:

— Разрешете да напусна кораба, сър.

Капитан Франкс също отдаде чест:

— Разрешавам, сър.

Кели огледа останалите си изпращачи. „Влизам пръв и излизам последен.“ Той леко се усмихна и кимна с глава. Това бе напълно достатъчно за момента. Интересното бе, че вместо той да черпи кураж от изпращачите си, те добиваха увереност от него.

Големият спасителен хеликоптер „Сикорски“ се издигна на около метър от палубата. Един моряк закачи шейната за хеликоптера и той продължи издигането си. Само след секунди металната птица изчезна в мрака.

Американската подводница „Скейт“ бе старомодна модификация на първата американска атомна лодка „Наутилус“. Корпусът ѝ повече приличаше на кораб, отколкото на тялото на кит и това намаляваше скоростните ѝ качества. Двата винта обаче правеха подводницата по-маневрена особено в плитки води. Години наред „Скейт“ изпълняваше ролята на крайбрежен разузнавателен кораб и плаваше близо до виетнамския бряг в опита си да прихване електронни и други излъчвания. Освен това доста често помагаше на различни хора да се прехвърлят на брега. Преди години Кели също се бе възползвал от услугите ѝ, въпреки че от онзи екипаж сега на борда на подводницата нямаше никой. Той я видя на повърхността — по-тъмна от водата сянка, чийто метален корпус блестеше на лунния сърп. Пилотът на хеликоптера внимателно постави шейната в предната част на палубата на „Скейт“, за да може екипажът да я закрепил добре. После Кели и личният му багаж бяха спуснати бавно върху подводницата. След минута Джон вече бе на капитанския мостик.

— Добре дошли на борда — поздрави го капитан Силвио Естевес в очакване на първата си водолазна мисия. Всъщност това бе и първата му командирска година и той все още не бе много опитен.

— Благодаря. На какво разстояние от брега се намираме?

— След шест часа ще можете да огледате всичко през перископа. Кафе? Храна?

— Можете ли да ми предложите легло?

— В каютата на помощника ми има свободна койка. Ще се погрижа да не ви безпокоят.

Така Кели бе настанен по-добре от служителите на Агенцията за национална сигурност, които се намираха на борда.

Джон се отпрати към последната си истинска почивка в предстоящите три дни — ако нещата преминеха според плана, разбира се. Преди подводницата да се потопи обратно в черните води на Южнокитайско море, той вече спеше.

— Интересно — каза майорът.

Той остави превода на бюрото на прекия си началник, който също бе майор, но с големи изгледи скоро да бъде произведен в чин подполковник.

— Чувал съм за мястото. ГРУ провежда операцията там или поне се опитва. Нашите братски социалистически съюзници не са от най-услужливите. Значи американците най-после са разбрали за лагера, а?

— Прочетете го до края, Юрий Петрович — предложи подчиненият му.

— Вярно! — Той вдигна поглед. — Кой е този Касий?

Юрий и преди бе виждал името, поставено под огромни количества маловажна информация, идваща главно от американската левица.

— Глазов съвсем скоро го е вербувал окончателно.

Майорът обясни какво точно се бе случило.

— В такъв случай той трябва да знае. Учуден съм, че Георгий Борисович не се занимава със случая лично.

— Сега вече ще се занимае.

Знаеха, че ще се случи нещо лошо. Северновиетнамците бяха осеяли целия си бряг с радари. Главната им задача бе да предупреждават за ударите от страна на американски самолетносачи,

плаващи към станция „Янки“. Виетнамците наричаха мястото другояче. Радарите често биваха заглушавани, но никога толкова зле. Този път смущението бе изключително мощно и екранът руско производство се покри с гъста бяла пелена. Операторите се наведоха напред и впиха напрегнато очи в търсене на по-светли точки, които да показват присъствието на кораб сред всичките тези смущения.

— Кораб! — извика някакъв глас в оперативния център. — Кораб на хоризонта.

Това бе още един от случаите, в които човешкото око се справяше по-успешно от радара.

„Какво съм виновен, че са сложили оръдията и радарите си по върховете на хълмовете?“ — запита се главният артилерист. Той се намираше в „Първи пост“ — предната кула за насочване на огъня, която придаваше елегантност на корабния силует. Гледаше през окулярите на най-доброто американско оптическо оборудване, конструирано още през тридесетте години. Ръцете му въртяха малкото колелце за настройка, което действаше също като фокусиращия механизъм на фотоапарат и изясняваше образа. Артилеристът се опитваше да фокусира радарната антена, която в момента не бе покрита с камуфлажни мрежи и представляваше чудесна мишена.

— Данни!

Другият артилерист, който стоеше до него, включи микрофона си и издиктува цифрите от скалата.

— Обсег едно-пет-две-пет-нула.

В централната артилерийска рубка, намираща се на сто метра под „Първи пост“, компютърът прие информацията и я подаде към осемте оръдия на кръстосвача. Следващите действия бяха прости. Заредените вече оръдия извъртяха кулите си така, че да заемат нужния ъгъл, изчислен още преди едно поколение от млади жени — сега вече баби — посредством механични калкулатори. Скоростта и курсът на кръстосвача бяха подадени към компютъра и тъй като стреляха по статична цел, на екрана бе изобразен съответният подвижен вектор.

— Огън! — нареди главният артилерист.

Един млад моряк изпълни заповедта и „Нюпорт нюз“ се разтресе от първия залп за деня.

— Добре, по азимут сме по-близо с... триста... — каза тихо артилеристът, докато гледаше фонтаните от пръст на хълма.

— Триста нагоре! — предаде свързочникът и следващият залп отекна след петнадесет секунди.

Той не знаеше, че първият залп бе разрушил командния бункер на радарния комплекс. Снарядите вече пореха въздуха.

— Тези ще свършат работа — прошепна главният артилерист и се оказа прав. Три от осемте снаряда се приземиха в радиус от петдесет метра около радарната антена и я повалиха.

— Цел — каза той по микрофона в очакване пушилката да се разсее. — Целта е поразена.

— Самолетите ряпа да ядат — каза капитанът, който наблюдаваше от мостика.

Той бе научил занаята още преди двадесет и пет години като млад артилерийски офицер на „Мисисипи“. Тогава в западния Пасифик го учиха да бомбардира движещи се цели по брега. Сегашната стрелба със сигурност бе измежду последните истински корабни бомбардировки и капитанът бе решил, че ще покажат на какво са способни.

След миг на около хиляда метра от разрушителя се появиха водни фонтани. Те вероятно бяха дело на използваните от северновиетнамците 130-милиметрови далекобойни оръдия. Трябваше първо да се занимаят с тях, преди да продължат със зенитните установки.

— Контраогън! — извика капитанът към централната огнева рубка.

— Тъй вярно, сър, започваме.

След минута „Нюпорт нюз“ отново избълва огън. Оръдията й запретърсваха брега и откриха шест виетнамски 130-милиметрови, които имаха неблагоприятното да се заяждат.

Капитанът знаеше, че става въпрос за диверсия. Със сигурност бе така. Някъде другаде ставаше нещо. Той не знаеше точно какво, но сигурно бе нещо приятно, щом разрешаваха на разрушителя му да поразтрие северните брегове. „Всъщност нямам нищо против“ — каза си капитанът при новия залп. След половин час огромен оранжев облак оповести обезвреждането на бреговата батарея.

— Май поразчистихме — забеляза капитанът.

Матросите около него се засмяха и се заеха за обичайната си работа.

— Ето вижте — каза капитан Мейсън и се отдръпна от перископа.

— Доста е близо.

На Кели му бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че Естевес е истински каубой. Подводницата почти опираше дъното. Перископът едва се бе показал над водата и тя се плискаше в лещите.

— Мисля, че е добре.

— Горевали доста здраво — забеляза Естевес.

— Точно „здраво“ ми трябва. — Кели допи кафето си. То бе истинско морско кафе с вкус на сол. — Ще ми свърши работа.

— Веднага ли?

— Да — кимна отсечено Кели. — Освен ако не възнамерявате да се приближите още — усмихна се предизвикателно той.

— За съжаление нямаме колела на дъното, иначе като нищо щях да опитам. — Естевес махна с ръка. — За какво всъщност става въпрос? Обикновено ми казват.

— Не мога да ви кажа, сър. Въпреки това ще си позволя да ви осведомя, че ако операцията завърши успешно, ще узнаете.

Естевес разбра, че ще трябва да се задоволи само с това.

— Тогава най-добре се пригответе.

Въпреки че водата отвън бе топла, Кели трябваше да се подготви за студа. Осем часа в реката със съвсем малка температурна разлика можеха да изсмучат силите от тялото му като пиявица. Той облече зелено-черен неопренов костюм и сложи на колана два пъти повече тежести от обичайното. Сам в каютата на помощник-капитана, Кели за последен път размишляваше преди операцията. Той помоли Бог да помогне не на него, а на хората, които отиваше да спасява. „Доста е странно да се моля след всичко, което извърших съвсем скоро“ — помисли си Кели. Той все пак помоли за прошка за всичко грешно, което бе сторил, макар да не бе съвсем сигурен дали е съгрешил. Именно сега трябваше да се замисли върху това, въпреки че разполагаше с твърде малко време. Трябваше да гледа напред. Може би Бог щеше да му помогне да спаси полковник Захариас, но той също трябваше да положи усилия. Последната мисъл на Джон, преди да напусне каютата, бе за самотния американец, който всеки момент

щеше да бъде ударен от приклада на някакъв малък северновиетнамски негодник. „Време е на това да се сложи край“ — помисли си той и отвори вратата.

— Изходът е оттук — упъти го Естевес.

Кели се изкачи по стълбичката пред погледите на капитана на „Скейт“ и шест-седем матроси.

— Постарай се да разберем къде отиваш — извика след него Естевес.

— Можеш да си сигурен, че ще опитам — отвърна Кели точно преди металният люк да се затвори зад него.

Аквалангът го очакваше. Всичко изглеждаше наред, но Кели се увери още веднъж, преди да вдигне водонепроницаемия телефон.

— Тук е Кларк. Готов съм за тръгване.

— От сонара съобщават, че навън има само силен дъжд. По перископа също не се вижда нищо. *Vaya con dios, Senor* Кларк.^[2]

— *Gracias*^[3] — отвърна Кели.

Той остави телефона на мястото му и отвори люка. Водата нахълта в камерата и атмосферното налягане внезапно се промени.

Кели погледна часовника си. Беше точно осем и шестнадесет минути, когато се придвижи към потопената под водата палуба на „Скейт“. Той освети морската шейна с фенерчето си. Тя бе закрепена с четири болта, но преди да ги развие, Джон се привърза към устройството. Нямаше да е никак приятно то да тръгне без него. Дълбокомерът показваше седемнадесет метра. Подводницата се намираще в опасно плитки води и колкото по-бързо Кели свършеше работата си с нея, толкова по-бързо екипажът ѝ отново щеше да бъде в безопасност. Той освободи шейната, включи двигателя и двата винта започнаха да се въртят на малки обороти. Добре. Кели извади ножа от колана си и удари два пъти силно по корпуса на подводницата. После се настани върху шейната и потегли по курс три-нула-осем.

„Вече няма връщане назад“ — помисли си Кели. Той обаче бе свикнал с такива ситуации.

[1] Едно от местата, където са се водили боеве при централно тихоокеанското настъпление на американците през 1943 г. — Б.пр. ↑

- [2] Бог да ви пази, господин Кларк (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

28.

ПРЪВ ПРИ ЦЕЛТА

Беше добре, че не може да усети мириса на водата. Поне не още в началото. Твърде малко са нещата, които могат да бъдат познервящи и объркващи от подводното плуване през нощта. За щастие хората, проектирали шейната, бяха водолази и го знаеха. Самата шейна бе малко по-дълга от ръста на Кели. Тя всъщност представляваше преустроено торпедо с ръчки, които позволяваха регулирането на курса и скоростта. Така торпедото се превръщаше в миниатюрна подводница, макар на външен вид повече да приличаше на детско самолетче. „Крилете“ — всъщност се наричаха перки — се контролираха ръчно. Шейната бе оборудвана с дълбокомер, циферблат, показващ състоянието на акумулаторите, и жизненоважен магнитен компас. Електрическият двигател и акумулаторите бяха измислени така, че да осигурят преход от десет хиляди метра при максимална скорост. Ако шейната се движеше по-бавно, тя можеше да стигне доста по-далеч. В този случай при скорост от пет възела Кели щеше да пътува пет до шест часа. Ако пък механиците на „Огдън“ се окажеха прави, може би щеше да стигне и по-далеч.

Пътуването странно напомняше на летенето със С-141. Пърпоренето на двата винта не можеше да бъде чуто на голямо разстояние, но Кели се намираше само на два метра под водата. Непрекъснатото равномерно бръмчене вече го караше да бърчи недоволно нос във водолазната маска. За това, разбира се, имаше вина и изпитото кафе. Джон трябваше да е постоянно нащрек, а кофеинът в организма му можеше да съживи и труп. Трябваше да внимава за толкова много неща. По реката плаваха кораби и лодки. Едни пренасяха боеприпаси от единия бряг на другия, други пък прекарваха влюбени младежи, тръгнали на среща с приятелките си, но лодки със сигурност имаше. Сблъскването с някоя от тях щеше да има смъртоносен изход. Разликата бе само в начина и бързината, с която щеше да дойде. По законите на Мърфи, разбира се, видимостта бе

почти нулева и Кели трябваше да приеме, че ще има на разположение най-много две-три секунди, за да предотврати евентуален сблъсък. Джон се стремеше да се придържа в средата на реката. На всеки половин час той намаляваше скоростта и вдигаше глава над водата, за да се ориентира. По бреговете не се виждаше никакво движение. В момента страната разполагаше с ограничено количество електроцентрали. Без лампи, на които да четат, и без радиоприемници, които да слушат, местното население явно водеше примитивен живот, което обаче превръщаше съществуването на враговете му в ад. Всъщност в това имаше нещо тъжно. Кели не смяташе виетнамците за по-войнствени от другите народи, но в страната им се водеше война и те явно не бяха безразлични към нея. Той се огледа и отново се спусна надолу. Внимаваше да не слиза на по-голяма дълбочина от три метра. Беше чувал за някакъв водолаз, който престоял няколко часа на пет метра дълбочина. После бързо се издигнал нагоре и намерил смъртта си от бързата смяна на налягането. Джон нямаше желание да последва примера му.

Времето пълзеше. От време на време облаците изтъняваха и полумесецът надникваше, за да освети дъждовните капки, падащи във водата. За Кели те представляваха крехки черни колелца, които се разширяваха и изчезваха в призрачносинята вода на три метра над главата му. После небето отново потъмняваше и водната повърхност се превръщаше в черен похлупак. Шумът от капките по водата се смесваше с бученето на двигателя. Другата опасност бяха халюцинациите. Въображението на Кели бе превъзбудено, а и околната среда благоприятстваше заблудата на сетивата. Най-лошото бе, че се подлъгваше и тялото му. Джон се намираще в безтегловно състояние. Сякаш отново бе върнат в утробата на майка си и самото успокоение, произтичащо от това обстоятелство, носеше нови опасности. Разсъдъкът му започваше да блуждае, а Кели не можеше да си позволи подобен лукс. Той си измисли различни занимания. Често поглеждаше към простите уреди и се опитваше да поддържа шейната в абсолютно равновесно положение, без да ползва ориентири. Последното обаче се оказа невъзможно. Онова, което пилотите наричат замайване, се проявяваше доста по-осезателно под водата, отколкото във въздуха. Кели откри, че не може да го изтърпи повече от петнадесет-двадесет секунди, след което започваше да се върти и да сменя дълбочината.

Той избягваше да гледа в една и съща точка и въртеше очи от водата към уредите на шейната и после обратно, докато не откри, че упражнението става опасно монотонно.

След два часа в реката Джон започна да си повтаря, че трябва да се концентрира, но откри, че не може да съсредоточи вниманието си само върху едно или дори върху две неща. Макар и да се чувстваше сравнително добре, той напълно съзнаваше факта, че всяко човешко същество в радиус от пет километра от все сърце желае смъртта му. Хората, които живееха наоколо, познаваха местността, реката и звуците ѝ. Страната им бе във война, което означаваше опасности и врагове. Кели си нямаше и представа дали правителството тук дава награда за жив или мъртъв американец, но идеята съвсем не му се струваше невероятна. Перспективата за награда стимулираше хората. Още повече, ако наградата се даваше за патриотизъм. Кели се зачуди как въобще се е стигнало до това. Не че имаше някакво значение. Хората в тази страна му бяха врагове и в скоро време нищо не можеше да промени факта. Със сигурност не и през следващите три дни — най-далечното бъдеще, за което Джон смееше да мисли. Дори и след тях да имаше нещо друго, той трябваше да се преструва, че то просто не съществува.

Следващото му планирано спиране бе на един подковообразен речен завой. Кели намали скоростта на шейната и внимателно вдигна глава. От северния бряг се носеше шум. Вероятно източникът му бе на около триста метра от него. Шумът се разнасяше над водата. Мъжки гласове говореха на език, който винаги бе изглеждал поетичен за Кели. Освен когато в него се примесваха гневни нотки — тогава ставаше отвратителен. Също като хората, които го говореха. Кели послуша около десетина секунди и отново смъкна шейната под водата. Загледан в компаса, той видя как курсът се променя, докато преминаваше плавния завой. Каква странна интимност, макар продължила само няколко секунди. За какво ли говореха? За политика? Не, това бе отегчителна тема в комунистическите страни. За земеделие? За войната? Вероятно, защото гласовете бяха приглушени. „Америка убива достатъчно много от младежите на тази страна, за да ни мразят жителите ѝ“ — помисли си Кели. Загубата на син тук едва ли бе различна, отколкото в неговата страна. Може би говореха гордо за изгубеното си в боевете момче — изгоряло в напалм, разкъсано от

картечница, изпепелено от бомба. Историите бързо се разчуваха, дори и да не бяха истински. Но това нямаше толкова голямо значение. Във всеки случай ставаше въпрос за дете, което някога е било малко и е пристъпвало несигурно с протегнати ръчички към баща си. Но някои от същите деца бяха израснали, за да се присъединят към ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ. За тяхната смърт Кели не съжаляваше. Разговорът, който бе дочул, звучеше човешки, макар и Джон да не разбираше езика. И тогава дойде естественият въпрос. С какво толкова бяха по-различни?

„Различни са, глупако! Нека политиките решават защо.“ Подобни въпроси отвличаха вниманието на Кели от факта, че нагоре по реката имаше двадесет мъже като него. Той изруга наум и отново се съсредоточи над управлението на шейната.

Малко неща бяха в състояние да откъснат пастор Чарлз Майър от подготовянето на съботната проповед. Тя бе най-важната част от професията му. Чрез нея хората трябваше ясно и точно да доловят Божието послание, защото виждаха свещеника си само веднъж седмично. Ако пасторът искаше усилията му наистина да имат ефект, то именно съботната проповед бе призвана да заздравя вярата в паството му. Майър бе свещеник от тридесет години — през целия си живот като възрастен — и присъщото му красноречие бе шлифовано до блясък. Той можеше да отвори Писанието напосоки, да избере произволен пасаж и да го превърне в морална поука за хората срещу себе си. Преподобният Майър не бе строг човек. Посланията, които изпращаше към вярващите, бяха главно за милосърдие и любов. Той често се усмихваше и шегуваше и макар по необходимост проповедите му да бяха сериозни — все пак спасението бе една от най-сериозните човешки цели, — пасторът смяташе, че задачата му е да разкрие истинската Божия същност. Любов. Милосърдие. Благотворителност. Спасение. „Целият ми живот — мислеше си Майър — е насочен към това да помагам на хората да се завърнат у дома, след като са им простили. Да прегърнат ближния си въпреки несъгласията.“ Тази задача бе толкова важна, че заради нея си струваше дори да се откъсне от съботната проповед.

— Добре дошла у дома, Дорис — каза Майър още с влизането си в къщата на Рей Браун. Пасторът бе среден на ръст. Посивялата коса по главата му придаваше достолепен и знаещ вид. Той взе ръцете на момичето в своите и се усмихна топло. — Бог чу молитвите ни.

Въпреки благото и предразполагащо държание на пастора и за тримата срещата щеше да бъде доста неловка. „Дорис е съгрешила, и то доста сериозно“ — реши Майър. Той долавяше признаците в момичето пред себе си, но се стараше да не изглежда като ангел отмъстител. Най-важното обаче бе, че блудният син се е завърнал. Притчата само в няколко стиха разкриваше истинската цел на Исус на земята. Там бе разказана цялата история на християнството. Няма значение колко ужасни грехове е сторил човек, той винаги ще бъде посрещнат топло, стига да има куража да се завърне у дома.

Бащата и дъщерята седнаха един до друг на стар диван, а Майър зае креслото от лявата страна. На ниската масичка пред тях стояха три чаши чай. Чаят бе подходяща напитка за подобни разговори.

— Изглеждаш изненадващо добре, Дорис — усмихна се пасторът, който с мъка прикриваше желанието си да предразположи момичето.

— Благодаря, пасторе.

— Било ти е тежко, нали?

Гласът ѝ потрепери:

— Да.

— Всички сме грешни, Дорис. Бог ни е направил несъвършени. Трябва да го приемеш и постоянно да се стремиш към по-добро. Хората невинаги успяват, но ти го стори. Завърна се. Лошото вече е зад гърба ти и с още малко усилия ще успееш да го забравиш завинаги.

— Ще се опитам — каза решително Дорис. — Честна дума. Виждала съм... и съм вършила... такива ужасни неща...

Майър трудно можеше да бъде шокиран. Работата на духовниците обикновено се състои в това да слушат истории за живота в ада. Грешниците не могат да приемат прошка, преди самите те да са си простили, а за това бе нужно някой да ги изслуша с готовност и да им говори любещо и разумно. Но тази история шокира пастора. Той се опита да остане спокойно на стола. Повтаряше си, че всичко е вече зад момичето. В продължение на двадесет минути Майър научи неща, за които дори не бе сънувал. Пренесе се в друго време, в друга

действителност, позната му още от годините, прекарани като армейски свещеник в Европа. Тук ясно личеше пръстът на дявола — нещо, за което вярата му го бе подготвила. Лицето на Луцифер обаче определено не бе за неопитни очи. Още повече пък за очите на младо момиче, изгонено от разгневен баща още в твърде младенческа и уязвима възраст.

Думите ставаха все по-ужасни. Сама по себе си проституцията бе достатъчно страшна. Раните, които тя нанасяше върху психиката на младите жени, можеха да останат за цял живот. Затова пасторът с облекчение разбра, че Дорис посещава д-р Брайънт — чудесен лекар, към когото самият той бе насочил двама членове на паството си. В продължение на няколко минути Майър споделя болката и срама на Дорис, докато Реймънд Браун храбро държеше ръката ѝ и се бореше със сълзите си.

След това момичето разказа за наркотиците. В началото за пристрастяването си към тях, а после за доставката им на други зли хора. Тя говореше искрено и макар че цялата трепереше, а сълзите ѝ се стичаха, Дорис без колебание се обърна към миналото и храбро посрещна изпитанието на спомените. Дъщерята на Реймънд разказа за сексуалното насилие и най-накрая дойде ред на най-ужасната част.

Картината оживя пред очите на пастор Майър. Дорис ясно си спомняше всичко — нима можеше да забрави подобно нещо? За прогонването на кошмарите щеше да е необходимо цялото умение на д-р Брайънт. Момичето разказа историята си изключително образно, без да пропуска нищо. Думите щяха да ѝ помогнат да прогони отровата от тялото си. След откровението си Дорис щеше да се почувства по-добре. Баща ѝ — също. Но Чарлз Майър по необходимост ставаше приемник на ужаса, който другите се опитваха да прогонят. Бяха убити хора. Бяха отнети невинни човешки животи. Две момичета — убити по начин, заслужаващ... „проклятие“ — каза си пасторът с горчивина и гняв.

— Добротата ти към Пам, скъпо дете, е едно от най-храбрите неща, които съм чувал през живота си — каза тихо пасторът, когато Дорис свърши. Самият той бе развълнуван до сълзи. — Бог те е осенил, Дорис. Бог е действал чрез теб, за да покаже добротата ти.

— Мислите ли? — попита тя и се разрида неудържимо.

Сега вече пасторът трябваше да стане и той коленичи пред бащата и дъщерята и пое ръцете на момичето в своите.

— Бог е дошъл при теб и те е спасил, Дорис. Двамата с баща ти се молихме за този миг. Ти се завърна и никога повече няма да правиш подобни неща.

Пастор Майър обаче не знаеше онова, което Дорис умишлено бе пропуснала. Той разбра, че за момичето са се погрижили някаква балтиморска лекарка и една медицинска сестра. Не разбра обаче за начина, по който Дорис се е спасила от онова място, и прие, че дъщерята на Реймънд е избягала също както се бе опитало да направи онова момиче — Пам. Не знаеше също, че д-р Брайънт е предупредена да запази тази информация единствено за себе си. Това обаче всъщност нямаше значение. Онези типове — Били и Рик — все още държаха насила други момичета. Пасторът бе посветил живота си на борба за спасяване на човешки души от Луцифер. Не трябваше да дава на Сатаната и човешките тела. И все пак бе нужно да действа внимателно. Подобни разговори бяха строго поверителни. Пасторът щеше да посъветва Дорис да отиде в полицията, въпреки че не можеше да я принуди да го стори. Като гражданин обаче и като Божи човек той бе длъжен да направи нещо, за да помогне на останалите момичета. Все още не знаеше точно какво. Щеше да се посъветва със сина си — млад сержант в питсбъргската полиция.

Тук. Главата на Кели се показваше над водата само колкото да могат очите му да виждат. Той се пресегна и свали гумената качулка от главата си, за да чува по-добре. Наоколо се носеха най-различни звуци — бръмчене на насекоми, пърхане на прилепи и плясъкът на дъжда, който бе преминал в ръмеж. На север се простираше тъмнината, от която привикналите му очи започнаха да оформят сенки. Ето там беше „неговият“ хълм. Намираше се на километър и половина от брега зад едно по-ниско възвишение. От въздушните снимки знаеше, че между сегашното му местоположение и целта няма населено място. На около стотина метра от реката минаваше път, който в момента бе напълно пуст. Наоколо цареше такава тишина, че всеки механичен звук щеше да го достигне. Но не чу нищо. Бе време.

Кели приближи шейната до брега. Избра си едно място с надвиснали над водата дървета, даващи му допълнително прикритие. От първия контакт със северновиетнамския бряг го побиха тръпки, но те скоро преминаха. Кели съблече неопреновия костюм и го прибра във водонепроницаемия резервоар на шейната, която сега се намираше на повърхността. После бързо облече камуфлажната униформа. Подметките на ботушите бяха с грайфери, използвани от северновиетнамската армия, в случай че отпечатъците привлекат нечие внимание. Кели намаза челото, скулите и челюстта си с тъмнозелена боя, а бузите и мястото под очите — с по-светла. Той нарами багажа си и включи двигателя на шейната, която се запъти към средата на реката. Празните ѝ резервоари бяха отворени и нахлуващата в тях вода задърпа миниподводницата към дъното. Кели се насили да не гледа отдалечаването на превозното си средство. Щеше да му донесе лош късмет. Също както наблюдаването на отдалечаващ се хеликоптер. Джон се обърна към сушата и отново се заслуша за някакъв механичен шум откъм пътя. Като не чу нищо, той се изкатери по стръмния бряг, бързо прекоси шосето и се шмугна в гъсталака от другата страна. Започна да се придвижва бавно нагоре по първия хълм.

Наоколо се виждаха изсечени дървета. Това бе лошо. Дали и на сутринта хората щяха да дойдат да секат? От друга страна обаче, празното пространство му позволяваше да се движи по-бързо и по-тихо. Напредваше леко приведен, като внимаваше къде стъпва. Очите и ушите му опипваха околността. Ръцете му здраво стискаха автомата. Пръстът му напипа предпазителя — бе затворен. В цевта вече имаше патрон — Кели бе проверил. Корабният старшина се бе постарал да приготви оръжието, макар да знаеше, че Кели не иска да се ползва от услугите му.

Изкачването на първия хълм продължи половин час. Щом стигна на върха, Джон намери удобно място, от което да огледа местността и да се ослуша. Наближаваше три сутринта. Единствените будни хора по това време бяха часовете, които сигурно не бяха много радостни от факта. Човешкото тяло е привикнало към цикъла ден/нощ и в тези часове сетивата му са притъпени.

„Нищо.“

Кели заслиза надолу по хълма и продължи пътя си. В основата на възвишението откри малко поточе, което се вливаше в реката. Джон се

възползва от възможността да напълни една от манерките си, като не забрави да пусне вътре таблетка за пречистване на водата. Отново се послуша, тъй като шумът се разнася най-добре над долини и водни пространства. Пак нищо. Той погледна „своя“ хълм — сива сянка под тъмното облачно небе. Когато започна изкачването си, дъждът отново се усили. Тук се виждаха по-малко отсечени дървета, което бе логично, тъй като пътят бе по-далеч. Склоновете на хълма бяха доста стръмни за земеделие, още повече че местността наоколо изобилстваше с хубава земя. Този факт караше Кели да се надява, че няма да има нежелани срещи с местни жители. „Вероятно заради това са построили ЗЕЛЕН ЧИМШИР тук“ — помисли си той. Около Джон не се виждаше нищо, което би могло да привлече внимание. Това бе нож с две остриета.

На половината на пътя към върха Джон за пръв път забеляза лагера. Той представляваше голо пространство в средата на джунглата. Не можеше да се прецени дали преди това на мястото е имало поляна, или пък дърветата са били изсечени. Едно разклонение на крайречния път заобикаляше хълма от другата страна и водеше към лагера. Откъм една от вишките проблесна огънче — без съмнение от цигара. Защо хората забравяха толкова прости неща? Очите се приспособяваха към мрака с часове, но една малка светлинка можеше да развали ефекта за секунда. Кели извърна поглед и продължи изкачването си. Той внимателно заобикаляше храстите и търсеше празни пространства, където униформата му нямаше да се закача по клончета и да предизвика опасни звуци. Върхът дойде малко неочаквано.

Той седна и за момент остана напълно неподвижен, за да се огледа и послуша, преди да започне изучаването на лагера. На пет-шест метра под върха се виждаше чудесно място за наблюдение. Далечната страна на хълма бе доста стръмна и неопитен човек би вдигнал шум при изкачването си. Освен това не можеха да го забележат отдолу. Мястото бе закътано сред храсталаци и не издаваше чуждото присъствие. Там щеше да се скрие. Кели бръкна в униформата и извади един от радиопредавателите.

— ЗМИЯ вика ЩУРЕЦ, край.

— ЗМИЯ, тук е ЩУРЕЦ. Чуваме те пет към пет — отвърна един от дежурните свързочници във фургона на палубата на „Огдън“.

— На мястото съм. Започвам наблюдение. Край.

— Прието. Край.

Свързочникът погледна изправения до него адмирал Максвел. Втората част от операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе приключила.

Третата част започна веднага. Кели извади морския бинокъл 7×50 от калъфа му и започна да оглежда лагера. И в четирите вишки имаше часови. Двама пушеха. Това означаваше, че офицерите спят, защото в северновиетнамската армия цареше желязна дисциплина. Смъртта бе често прилагано наказание дори и за дребни нарушения. Както и можеше да се очаква, до сградата на офицерите се виждаше паркиран автомобил. В лагера не се виждаха никакви светлини. Не се чуваха и звуци. Кели изтри влагата от очите си, провери фокуса на бинокъла и продължи наблюдението. Струваше му се, че отново се намира във военноморската база „Куантико“. Приликата между ъгъла на наблюдение и перспективата бе невероятна. В сградите се забелязваха малки разлики, но това можеше да се дължи както на мрака, така и на по-различния им цвят. Не, разбра след миг Кели. Причината бе в двора или може би го наричаха плац. На него нямаше трева. Земята бе гола, червенееше се само пръстта, характерна за този район. Различният цвят и липсата на растителност придаваха на сградите малко по-различен вид. Материалът, с който бе покрит покривът, също бе различен, но формата съвпаднаше. В крайна сметка пейзажът бе същият като в „Куантико“ и с малко повече късмет битката щеше да бъде толкова успешна, колкото и ученията. Кели се настани по-удобно и си позволи глътка вода. Тя бе дестилирана и безвкусна, от онази, която пият в подводниците — чиста, но странно чужда, както трябваше да е във вражеска страна.

В четири без петнадесет в едно от помещенията се появи трепкаща жълта светлина като от свещ. Вероятно часовите се сменяха. Двата войници в най-близката до Кели вишка се протягаха и говореха помежду си. Джон долавяше шепота, но не можеше да различи ритъма на думите. Часовите бяха изморени. Такава бе службата им. Може би мърмореха против нея, но просто по навик. Алтернативата бе да ги изпратят през Хо Ши Мин към Лаос, а колкото и патриотично да бе настроен един войник, той надали желаше подобно бъдеще. Тук работата им се заключаваше в пазене на двадесет мъже, затворени в отделни килии. Затворниците вероятно бяха приковани към стената или заключени с пранги на краката. Шансовете

им да избягат от лагера надали бяха по-големи от вероятността Кели да ходи по вода. Дори обаче да успееш в това невероятно упражнение, какво ги очакваше навън? Щяха да бъдат сто и осемдесет сантиметрови бели мъже в страна, населена с жълти неприятелски настроени дребосъци. С една дума, лагерът бе по-сигурен и от федералния затвор „Алкатраз“, така че пазачите със сигурност се отегчаваха от скучната си служба.

„Това е добра новина — каза си Кели. — Продължавайте да скучаете, момчета.“

Вратата на едно от помещенията се отвори и отвътре излязоха осем войници. Не се виждаше сержант. Това бе интересно и малко необичайно за северновиетнамската армия. Войниците се разделиха на двойки и се запътиха към вишките. Както и можеше да се очаква, четирите смени се качиха горе, преди старите часови да слязат. Войниците си размениха няколко реплики и сменените слязоха от вишките. Двама от тях запалиха цигари и спряха да поговорят пред вратата на помещението. Кели наблюдаваше спокойно и нормално ежедневието на мъже, които месеци наред вършеха едно и също.

„Стоп. Двама от тях накуцват — забеляза Джон. — Ветерани.“ Това беше и добра, и лоша новина. Хората с боен опит просто бяха различни. Когато дойдеше време за действие, те вероятно щяха да реагират по възможно най-добрия начин. Дори без нужната подготовка инстинктите на ветераните щяха да се пробудят и да им помогнат да се отбраняват ефективно. От друга страна обаче, опитните войници без съмнение бяха по-отпуснати и отегчени от другите. Липсваше им постоянното беспокойство на новите попълнения. Както всички мечове, и този бе с две остриета. Планът за операцията обаче предвиждаше подобно развитие на събитията. Внезапното нападение можеше да изненада всеки и да улесни нещата.

Както и да е, Джон откри едно от грешните си предположения. Обикновено часовете, охраняващи лагери за военнопленници, бяха лоши войници. Тези обаче имаха опит в боя, макар че раните им явно ги правеха негодни за по-нататъшна ефективна служба. „Какви ли други грешки сме допуснали?“ — зачуди се Кели. Все още не се виждаха такива.

Първата му информация от района на действие бе кратка кодова група, която предаде по морзовата азбука.

— ЛЕСНО МЯСТО, сър — каза свързочникът и предаде потвърждение, че е приел съобщението.

— Какви са новините? — попита капитан Франкс.

— Кодът означава, че всичко е според очакванията ни. Всъщност няма новини — отвърна адмирал Подулски. Максвел бе отишъл да дремне, но Каз не можеше да си позволи да спи до приключването на операцията. — Нашият приятел Кларк дори се е постарал да предаде съобщението навреме.

Полковник Глазов не обичаше да работи през почивните дни, също както и западните си съперници. Недоволството му бе увеличено и от факта, че помощникът му е забравил да сложи доклада в нужната купчина. Добре поне, че момчето бе признало грешката си и бе позвънило в дома му, за да го уведоми. Полковникът трябваше да се задоволи само да го смъмри за недоглеждането. От друга страна обаче, помощникът му заслужаваше похвала заради честността и чувството си за дълг. Глазов се качи на личната си кола и подкара от вилата си към Москва. Той намери свободно място за паркиране на гърба на сградата и се подложи на досадната проверка, преди да се качи в асансьора. После се наложи да разпечатва кабинета си и да праща заявка до централния архив за необходимите документи. Естествено в почивния ден му ги доставиха доста по-бавно. В крайна сметка от момента на нежеланото телефонно обаждане до пристигането на проклетата папка с документи в кабинета му изминаха два часа. Полковникът се подписа в документа на служителя от централния архив и го изчака да излезе.

— По дяволите — изруга Глазов на английски, щом остана сам в кабинета си на четвъртия етаж.

Касий имал приятел в департамента по национална сигурност на Белия дом? В такъв случай нищо чудно, че някои от сведенията бяха толкова добри. Всъщност достатъчно добри, за да накарат Георгий Борисович да отлети до Лондон и лично да вербува агента. Сега висшият офицер от КГБ трябваше да смъмри себе си. Касий явно умишлено бе задържал информацията, за да покаже колко е важен. Офицерът за връзка — капитан Егоров — я бе предал своевременно заедно с описанието на първата среща с агента.

— Зелен чимшир — каза на глас Глазов.

Кодово име на операция, избрано абсолютно напосоки — нещо, характерно за американците. Следващият въпрос бе дали трябваше да предаде информацията на вьетнамците или не. Това бе политическо решение, което трябваше да бъде взето бързо. Полковникът вдигна телефонната слушалка и набра номера на непосредствения си началник. Той също си бе у дома и естествено позвъняването развали настроението му.

Изгревът в този климат бе нещо несигурно. Цветът на облаците се промени от тъмносив в пушечносив. Някъде горе слънцето оповестяваше появяването си, макар че нямаше да огрее земята, докато фронтът на ниско налягане не се преместеше към Китай — поне така твърдяха синоптиците. Кели погледна часовника си и си отбеляза каква е обстановката в този час. Охраната на лагера се състоеше от четиридесет и четирима души плюс четирима офицери и вероятно един-двама готвачи. Точно след зазоряване всички — освен осемте часови по вишките — се строиха за сутрешната физзарядка. Мнозина от войниците доста трудно изпълняваха упражнението. Един от офицерите пък — старши лейтенант според пагоните — вървеше с бастун и начинът, по който го използваше, показваше, че и ръката му не е съвсем в ред. „Кой ли те е подредил така?“ — зачуди се Кели. Един осакатен старшина в лошо настроение обикаляше между редиците и ругаеше подчинените си с лекота, която издаваше упорити тренировки. Макар че гледаше през бинокъл, Кели успяваше да забележи гримасите, които войниците правеха зад гърба на дребния мръсник. Това придаваше на северновьетнамците човешки вид, което въобще не зарадва Кели.

Сутрешната физзарядка продължи половин час. След приключването ѝ войниците се запътиха към столовата съвсем безредно. През по-голямата част от времето колегите им от вишките ги наблюдаваха, подпрени на лактите си. Оръжието им вероятно не бе заредено — разумна предпазна мярка, която обаче щеше да се обърне против тях още тази или пък следващата нощ, в зависимост от времето. Кели отново се огледа наоколо. Не трябваше да се приближава повече до целта. Сега не можеше да се движи въпреки

сумрака, дошъл с утрото, но това не му пречеше да извърща глава, да се оглежда и да се ослушва. Той се стараяше да запомни обичайните за джунглата звуци, за да може веднага да долови промяната в тях. Джон бе покрил дулото на автомата си с парче зелен плат, носеше зелена шапка, а лицето му също бе боядисано в зелено, така че напълно да се слее с топлата и влажна околност и да стане невидим. „Защо, по дяволите, хората се бият за това проклето място?“ — запита се той. Вече чувстваше лазещите по кожата му буболечки. Препаратът, с който Джон се бе намазал, пропъждаше голяма част от буболечките, но имаше и по-смели, които явно не се плашеха лесно. Вбесяваше го не толкова слабото гъделичкане, колкото невъзможността да прави резки движения и да гони гадините. В подобна обстановка нямаше малки и големи рискове. Кели бе забравил толкова много неща. Ученията и упражненията бяха хубаво нещо, но никога не успяваха напълно да подготвят човек. Истинската опасност не можеше да бъде симулирана с нищо. Човек не можеше насила да ускори ритъма на сърцето си по време на учения, а в джунглата сърцебиенето изцеждаше силите дори и без да правиш нищо друго. Джон не бе забравил по-голямата част от наученото в джунглата, но не си спомняше всичко.

Храна, енергия, сила. Той бавно придвижи ръката си към джоба и измъкна хранителните блокчета. При други обстоятелства никога не би посегнал към такава храна, но сега тя бе жизненоважна. Кели разкъса опаковката със зъби и бавно задъвка. Силата, която вливаше храната в тялото му, бе по-скоро психическа, отколкото физическа, но и двата фактора имаха своето значение. Тялото му трябваше да се справя както с умората, така и със стреса.

В осем часовите отново се смениха. Приключилите с дежурството се запътиха към столовата. Двама войници застанаха на пост пред вратата. Отегчението бе изписано по лицата им още преди да стигнат дотам. Те трябваше да оглеждат път, по който вероятно никога нямаше да дойде нищо. Формирани бяха и няколко работни групички, които се заеха с дейност, съвсем очевидно безсмислена както за Кели, така и за стоически и мързеливо вършещите я войници.

Полковник Гришанов се събуди малко след осем часа. Миналата нощ бе стоял до късно и плановите му за ранно ставане тази сутрин

бяха осуетени от механичния будилник. Той най-сетне се бе предал пред корозията и отвратителния климат. Ръчният авиаторски часовник на Гришанов показваше осем и десет. „По дяволите.“ Тази сутрин щеше да мине без крос. Скоро времето щеше да стане прекалено горещо за бягане, а освен това, изглежда, щеше да вали цял ден. Полковникът си свари чаша чай на малката армейска печка. Отново нямаше да чете сутрешния вестник, нито пък да научи футболните резултати. Нямаше да прочете и рецензията за новия балетен спектакъл. В това скапано място липсваха всякакви развлечения. Колкото и важна да бе работата му тук, Гришанов, както и всеки друг, се нуждаеше от развлечения. Нямаше дори и канализация. С последното вече бе свикнал, но това не му помагаше особено. Господи, само веднъж да се прибере у дома, където хората говорят на родния му език. Само веднъж да се добере до някое цивилизовано място, където имаше с кого и за какво да си говори. Гришанов се намръщи на образа си в огледалото. Предстояха му още месеци работа, а той роптаеше като обикновен редник, като новобранец. Не трябваше да го допуска.

Униформата му трябваше да се изглади. Влагата разваляше памучния плат и сега куртката му приличаше на смачкана пижама. „Вече сменям трети чифт обувки“ — помисли си Гришанов, докато отпиваше от чая и преглеждаше бележките от разпитите предната вечер. Цялата тази работа без никаква почивка... а вече изоставаше от графика. Той се опита да запали цигара, но влагата бе повредила и кибрита му. Е, поне печката работеше. Къде, по дяволите, бе забутал запалката?

Имаше, разбира се, и малки радости — ако въобще можеха да бъдат наречени така. Виетнамските войници го уважаваха и го третираха едва ли не с обожание. Като не броим лагерния командир майор Винх, разбира се — този малък негодяй. Любезността към братските социалистически съюзници изискваше Гришанов да има ординарец. Бяха му дали някакво малко неграмотно еднооко селянче, което оправяше леглото и изхвърляше гърнето всяка сутрин. Това бе някаква утеха, тъй като полковникът знаеше, че когато вечер се върне, щеше да намери стаята си поне малко подредена. Освен това Гришанов имаше работата си — важна и стимулираща. Но за сутрешното издание на „Советский спорт“ можеше да убие човек.

— Добро утро, Иван — прошепна Кели.

Не му трябваше бинокъл, за да различи руснака. Издаваха го ръстът — бе висок над метър и осемдесет — и униформата, която бе далеч по-чиста и спретната от северновиетнамските. Джон вдигна бинокъла и разгледа лицето на руснака — бяло и румено с присвити очи. Той махна към някакво момче, което чакаше пред вратата. „Ординарец“ — реши Кели. Руските полковници тук явно обичаха удобствата. Със сигурност бе летец — крилете върху джоба на куртката му ясно го показваха. „Само един? — учуди се Джон. — Само един руски офицер ли помага при измъчването на затворниците? Странно, нали?“ Това обаче означаваше, че трябва да бъде убит само още един човек. Кели обаче не бе сигурен в последното. Той не разбираше много от политика, но знаеше, че убийството на руснак няма да зарадва никого. Полковникът прекоси плаца. Пресрещна го най-старшият виетнамски офицер, който се виждаше наоколо. „И този е куц“ — забеляза Кели. Дребничкият майор поздрави високия полковник.

— Добро утро, другарю полковник.

— Добро утро, майор Винх. — „Малкото копеленце дори не може да се научи да поздравява както трябва. Вероятно просто не може да козирува.“ — Какво става с дажбите на затворниците?

— Ще трябва да се задоволят с това, което вече получават — отвърна на лош руски niskият човек.

— Майоре, много е важно да ме разберете — каза Гришанов и се приближи, за да може да погледне по-сурово виетнамеца. — Трябва ми информацията, с която разполагат. Не мога да я получа, ако са твърде слаби, за да говорят.

— Товариш, имаме си достатъчно проблеми с изхранването на нашите хора. Искате да хабим храна за убийци? — попита тихо виетнамецът с тон, който едновременно изразяваше презрението му към чужденеца и уважение към собствените му войници. Те не трябваше да разбират естеството на разговора, защото мислеха руснаците за лоялни съюзници.

— Вашите хора нямат необходимите на страната ми сведения, майоре. А ако страната ми получи онова, което иска, тогава и вашата ще бъде по-добре.

— Имам заповеди, които трябва да спазвам. Ако изпитвате затруднения при разпитите на американците, то аз съм готов да помогна. — „Арогантно псе.“ Майорът не изказа гласно обръщението, но то бе разбрано. Виетнамецът знаеше как да настъпи опонента си по мазола.

— Благодаря ви, майоре, няма да се наложи.

Гришанов отдаде чест дори по-лошо от начина, по който го бе поздравил виетнамецът в началото, и се отдалечи. „Не бих имал нищо против да го очистя“ — помисли си руснакът и се насочи към помещенията на затворниците. Първата му „среща“ за днес бе с един американски пилот от флота, който не след дълго щеше да се пречупи.

„Нищо особено — помисли си Кели, който наблюдаваше сцената от неколкостотин метра. — Тези двамата сигурно се разбират доста добре.“ Джон вече се бе поуспокоил. Най-големият му страх бе, че охраната на лагера ще изпрати отряд за оглед на местността, както щеше да постъпи всеки разумен военен във вражеска страна. Виетнамците обаче не се намираха във вражеска страна и явно нямаха намерение да вземат подобни мерки. При следващата си радиовръзка с „Огдън“ Кели потвърди, че рискът е в границите на нормалното.

Сержант Питър Майър пушеше. Баща му не одобряваше порока, но го приемаше, при условие че синът му пуши отвън. Двамата бяха седнали на задната стълба в къщата на пастора след неделната вечеря.

— Става въпрос за Дорис Браун, нали? — попита Питър.

На двадесет и шест години той бе един от най-младите сержанти в участъка и както повечето си колеги — ветеран от Виетнам. Оставаха му само шест часа, за да завърши вечерното полицейско училище, и смяташе след това да подаде молба за постъпване в академията на ФБР. Слуховете за завръщането на разпътната дъщеря вече се носеха в квартала.

— Помня я. Преди няколко години ѝ се носеше славата на доста хубаво момиче.

— Питър, знаеш, че не мога да ти кажа. Става въпрос за тайната на изповедта. Ще накарам човека да говори с вас, когато му дойде времето, но...

— Виж, татко, напълно те разбирам. Ти обаче също трябва да разбереш, че става въпрос за две убийства. Два отнети живота плюс трафик на наркотици. — Питър смачка филтъра на салема си. — Това е доста сериозна работа, татко.

— Дори по-лошо — додаде пасторът тихо. — Те не само убиват момичетата. Те ги измъчват, упражняват сексуално насилие над тях. Ужасно е. Въпросният човек сега ходи при психиатър. Знам, че трябва да направя нещо, но не мога...

— Да, известно ми е, че не можеш. Добре, ще позвъня на хората в Балтимор и ще им съобщя онова, което току-що ми каза. Би трябвало да изчакаме, докато получим конкретни сведения, но както сам каза, трябва да направим нещо. Първата ми работа утре сутринта ще е да позвъня там.

— Това ще навлече ли някаква опасност за нея... имам предвид за човека? — попита преподобният Майър, объркан от факта, че се е изтървал.

— Не би трябвало — прецени Питър. — Ако се е измъкнала, не би трябвало да знаят къде се намира. В противен случай вече да са я премахнали.

— Как могат хората да вършат такива неща?

Питър запали нова цигара. Баща му бе твърде добър човек, за да разбере. Не че самият той разбираше.

— Татко, аз всеки ден се сблъсквам с подобни случаи и все още не мога да свикна с тях. Най-важното е да заловиш копелетата.

— Да, предполагам, че си прав.

Резидентът на КГБ в Ханой имаше чин генерал-майор. Задачите му бяха главно да шпионира непостоянните съюзници на страната си. Какви бяха истинските им цели? Дали предполагаемото им отчуждение от Китай бе искрено или мнимо? Щяха ли да си сътрудничат със Съветския съюз, ако войната завърши успешно за тях?

Биха ли позволили на съветския военноморски флот да използва базите след оттеглянето на американците? Бяха ли наистина толкова последователни в политическо отношение, колкото твърдяха? Резидентът си мислеше, че знае отговорите на тези въпроси, но заповедите от Москва и собственият му скептицизъм го принуждаваха да продължи да ги задава. Генерал-майорът вербуваше агентите си от виетнамската шпионска служба, от външното им министерство и отвсякъде, където може. Съгласието на виетнамците да дават информация на съюзниците можеше да им донесе само смърт. Естествено за запазване на добрите политически отношения смъртта щеше да бъде съобщена като „самоубийство“ или „нещастен случай“. Генералът знаеше, че куртоазията в социалистическите страни е по-важна, отколкото в капиталистическите, тъй като символите се правят по-лесно от действителността.

Декодираното съобщение на бюрото му бе интересно. Още повече че в него не се съдържаха указания как да постъпи. Колко си приличаха московските бюрократи! Те винаги бързаха да объркат неща, които не разбират. В случая не знаеха как да постъпят, но тъй като се страхуваха да бездействат, набъркваха него в кашата.

Разбира се, че знаеше за лагера. Макар операцията да се водеше от военното разузнаване, генералът разполагаше с хора в кабинета на аташето, които го осведомяваха какво става. В крайна сметка работата на КГБ бе да следи всички. Полковник Гришанов използваше необичайни методи на работа, но докладваше за добри резултати — по-добри от тези, които постигаха хората на резидента в отношенията си с малките диваци. Сега обаче Гришанов наистина излизаше със смела идея. Той искаше да заведе затворниците у дома в Русия и да не позволява на виетнамците да ги убиват. Сама по себе си идеята бе брилянтна и сега генералът се опитваше да отгатне къде ще се занимават с нея — дали в министерството или направо в Политбюро. Като цяло замисълът на полковник Гришанов имаше определени достойнства... и това решаваше нещата.

Колкото и забавен можеше да се струва на американците опитът да измъкнат хората си с тази операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР, толкова и поучителен щеше да бъде той за виетнамците. Акцията щеше да им покаже, че трябва по-тясно да си сътрудничат със Съветския съюз. Да им покаже, че всъщност са една зависима държава. От друга страна,

евентуалният успех на ЗЕЛЕН ЧИМШИР щеше да лиши родината на генерала от знанията на тези американци, а те ѝ бяха необходими.

„Колко дълго мога да забавя решението?“ — запита се резидентът на КГБ. Американците действаха бързо, но не чак толкова. Белият дом бе одобрил операцията едва преди седмица. В крайна сметка всички бюрократи си приличаха. Ако действието се развиваше в Москва, щеше да продължи вечно. Подготовката за операция СТОЖЕР също бе протекла доста мудро, поради което американците се бяха провалили. При онзи случай само отличният късмет на някакъв дребен агент в южните Съединени щати бе помогнал да предупредят Ханой — и то не много навреме. Сега обаче имаха доста добра преднина.

Политика. Тя просто не можеше да бъде отделена от разузнавателните операции. Преди винаги обвиняваха генерала, че постоянно бави нещата. Сега не трябваше да им дава основание за подобни твърдения. Дори и зависимите държави трябваше да бъдат третираны като другари. Резидентът вдигна телефона, за да си уговори среща за обяд. Щеше да покани човека в посолството, за да е сигурен, че ще хапнат нещо прилично.

29.

ПОСЛЕДЕН В КОЛОНАТА

Гледката предизвикваше някакво мълчаливо възхищение. Двадесет и петимата морски пехотинци приключиха тренировката си с крос около хеликоптерите на палубата. Моряците ги наблюдаваха притихнали. Слуховете вече упорито се носеха. Твърде много хора бяха видели морската шейна и като истински разузнавачи моряците бяха събрали фактите и ги бяха гарнирали с предположения. Морските пехотинци отиваха на север. Никой не знаеше каква е целта им, но всеки имаше своя хипотеза. Може би щяха да разрушат някоя ракетна установка и да донесат секретна техника. Другата възможна цел бе стратегически мост, но най-вероятно пехотинците отиваха на лов за хора. Виетнамски партийни лидери?

— Затворници — предположи един помощник-боцман, докато дояждаше хамбургера си. — Няма начин да не са затворници — добави той и кимна към новопристигналите медици, които се хранеха на отделна маса. — Шестима санитарии и четирима лекари, това е прекалено много, момчета. За какво, си мислите, са тук, а?

— Май че си прав — обади се друг моряк и отпи от млякото си.

— И ние ще закачим нещо, ако успеят — намеси се трети.

— Времето тази вечер ще е отвратително — забеляза един старшина. — Метеорологът, който дойде от „Констелейшън“, се радваше, а предната вечер си изповръща вътрешностите. Сигурно не може да понася нищо друго освен самолетоносач.

„Огдън“ наистина бе доста нестабилен в морето, което бе резултат от странната му конструкция. Силните западни ветрове само влошаваха положението на борда. Винаги бе забавно да гледаш как някакъв си метеоролог се разделя с обяда си — в този случай вечеря. Странното обаче бе, че той се радваше на лошото време. Това не бе случайно. Изводът се налагаше от само себе си.

— Господи, дано успеят.

— Хайде отново да почистим площадката за излитане на хеликоптери — предложи един матрос и другите кимнаха одобрително.

Работната бригада бе сформирана веднага и след час по въпросния отрязък от палубата не се виждаше дори и кибритена клечка.

— Момчетата ви са добри, капитане — забеляза Дъч Максуел, който наблюдаваше работата от мостика.

Всеки моряк, който минаваше покрай мястото за излитане на хеликоптерите и видеше „външно тяло“, се навеждаше и го вдигаше. Отпадъците по палубата можеха да попаднат в двигателя на хеликоптера и да предизвикат тъй наречената „повреда от външно тяло“. Екипажът на „Огдън“ всячески се стараеше да премахне пречките пред операцията, които бяха във възможностите му.

— Имам доста колежани — гордо обясни Франкс, който също наблюдаваше хората си. — Понякога си мисля, че матросите ми са толкова умни, колкото и офицерите.

Преувеличението спокойно можеше да му бъде простено. Франкс искаше да зададе въпроса, който бе на езика на всички: „Какви са шансовете за успех?“, но не посмя. Това можеше да донесе лош късмет. Дори самата мисъл бе в състояние да навреди на операцията, но колкото и да се опитваше, капитанът не успяваше да я прогони от главата си.

В помещението си морските пехотинци се бяха събрали около една маса, на която стоеше макет на целта. Вече бяха направили един разбор на операцията и сега го повтаряха. За следобед бе предвиден нов анализ. Щяха да обсъдят както действията на цялата група, така и задачите на отделните екипи. Пред очите на всички бе тренировъчната площадка в Куантико и те можеха да проведат операцията дори насън.

— Капитан Олби? — обърна се към командира на морските пехотинци току-що влязъл в помещението свързочник. Той подаде на Олби една бланка. — Съобщение от ЗМИЯ.

Капитанът се усмихна.

— Благодаря, моряк. Прочете ли го?

Свързочникът се изчерви.

— Извинете ме, сър, но го прочетох. Всичко е наред. — Той се поколеба за миг и добави: — Момчетата от моето отделение ви

пожелават успех. Разбийте ги, сър.

— Знаете ли, капитане — каза сержант Ървин след напускането на свързочника, — изведнъж всички моряци ми станаха симпатични.

Олби прочете съобщението.

— Момчета, нашият приятел е заел позиция. Преброил е четиридесет и четири часови, четирима офицери и един руснак. В лагера всичко е нормално и не се забелязват никакви отклонения от ежедневиия режим. — Капитанът огледа хората си. — Това е, пехотинци. Тази вечер тръгваме.

Един от младите войници извади от джоба си лепенка, нарисува върху нея две очи и я залепи върху макета на хълма, който всички наричаха „Змийския хълм“.

— Този приятел — обърна се той към колегите си — е страхотен.

— Запомнете едно — обади се високо Ървин. — Отнася се за момчетата от огневия екип. Когато се появим на мястото, господин Кларк ще слезе от хълма. Не искам никой да изпробва мерника си по него.

— Нямах проблеми, серж — увери го най-старшият от екипа.

— Към столовата, пехотинци. Искан този следобед да си починете добре. Хапнете добре, за да имате сили. Оръжието да е почистено и готово за преглед в седемнадесет нула нула — каза Олби. — Всички знаете къде отиваме. Нека запазим присъствие на духа, и резултатите ще дойдат сами.

Сега капитанът трябваше за последен път да се срещне и с екипажите на хеликоптерите и отново да прегледа плановете за проникването и изтеглянето.

— Тъй вярно, сър — отвърна от името на всички Ървин.

— Здравей, Робин.

— Здравсти, Коля — отвърна немощно Захариас.

— Все още се опитвам да осигуря по-хубава храна.

— Няма да е зле — съгласи се американецът.

— Опитай това.

Гришанов подаде парче черен хляб, изпратено от жена му. То вече бе започнало да мухлясва от влагата и горещината, но той бе

изстъргал мухъла с нож. Американецът го сдъвка и го прокара с глътка от манерката на Коля.

— Ще те направя руснак — усмихна се Гришанов. — Водката и хубавият хляб вървят ръка за ръка. Искане ми се да ти покажа страната си.

Руският полковник се опитваше да посее семената на идеята си в непринуден приятелски разговор.

— Имам семейство, Коля. Ако Бог рече...

— Да, Робин, ако Бог рече. — По-скоро, ако Виетнам или пък Съветският съюз рече. Или някой друг. Гришанов искаше да спаси този човек и останалите му сънародници. Сред тях вече имаше толкова много приятели. Познаваше ги добре, познаваше браковете им — сполучливи или не, — децата им, надеждите и мечтите на пленниците. Американците бяха толкова странни, така открити. — Освен това, ако Бог рече китайците да нападнат Москва, аз вече знам как да ги спра.

Той извади картата и я разтвори на пода пред тях. Върху нея бе резултатът от разговорите с американския му колега, всичко научено и премислено, изобразено върху лист хартия. Гришанов се гордееше с работата си. Той бе успял да състави прост и ясен план, който да реши сложните оперативни задачи.

Захариас прокара пръсти по хартията и прочете бележките на английски, които определено изглеждаха странно върху карта с легенда на кирилица. Американският полковник се усмихна одобрително. Този Коля бе умен и усвояваше бързо. Това личеше и от начина на разпределение на силите, и от маршрутите за патрулиране. Сега вече руснакът разбираше същността на противовъздушната отбрана. Батарейте земя-въздух бяха разположени в краищата на най-вероятните планински долини, през които щяха да нахлуят вражеските самолети. Коля разсъждаваше като пилот на бомбардировач вместо като каубой, управляващ изстребител. Това бе първата крачка към осмислянето на доктрината за противовъздушна отбрана. Ако всеки руски командир на ПВО започнеше да разсъждава по този начин, САК щеше доста да се поизмъчи...

„Милостиви Боже.“

Ръцете на Робин замръзнаха върху картата.

„Значи въобще не е ставало въпрос за китайците.“

Захариас вдигна глава. Мислите бяха изписани по лицето му и Гришанов ги прочете още преди американецът да бе намерил сили да ги изрече.

— Колко „язовеца“ имат китайците?

— В момента ли? Около двадесет и пет. Опитват се да се сдобият с още.

— Можеш да увеличиш мащаба на всичко, което съм ти казал.

— Вероятно ще се наложи, тъй като те увеличават военния си потенциал, Робин. Вече ти го казах — отвърна бързо и тихо Гришанов, но вече бе твърде късно. Поне в определено отношение.

— Разказал съм ти всичко — установи американецът и сведе поглед към картата.

Той затвори очи и раменете му се разтресоха. Гришанов го прегърна, за да намали силата на удара.

— Робин, ти ми обясни как да защитя синовете и дъщерите на страната си. Баща ми е напуснал университета, за да се бие с германците. Аз наистина трябваше да напусна Москва заедно с майка си. Не съм те излъгал и за приятелите, които изгубих през онази снежна зима — малки момчета и момичета, Робин, загинали от бяла смърт. Това наистина се е случило и аз съм го видял с очите си.

— А аз пък наистина предадох родината си — прошепна Захариас.

Осъзнаването на факта дойде с бързината и мощността на падаща бомба. Как можеше да е толкова сляп и глупав? Робин се облегна на стената и почувства стягаща болка в гърдите си. Той осъзна, че се моли да получи сърдечен удар. За пръв път в живота си желаше смъртта. Но молитвата му не бе чута. Болката бе предизвикана от свиването на стомаха му на топка. В него се отделяше киселина, предизвикваща язва. Подобна киселина отделяше и мозъкът му, но тя разяждаше душата на Робин Захариас. Той бе излъгал доверието на своята страна и на своя Бог. Бе прокълнат.

— Приятелю...

— Ти ме използва! — изсъска Робин и се опита да се освободи от прегръдката.

— Трябва да ме изслушаш, Робин — не го пускаше Гришанов. — Аз също като теб обичам родината си. Клел съм се да я защитавам.

Никога не съм те лъгал за това и сега дойде време да научиш още някои неща.

Робин трябваше да го разбере. Коля искаше да му изясни фактите така добре, както го бе сторил Захариас за него.

— И какви са тези неща?

— Робин, ти си мъртвец. Виетнамците са те обявили за убит. Никога няма да ти позволят да се завърнеш у дома. Именно затова ви държат тук, а не в официалния лагер — „Хоа Ло“ или както вие го наричате — „Хилтън“.

Робин разкъса сърцето на Коля с погледа си. Обвинението, което бе изписано по лицето на американеца, бе просто непоносимо за Гришанов. Когато отново заговори, гласът му прозвуча умолително:

— Ти си с грешна представа. Молил съм началниците си да ми позволят да те спася. Кълна се в живота на децата си: Няма да позволя да те убият. Наистина не можеш да се върнеш в Америка, но аз ще ти дам нов дом. Отново ще можеш да летиш, Робин! Ще започнеш нов живот. Способен съм и на много повече. Обещавам, че ако се отдаде възможност отново да се съберете с жена ти Елен и децата, ще я оползотворя. Аз не съм чудовище, Робин, аз съм човек като теб. Също като теб имам родина и семейство. В името на твоя Бог, човече, постави се на мое място. Как щеше да постъпиш? Как щеше да се чувстваш на мое място?

Отговорът на Робин бе само отчаян стон.

— Щеше ли да ги оставиш да ме измъчват? Аз мога да го направя. Знаеш ли, че в този лагер са умрели шест човека? Шест човека се били умъртвени преди пристигането ми. Заслугата да няма повече убити е моя! Откакто дойдох тук, е умрял само един човек. Само един и аз плаках за него, Робин! С удоволствие бих удушил онзи малък фашист майор Винх. Аз те спасих! Направил съм всичко по силите си и съм се молил за още отстъпки. Давам ти от собствената си храна, Робин, от хляба, който изпраца моята Марина!

— Аз пък ти казах как да убиваш американски пилоти...

— Мога да го сторя само ако нападнат страната ми, Робин! Само тогава! Нима искаш да убият семейството ми?

— Недей да извърташ нещата!

— Не ги извъртам, не виждаш ли? Това не е игра, Робин. Двамата с теб си имаме работа със смъртта и за да спасим човешкия живот,

трябва да знаем и как да го отнемем.

„Може би все пак ще успее да прозре тази проста истина“ — надяваше се Гришанов. Захариас бе умен и разсъдлив човек. Трябваше му само малко повече време, за да осъзнае, че животът е за предпочитане пред смъртта. Може би дори щяха да си останат приятели. „Едно е сигурно — каза си Коля. — Аз спасих живота на този човек. Дори за да ме наругае, американецът ще трябва да си поеме въздух.“ Полковник Гришанов щеше гордо да носи бремето си. Той бе събрал необходимата му информация и при това бе спасил човешки живот. Руският пилот от ПВО, избрал житейския си път още като изплашено дете, бягащо от Москва към Горки, бе доволен от себе си.

Кели забеляза руснак, който излезе от помещението на затворниците привечер. В ръцете си държеше някакъв бележник — без съмнение пълен с информация, изтръгната от американците.

— Ще съжаляваш за това, червен задник такъв — прошепна Кели. — Момчетата ще вкарат три гранати през този прозорец, синко, и ще те сготвят за вечеря заедно със скапаните ти записки, да знаеш.

Джон отново изпита познатото чувство да знаеш какво ще се случи. Божественото удоволствие от погледа в бъдещето. Той отпи глътка вода от манерката си. Не трябваше да допуска обезводняване на организма си. Вече с мъка се сдържаше. Пред погледа му се намираше сградата с двадесетте самотни, изплашени и изтерзани американци. Макар Кели никога да не ги бе срещал и да знаеше името само на едного, мисията му си струваше усилията. Той се опита да се разтовари, като си спомни една латинска фраза, научена в училище: *Morituri non cognant.* („Тези, които отиват на смърт, не знаят това.“) Кели нямаше нищо против.

— Отдел „Убийства“.

— Добър ден, мога ли да говоря с лейтенант Франк Алън?

Вече говорите — отвърна Алън. Той бе прекарал едва пет минути от тази понеделнична сутрин в кабинета си. — Кой се обажда?

— Сержант Питър Майър от Питсбърг — отвърна гласът. — Към вас ме насочи капитан Доли.

— От доста време не съм се чувал с Майк. Все още ли е почитател на Пиратите?

— Гледа ги всяка вечер, лейтенант. Аз също се опитвам да хвана някой мач.

— Искате ли да се обзаложим кой ще стигне до плейофите, серж? — усмихна се Алън.

— Едно към пет за нашите. Тази година Роберто е същинска хала. — Клементе наистина правеше отличен сезон.

— Така ли? Брукс и Франк също ги бива. — Братята Робинсън съвсем не се представяха зле. — С какво мога да ви помогна?

— Разполагам с информация, която може да ви заинтересува, лейтенант. Две убийства. И двете жертви са жени, около двадесетгодишни.

— Изчакайте за момент. — Алън взе чист лист хартия. — Какъв е източникът ви на информация?

— Все още не мога да ви го съобщя. Опитвам се да променя нещата, но не обещавам, че ще стане скоро. Да продължавам ли?

— Да, давайте по-нататък. Имената на жертвите?

— Втората се казва Памела Маден. Убийството е скорошно, извършено само преди няколко седмици.

Очите на лейтенант Алън се разшириха от изненада.

— За бога, трупът от фонтана. А другото име?

— Момичето се е казвало Хелън и е било убито миналата есен. И двете убийства са били жестоки, придружени с мъчения и сексуално насилие.

Алън се наведе напред и притисна слушалката до ухото си.

— Искаш да кажеш, че имаш свидетел на двете убийства?

— Точно така, сър. Мисля, че имам. Разполагам и с двама евентуални извършители — мъже, бели, единият се казва Били, а другият — Рик. Засега по-подробно описание липсва, но мога да го получа.

— Сега слушай. Случаят не е мой. С него се занимават двама полицаи от централния участък — лейтенант Райън и сержант Дъглас. Въпреки това знам и двете имена — имам предвид на жертвите.

Случаите са много важни и заплетени, серж. Достоверна ли е информацията ти?

— Мисля, че е изключително достоверна. Ще ви дам един пример: Косата на втората жертва — Памела Маден — е била сресана след смъртта ѝ.

Във всяко важно криминално разследване някои от фактите умишлено не се правят достояние на пресата, за да могат да се пресяват ненормалниците, които през пет минути звънят в полицията, за да признават вината си за това или онова. В случая за сресаната след смъртта коса на жертвата не знаеше дори и лейтенант Алън.

— С какво друго разполагаш?

— Убийствата са свързани с продажбата на наркотици. И двете момичета са били част от дистрибуторска мрежа.

— Бинго! — възкликна тихо Алън. — Да не би източникът ти да е в затвора?

— Вижте, тук навлизам в много деликатна материя, но... добре, ще говоря. Баща ми е свещеник и е изповядал момичето. Лейтенант, това последното е съвсем поверително.

— Разбирам. Какво искаш да направя?

— Просто да предадете информацията на полицаите, които водят разследването. Ако искат да ме намерят, могат да позвънят в участъка.

— Сержант Майър даде телефонния си номер. — Сега имам един ангажимент и трябва да изляза, но ще се върна към четири следобед.

— Добре, сержант, ще изпълня молбата ти. Благодаря за информацията. Ем и Том непременно ще ти се обадят. Можеш да си сигурен.

„По дяволите, заради това си струва да дадем плейофите на Питсбърг.“ Алън затвори телефона и набра отново.

— Здравсти, Франк — каза лейтенант Райън. После много бавно остави чашата си с кафе на бюрото и взе химикалка в ръка. — Продължавай, записвам.

Тази сутрин сержант Дъглас пристигна на работа по-късно, забавен от катастрофа на магистралата. Той влезе в стаята с обичайните чаша кафе и сандвич в ръка и намери шефа си да записва панически.

— Косата ѝ била сресана, така ли? Това ли ти каза? — попита Райън. Дъглас се наведе над бюрото и видя погледа на Райън.

Лейтенантът приличаше на ловец, току-що дочул първото прошумоляване в листака. — Добре, какви са имената... — Ръката на детектива се сви в юмрук и той въздъхна дълбоко. — Чудесно, Франк, къде мога да го намеря? Благодаря. Чао.

— Следа?

— В Питсбърг — отвърна Райън.

— Какво?

— Обадил се е някакъв сержант от Питсбърг и е съобщил за вероятен свидетел на убийствата на Памела Маден и Хелън Уотърс.

— Майтапиш ли се?

— Това е момичето, което е сресало косата на Памела, Том. Познай какви други имена е казал този сержант?

— Ричард Фармър и Уилям Грейсън.

— Рик и Били. Според теб приличат ли си? Вероятно е пласирала наркотици. Чакай малко... — Райън се облегна назад и се вторачи в жълтия таван. — При убийството на Фармър в къщата е имало момиче. Или поне така мислим — поправи се той. — Това е връзката, Том. Памела Маден, Хелън Уотърс, Фармър, Грейсън, всички са свързани... което означава...

— Че също са пласьори и по някакъв начин са свързани в едно. Какво ги свързва, Ем? Знаем, че всички са били — вероятно — в бизнеса с наркотици.

— Но оръжието, с което е било извършено убийството, е различно, Том. Момичетата са били заклани като... не, дори и добитъкът не се коли толкова жестоко. Всички останали са били убити от Невидимия. Човек, преследващ определена цел! Така каза и Фарбър, човек с точна цел.

— Отмъщение — издума Дъглас и продължи анализа на Райън. — Ако едно от тези момичета ми е била приятелка... По дяволите, Ем, кой може да го обвини за това?

Имаше един-единствен човек, който е бил близък с едната жертва, и полицаите го познаваха добре. Райън грабна слушалката и отново се свърза с лейтенант Алън.

— Франк, как се казваше онзи човек, който ти помогна при случая „Гудинг“? Онзи, морякът?

— Кели, Джон Кели. Той намери оръжието близо до форт „Мак Хенри“ и после полицията го нае да обучава водолазите ни, не помниш

ли? О! Памела Маден! За бога! — възкликна Алън, прозрял връзката.

— Разкажи ми за него, Франк.

— Прекрасен човек. Тих, малко тъжен. Изгуби жена си в някаква автомобилна катастрофа.

— Ветеран е, нали?

— Водолаз, от групите за подводна диверсия. Така си изкарва хляба. Взривява разни неща. Имам предвид под водата, разбира се.

— Продължавай.

— Много здрав физически и поддържа формата си. — Алън замълча за миг. — Виждал съм го как се гмурка. По тялото му има белези. Явно е участвал в битки и не се е измъкнал навредим. Имам адреса му и още някои данни, ако те интересува, разбира се.

— Аз също ги имам, Франк. Благодаря, старче. — Райън затвори. — Той е нашият човек. Той е Невидимия.

— Кели?

— Тази сутрин трябва да ходя в съда. По дяволите! — изруга Райън.

— Приятно ми е да се видим отново — каза д-р Фарбър.

Докторът нямаше много работа в понеделник. Вече бе прегледал последния си за деня пациент и се канеше да посвети следобеда на партия тенис със синовете си. Полицайте го бяха хванали на вратата на кабинета.

— Какво знаете за момчетата от групите за подводна диверсия? — попита Райън, докато вървяха по коридора.

— Имате предвид водолазите? От флота?

— Точно така. Здравеняци са, нали?

Фарбър се усмихна, без да вади лулата от устата си.

— Те са без конкуренция. Дори и морските пехотинци не могат да се мерят с тях. Какво имате предвид? — Той замълча. Нещо в мозъка му прещрака. — Сега обаче има и по-добри.

— Как така по-добри? — попита лейтенантът.

— Ами аз все още се занимавам с някои проекти на Пентагона. В „Хопкинс“ изпълняваме доста правителствени поръчки. Повечето от работата се върши в лабораторията по приложна медицина. Знаете с какво съм се занимавал преди, нали? — Той отново замълча. —

Понякога извършвам психологически тестове, като например какво влияние оказва войната върху човешката психика. Сведенията са секретни. Съществува нова оперативна група, нещо като подразделение на групите за подводна диверсия. Наричат ги „тюлени“. Момчетата са командоси, и то доста добре подготвени, но за съществуването им знаят малцина. Те не са само здравеняци, а и доста интелигентни. Обучени са да мислят, да планират всеки ход предварително. Могат да се похвалят не само с мускули, но и с мозък.

— Татуировката — спомни си Дъглас. — На ръката му имаше татуиран тюлен.

— Док, какво ще стане, ако приятелката на един такъв „тюлен“ е зверски убита?

Отговорът бе повече от очевиден, но Райън все пак зададе въпроса си.

— Именно това е целта на вашето разследване — каза Фарбър и се насочи към вратата. Явно не искаше да дава повече информация дори и за полицейско разследване за убийство.

— Това е нашият човек — каза тихо Райън. — Ако, разбира се, не броим едно нещо.

— Да, липсата на доказателства. Разполагаме само с чудесен мотив.

Свечеряване. За всички в лагера — освен за Кели — бе изминал още един досаден ден. Плацът се бе превърнал в тресавище, осеяно с малки и големи локви дъждовна вода. Войниците цял ден се бяха опитвали да го подсушат. Дежурните на вишките постоянно променяха положението си, за да се предпазят от вятъра. Подобно време определено влияе на хората. Почти никой не обича да се мокри. Влагата прави човек раздражителен, притъпява мисленето му и го отегчава, още повече пък ако е на пост. В Северен Виетнам дъждът означаваше по-малко въздушни атаки и следователно по-голямо отпускане. Топлото време стимулираше облаците, увеличаваше влажността им, а те на свой ред бързаха да върнат влагата обратно на земята.

„Какъв скапан ден“ — вероятно си казваха часовете по време на вечерята. Сигурно всички кимаха утвърдително и се навеждаха над

чиниите си, вторачваха се навътре, а не навън. Дърветата също бяха мокри. За разлика от сухите листа влажните поглъщаха шума. Нямаше да има и сухи съчки, които да пращят. Влажният въздух щеше да поглъща шума, вместо да го разпространява. С една дума, всичко бе идеално.

Кели се възползва от тъмнината, за да се поразкърши. Тялото му бе схванато от продължителното обездвижване. Той седна под хроста, избърса влагата от лицето си и хапна малко концентрирана храна. Изпразни цяла манерка вода в гърлото си и протегна ръце и крака. Виждаше въображаемата линия, зад която започваше територията на лагера, и се надяваше морските пехотинци да не натиснат спусъка, когато побегне към тях. В двадесет и един нула нула Джон проведе последния си радиосеанс.

„Светлозелено — записа свързочникът на листа си. — Обстановката е нормална.“

— Това е всичко. Повече не ни трябва — каза Максвел и огледа хората около себе си. Всички кимнаха.

— Четвъртата фаза на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР започва в двадесет и един нула нула. Капитан Франкс, подайте сигнал към „Нюпорт нюз“.

— Тъй вярно, сър.

Хеликоптерните екипажи облякоха защитните си костюми и се отправиха да подготвят машините за излитане. Когато излязоха на палубата, откриха, че няколко матроси от „Огдън“ почистват прозорците на вертолетите. Морските пехотинци също се подготвяха за тръгване. Оръжието им бе почищено. Пълнителите бяха заредени с нови муниции, току-що извадени от херметизираните сандъци. Войниците започнаха по двойки да мажат лицата си с камуфлажни цветове. Вече нямаше усмивки и шеги. Всички бяха сериозни като актьори пред премиера и деликатната работа по гримирането странно напомняше подготовката на театрално представление. Само един от тях изразяваше безпокойството си.

— По-внимателно с боята под очите, сър — каза Ървин на необичайно непохватния капитан Олби, който страдаше от нормалната командирска треска и имаше нужда от нечия подкрепа.

На самолетоносача „Констелейшън“ инструктажът се водеше от един млад и дребен ескадрилен командир на име Джошуа Пейнтър. Под командата му се намираха четири готови за полет изтребителя „Фантом“ F-4.

— Тази вечер ще прикриваме специална операция. Целта ни са ракетните установки южно от Ханой.

Той продължи да говори, без да знае истинската цел на операцията. Надяваше се тя да си заслужава риска на петнадесетте офицери, които щяха да летят тази вечер с него. И това бе само неговата ескадрила. От „Констелейшън“ щяха да излетят и десет „Интродър“ А-6, както и повечето от останалите самолети с цел да вдигнат възможно най-голям електронен шум. На Пейнтър му се искаше да вярва, че операцията е наистина толкова важна, колкото твърдеше адмирал Подулски. Нападението на ракетни установки земя-въздух не беше от най-приятните занимания.

„Нюпорт нюз“ се намираше на двадесет и пет мили от брега и напредваше към него, за да заеме позиция между „Огдън“ и сушата. Разрушителят бе с изключени радари и бреговата охрана надали знаеше точното му местоположение. След последните няколко дни северновиетнамците бяха станали по-внимателни в използването на бреговете си радари. Капитанът седеше в креслото си на мостика. Той погледна часовника, отвори плика в скута си и бързо прочете заповедите, които от две седмици събираха праха в сейфа му.

— Хм — изръмжа на себе си той и после добави по-високо: — Господин Шуман, предайте на механиците да подготвят за работа първи и четвърти котел. Искам възможно най-бързо да вдигнем пълна мощност. Тази вечер трябва да се носим като сърф по вълните. Предайте почитанията ми на помощник-капитана, артилерийския офицер и старшините. Нека веднага се явят в каютата ми.

— Слушам, сър.

Дежурният офицер веднага изпълни заповедите. С помощта на четирите си котела „Нюпорт Нюз“ можеше да развие скорост от

тридесет и четири възела, която да му помогне бързо да се приближи до брега и да се отдалечи от него.

— Пазете се, сърфисти! — запя рулевият веднага щом капитанът напусна мостика.

Това бе официалната корабна шега — защото капитанът я харесваше, — измислена преди няколко месеца от един моряк. Означаваше, че разрушителят бързо се приближава към брега, за да се поупражнява в стрелба.

— Пазете се, сърфисти, идваме при вас!

— Гледай си руля, Бейкър — извика вахтеният офицер след края на песента.

— Държа здраво на едно-осем-пет, господин Шуман — отвърна рулевият и заклати тяло в ритъма на песента си. „Пазете се, сърфисти.“

— Господа, ако все още се чудите с какво сме заслужили веселбата през последните няколко дни, то сега ще разберете — каза капитанът, който току-що се бе завърнал от мостика в каютата си.

В продължение на няколко минути той разясни заповедите. На бюрото му бе разстлана карта, върху която бе отбелязано местоположението на крайбрежните батареи според данните от въздушните и спътниковите снимки. Артилерийският офицер и помощниците му огледаха картата. Забелязваха се доста хълмове, които щяха да дадат добро радарно ехо.

— Значи така! — въздъхна един от старшините. — Всичко ли, сър? Дори и сто и петдесет милиметровите?

Капитанът кимна.

— Старшина Скели, ще бъда много разочарован от вас, ако се наложи да връщаме муниции обратно в „Субик Бей“.

— Сър, предлагам да използваме сто и петдесет милиметровите за тези хълмове и доколкото е възможно, да обстрелваме визуално, а не по уреди.

Стрелбата представляваше решаване на геометрична задача. Артилерийските експерти — между тях бе и капитанът — се наведоха над картата и бързо прецениха коя възможност ще е най-добра. Всички вече знаеха за задачата, единствената разлика от очакванията им бе, че се налагаше да обстрелват през нощта.

— Там просто няма да остане жив човек, за да стреля по хеликоптерите, сър.

Телефонът в капитанската каюта иззвъня. Капитанът грабна слушалката.

— Слушам?

— И четирите котела са под пълна пара, сър. В момента скоростта е тридесет възела, ще я качим на тридесет и три.

— Приятно ми е да науча, че хората ми в машинното не спят. Много добре. Продължавайте в същия дух. — Той затвори телефона и в същия момент прозвуча корабният звънец. — Господа — каза поверително капитанът, — ще трябва да прикриваме морската пехота.

Артилерийското отделение на „Нюпорт нюз“ можеше спокойно да се мери с най-добрите времена на „Мисисипи“. След две минути капитанът отново се появи на мостика.

— Господин Шуман, поемам командването. — Капитанът поема командването — повтори като ехо вахтеният офицер.

— Дясно на борд, нов курс две-шест-пет. — Тъй вярно, дясно на борд, поемаме нов курс две-шест-пет. — Рулевият Сам Бейкър изпълни заповедта. — Сър, рулят е надясно.

— Много добре — потвърди капитанът и добави: — Пазете се, сърфисти!

— Тъй вярно, сър! — изгърмя в отговор рулевият. Капитана наистина си го биваше.

Бе дошло време за игра на нерви. „Какво може да се обърка?“ — питаше се Кели на върха на хълма си. Много неща. Хеликоптерите можеха да се повредят във въздуха. Можеха да се натъкнат на неизвестна батарея и да бъдат свалени. Или пък някоя гайка или бурмичка да поддаде и да ги разбие в земята. Ами ако местната полиция бе планирала учение за тази вечер? Нещо винаги оставаше в ръцете на съдбата. Кели бе виждал как внимателно подготвени операции се провалят по най-тъпи и непредсказуеми причини. „Но не и тази вечер“ — обеща си той. Не и с всичките приготовления. Екипажите на хеликоптерите бяха тренирали усилено цели три седмици наравно с морските пехотинци. Машините също бяха подготвени грижливо. Моряците на „Огдън“ помогнаха с всичко, което могат. Рискът никога не можеше да бъде премахнат изцяло, но подготовката и тренировките го свеждаха до минимум. Кели се увери,

че автоматът му е напълно готов, и продължи да седи неподвижно. Седенето тук, разбира се, не приличаше на дебненето в балтиморската ъглова къща. Тук всичко бе истинско. Операцията щеше да му помогне да се пребори с призраците си. Опитът му да спаси Пам се бе провалил заради негова грешка, но в крайна сметка може би наистина всяко зло бе за добро. Този път Джон нямаше да допусне грешки. Никой нямаше да ги допусне. Този път не спасяваше само един човек, а цели двадесет души. Той погледна осветения циферблат на часовника си. Голямата стрелка пълзеше едва-едва. Кели затвори очи с надеждата, че когато отново ги отвори, времето ще тръгне по-бързо. Надеждата му остана напразна. Нямаше значение. Бившият боцман си пое дълбоко въздух и си нареди да продължи операцията. Това означаваше да остави автомата в скута си и да вдигне бинокъла. Разузнаването му трябваше да продължи до момента, в който първите гранати ударят вишките. Морските пехотинци разчитаха на него.

Е, може би сега хората от Филадельфия щяха да разберат колко важна е ролята му. Операцията на Хенри буксуваше и той щеше да поеме нещата в свои ръце. „Еди Морело не е случаен човек“ — мислеше си Еди и подклаждаше огъня на собственото си егo, докато караше по път 40 към Абърдийн.

„Онзи идиот не може да проведе собствената си операция и да подбере надеждни хора. Казах му на Тони, че онзи е твърде хитър, за да не се хване в капана, че не е сериозен бизнесмен... О, не, много е сериозен. По-сериозен е от теб, Еди. Хенри ще е първият негър, приет във фамилията. Ти само гледай. Тони ще го направи... Но не можа да го направи за теб, нали? Собственият ти братовчед не си помръдва и малкото пръстче за теб, и то след като именно ти го свърза с Хенри. Скапаната сделка въобще нямаше да стане, ако не бях аз. Аз я осъществих тази сделка, но въпреки това не мога да вляза във фамилията.“

— Мамка му! — изръмжа той срещу един червен светофар. „Някой се опитва да провали операцията на Хенри и молят мен да проуча въпроса. Сякаш Хенри не може сам да се сети какво става. Вероятно все пак не може и въобще не е толкова умен за колкото се мисли. И сега какво — вмъква се между мен и Тони.“

„Ето за това е цялата работа, нали? — помисли си Еди. — Хенри иска да ме откъсне от Пиаджи, също както ни настрои срещу Анджело. Анджело бе първата му връзка. Анджело го запозна с мен... Аз го запознах с Тони... Аз и Тони държим връзката с Филадельфия и Ню Йорк... Двамата с Анджело сме служили просто за връзка... Анджело бе по-слабият... и отиде по дяволите...“

„Двамата с Тони представляваме друга връзка...“

„Но той има нужда само от единия, нали? Само от една връзка с останалата част на екипа.“

„Иска да ме раздели от Тони...“

„Мамка му.“

Морело затършува из джоба си за цигара и я запали със запалката на кадилака кабриолет. Бе свалил гюрука. Еди обичаше слънцето и вятъра. Сега му се струваше, че е излязъл с лодката си за риба. Освен това сваленият гюрук му даваше по-добра видимост. Не му бе хрумнала мисълта, че така могат по-лесно да го забележат и проследят. На пода до него стоеше малко кожено куфарче. Вътре имаше шест килограма чиста стока. Бяха му казали, че Филадельфия е доста закъсала и там сами щели да подготвят материала за употреба. Обещаваха големи пари. Същото куфарче сега пътуваше към него, пълно с не по-дребни от двадесетдоларови банкноти. Щеше да се срещне с двама души. Нямахше защо да се безпокои. Те бяха професионалисти и връзката им датираше отдавна. Нямахше защо да се тревожи и от обир, но въпреки това пистолетът му бе затъкнат в панталона под разпасаната риза. Еди го носеше на колана си — най-удобното място.

„Трябва добре да обмисля всичко“ — каза си Морело. Може би току-що бе открил истинската причина. Хенри ги манипулираше. Хенри манипулираше целия екип. Някакъв глупак се опитваше да ги надхитри.

И успяваше. Вероятно сам бе пречукал хората си. Той обичаше да се забавлява с жени — особено с бели. „Това е напълно в стила му“ — реши Морело. Всички си приличаха. Сигурно се мислеше за много умен. Е, всъщност наистина бе доста умен. Но не достатъчно. Вече не. Нямахше да е трудно да обясни ситуацията на Тони. Еди бе сигурен в това. Щеше да продаде стоката и да се върне. Трябваше да вечеря с Тони и да говори спокойно и разумно. Тони обичаше това. Сякаш бе

учил в Харвард или някъде на майната си. Сякаш бе скапан адвокат. После щяха да се справят с Хенри и да поемат операцията в свои ръце. Това си бе просто бизнес и хората му щяха да приемат свършения факт. Те сигурно не бяха влезли в играта просто от любов към Хенри. Играеха за пари, както и всички други. След това Еди и Тони щяха да сложат ръка на операцията и Еди Морело щеше да влезе във фамилията.

Точно така. Сега вече всичко си дойде по местата. Еди погледна часовника си. В уреченото време кадилакът му спря на полупразния паркинг пред малък ресторант. Заведението бе старомодно и се намираше в стар железопътен вагон — железопътната компания „Пенсилвания рейлруд“ бе съвсем близо. Еди си спомни първата си вечеря в ресторант. Бяха двамата с баща му и отидоха в точно такъв железопътен вагон, от който се виждаха преминаващите отвън влакове. Спомените го накараха да се усмихне. Той извади нова цигара и я потупа върху арматурното табло.

Другата кола спря наблизо. Както и трябваше да се очаква, тя бе син олдсмобил. Отвътре излязоха двама души. Единият — с кожено куфарче в ръка — се приближи към него. Еди не го познаваше, но човекът бе облечен добре, имаше почтен вид и приличаше на бизнесмен, какъвто и трябваше да бъде. Приличаше на адвокат. Морело се усмихна и се опита да не гледа втренчено към олдсмобила. Другият човек остана до колата, за да подсигурия партньора си. Да, и двамата бяха сериозни бизнесмени. „Скоро ще разберат, че и Еди Морело е сериозен“ — помисли си той, без да вдига ръка от скута си и да я мести далеч от пистолета.

— Донесе ли стоката?

— Носите ли мангизите? — попита на свой ред Морело.

— Този път сбърка, Еди — каза другият и без предупреждение отвори куфарчето си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Еди, който реагира с около десет секунди и един човешки живот по-късно.

— Искам да ти кажа сбогом, Еди — обясни човекът насреща му.

Погледът му казваше всичко. Морело незабавно посегна към оръжието си, но това само улесни другия.

— Полиция, не мърдай! — извика той точно преди първият му изстрел да пробие вдигнатия капак на куфарчето.

Еди тъкмо бе извадил пистолета си, но изстрелът му попадна в пода на колата. Ченгето се намираше само на метър от него и просто не можеше да пропусне целта. Прикриващият полицай вече тичаше към кадилака изненадан, че лейтенант Шарън не е успял да арестува заподозрения. Пред погледа му капакът на куфарчето падна, детективът протегна ръка и стреля право в сърцето на човека.

За секунда-две на Морело всичко му стана ясно. Хенри бе успял. Хенри бе успял да се промъкне във фамилията. Еди разбра, че единственото му предназначение в живота е било да събере Хенри и Тони заедно. Не изглеждаше голямо постижение, особено пък сега.

— Не мърдай! — изкрещя Шарън към умиращия човек. Той посегна и изтръгна пистолета от ръката на Еди. След минута, две коли на щатската полиция спряха на паркинга с пуснати сирени.

— Какъв глупак само — разказваше Шарън на колегата си пет минути по-късно. Детективът трепереше, както повечето хора след убийство. — Веднага посегна към пистолета, сякаш не виждаше, че е безсмислено.

— Точно така стана — потвърди младшият детектив, който си мислеше, че е видял сцената.

— Всичко е точно както казахте, сър — обади се един сержант от щатската полиция. Той отвори куфарчето от кадилака и видя, че е пълно с пликчета хероин. — Какъв удар само.

— Да — изръмжа Шарън, — само дето този нещастен глупак няма да разкаже на никого нищо.

И това бе самата истина. „Забележително“ — помисли си Шарън и потисна усмивката, предизвикана от черния хумор на положението. Полицаят току-що бе извършил идеалното престъпление, и то пред очите на свой колега. Сега организацията на Хенри нямаше от какво да се страхува.

Времето почти бе дошло. Часовите отново се сменяха. „За последен път.“ Дъждът продължаваше да вали като из ведро. „Добре.“ Войниците във вишките се свиваха в напразните си опити да останат сухи. Дъждовният ден ги бе отегчил дори повече от нормалното, а отегчените хора са невнимателни. В лагера вече не се виждаха светлини. Нямаше ги дори пламъчетата на свещите в помещенията.

Кели бавно и внимателно вдигна бинокъла си. В един от прозорците на офицерските помещения се виждаше човешки силует. Някой гледаше как е отвън. Руснакът, нали? „Значи това е спалнята ти, а? Прекрасно. Първият изстрел на гранатомет номер три — май беше ефрейтор Мендес — ще дойде точно при теб. Руско печено.“

„Хайде да свършваме. Така искам да се изкъпя. За бога, дали им е останал още «Джек Даниълс»?“ Режимът си беше режим, но специалните поводи не биваше да се пропускат.

Напрежението се увеличаваше. Сега не ставаше въпрос за опасност. Кели въобще не смяташе, че е в опасност. Що се отнася до него, то най-неприятната част — промъкването към лагера — бе отминала. Сега всичко бе в ръцете на хеликоптерите и морските пехотинци. „Моята работа е почти свършена“ — помисли си Кели.

— Открийте огън — заповяда капитанът.

„Нюпорт нюз“ бе включил радарите си само преди секунди. Навигаторът се намираще в огневата рубка и помагаше на артилерийското отделение да определи точното местоположение чрез радарни засечки на известни брегови точки. В интерес на истината тази вечер се престараваха, но операцията го изискваше. В момента навигационните и огневите радари помагаша целите да бъдат определени с точност до сантиметри.

Първият залп бе даден от сто и петдесет милиметровите оръдия, насочени към брега. Режещият звук от оръдията дразнеше ушите, но за сметка на това радваше очите. Всеки изстрел предизвикваше жълто огнено кълбо. Ефектът вероятно се дължеше на някаква емпирична особеност. За момент в мрака изникваше огнена змия, преследваща опашката си, която просъществуваше само няколко милисекунди и после изчезваше. На шест хиляди метра по-далеч първите два снаряда избухнаха и оцветиха хоризонта в същото металическо жълто, което преди малко се бе появило на дулата на оръдията. Зеленият мокър пейзаж на Северен Виетнам се превърна в оранжев.

— Струва ми се, че трябва да вдигнем мерника с петдесет и седем милиметра нагоре. Виждам дори и хората по брега.

Определящото разстояние до целта устройство вече показваше нужните цифри. Старшина Кели настрои апаратурата изключително

внимателно. Данните бяха подадени към централната огнева рубка. Само десет секунди по-късно осем оръдия изтрещяха. Последваха ги още петнадесет и зенитната установка се превърна в облак от кал и огън.

— Първият залп попадна в целта. Обект „Алфа“ е унищожен.

Старшината започна подготовката за следващия залп. Също като капитана и той скоро щеше да се уволни. Може би това бе едно от последните им забавления.

Тътенът долетя като далечна гръмотевица, но не можеше да бъде сбъркан с природно явление. Най-изненадващото бе липсата на всякаква реакция в лагера. С помощта на бинокъла Кели видя как часовите извързват глави и вероятно си разменят забележки, но нищо повече. В крайна сметка страната се намираше във война и неприятните шумове бяха нещо нормално. Особено пък онези, които приличаха на далечна гръмотевица. Очевидно боят се водеше твърде далеч, за да представлява заплаха за часовите. Не се виждаха дори и отблясъците. Честно казано, Кели очакваше, че поне един-двама офицери ще излязат навън, за да видят какво става. На тяхно място той вероятно би го направил. Но те не мислеха така.

Още деветдесет минути.

Морските пехотинци се насочиха към задната част на кораба, понесли снаряжението си. Само неколцина моряци бяха излезли да ги наблюдават. Когато стигнаха до площадката за излитане, Олби и Ървин ги преброиха и ги насочиха към хеликоптерите.

Последните изпращачи бяха Максвел и Подулски. И двамата бяха облечени в най-износените си и протъркани маскировъчни униформи. Бяха ги носили по време на бойни акции и ги свързваха с приятни спомени и добър късмет. Дори и адмиралите бяха суеверни. Морските пехотинци за пръв път видяха, че бледият адмирал — така го наричаха помежду си — е награден с Медал на честта. Отличието привлече много погледи и няколко почтителни кимвания, на които напрегнатото му лице отвърна.

— Готово ли е всичко, капитане? — попита Максвел.

— Да, сър — отвърна спокойно Олби въпреки нервността си. Часът бе настъпил. — Ще се видим след около три часа.

— Успешен лов.

Максуел се изпъна като струна и отдаде чест на по-младия мъж.

— Изглеждат много впечатляващо — забеляза Ритър. Той също бе облякъл маскировъчна униформа, за да не се различава от другите. — О, за бога, дано успеят.

— Даа — въздъхна Гриър.

Корабът се обърна по посока на вятъра. Няколко матроси с прожектори в ръце се приближиха към хеликоптерите, за да им помогнат при излитането. Един по един двата големи „Сикорски“ се издигнаха, задържаха се няколко секунди неподвижно във въздуха и се обърнаха на запад към брега и операцията.

— Сега всичко е в техните ръце.

— Те са способни момчета, Джеймс — каза Подулски.

— Този Кларк също е доста впечатляващ. Най-важното е, че е умен — забеляза Ритър. — С какво се занимава в цивилния живот?

— Подочух, че напоследък не прави нищо. Защо?

— При нас винаги има място за човек, който мисли, докато ходи. Момчето има мозък в главата си — повтори Ритър и се отправи обратно към надстройката.

Екипажите на кобрите извършваха последни проверки. Те щяха да излетят след четиридесет и пет минути.

— ЗМИЯ, тук ЩУРЕЦ. Графикът се спазва. Потвърди.

— Отлично! — каза тихо Кели.

Той изчука три дълги тирета на ключа си и получи две в отговор. „Огдън“ току-що бе съобщил, че операцията е в ход, и бе получил потвърждението му.

— Още два часа до свободата, момчета — каза той на затворниците в лагера. Фактът, че не всички хора в лагера щяха да се почувстват свободни, не го засягаше.

Кели изяде последното блокче концентрирана храна и прибра обвивката в джоба на униформата си. После се измъкна от укрытието. Наоколо цареше мрак и Джон можеше да си го позволи. Той се пресегна към храста и се опита да заличи всички следи от

присъствието си. Подобна операция можеше да се повтори, но дори и да не станеше нужда от това, другата страна не трябваше да научава какво се е случило. От напрежение най-накрая му се допика. Джон се почувства като малко дете и го напуши смях, но в края на краищата през деня бе изпил два литра вода.

„Половин час полет до първата контрола и още половин час за приближаване дотук. Когато се появят над далечния хълм, ще вляза във връзка с тях, за да ги насоча по последната права.“

„Време е за действие.“

— Обръщаме огъня надясно. На мушка е обект „Хотел“ — докладва Скели. — Разстояние... девет-две-пет-нула.

Оръдията отново изтрецяха. На огъня отвърщаше само едно стомилиметрово брегово оръдие. Разчетът бе видял как „Нюпорт нюз“ унищожава останалата част от батареята и тъй като не можеха да напуснат поста си, им оставаше само да стрелят срещу чудовището, изпепеляващо виетнамския бряг.

— Ето ги хеликоптерите — обади се помощник-капитанът на мостика.

Точките на радара прекосяваха брега точно на мястото, където по-рано се намираха обектите „Алфа“ и „Браво“. Той вдигна телефона.

— Капитанът слуша.

— Помощникът е, сър. Хеликоптерите вече са над брега и навлизат в коридора, който им отворихме.

— Много добре. Пригответе се да прекратите стрелбата. След половин час ще се наложи отново да прикриваме хеликоптерите. Не откъсвайте поглед от радара, помощник.

— Слушам.

— За бога — възкликна операторът на радара. — Какво става тук?

— Първо ги разпердушинваме с оръдия — отвърна колегата му, — а после влизаме, за да им разкажем играта отблизо.

До пристигането на морските пехотинци оставаха броени минути. Дъждът продължаваше да се сипе като из ведро, макар че

вятърът бе утихнал.

Кели вече бе излязъл на открито. Нямахше страшно. Фигурата му се сливаше с пейзажа. Зад него се простираше буйна растителност. Дрехите и лицето му бяха в цветовете на джунглата. Очите му шареха на всички страни в търсене на опасност, на нещо необичайно, но не намираха нищо. Всичко наоколо бе потънало в кал. Влагата и ужасната червена глина на тези хълмове бяха проникнали в плата на униформата, във всяка негова пора, в организма му.

Той бе на десет минути път от лагера. Откъм брега продължаваше да се носи откъслечен тътен и самият звук сякаш намаляваше опасността. Сега грохотът приличаше още повече на гръмотевици и само Кели знаеше, че всъщност се разнася от сто и седемдесет милиметрови корабни оръдия. Той отново седна, подпря лакти на коленете си и заглежда лагера през бинокъла. Все още не се виждаха нито светлини, нито пък движение. Смъртта препускаше към хората долу, а те дори не подозираха. Кели бе толкова концентриран върху зрението си, че за момент пренебрегна слуха.

Беше трудно да го долови през дъжда: далечен тътен, нисък и настойчив, който не изчезваше. Шумът продължи да се усилва. Кели отлепи очи от бинокъла, отвори уста и се опита да го различи.

„Двигатели.“

„Автомобилни двигатели. Да, наистина наблизо има път... Но не, главният път е твърде далеч... в друга посока.“

„Вероятно снабдителен камион, който носи продуктите и пощата.“

„Не е само един.“

Кели се изкачи на върха на хълма, прилепи се към едно дърво и се загледа в посоката, където калният път се вливаше в другия, минаващ по северния бряг на реката. Движение. Той вдигна бинокъла.

„Камион... два... три... четири... за бога...“

Бяха с включени фарове. Всъщност капациите им бяха пуснати и се виждаха само светли цепки. Значи военни камиони. Фаровете на втория осветяваха първия. В каросерията му от двете страни бяха наседали хора.

„Войници.“

„Спокойно, Джони, не се панирай. Помисли добре... може би...“

Камионите заобиколиха Змийския хълм. Часовият в една от вишките извика нещо. Викът му бе чут. Прозорците в офицерското помещение светнаха. Отвътре излезе човек — вероятно майорът — и изкрещя някакъв въпрос. Беше без униформа.

Първият камион спря пред вратата. Отвътре излезе човек и вероятно поиска да му отворят. Вторият камион също спря. Войниците заслizaха. Кели започна да брой... десет... двадесет... тридесет... още... Не броят им обаче имаше значение, а действията.

Кели не можа да издържи на гледката. Какво още можеше да му отнеме съдбата? Защо просто не вземеше живота му и не свършеше тази игра? Но съдбата не се интересувахе само от живота му. Винаги бе така. Той бе отговорен и за нещо друго. Кели извади радиопредавателя си и го включи.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

Нищо.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

— Какво става? — попита Подулски.

Максуел взе микрофона.

— ЗМИЯ, тук ЩУРЕЦ, предай съобщението си, край.

— Прекратете, прекратете, прекратете. Искam потвърждение — долетяха до тях думите от джунглата.

— Повтори, ЗМИЯ, повтори.

— Прекратете операцията — каза Кели твърде високо за собствената си безопасност. — Прекратете, прекратете, прекратете. Искam незабавно потвърждение.

Изминаха няколко секунди.

— Получихме заповедта ти за прекратяване. Потвърдено. Операцията е прекратена. Изчакай.

— Разбрано, чакам.

— Какво става? — попита майор Винх.

— Разполагаме с информация, че американците могат да опитат да нападнат лагера ви — отвърна капитанът и се обърна да огледа хората си. Войниците вече се разгръщаха. Половината се скриха зад

дърветата, а останалите започнаха да се окопават наоколо веднага щом заеха позиция. — Другарю майор, имам заповед да поема отбраната на лагера, докато пристигнат още подкрепления. Вие трябва да заведете руския си гост в Ханой, за да се гарантира безопасността му.

— Но...

— Заповедите са издадени от самия генерал Джиап, другарю майор.

Последното изречение изясни всичко. Майор Винх се прибра в стаята си, за да се облече. Свързочникът му тръгна да буди шофьора.

Кели не можеше да направи нищо друго, освен да гледа. Четиридесет и пет, може би и повече. Трудно му беше да ги преброи точно, защото войниците постоянно се движеха. Копаеха окопи за картечниците. В гората бяха разположени постове. Това вече го заплашваше пряко, но той все пак реши да изчака. Трябваше да се увери, че е постъпил правилно, че не се е панирал, че не е излязъл последен страхливец.

„Двадесет и пет срещу петдесет, с помощта на изненадата и с предварително изготвен план. Не е трудно. Двадесет и пет срещу сто, без никаква изненада... безнадеждно.“ Бе постъпил правилно. Нямахше смисъл двадесет и пет нови имена да се прибавят към списъка на загиналите във Вашингтон. В съвестта му нямахше място за подобна грешка, нито пък за толкова много мъртъвци.

— Хеликоптерите се връщат по същия коридор, по който влязоха, сър — обърна се операторът на радара към помощник-капитана.

— Много бързо — забеляза помощникът.

— По дяволите, Дъч! А сега какво...

— Операцията е прекратена, Каз — отвърна Максвел, без да вдига поглед от картата на масата.

— Но защо?

— Защото господин Кларк нареди — намеси се Ритър. — Той е зрението ни и той взема решенията. Знаете го много добре, адмирале. Все още имаме човек в джунглата, господа. Да не го забравяме.

— Имаме не един, а двадесет човека.

— Съвършено вярно, но тази вечер ще се върне само един. — „И то ако имаме късмет.“

Максуел погледна капитан Франкс.

— Насочете се към брега възможно най-бързо.

— Да, сър.

— Ханой? Но защо?

— Защото заповедите са такива — отвърна Винх, без да откъсва поглед от листа, даден му от капитана. — Значи американците са искали да ни дойдат на гости, а? Да се надяваме, че ще изпълнят намеренията си. Сонг Тай няма да се повтори!

Идеята за нощно сражение въобще не допадаше на Гришанов, пък и пътуването до Ханой означаваше, че ще може да иде в посолството.

— Изчакайте ме да се приготвя, майоре.

— Побързайте! — извика след него niskият мъж и се зачуди дали това пътуване до Ханой не означава понижение.

„Можеше да е и по-зле“ — мислеше си Гришанов, докато събираше записките в една папка. Сега целият му труд бе тук, след като Винх толкова любезно го бе върнал. Щеше да остави бележките в сигурните ръце на генерал Рокосовски и тогава можеше да се погрижи за живота на американците. „Дали няма да се наложи да преливам от пусто в празно?“ — запита се Гришанов, спомняйки си стария афоризъм.

Чуваше приближаването им. Бяха все още далеч и се движеха небрежно, вероятно уморени от нощната задача, но се приближаваха.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

— Чувам те, ЗМИЯ.

— Изтеглям се. На хълма ми има хора, които се приближават към мен. Ще се насоча на запад. Можете ли да ми изпратите хеликоптер?

— Потвърждавам. Внимавай, синко — отвърна му все още загриженият глас на Максвел.

— Тръгвам. Край.

Кели прибра радиото и се насочи към върха. Там се забави за момент, колкото да сравни видяното преди с гледката пред очите си.

„През нощта бягам особено бързо“ — бе казал на морските пехотинци Кели. Бе дошло време да го докаже. Последен поглед към северновиетнамските войници, и Джон Кели изчезна в една пролука на листака надолу по хълма.

30. ПЪТНИ АГЕНТИ

За всички бе очевидно, че нещата се развиват зле. Двата спасителни хеликоптера се върнаха обратно на „Огдън“ само час след излитането си. Веднага дръпнаха единия настрана, а другия — пилотиран от по-опитен летец — бе презареден. Капитан Олби изскочи още щом хеликоптерът докосна палубата и спринтира към надстройката, където го очакваше командният екип. Докато бягаше, младият офицер усети, че „Огдън“ с пълна скорост се приближава към брега. Унилите морски пехотинци също слязоха, забели погледи в палубата, и започнаха да почистват оръжието си.

— Какво стана? — попита Олби.

— Кларк отмени операцията. Знаем само, че е слязъл от хълма си. Каза, че там имало други хора. Ще се опитаме да го измъкнем. Къде мислиш, че ще отиде? — попита Максвел.

— Ще потърси място, откъде хеликоптерът може да го прибере. Дайте да погледна картата.

Ако имаше време за размисъл, Кели сигурно щеше да се зачуди колко бързо положението може да се промени от добро към лошо. Но Джон не разполагаше с време. Оцеляването бе изцяло поглъщаща вниманието игра и в момента единствената, която можеше да играе. Тя със сигурност не можеше да се нарече скучна и изискваше известна доза късмет. В лагера не бяха пристигнали толкова много войници — все още, — за да осигурят пълната му охрана и да започнат да претърсват джунглата наоколо. Ако се опасяваха от нова операция „Сонг Тай“, по-скоро нямаше да се отдалечават от охраняваната зона. За момента вероятно щяха да се задоволят да поставят постове по околните хълмове. Змийският хълм вече бе на половин километър зад Кели. Той забави ход и си пое дъх. Бе по-изтощен от страха, отколкото от умората, макар че двете се бореха за надмощие. Джон видя едно по-

малко възвишение и реши да си почине до склона му. Застанал неподвижно, той чуваше говора зад себе си. Говор — не стъпки. Добре, значи бе отгатнал тактическата ситуация. Вероятно скоро щяха да пристигнат още войници, но дотогава Кели възнамеряваше да е далеч оттук.

„Ако успеят да се промъкнат с хеликоптера.“

Приятна мисъл.

„Издадал съм и в по-трудни ситуации“ — обади се Самочувствието.

„Например?“ — подразни го тихо Песимизмът.

Единственото разумно нещо в момента бе да увеличи възможно най-много разстоянието между себе си и северновиетнамците. След това щеше да мисли как, по дяволите, да се измъкне оттук. Не бе време за паника, но не трябваше и да се размотава. С утрото тук щяха да пристигнат още войници и ако командирът им бе опитен, щеше да поиска да узнае дали наоколо няма вражески разузнавачи. Ако не се измъкнеше преди зазоряване, Кели чувствително намаляваше шансовете си някога да напусне тази страна. Тръгвай. Намери удобно място. Свържи се с хеликоптера. Разкарай се оттук, по дяволите. До зазоряването оставаха още четири часа. Хеликоптерът вероятно бе на не повече от тридесет минути път оттук. Да предположим, че намирането на удобно място и свързването с него му отнемеха два-три часа. Познаваше местността около лагера от разузнавателните снимки. В продължение на няколко минути Кели се оглежда около себе си, за да се ориентира. Най-прекият път към открито пространство бе оттам през завоя на пътя. Трябваше да рискува, но си струваше. Той презареди автомата си и премести резервните пълнители на по-удобно място. Най-много от всичко го плашеше пленяването. Не искаше да се оставя на милостта на хора като онези от ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ. Не искаше да бъде с вързани ръце, да е неспособен да контролира съдбата си. Един тих гласец вътре в него му каза, че пред подобна перспектива смъртта е за предпочитане. Противдействието, колкото и безсмислено да изглеждаше, не бе самоубийство. Добре. Решено. Кели тръгна.

— Да му се обадим ли? — попита Максвел.

— Не, не сега — поклати глава капитан Олби. — Той ще се свърже с нас. В момента господин Кларк има друга работа. Да го оставим да я свърши.

В бойния информационен център влезе Ървин.

— Кларк? — попита старши сержантът.

— Измъква се — осведоми го Олби.

— Да се кача ли с няколко човека на хеликоптера, за да помогнем?

Ървин не виждаше смисъл да пита дали ще спасяват Кларк. Морските пехотинци мразеха да оставят хора след себе си.

— Това е моя работа, Ървин — отвърна Олби.

— Вие по-добре ръководете спасяването, сър — забеляза разумно сержантът. — Всеки може да стреля.

Максуел, Подулски и Гриър стояха настрани и само гледаха и слушаха двамата професионалисти, които отлично познаваха работата си. Командирът на морските пехотинци отстъпи пред разумното предложение на най-старшия си помощник.

— Вземи каквото ти трябва. — Олби се обърна към Максуел: — Сър, искам хеликоптерът да излети веднага.

Заместник-командващият морските операции (Въздух) подаде слушалките на едва двадесет и осем годишния офицер от морската пехота. С това адмиралът сдаде и командването на една провалена операция. Кариерата на Дъч Максуел приключи.

Движението прогонваше страха. То даваше на Кели чувството, че контролира съдбата си. Усещането, разбира се, бе илюзорно и разсъдъкът му го съзнаваше, но тялото на Джон възприемаше нещата по друг начин и това правеше положението по-приемливо. Сега вече бе в гъстата растителност на джунглата. Ето тук. От другата страна на пътя се виждаше открито пространство. Може би бе поляна или нещо подобно, но най-вероятно, когато придойдеше реката, се разливаше там. Без съмнение щеше да свърши работа. Кели грабна радиото.

— ЗМИЯ вика ЩУРЕЦ, край.

— Тук ЩУРЕЦ. Чуваме те и оставаме на подслушване.

Съобщението се състоеше от задъхани думи, изговорени бързо и на пресекулки:

— Западно от хълма ми, от другата страна на пътя, на около три километра от обекта, поляна. Близо съм. Изпратете хеликоптер. Ще му дам знак с фенерче.

Олби погледна първо картата, а после въздушните снимки. Добре, задачата не изглеждаше трудна. Той заби пръст в картата и старшината, отговарящ за въздушния контрол, веднага предаде информацията. Олби изчака да получи потвърждение, преди да отговори на Кларк.

— Приехме съобщението. Хеликоптерът излита. На двадесет минути от теб е.

— Прието — разнесе се облекченият глас на Кларк в ефира. — Ще чакам. Край.

„Благодаря ти, Господи.“

Без да бърза, Кели тихо и внимателно се придвижи към пътя. Второто му пребиваване в Северен Виетнам се очертаваше да бъде доста по-кратко от първото. Този път нямаше да му се наложи да плува обратно и вероятно нямаше да се зарази от водата в онази проклета река. Джон не толкова се отпусна, колкото свали част от напрежението от плещите си. Сякаш по команда дъждът се усили, заглуши шумовете и намали видимостта. Още едно хубаво нещо. Може би все пак Бог, съдбата или пък Добрата фея не бяха го изоставили напълно. На десет метра от пътя Кели отново спря и се огледа наоколо. Нищо. Той си даде няколко минути почивка с надеждата да прогони стреса. Нямаше смисъл да бърза към поляната, където щеше да е на открито. Мястото отвъд пътя определено бе опасно за самотен човек във вражеска страна. Ръцете му здраво стискаха автомата — играчката на войника. Кели дишаше бавно и дълбоко, за да нормализира сърцебиенето си. Когато отново се почувства сравнително нормално, си позволи да се приближи към пътя.

„Отвратителни пътища — мислеше си Гришанов. — По-ужасни са и от руските.“ За негова изненада колата се оказа френско производство. Още по-учудващо бе, че взеше добре или по-точно щеше да го прави, ако шофьорът бе по-сръчен. Майор Винх трябваше сам да седне зад волана. Като офицер той сигурно знаеше да кара, но проклетото му високомерие го караше да остави кормилото на

ординареца си. Глупавото селянче обаче надали бе управлявало нещо по-сложно от волска каруца. Колата буксуваше в калта, а освен това шофьорът явно не виждаше почти нищо от този дъжд. Гришанов затвори очи на задната седалка и стисна пакета си. Нямахме смисъл да гледа. Само щеше да се плаши. Все едно че летеше в лошо време — нещо, което всеки пилот мрази — и управлението бе поверено на някой друг.

Кели изчака, огледа се, преди да прекоси, и се заслуша за шум от двигател на камион, който бе най-голямата заплаха в момента. Нищо. Добре, до пристигането на хеликоптера оставаха още пет минути. Кели се изправи и лявата му ръка посегна да извади фенерчето. Докато прекосяваше пътя, Джон гледаше наляво — посоката, от която щяха да пристигнат евентуалните подкрепления за лагера. „По дяволите!“

Концентрацията рядко играеше шеги на Джон Кели, но сега случаят бе точно такъв. Шумът от приближаващата по калния път кола бе твърде близък до обичайните звуци на джунглата и докато долови разликата, вече бе късно. Колата се появи иззад завоя и свари Кели по средата на калния път. Фаровете го осветиха и шофьорът със сигурност го бе видял. Реакцията на Джон бе напълно инстинктивна.

Той вдигна автомата си и стреля към мястото на шофьора. За момент колата не се унесе и Джон отново стреля, но този път към зоната на дясната седалка. Сега вече фактът бе очевиден. Колата зави и се блъсна право в едно дърво. Всичко се бе развило за не повече от пет секунди и сърцето на Джон отново започна да бие след застрашително дълга пауза. Той изтича към колата. Кого беше убил?

Шофьорът бе излетял през предното стъкло с два куршума в главата. Кели отвори другата предна врата. Човекът на седалката бе... майорът! И в неговата глава имаше дупки. Куршумите не бяха попаднали точно в центъра и въпреки разцепения си череп жертвата продължаваше да потръпва конвулсивно. Кели го смъкна от колата и тъкмо се наведе да го претърси, когато от задната седалка се разнесе стон. Той погледна вътре и откри още един човек — руснака! — който лежеше на пода. Джон измъкна и него. Руснакът здраво стискаше някакъв пакет.

Кели отново започна да действа инстинктивно, както и при изстрела. Той удари руснака по главата с приклада си и се обърна да претърси майора. Всички листи и документи на часа смениха притежателя си. Едното око на виецнамеца го гледаше и в него все още искреше живот.

— Животът е мръсна работа, нали? — каза студено Кели и погледът на жертвата му изгасна. — Какво, по дяволите, да правя с теб? — запита се гласно Джон и насочи вниманието си към руснака. — Ти измъчваше нашите момчета, нали?

Той се наведе, отвори пакета и намери цял наръч листи. Те дадоха отговор на въпроса му, тъй като съветският полковник бе неспособен да го направи.

„Мисли бързо, Джон. Хеликоптерът е близо.“

— Видях лъча от фенерчето! — каза помощник-пилотът.

— Спускаме се.

Пилотът караше своя „Сикорски“ с най-голямата възможна скорост. На двеста метра от поляната той дръпна рязко лоста към себе си и хеликоптерът бързо преустанови движението си напред. Маневрата бе перфектна и вертолетът увисна във въздуха на метри от светещия лъч на фенерчето. Спасителният хеликоптер застана на метър над земята, блъскан от вятъра. Пилотът се бореше с всички сили да задържи хеликоптера в равновесно положение и това му попречи бързо да възприеме информацията, подавана от очите му. Той вече бе видял човека, когото трябваше да спаси, но...

— Наистина ли там долу има двама души? — попита пилотът по разговорката.

— Давай, давай, давай! — отвърна му нечий глас. — Обектът е на борда, тръгвай!

— Веднага се махаме от това проклето място!

Пилотът издигна хеликоптера, натисна рулевия педал и пусна носа леко надолу. Вертолетът се насочи към реката и набра скорост. „Не трябваше ли да взема само един човек?“ Пилотът прогони мислите си. Сега трябваше да управлява машината си, а до морето и безопасността имаше цели тридесет мили.

— Кой, по дяволите, е този? — попита Ървин.

— Стопаджия — надвика шума от мотора Кели и поклати глава.

Ървин разбра, че обясненията са дълги и сложни, и реши да почака. Сержантът подаде манерка с вода на господин Кларк и Джон я пресуши. Когато утоли жаждата си, цялото му тяло изведнъж се разтрепери. Пред екипажа на хеликоптера и петимата морски пехотинци Кели се разтресе, сякаш се намираше на Северния полюс. Той се сви на топка и стисна автомата си, докато Ървин не го взе и го почисти. Сержантът видя, че господин Кларк е стрелял. После щеше да разбере защо и по какво. Въръжените пехотинци до вратата оглеждаха речната долина, докато хеликоптерът трещеше само на сто метра над виещата се водна ивица. Противно на очакванията им пътуването мина без инциденти. Явно през тази нощ нищо не протичаше според предварителните прогнози. Всички искаха да знаят защо операцията се е провалила. Човекът, когото току-що бяха качили на борда, знаеше отговора. Но кой, по дяволите, бе другият с него. Униформата му поразително приличаше на руска. Двама морски пехотинци завързаха ръцете на непознатия, а трети се погрижи за пакета му.

— Първи спасителен хеликоптер се намира над морето. ЗМИЯ е на борда. Край.

— Първи хеликоптер, тук ЩУРЕЦ. Приехме съобщението ти. Оставаме на подслушване. Край. — Олби вдигна глава. — Е, мисля, че това е всичко.

Подулски прие неуспеха най-тежко от всички. Операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе негова идея от самото начало. Успехът ѝ можеше да промени всичко. Можеше да отвори вратата за други операции, да промени хода на войната. Смъртта на сина му нямаше да изглежда така безсмислена. Каз огледа останалите. На устата му бе въпросът не могат ли да опитат отново, но Подулски знаеше, че е безсмислено. Край. Това бе горчива перспектива и още по-горчива действителност за човек, служил на втората си родина почти тридесет години.

— Тежък ден, а? — попита Франк Алън.

Лейтенант Марк Шарън изглеждаше удивително свеж за човек, застрелял престъпник и изтърпял неприятния разпит веднага след това.

— Проклет глупак. Не трябваше да става така — отвърна Шарън. — Предполагам, че идеята за почивка във „Фолс роуд“ просто не му е допадала — добави лейтенантът, като имаше предвид щатския затвор на Мериленд. Той се намираше в предградията на Балтимор и имаше толкова мрачен вид, че всички го наричаха „Замъка на Франкенщайн“.

Алън нямаше много теми за разговор с инспектора от отдел „Наркотици“. Процедурата в случая бе точна и ясна. Шарън щеше да получи отпуск по административен ред в размер на десет работни дни, докато станеше ясно, че стрелбата му не е противоречала на полицейските инструкции за употреба на „смъртоносна сила“. Това си беше чист двуседмичен платен отпуск, но вероятно на Шарън щеше да му се наложи да изтърпи нови разпити. Но предвид обстоятелството, че няколко полицаи бяха свидетели на случката, разпитите надали щяха да бъдат тежки.

— Разбрах за случая, Марк — каза му Алън. — Прочетох и предварителните показания. Струва ми се, че ще се измъкнеш сух. Изплашил ли си го с нещо?

Шарън поклати глава.

— Не, не съм викал, докато не посегна към ютията си. Опитах се да го успокоя, да му покажа, че всичко е наред, но той просто сбърка. Еди Морело умря от глупостта си — забеляза равнодушно лейтенантът, който тайно в себе си тържествуваше, че казва самата истина.

— Е, аз няма да роня сълзи за някакъв си наркотрафикант. Явно денят е успешен за всички.

— Какво имаш предвид, Франк? — попита Шарън и взе една от цигарите на Алън.

— Днес се обадиха от Питсбърг. Изглежда, че имат свидетел на убийството от фонтана, което разследват Ем и Том.

— Сериозно? Това се казва добра новина. И с какво разполагат?

— С човек — от думите на сержанта разбрах, че вероятно става въпрос за момиче, — видял убийствата на Маден и Уотърс. Изглежда, се изповядва пред местния свещеник и той я убеждава да отиде в полицията.

— Страхотно — забеляза Шарън.

Той успя да прикрие побилите го тръпки също така добре, както бе скрил радостта си от първото предумишлено убийство. Налагаше се да разчистят още една каша. С малко повече късмет тя щеше да е последната.

Хеликоптерът проблесна и кацна меко на борда на „Огдън“. Веднага щом се приземи, към него се приближиха хора. Няколко моряци завързаха колелетата с вериги. Отвътре първо излязоха морските пехотинци, доволни, че отново са в безопасност, но и горчиво разочаровани от изминалата нощ. Връщаха се точно навреме. Според оперативния план сега трябваше да са кацнали заедно със спасените затворници. Войниците бяха очаквали този миг също както победилият отбор очаква да се прибере тържествуващ в съблекалнята. Но сега бе различно. Бяха изгубили играта, макар все още да не знаеха защо.

Ървин и един морски пехотинец изнесоха на ръце от хеликоптера някакъв човек, който искрено изненада адмиралите. После се появи Кели. Пилотът на хеликоптера също гледаше с разширени от учудване очи. Той ясно бе видял двете тела на поляната. Но изненадата бе победена от облекчението, че е приключила още една — макар и полууспешна — мисия над Северен Виетнам.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Максвел, докато корабът сменяше курса си с източен.

— Момчета, хайде да вкараме този човек вътре! — обади се Ритър.

— Той е в безсъзнание, сър.

— Тогава повикайте лекар — заповяда Ритър.

За разговора избраха една от многобройните празни каюти на „Огдън“. Позволиха на Кели единствено да измие лицето си. Военният лекар прегледа руснака и съобщи, че е здрав, макар и в безсъзнание. И двете зеници реагираха на светлината. Нямаше мозъчно сътресение. Двама морски пехотинци останаха до пленника.

— Четири камиона — каза Кели. — Отидоха направо в лагера. Цяла рота подкрепление. Веднага започнаха да се окопават и изпратиха разузнавателен отряд в джунглата. Трябваше да се разкарам.

Гриър и Ритър си размениха красноречиви погледи: „Не може да е съвпадение.“

Кели погледна Максвел.

— Господи, съжалявам, сър. — Той направи пауза. — Не можех да дам зелена улица на операцията. Трябваше да напусна хълма, защото поставяха постове наоколо. Имам предвид, дори и да бяхме в състояние да се справим с тях...

— Имахме два бойни хеликоптера, забрави ли? — изръмжа Подулски.

— Мълчи, Каз — предупреди го Джеймс Гриър.

Преди да отговори на обвинението, Кели продължително изгледа Подулски.

— Шансовете за успех бяха нулеви, адмирале. Вие ми поръчахте да наблюдавам лагера, за да можем да проведем операцията във възможно най-малък мащаб, нали? Ако имахме повече хора, може би щяхме да успеем. Екипът, атакувал Сонг Тай, сигурно щеше да се справи. Без съмнение картината щеше да е доста кървава, но те са разполагали с достатъчно огнева мощ, за да успеят. Още повече, ако бяха нападнали директно, както и са се опитали да го направят тогава. — Кели отново поклати глава. — Ние нямаше да се справим.

— Сигурен ли си? — полита Максвел.

Джон кимна.

— Да, сър, дяволски съм сигурен.

— Благодаря ви, господин Кларк — обади се тихо капитан Олби, който знаеше, че чува самата истина.

Кели продължи да седи все още напрегнат от събитията през изминалата нощ.

— Добре — намеси се след момент Ритър. — А какво ще кажете за госта ни, господин Кларк?

— Сбърках — призна Кели и обясни как колата се е приближила твърде близо до него. После бръкна в джоба си и подаде всички документи. — Убих шофьора и командира на лагера, май че беше такъв. Руснакът също има доста хартия. Сметнах, че не е разумно да го оставя там. Помислих си, че... може да ни е от полза.

— Бележките са на руски — съобщи Ървин.

— Дай да ги видя — нареди Ритър. — Аз говоря доста добре руски.

— Ще ни трябва и човек, който знае виетнамски.

— Аз мога да намеря — каза Олби. — Ървин, доведи сержант Чалмърс.

— Слушам.

Ритър и Гриър се приближиха към масата в ъгъла.

— Боже Господи — възкликна оперативният офицер, докато прелистваше ръкописните бележки. — Това момче е събрало доста... Рокосовски? Той в Ханой ли е? Ето го резюмето.

Сержант Чалмърс, който бе разузнавач, започна да преглежда документите, взети от майор Винх. Всички останали чакаха шпионите да свършат работата си.

— Къде съм? — попита Гришанов на руски.

Той се опита да свали превръзката от очите си, но не можа да помръдне ръце.

— Как се чувствате? — отвърна на въпроса му с въпрос един глас на същия език.

— Колата се блъсна в нещо. — Гласът млъкна. — Къде съм?

— Намирате се на борда на американския кораб „Огдън“, полковник — отвърна на английски Ритър.

Завързаното тяло изведнъж замръзна и пленникът незабавно каза на руски, че не разбира английски.

— Тогава защо някои от бележките ви са на английски? — попита Ритър.

— Аз съм съветски офицер и нямате право да...

— А нима вие имате право да разпитвате американски военнопленници и да заговорничите да ги убие, другарю полковник?

— Какво искате да кажете?

— Приятелят ви, майор Винх, е мъртъв, но докладите му са у нас. Предполагам, че сте приключили с разпитите си, нали? И сега северновиетнамците се опитват да измислят най-удобния начин, по който да се отърват от военнопленниците. Да не би да искате да ми кажете, че не знаете за това?

Ругатнята, която излезе от устата на руснака, бе особено груба, но в гласа личеше искрена изненада и Ритър се интересува от нея.

Човекът пред него бе в твърде окаяно състояние, за да се преструва майсторски. Оперативният офицер от ЦРУ погледна Гриър.

— Трябва да прочета още нещо. Искаш ли да правиш компания на този приятел?

Единственото хубаво нещо за Кели тази нощ бе, че капитан Франкс все още имаше нещичко от запасите на авиаторите. След като приключи с доклада си, той намери капитанската каюта и обърна три чаши. Освободен от психическото напрежение, Кели бе повален от физическата умора. Трите пътиета сломиха силите му и след един душ той се строполи в леглото си.

Бе решено „Огдън“ да продължи по курса си към Субик Бей с двадесет възела скорост. Големият кораб се превърна в смълчано място. Екипажът, подготвен за важни и драматични събития, тежко преживя неуспеха. Корабният живот продължи постарому, вахтите се сменяха, но единственият шум в столовата се вдигаше от приборите и подносите. Нямаше ги шегите и забавните истории. Най-тежко обаче прие нещата специално пристигналият за операцията медицински персонал. Тъй като нямаха никакви пациенти, а следователно и никаква работа, лекарите и санитарите просто се мотаеха напред-назад. Преди обяд хеликоптерите отлетяха — кобрите за Дананг, а спасителните „Сикорски“, обратно на самолетоносача. Разузнавачите се върнаха към старите си задължения да претърсват ефира за радиопредавания и да се опитват да открият нова операция на мястото на старата.

Кели се събуди едва в осемнадесет нула нула. След като се изкъпа, той слезе долу в помещението на морските пехотинци. Смяташе, че им дължи обяснение. Някой трябваше да им го даде. Момчетата си стояха там. Дори макетът на лагера бе все още на масата.

— Намирах се точно тук — каза Кели, като видя лепенката с двете изрисувани очи на нея.

— Колко бяха нехранимайковците?

— Четири камиона. Пристигнаха по този път и спряха тук — обясни Кели. — Започнаха да окопават картечниците си тук и тук.

Изпратиха хора на хълма ми. Точно преди да тръгна, видях, че една група се насочва насам.

— Божичко — забеляза един сержант. — Точно по пътя, по който трябваше да дойдем.

— Да — потвърди Кели. — Както и да е, затова отмених операцията.

— Откъде са разбрали, че трябва да изпратят подкрепления? — попита един ефрейтор.

— Това вече не е по моята част.

— Благодаря, Змия — обади се отново сержантът, без да откъсва очи от макета, който скоро щеше да отиде на боклука. — Трудно ти е било да вземеш решение, нали?

Кели кимна.

— Съжалявам, момчета. За бога, наистина съжалявам.

— Господин Кларк, след два месеца трябва да ми се роди дете! Ако не бяхте вие... — Морският пехотинец протегна ръка над макета.

— Благодаря — пое я Кели.

— Господин Кларк? — подаде глава през вратата някакъв матрос. — Адмиралите ви търсят. В каюткомпанията са, сър.

— Доктор Роузън — каза Сам в телефонната слушалка.

— Здравейте, докторе. Обажда се сержант Дъглас.

— Какво мога да направя за вас?

— Опитваме се да открием приятеля ви Кели. На телефона му не отговаря никой. Имате ли представа къде може да е?

— Не съм го виждал от доста време — отвърна предпазливо хирургът.

— А знаете ли кой може да го е виждал?

— Ще попитам. За какво го търсите? — добави Сам, макар да знаеше, че въпросът му може да е доста неудобен. Какъв ли щеше да бъде отговорът?

— Ами, въ, не мога да ви кажа, господине. Предполагам, разбирате.

— Ъм. Да, добре, ще попитам.

— По-добре ли се чувстваш? — попита пръв Ритър.

— Да, малко — отвърна Кели. — Какво става с руснака?

— Може би си свършил нещо полезно, Кларк — кимна Ритър към масата, върху която лежаха десет купчини с документи.

— Намислили са да убият пленниците — обади се Гриър.

— Кой, руснаците ли? — попита Кели.

— Не, виетнамците. Руснаците ги искат живи. Човекът, когото си заловил, се е опитвал да ги откара в Съветския съюз — обясни Ритър и вдигна лист хартия. — Това е чернова на писмото му, в което го заявява.

— Това добре ли е или зле?

„Шумовете отвън са други“ — помисли си Захариас. Сега са повече. Виковете имаха някаква цел, макар Робин да не знаеше точно каква. За пръв път от месец насам Гришанов не го бе посетил дори и за няколко минути. Самотата стана по-тежка. От друга страна, единствената му компания само му напомняше, че е преподал на Съветския съюз висш курс по противовъздушна отбрана. Захариас не бе искал да го направи. Той дори не бе съзнавал, че го прави. И все пак утеха нямаше. Руснакът го бе превърнал в глупак и полковник Робин Захариас от американските военновъздушни сили си бе изпял всичко. Бе надхитрен от малко съчувствие, добрите думи на някакъв атеист и... алкохола. Глупост и грях — най-често срещаният капан на човешката слабост, в който бе паднал и той.

Нямаше дори и сълзи за срама си. Захариас не можеше да плаче. Той просто седеше в килията, загледан в грубия мръсен бетон между краката си. „Предадох доверието на Бог и страната си“ — каза си Робин Захариас. През прозорчето на вратата се появи вечерята — рядка тиквена супа и червив ориз. Американският полковник не посегна към тях.

Гришанов знаеше, че с него е свършено. Американците нямаше да го върнат. Те дори не можеха да признаят, че са го пленили. Бе изчезнал, както и мнозината други руснаци във Виетнам — някои при ракетните установки, а други, вършещи най-различни услуги за

малките неблагодарни копелета. Защо ли го хранеха толкова добре? Корабът сигурно бе голям, макар че Гришанов за пръв път се намираще в открито море. Трудно му бе дори да преглъща хубавата храна, но Коля реши да не се поддава на обездвижването от морската болест, примесено със страх. Той бе летец изстребител, неведнъж гледал смъртта в лицето. Спомни си, че навремето се чудеше какво ще кажат на неговата Марина, ако се случи най-лошото. Чудеше се и сега. Писмо? Или нещо друго? Дали колегите му от ПВО щяха да се грижат за семейството на Гришанов? Щеше ли да им стига отпуснатата пенсия?

— Шегувате ли се?

— Господин Кларк, светът е доста объркано място. Защо, мислите, руснаците ги харесват?

— Ами дават им оръжие и специалисти, нали?

Ритър изгаси цигарата си.

— Ние даваме същите неща на доста хора по света. Далеч не всички са ни приятни, но се налага да работим с тях. Руснаците действат на същия принцип. Може би не в такъв мащаб като нас, но принципът определено е същият. Както и да е, този Гришанов е полагал големи усилия да запази хората ни живи — каза Ритър и извади нов лист. — С това тук е молил да им се даде по-добра храна и дори да се осигури лекар.

— И какво ще правим с него? — попита адмирал Подулски.

— Това, господа, е по нашата част — отвърна Ритър и погледна Гриър, който кимна.

— Чакайте малко — възрази Кели. — Та той ги е натискал да му дадат информация.

— Е, и? — попита Ритър. — Това му е работата.

— Отклоняваме се от темата — намеси се Максвел.

Джеймс Гриър си наля още кафе.

— Знаем. Трябва да решаваме бързо.

— И най-накрая... — Ритър потупа превода на доклада на вьетнамеца. — Знаем, че някой е предал операцията. Ще намерим този негодник.

Кели все още бе твърде замаян от съня, за да прозре толкова далеч в бъдещето и да види как отново става главно действащо лице в новата операция.

— Къде е Джон?

Санди О'Тул вдигна глава от бележките, върху които работеше. Смяната ѝ вече свършваше и въпросът на професор Роузън я върна към тревогите, които успяваше да потиска вече цяла седмица.

— Не е в страната. Защо?

— Днес ми се обадиха от полицията. Търсят го.

„Боже мой.“

— Защо?

— Сержантът не каза. — Роузън се огледа. Бяха сами в стаята на медицинските сестри. — Санди, знам, че е вършил някои неща... Имам предвид, мисля си, че знам, но всъщност...

— Не съм го чувала скоро. Какво трябва да правим?

Роузън направи гримаса и извърна очи, преди да отговори:

— Като примерни граждани би трябвало да помогнем на полицията... но няма да го направим, нали? Нямах ли представа къде е?

— Имам, но не трябва... Върши някаква държавна работа... въвв... — Санди не успя да завърши изречението. Не можеше да се насили да изрече името. — Даде ми един телефонен номер, на който мога да звъня, но не съм го използвала.

— На твое място щях да позвъня — каза ѝ Сам и излезе.

Не беше справедливо. Джон вършеше някаква важна и опасна работа само за да се прибере и да бъде разследван от полицията. Санди О'Тул си мислеше, че неправдата в живота е достигнала върха си. Грешеше.

— Питсбърг?

— Така каза — потвърди Хенри.

— Доста удобно е да имаш човек вътре. Много професионално — каза Пиаджи с уважение.

— Моят човек мисли, че трябва да решим проблема бързо. Тя все още не им е казала много.

— Всичко ли е видяла? — Пиаджи не сметна за нужно да добавя, че това въобще не е професионално. — Хенри, държането на хора близо до себе си е едно, а превръщането им в свидетели — съвсем друго.

— Тони, аз ще се погрижа за нея, но трябва да свършим наистина бързо, чаткаш ли?

Хенри Тъкър чувстваше, че е на последната права, зад която се виждаха сигурността и благоденствието. Фактът, че още пет човека трябваше да умрат заради това, му се виждаше нищо работа в сравнение с разстоянието, което вече бе пробягал.

— Продължавай.

— Казва се Дорис. Фамилното ѝ име е Браун. Баща ѝ се казва Реймънд.

— Сигурен ли си?

— Момичетата говорят помежду си. Научих името на улицата и всичко останало. Ти имаш връзки, които сега са ми нужни.

Пиаджи си записа информацията.

— Добре, човекът ни във Филадельфия може да се справи. Няма да е евтино, Хенри.

— Не съм и очаквал да е.

Мястото за излитане на палубата изглеждаше ужасно пусто. Четирите временно прикрепени към „Огдън“ хеликоптера бяха отлетели и площадката пак се бе превърнала в неофициален градски площад. Корабът пак бе в открито море и звездите блещукаха, както и преди. В този ранен час лунният сърп хвърляше студената си светлина в небето. На палубата не се виждаха никакви моряци. Будните по това време носеха вахтата си. За Кели и морските пехотинци обаче сивите стоманени каюти изглеждаха твърде тесни да поберат мислите им. Корабният килватер странно блещукаше от флуоресциращия фитопланктон и показваше откъде е минал „Огдън“. На бака стояха шест човека и безмълвно сезираха във водата.

— Можеше да бъде и много по-зле.

Кели се обърна. Беше Ървин. Трябваше да е той.

— Можеше да е и много по-добре, сержант.
— Не са се появили случайно, нали?
— Не трябва да говоря за това. Стига ли ти този отговор?
— Да. Исус казва: „Прости им, Господи, те не знаят какво правят.“

— А ако са знаели?

Ървин изръмжа:

— Знаеш мнението ми по въпроса. Който и да е бил, можеха да избият всички ни.

— Знаеш ли, сержант, иска ми се един, само един-единствен път да завърша нещо както трябва — каза Кели.

— Аха. — Ървин направи малка пауза, преди да продължи и да се върне към темата: — Защо, по дяволите на някого може да му се прииска да го прави?

До тях изплува една сянка. Беше „Нюпорт нюз“. Макар и на два километра той се виждаше отлично въпреки мрака. Последният голям кръстосвач, същество от отминала епоха, също се връщаше у дома, сломен от неуспеха, който обсъждаха Ървин и Кели.

— Седем-едно-три-едно — обади се женски глас.

— Добър ден, опитвам се да се свържа с адмирал Гриър — каза Санди на секретарката.

— Няма го.

— Можете ли да ми кажете кога ще се върне?

— Не, съжالياвам, не знам.

— Важно е.

— Бихте ли казали кой се обажда?

— А с кого говоря?

— Тук е кабинетът на адмирал Гриър.

— Не, имах предвид дали е Пентагонът.

— Не знаете ли?

Санди не знаеше и въпросът напълно я обърка.

— Моля ви, имам нужда от помощ.

— Кой се обажда.

— Моля ви, трябва да знам къде се намирате.

— Не мога да ви кажа — отвърна секретарката, която се чувстваше като една от крепостните стени на американската национална сигурност.

— Пентагонът ли е?

Е, това можеше да й каже.

— Не, не е.

„Какво е тогава?“ — зачуди се Санди. Тя си пое дълбоко въздух.

— Един приятел ми даде този номер и каза, че мога да звъня. Той е с адмирал Гриър. Каза ми, че мога да се обадя, за да проверя дали е добре.

— Не ви разбирам.

— Вижте, знам, че замина за Виетнам!

— Госпожице, не мога да обсъждам с вас къде се намира адмирал Гриър.

„Кой е нарушил инструктажа за секретност?“ Трябваше да пусне рапорт за това.

— Не става въпрос за него, а за Джон!

„Успокой се, така само си пречиш.“

— Джон, кой? — попита секретарката.

„Стегни се. Поеми си дълбоко въздух.“

— Моля ви, предайте едно съобщение на адмирал Гриър. Обажда се Санди. Става въпрос за Джон. Той ще разбере. Ще го предадете ли? Той ще разбере. Много е важно.

Тя остави номерата на домашния и служебния си телефон.

— Благодаря ви, това мога да направя.

Връзката прекъсна.

На Санди й се прииска да закрепци и почти го направи. Значи и адмиралът бе заминал. Добре, той трябваше да е близо до Джон. Секретарката щеше да предаде съобщението. Със сигурност. Хора като нея просто не можеха да си помислят за нещо друго, след като са чули думите „много важно“. Трябваше да се успокои. Където и да се намираще Джон, засега полицията не можеше да го хване. Но въпреки това до края на деня, както и през целия следващ голямата стрелка на часовника й сякаш бе замръзнала на мястото си.

Рано сутринта „Огдън“ спря във военноморската база Субик Бей. Влажният и горещ климат удължи безкрайно много маневрите по приставането. Най-накрая възетата бяха хвърлени към кея и един трап се опря на борда. По него затича някакъв граждански още преди подвижната стълба да е стабилно закрепена. Малко след това морските пехотинци слязоха от кораба и се настаниха в автобус, който трябваше да ги отведе в Куби поинт. Екипажът изгледа отдалечаването им. Преди тръгването някои дори се здрависаха в опита си да останат с поне едно хубаво впечатление от цялото преживяване. Но приказки от рода на „постарахте се“ нямаше да успокоят никого, а пожелания като „късмет“ изглеждаха направо богохулни. Самолетът С-141 вече ги очакваше за полета към родината. Господин Кларк не бе с тях.

— Джон, изглежда, имаш някаква приятелка, която се безпокои за теб — каза Гриър и му подаде съобщението.

То бе най-приятното от всички, донесени от младшия служител на ЦРУ, пристигнал от Манила. Кели го прегледа, докато тримата адмиралите четяха останалите.

— Имам ли време да ѝ се обадя, сър? Изглежда, се тревожи за мен.

— Оставил си ѝ номера на телефона в кабинета ми? — попита леко объркан Гриър.

— Съпругът ѝ е загинал във Виетнам и тя се безпокои — обясни Кели.

— Добре — забрави за миг собствените си проблеми Гриър. — Ще кажа на Барбара да ѝ предаде, че си добре.

Останалата част от съобщенията далеч не бяха толкова приятни. Адмиралите Максвел и Подулски бяха получили заповед да се явят във Вашингтон и да дадат обяснение за провала на ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Ритър и Гриър също имаха подобни заповеди, но те поне не се връщаха с празни ръце. Самолетът им КС-135 вече ги чакаше във военновъздушната база „Кларк“. Един по-малък щеше да ги прехвърли през планините. Най-добрата новина в момента бе, че всички са с нарушен режим. Обратният полет към Америка и часовата разлика щяха да сложат всичко по местата му.

Полковник Гришанов видя слънцето заедно с адмиралите. Бе облечен в униформа, заета от капитан Франкс — и двамата имаха почти еднакъв ръст. От двете му страни стояха Максвел и Подулски. Коля въобще не си правеше илюзии относно шансовете си за бягство. Намираше се в американска военна база, разположена на територията на съюзник на Америка. Ритър му говореше тихо на руски. Шестимата мъже се отправиха към чакащите ги коли. След десет минути се качиха на един двумоторен С-12 „Бийчкрафт“. Половин час по-късно самолетът им спря до голям „Боинг“, който се издигна във въздуха не повече от час след акостирането на „Огдън“. Кели си намери удобна и широка седалка и се унесе още преди боингът да е излетял. Казаха му, че следващата спирка ще е Хикам на Хаваите, но той не възнамеряваше да се буди за нея.

31.

ЛОВЕЦЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

Полетът далеч не бе така спокоен за останалите пътници. Гриър бе успял да изпрати две съобщения още преди излитането, но въпреки това той и Ритър бяха най-заети. Самолетът им, който военновъздушните сили бяха предоставили за нуждите на операцията, без да задават много въпроси, бе приспособен за пътници и принадлежеше на военновъздушната база „Андрюс“. Често го използваха и конгресмени, което, разбира се, означаваше богати запаси от алкохол. Докато Ритър и Гриър пиеха чисто кафе, то в чашата на руския им гост бе добавен коняк. В началото дозите бяха малки, но постепенно се увеличиха до такава степен, че кафето не се усещаше.

Разпита водеше Ритър. Първата му работа бе да обясни на Гришанов, че не възнамеряват да го убиват. Да, бяха от ЦРУ. Да, Ритър бе оперативен офицер — шпионин, ако предпочитате — с богат опит зад Желязната завеса — извинете ме, в миролюбивия източен социалистически блок, — но това му бе работата, също както и Коля — имате ли нещо против да ви наричам Коля? — вършеше своята. А сега, полковник, бихте ли ни продиктували имената на нашите хора? (Вече ги бяха прочели в изчерпателните записки на Гришанов.) Казвате, че са ви били приятели? Да, много сме благодарни за опитите ви да спасите живота им. Както знаете, всички те имат семейства като самия вас. Още кафе, полковник? Да, кафето е добро, нали? Разбира се, че ще се приберете у дома при семейството си. Да не мислите, че сме варвари? Гришанов бе достатъчно възпитан, за да не отговори на последния въпрос.

„По дяволите — помисли си Гриър, — Боб наистина си го бива за тази работа.“ Тук не ставаше въпрос за храброст или патриотизъм, а за човечност. Гришанов бе силен мъж и вероятно прекрасен пилот — колко жалко, че не можеха да поверят разпита на Максвел или особено на Подулски! — но бе добър по душа и сега това му качество работеше срещу него. Той не желаше смъртта на американските

военнопленници. Този факт плюс стреса от пленяването му, изненадата от сърдечното отношение към него и голямото количество коняк развърза езика на руския полковник. Обстоятелството, че Ритър не засягаше теми, свързани с националната сигурност на Съветския съюз, още повече улесняваше разпита. „По дяволите, полковник, знам, че няма да издадете никакви държавни тайни. Защо да ви питам?“

— Вашият човек уби майор Винх, нали? — попита руснакът в средата на Пасифика.

— Да, но това беше инцидент и...

Руснакът прекъсна Ритър с красноречив жест.

— Това е хубаво. Виетнамецът беше некултурний — малко фашистко копеле. Той искаше да убие пленниците, да ги пречука — добави Коля с помощта на шест коняка.

— Надяваме се, че ще успеем да предотвратим това, полковник.

— Неврохирургия — каза сестрата.

— Мога ли да говоря със Сандра О'Тул?

— Изчакайте момент, моля. Санди?

Сестрата на рецепцията подаде слушалката.

— О'Тул на телефона.

— Госпожице О'Тул, обажда се Барбара от кабинета на адмирал Гриър. Вече говорихме веднъж.

— Да!

— Адмирал Гриър ми каза да ви предам, че Джон е добре и пътува към дома.

Санди обърна глава, за да скрие от колегките си внезапно появилите се сълзи на облекчение.

— Можете ли да ми кажете кога?

— Утре, но не знам точния час.

— Благодаря ви.

— Няма защо — отвърна секретарката и връзката прекъсна.

„Е, това вече е нещо, вероятно много.“ Тя се зачуди какво ли ще стане след завръщането на Джон, но по-важното бе, че се прибира. Бе успял да направи повече от Тим.

Твърдото кацане в Хикам — пилотът бе изморен — събуди Кели. Един сержант го побутна приятелски, за да е сигурен, че „пътникът“ е буден, защото самолетът щеше да презарежда. Кели използва времето, за да излезе навън и да се поразходи. Климатът и тук бе топъл, но нямаше нищо общо с изтощителната жега във Виетнам. Намираха се на американска земя, където нещата бяха съвсем различни...

„Разбира се, че са по-различни.“

„Само веднъж, един-единствен път... — спомни си думите си Кели. — Да, ще измъкна онези момичета точно както измъкнах Дорис. Не може да е чак толкова трудно. После ще заловя Бърт и ще си поговорим. Дори може да пусна копелето да си иде, след като свършим. Не мога да спася целия свят, но... но, за бога, ще спася част от него.“

Джон намери един телефонен автомат на летището и се обади.

— Ало? — чу той един изтощен глас, идващ от осем хиляди километра.

— Здравей, Санди. Джон е! — каза с усмивка Кели.

Макар че онези пилоти нямаше да се върнат у дома, той се връщаше и бе радостен от факта.

— Джон! Къде си?

— Ще повярваш ли, че се обаждам от Хаваите?

— Добре ли си?

— Чувствам се малко изморен, но иначе съм добре. По тялото ми няма дупки или нещо подобно — отвърна отново с усмивка Кели.

Само гласът на Санди бе направил деня по-слънчев. Но не за дълго.

— Джон, има проблем.

Сержантът на рецепцията видя, че лицето на говорещия по телефона мъж потъмнява. Той обаче се обърна с гръб към него и веднага му стана безинтересен.

— Добре, сигурно е Дорис — каза Кели. — Имам предвид, че само ти и семейство Роузън знаете за мен и...

— Не сме ние... — увери го Санди.

— Добре. Моля те, обади се на Дорис и... внимавай, но...

— Искаш да я предупредя ли?

— Можеш ли да го направиш?

— Да!

Кели се опита да се отпусне и почти успя.

— Ще се върна след около... девет-десет часа. На работа ли ще бъдеш?

— Не, имам почивен ден.

— Добре, Санди, до скоро. Чао.

— Джон! — каза настоятелно тя.

— Какво?

— Искам... Ами... — Санди млъкна.

Кели отново се усмихна.

— Ще поговорим за това, когато се прибера, скъпа.

Може би не се прибираще просто у дома. Може би там го очакваше нещо. Кели набързо прехвърли в ума си всичко, сторено досега. Пистолетът и другото оръжие все още бяха на яхтата му, но бе изхвърлил всичко носено: обувки, чорапи, панталони, дори бельото. Не се сецаше да е оставял никакво вещественно доказателство. Полицаяте може би искаха да разговарят с него, чудесно. Той не бе длъжен да говори с тях. „Това е едно от най-хубавите неща на конституцията“ — мислеше си Кели, докато се изкачваше обратно по стълбичката към самолета.

Първият екипаж отиде да почива, а вторият запали двигателите на самолета. Кели седна при служителите от ЦРУ Руснакът хъркаше шумно и блажено.

Ритър цъкна с език.

— Когато се събуди, ще има дяволски махмурлук.

— С какво го напихте?

— Започнахме с хубав коняк и свършихме с калифорнийско вино. Лично на мен конякът ми действа отвратително на другата сутрин — призна уморено Ритър. Сега, след като пленникът му не можеше да отговаря на въпроси, той си бе позволил чаша мартини. КС-135 започна да набира скорост по пистата.

— И какво разбрахте? — попита Кели.

Ритър му разказа какво е научил. Лагерът наистина бил създаден като разменна монета за руснаците, но, изглежда, виетнамците бяха използвали монетата твърде неефективно, защото сега планираха да унищожат лагера заедно с пленниците в него.

— Искате да кажете заради нашата операция? — „О, Боже!“

— Точно така. Успокойте се, господин Кларк. Руснакът, който пътува с нас, също е разменна монета. Между другото — усмихна се Ритър — трябва да ви кажа, че стилът ви ми допада.

— Какво имате предвид?

— С пленяването на руснака проявихте чудесна инициатива. От друга страна, отменянето на операцията бе много добро решение.

— Вижте, не съм... искам да кажа, не можех...

— Не сте виновен за нищо, макар че някой друг сигурно е. Показахте чудесна преценка и взехте правилно решение. Как ви се струва перспективата да продължите да служите на страната си? — попита Ритър с развеселена от алкохола усмивка.

Санди се събуди в шест и половина, което за нея бе късно. Тя взе сутрешния вестник, зареди кафеварката и реши да закусва с препечени филийки. После погледна стенния часовник и се зачуди кога ще е удобно да се обади в Питсбърг.

На първа страница имаше статия за убийството на пласъора на наркотици. Някакъв офицер от полицията го бе застрелял. „Е, това е добре“ — помисли си Санди. Статията твърдеше, че са заловени шест килограма чист хероин. Тя се зачуди дали става въпрос за същата организация, която... Не, Дорис бе казала, че шефът им е цветнокож. Както и да е, от лицето на земята бе изчезнал още един наркотрафикант. Санди отново погледна часовника. Все още не бе прилично да се обажда. Тя отиде в хола и пушна телевизора. Денят щеше да бъде горещ и мързелив. Предната вечер бе стояла до късно, защото не можеше да заспи след обаждането на Джон. Опита се да гледа „Днешното шоу“ и без да се усети, клепачите ѝ натежаха...

Когато се пробуди, вече бе минало десет. Санди ядно поклати глава и се върна в кухнята. Листчето с телефонния номер на Дорис висеше на стената. Тя се обади и чу сигнала „свободно“... четири, шест, десет пъти, без никой да ѝ отговори. По дяволите. Дали бе излязла да пазарува? Или пък бе отишла при д-р Брайънт? Санди реши да опита отново след час. Дотогава щеше да реши какво точно да каже. Дали не вършеше престъпление? Дали не заблуждаваше правосъдието? Колко дълбоко бе хлътнала в тази история? Мисълта я изненада неприятно. Но Санди наистина се бе замесила, нали? Бе

помогнала за спасението на момичето от опасен живот и сега не можеше да спре. Щеше да каже на Дорис да не вреди на хората, които са ѝ помогнали, и да я помоли да бъде много, много внимателна.

Преподобният Майър закъсна. Бе го задържало някакво телефонно позвъняване, а призиванието му не позволяваше да казва на никого, че бърза за среща. Докато паркираше, забеляза, че един цветарски камион се изкачва по хълма. Той зави надясно и изчезна от погледа му, а пасторът зае неговото място на няколко метра от къщата на Браун. Майър бе леко разтревожен. Трябваше да убеди Дорис да говори със сина му. Питър го бе уверил, че ще бъдат изключително внимателни. „Да, татко, можем да я защитим.“ Работата на пастора бе да предаде това съобщение на едно изплашено момиче и на баща ѝ, чиято любов бе издържала най-жестокия изпит. „Справял съм се и с по-тежки проблеми“ — каза си свещеникът. Като например предотвратяването на няколко развода. Едва ли международните преговори можеха да бъдат по-деликатни от спасяването на един брак.

Въпреки това обаче стълбите към входната врата му се сториха невероятно стръмни. С помощта на парапета Майър изкачи старите бетонни стъпала. До вратата се виждаха няколко кутии с боя. Може би Реймънд бе решил да пребоядиса къщата си, след като отново себе сдобил със семейство. „Добър знак“ — помисли си пастор Майър и натисна звънеца. Отвътре долетя звъненето. Белият ффорд на Реймънд бе паркиран на улицата. Свещеникът знаеше, че семейство Браун е у дома... но никой не му отваряше. Е, може би някой се преобличаше или пък бе в банята, както често се случваше. Той изчака около минута и намръщено натисна звънеца отново. Пасторът със закъснение забеляза, че вратата е леко открената. „Ти си свещеник — каза си той, — а не крадец.“ Леко притеснен, пасторът бутна вратата и провря глава вътре.

— Реймънд?... Дорис? — извика пасторът достатъчно силно, за да бъде чул във всяко ъгълче на къщата. Телевизорът бе включен и по него вървеше някаква безсмислена телевизионна игра. — Хееей!

Странно. Още по-смутен, Майър влезе в къщата, като недоумяваше какво става. В пепелника се виждаше цигара, изгоряла почти до филтъра. Тънката струйка дим ясно показваше, че нещо

липсва. В подобна ситуация всеки обикновен гражданин щеше да усети нещо нередно и да си тръгне, но преподобният Майър не бе обикновен. На пода лежеше картонена кутия, пълна с рози. Розите не се купуваха, за да лежат на пода. Точно тогава Майър си спомни за годините, прекарани като военен свещеник. Службата бе неприятна, но и вдъхновяваща, защото тогава пасторът се грижеше за душите на хора, гледащи всеки ден смъртта в лицето. Той се зачуди защо мисълта му е хрумнала точно сега и отговорът на въпроса накара сърцето му да забие учестено. Майър тихо прекоси хола и се послуша. Кухнята също бе празна. Един чайник с вода вече завираше на печката, а на масата се виждаха празните чаши и пакетчетата чай. Вратата към мазето бе отворена и лампата долу светеше. Вече не можеше да спре. Той отвори широко вратата и заслиза надолу. Бе на половината път, когато видя краката им.

Баща и дъщеря лежаха по лице на голия циментов под, а кръвта от простреляните им глави се бе събрала в обща локва! Ужасът обзе пастора незабавно и без остатък. Долната му устна увисна. Той не можеше да откъсне очи от двата трупа, на чието погребение щеше да чете молитви. Бащата и дъщерята се държаха за ръце. Бяха умрели заедно, но успокоението, че това семейство с трагична съдба най-сетне се бе сляло с Бог, не можа да спре гневния вик срещу хората, напуснали този дом само преди десет минути. След няколко секунди Майър преодоля шока и слезе долу. Той коленичи, докосна сплетените ръце и помоли Бог да се смили над душите им. Пасторът бе сигурен, че ще е така. „Може да е изгубила тялото, но не и душата си — щеше да каже Майър над гробовете — и баща й я прие с цялата любов, на която бе способен.“ Преподобният си обеща да каже на паството, че и двамата са намерили спасение. А сега трябваше да се обади на сина си.

Откраднатият цветарски камион бе изоставен на паркинга пред един супермаркет. От него излязоха двама мъже, преминаха през магазина и напуснаха през задния ход, където ги чакаше колата им. Те подкараха на юг по „Пенсилвания турнпайк“ и се насочиха обратно към Филадельфия. Пътят щеше да им отнеме три часа, а може би и повече. Шофьорът не мислеше да нарушава ограниченията на скоростта, защото нямаше желание да бъде спиран от ченгета. И

дватама мъже в колата бяха по-богати с десет хиляди долара. Не знаеха защо са убили, а и не искаха да научат.

— Ало?

— Господин Браун?

— Кой се обажда?

— Санди. Там ли е господин Браун?

— Откъде познавате семейство Браун?

— С кого говоря? — попита Санди и погледна разтревожено през кухненския си прозорец.

— Със сержант Питър Майър от питсбъргската полиция. А сега ми кажете коя сте вие.

— Аз докарах Дорис обратно. Какво се е случило?

— Името ви, моля?

— Наред ли е всичко?

— Били са убити — отвърна Майър със студен и спокоен глас. — А сега ми кажете името си и...

Санди прекъсна връзката, преди да е успяла да чуе нещо повече. Допълнителната информация можеше да я накара да отговаря на въпроси. Краката ѝ трепереха и тя седна на близкия стол. Санди гледаше с широко разтворени очи. „Не е възможно“ — каза си тя. Как бяха успели да разберат къде се намира? Тя със сигурност не се бе обаждала на хората, които... „Не, невъзможно“ — помисли си сестрата.

— Защо? — прошепна въпроса си на глас Санди. — Защо, защо, защо?

„Тя не можеше да причини никому зло. Всъщност можеше... но как са разбрали?“

„Имат информатор в полицията“ — спомни си тя думите на Джон. Значи е бил прав?

Но това бе друг въпрос.

— По дяволите, бяхме я спасили! — извика тя на кухненските стени.

Санди помнеше всяка минута от тази първа почти безсънна седмица. После бе дошло подобрението, а с него и радостта — най-

голямото професионално удоволствие — от погледа в очите на баща ѝ. И сега всичко това го нямаше. Пълна загуба на време.

Не.

Не беше загуба на време. Това беше целта на живота ѝ — да лекува хора. Санди бе изпълнила задачата си и се гордееше с това. Не бе пропиляла времето си. Някой обаче ѝ го бе откраднал. Бе откраднал времето ѝ заедно с два човешки живота. Тя се разплака и слезе в банята на долния етаж за хартиена кърпичка. Там погледна в огледалото, за да съзре очи, които виждаше за пръв път в живота си. Едва сега Сандра О'Тул разбра всичко.

Болестта бе дракон, срещу когото тя се бореше четиридесет или повече часа на седмица. Отлична медицинска сестра, която се бе сработила с хирурзите в отделението, Санди се бореше с драконите смело, професионално, интелигентно и печелеше повечето битки. От година на година нещата вървяха все по-добре. Прогресът никога не идваше бързо, но поне бе осезаем и Санди се надяваше да живее достатъчно дълго, за да види и последния дракон в отделението си мъртъв.

Но драконите не бяха само от един вид, нали? Някои не можеха да бъдат убити с добра дума, лекарства и опитни грижи. Санди бе победила един, но друг бе отнел живота на Дорис. За този дракон трябваше меч, въртян от воин. Мечът бе инструмент. В този случай абсолютно необходим инструмент. Санди вероятно никога нямаше да се научи да го използва, но това не го правеше по-маловажен. Някой трябваше да хване меча. Джон не бе лош човек, а просто реалист.

Тя се бореше със своите дракони, а той — с неговите. Борбата им бе една и съща. Санди нямаше право да го съди и бе сгрещила, че го направи. Сега очите ѝ видяха същата картина, каквато и неговите, месеци по-рано. Гневът ѝ започна да отминава и на негово място се настани решимостта.

— Е, всички извадиха късмет — каза Хикс и подаде бутилка бира.

— Как така, Уоли? — попита Питър Хендерсън.

— Операцията не се е състояла. Отменили са я точно навреме. Слава богу, няма дори и ранени. Сега всички летят обратно към дома.

— Това е чудесно, Уоли — каза искрено Хендерсън. Той не желаше ничия смърт. Искаше просто, както и Уоли, тази проклета война да свърши. Жалко наистина за хората в лагера, но някои неща просто не можеха да бъдат променени. — Какво точно се е случило?

— Все още никой не знае. Искаш ли да разбера?

Питър кимна.

— Внимателно. Комисията по разузнаването трябва да е информирана за провалите на управлението. Аз мога да ѝ осигуря тази информация, но трябва да внимаваш.

— Няма страшно, вече се уча да се справям с Роджър.

Хикс запали първата си цигара с марихуана за вечерта и ядоса госта си.

— Знаеш ли, че така можеш да загубиш работата си?

— В такъв случай ще отида при татко да направя няколко милиона на Улицата^[1].

— Уоли, искаш ли да промениш системата, или предпочиташ другите да я запазят същата?

Хикс кимна.

— Предполагам, че искам.

Попътните ветрове позволиха на КС-135 да направи прехода от Хавай без спиране за ново презареждане. Кацането бе меко. Режимът на Кели бе почти нормализиран. Бе пет следобед и след шест-седем часа отново щеше да му се приспи.

— Мога ли да си взема един-два дни почивка?

— Ще ни трябваш в Куантико за подробен разбор — отвърна Ритър, който бе схванат и кисел от дългия полет.

— Прекрасно. Просто исках да знам, че не съм под стража или нещо подобно. Няма да се разсърдя, ако някой ме закара в Балтимор.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Ритър точно когато самолетът спираше.

Двама офицери от ЦРУ изтичаха нагоре по подвижната стълбичка още преди вратата на самолета да се е отворила. Ритър събуди руснака.

— Добре дошли във Вашингтон.

— В посолството ли ще ме отведете? — попита с надежда той.

Ритър едва не се изсмя.

— Все още не. Въпреки това ще ви настаним удобно.

Гришанов бе гроги и не можеше да спори. Той разтърка пръскащата се от болка глава. Офицерите от ЦРУ го придружиха надолу по стълбичката към чакащата кола. Тя веднага потегли към една къща близо до Уинчестър, Вирджиния.

— Благодаря за усилията, Джон — каза адмирал Максвел и пое ръката на младия човек.

— Съжалявам за думите си — присъедини се към него Каз и също стисна ръката на Кели. — Беше прав.

Двамата адмирала се качиха в очакващата ги кола и също потеглиха пред погледа на Кели.

— Какво ще стане с тях? — обърна се той към Гриър.

Джеймс повдигна рамене и поведе Джон надолу по стълбичката. Шумът от другите самолети приглушаваше думите му:

— Дъч бе набелязан за адмирал на флота. Сега вероятно ще се размине с този пост. Операцията бе... негова рожба, която обаче се роди мъртва. Това ще го довърши.

— Не е честно — каза високо Кели и Гриър се обърна.

— Не, не е, но какво да се прави? — Гриър качи Кели в колата си, откара го до административната сграда и уреди да го закарат в Балтимор. — Почини си и ми се обади, щом си готов. Предложението на Боб бе напълно сериозно. Помисли си.

— Да, сър — отвърна Кели и се насочи към чакащата го кола.

„Животът е удивително нещо“ — помисли си Джон. След пет минути сержантът, който караше, излезе на междуцатската магистрала. Само преди двадесет и четири часа Кели се намираше на борда на кораб, плаващ към Субик Бей. Преди още тридесет и шест часа пък бе на територията на вражеска страна, а сега вече се возеше в държавен шевролет, заплашван единствено от другите шофьори по магистралата. Поне за известно време. Наоколо се виждаха обичайните неща като например приятните за окото зелени пътни знаци за изход от магистралата. Колата се промъкваше през последните напъни на вечерното задръстване. Обстановката около Кели бе олицетворение на нормалния живот. А само преди три дни всичко около него бе чуждо и враждебно. И най-учудващото бе, че Джон вече бе успял да се приспособи към спокойствието на Америка.

Като оставим настрана факта, че на няколко пъти попита за посоката, шофьорът не каза и думичка. Той сигурно се чудеше кой е човекът на задната седалка, пристигнал със специален полет, но не попита нищо. „Вероятно често вози подобни хора“ — реши Кели. Колата зави по булевард „Лок Рейвън“ и той спря да си задава въпроси.

— Благодаря, че ме докарахте.

— Няма нищо, господине.

Колата потегли и Кели се качи в апартамента си изумен, че е носил ключовете със себе си чак до Виетнам и обратно. Дали имаха представа колко много са пътували? След пет минути Джон вече бе под душа и водата отмиваше от тялото му една действителност, за да го пренесе в друга. След нови пет минути той вече бе облечен в панталони и риза с къс ръкав и вървеше към скаута си, паркиран на една пресечка. Не след дълго Джон спря колата си пред къщата на Санди. Разстоянието от скаута до вратата сякаш промени още нещо. Кели се бе завърнал у дома при някого. За пръв път.

— Джон!

Прегръдката дойде малко неочаквано. Сълзите в очите на Санди — също.

— Няма нищо, Санди. Добре съм. Нямам дупки, драскотини, нищо. — В началото Джон не усети отчаянието в прегръдката ѝ, защото му бе приятно. Но Санди се разрида и Кели разбра, че посрещането не е в негова чест. — Какво е станало?

— Убиха Дорис.

Времето отново спря и сякаш се разтроши на милиони парченца. Кели затвори очи от болка и мигом се пренесе на върха на хълма. Отново наблюдаваше лагера и слизащите от камионите виетнамски войници; видя се легнал в болничното легло да разглежда снимката на Пам; чу детските писъци, носещи се от някакво безименно виетнамско селце. Бе се върнал у дома, за да намери същата действителност, от която идваше. Изведнъж Кели реши, че всъщност никога не бе напускал тази действителност. Тя го бе следвала където и да отиде. Нямахше да успее да избяга от нея, защото нито веднъж не бе довършвал делото си докрай. Дори един-единствен път.

И въпреки това в обстановката имаше нещо ново. Жената в прегръдките му изпитваше същата пареща болка като него.

— Какво се случи, Санди?

— Излекувахме я, Джон. Заведохме я у дома и днес позвъних, както ми каза, но отсреща вдигна някакъв полицаи. И Дорис, и баща ѝ са убити.

— Добре.

Той се премести на дивана. Искаше му се да я успокои, да не я държи толкова близо до себе си, но не успя. Санди се притискаше към него и изливаше чувствата, които бе таила в себе си заедно с тревогата за него. Двамата останаха прегърнати в продължение на няколко минути.

— А Сам и Сара?

— Още не съм им казала. — Тя вдигна глава и огледа стаята с все още неясен поглед. Медицинската сестра в нея отново проговори. — А ти как си?

— Малко замаян от пътуването — отвърна Джон, колкото да каже нещо. Истината обаче сама излезе от устата му: — Провалихме се. Операцията не успя. Все още са там.

— Не разбирам.

— Опитяхме се да измъкнем няколко човека от Северен Виетнам, пленници, но нещо се обърка. Отново провал — прибави тихо той.

— Опасно ли беше?

Кели изръмжа.

— Да, Санди, може да се каже и така, но успях да се измъкна невредим.

Санди отново промени темата:

— Дорис каза, че там имало и други момичета и те все още ги държали.

— Да, Били твърдеше същото. Ще се опитам да ги измъкна.

Кели забеляза, че Санди не реагира при споменаването на името на Били.

— Дори и да успееш да ги измъкнеш, усилията ти ще останат безполезни, ако...

— Знам.

„Онова, което винаги ме следва“ — помисли си Джон. Имаше само един начин да го прогони. Бягството нямаше да го спаси. Трябваше да се бори.

— Хенри, онази дребна работа вече е свършена — каза му Пиаджи. — Тази сутрин. Чисто и прегледно.

— Нали не са оставили...

— Хенри, и двамата са професионалисти. Свършили са работата си и отново са у дома, на около триста километра оттук. След тях не е останало нищо освен два трупа.

Съобщението, дошло по телефона, бе кратко и ясно. Работата се оказала лесна, тъй като и двете жертви не подозирали нищо.

— Значи няма за какво да се безпокоя — установи доволно Тъкър.

Той бръкна в джоба си и измъкна дебел плик, който подаде на Пиаджи. Като добър съдружник Тони бе платил предварително вместо него.

— Сега вече Еди го няма, тази дупка е запушена и нещата трябва да тръгнат по старому. — „Най-полезно изразходваните двадесет бона“ — помисли си Хенри.

— А другите момичета? — попита Пиаджи. — Сега вече имаш истински бизнес. Хора като тях, които знаят много, са опасни. Погрижи се за това.

Тони прибра плика в джоба си и стана от масата.

— И двамата са застреляни в тила с куршуми калибър .22 — съобщи по телефона детективът от Питсбърг. — Претърсихме цялата къща — нищо. Същото е и с кутията с цветя и камиона. Той е бил откраднат по някое време миналата нощ или пък тази сутрин, но това няма значение. Цветарският магазин разполага с осем такива. По дяволите, открихме го още преди да го обявим за издирване. Момчетата си ги е бивало. Престъплението е твърде майсторско и твърде чисто, за да е дело на местни хора. По улиците не се говори нищо. Вероятно вече са извън града. Двама души са видели камиона. Една жена е забелязала двама мъже да се приближават към вратата на Браун, но си помислила, че са от цветарския магазин. Освен това е била от другата страна на улицата и на половин пресечка от къщата. Нямаме никакво описание. Дори не си спомня цвета на кожата им.

Райън и Дъглас чуваха думите едновременно и се споглеждаха през няколко секунди. Тонът на човека отсреща им казваше всичко. Това бе един от случаите, които полицаите ненавиждаха и от които се страхуваха. Без очевиден мотив, без свидетели, без вършещо работа доказателство. Нямаше нито откъде да започнеш, нито пък къде да отидеш. Процедурата бе колкото обичайна, толкова и безсмислена. Полицаите щяха да разпитат съседите, но кварталът бе работнически и в този час малцина от тях са си били у дома. Освен това хората забелязваха главно необичайните неща, а цветарският камион бе достатъчно обикновен, за да не предизвика повторен поглед. Извършването на идеалното престъпление не бе чак толкова трудно — тайна, добре известна сред детективите. Напразно писателите ги превръщаха в супермени, за каквито те никога не се представяха, дори и на чашка в бара. Някой ден може би случаят щеше да бъде разкрит. Ако хванеха единия от убийците, той вероятно щеше да се опита да се пазари и да разкаже и за този случай. По-малко вероятно бе някой да се раздрънка пред полицейски информатор, но и в двата случая това щеше да отнеме време, а следата, която и сега бе студена, щеше съвсем да изстине. Това бе най-неприятната и объркваща част от полицейската работа. Бяха загинали напълно невинни хора, но никой нямаше да се изправи в тяхна защита, нито пък да отмъсти за смъртта им. Затрупаните от нови престъпления полицаи скоро щяха да забравят случая и да го приберат в шкафа с надпис „Неразрешени“. От време на време някой щеше да вади папката, да я преглежда и да я прибира отново, а тя щеше да става все по-дебела от бележките, че по случая все още няма нищо ново.

За Райън и Дъглас нещата изглеждаха още по-зле. Те отново бяха открили връзка, която можеше да отвори две от техните „неразрешени папки“. Всички щяха да скърбят за Реймънд и Дорис Браун. Те имаха съседи, приятели и явно — добър свещеник. Хората щяха да си спомнят за тях и да си казват „колко жалко“... Но папките в бюрото на Райън бяха за хора, чиито единствени оплаквачки бяха полицаите. Това още повече влошаваше нещата, защото за едно човешко същество не трябваше да си спомнят само полицаи, изкарващи прехраната си с това. И най-лошото от всичко бе, че отново се появяваше оръжие на престъплението, свързано с други убийства, но във връзката нямаше никакъв смисъл. Това не бе техният Невидим. Да, оръжието наистина

бе двадесет и две калибров пистолет, но той на два пъти бе имал възможност да убие невинни хора, без да се възползва от нея. Той бе пощадил Вирджиния Чарлз и опасно се бе отклонил от пътя си, за да спаси Дорис Браун. Бе я измъкнал от ръцете на Фармър и Грейсън и вероятно от нечии други...

— Колега — обади се Райън, — в какво състояние бе тялото на Дорис?

— Какво имате предвид?

Въпросът звучеше абсурдно дори и в съзнанието на Райън, но той се надяваше, че другият детектив ще го разбере:

— Имам предвид физическото ѝ състояние.

— Аутопсията е назначена за утре, лейтенант. Беше облечена прилично, чиста, косата ѝ бе сресана, въобще изглеждаше добре. — „Като не броим двете дупки на тила“ — не добави детективът от Питсбърг.

Дъглас прочете мислите на лейтенанта си и кимна. „Някой се е погрижил да я върне във форма.“ Това все пак бе някаква отправна точка.

— Ще ви бъда признателен, ако ми изпратите всичко, което би могло да ви се стори полезно. Аз ще направя същото — увери го Райън.

— Някой е дошъл нарочно, за да ги убие. При нас няма много подобни случаи и този въобще не ни харесва — прибави детективът.

Заключението прозвуча доста детински, но Райън го разбра. Как иначе можеше да го каже човек?

Къщата наистина бе сигурна. Намираще се сред сто акра от хълмистия пейзаж на Вирджиния и освен нея в имението имаше голяма конюшня. На къщата бе изписано име, но собственикът ѝ я даваше под наем на Централното разузнавателно управление, а самият той живееше в близост до имението. Всъщност официалният наемател бе някаква корпорация, която съществуваше само на хартия и чрез пощенска кутия, но въпреки това плащаше добри пари. Отвън къщата изглеждаше съвсем обикновено, но един по-внимателен поглед показваше стоманени рамки на прозорците и каси на вратите и необичайно здрави и дебели стъкла. С една дума, къщата бе

подсигурена както откъм външно нападение, така и срещу опити за бягство не по-зле от затвор, макар че изглеждаше доста по-добре от него.

Гришанов откри дрехи в гардероба и принадлежности за бръснене, с които обаче не можеше да се нарани. Огледалото в банята бе стоманено, а чашата — картонена. Двойката, която стопанисваше къщата, говореше приемливо руски и се държеше изключително любезно. Те вече знаеха какъв точно е гостът им. Бяха свикнали повече с руснаци, служили на Америка в родината си и напуснали я поради разкриване. Всичките им посетители бяха пазени от четирима пазачи, които пристигаха, когато семейството имаше „компания“, и още двама, които през цялото време живееха в къщата на прислугата близо до конюшнията.

Подобно на повечето си предшественици гостът им все още не се бе оправил от часовата разлика и полета. Това го объркваше и го правеше разговорлив. Семейството бе изненадано от заповедта да ограничат разговорите си до минимум. Докато жената приготвяше закуска — най-добрия лек против умора от полет, — мъжът подхвана с руснака дискусия за Пушкин. Той със задоволство установи, че както и повечето руснаци Гришанов бе сериозен почитател на поезията. Пазачът се облегна на вратата просто за да е сигурен, че всичко е наред.

— Работите, които трябва да върша, Санди...

— Разбирам те, Джон — каза тихо тя. И двамата се изненадаха от решителността в гласа ѝ. — Преди не можех, но сега те разбирам.

— Когато бях там — „нима бе само преди три дни?“ — си мислих за теб. Трябва да ти благодаря — каза Джон.

— За какво?

Кели сведе поглед към кухненската маса.

— Трудно е да се обясни. Нещата, които върша, са страшни, затова е добре, ако имаш някого, за когото да си мислиш. Извинявай... не исках... — Кели спря. Всъщност искаше да каже точно това. Когато е сам, разумът често се лута без посока и неговият също се бе лутал.

Санди взе ръката му и нежно се усмихна:

— По-рано се страхувах от теб.

— Защо? — попита искрено изненадан Кели.

— Заради нещата, които вършиш.

— Никога не бих ти причинил зло — каза той, без да вдига поглед. Мисълта, че Санди се е страхувала от него, го караше да се чувства още по-зле.

— Сега вече знам.

Въпреки думите ѝ Кели изпитваше нужда да обясни всичко. Той искаше Санди да разбере и не осъзнаваше, че тя вече го бе сторила. Как да го направи? Да, наистина бе убивал хора, но заради точно определена причина. Как се бе превърнал в това, което е? Със сигурност заслуга имаха тренировките. Усилните месеци, прекарани в Коронадо, силите и времето, хвърлено, за да придобие автоматични реакции и нещо по-смъртоносно — да се научи на търпение. Заедно с това се бе появил и новият светоглед, който обясняваше необходимостта да се убиват определени хора. Причините доведоха със себе си и морален кодекс, който всъщност бе разновидност на наученото от баща му. Действията му трябваше да имат цел, обикновено посочвана от други, но мозъкът му бе достатъчно пъргав, за да взема собствени решения, да прилага кодекса си в различна обстановка. Да го прилага внимателно, но все пак да го прилага. Кели бе продукт на множество обстоятелства и влияния и понякога изненадваше и самия себе си. Някой трябваше да опита и често той бе най-подходящ за...

— Ти обичаш прекалено много, Джон — каза тя. — Приличаш на мен.

Думите го накараха да вдигне глава.

— В отделението всеки ден губим пациенти и аз мразя това. Мразя да съм там, където животът си отива. Мразя да гледам разплакани семейства и да знам, че не можем да спрем сълзите им. Правим всичко възможно. Професор Роузън е прекрасен хирург, но невинаги печелим, а аз мразя загубите. В случая с Дорис ние бяхме спечелили, Джон, но някой открадна победата ни. И този „някой“ не бе болест или автомобилна катастрофа. Той го направи нарочно. Тя беше една от моите пациенти, но някой уби нея и баща ѝ. Така че наистина те разбирам. Честна дума.

„За бога, тя наистина разбира... дори по-добре от мен.“

— Всички, свързани с Пам и Дорис, всички вие сега сте в опасност.

Санди кимна.

— Сигурно си прав. Тя ни разказа за Хенри и знам що за човек е той. Ще ти кажа всичко, което чух.

— Наистина ли разбираш за какво ще използвам тази информация?

— Да, Джон, разбирам. Моля те, внимавай. — Тя замълча за миг и му каза защо. — Искам да се върнеш.

[1] Има се предвид Уолстрийт. — Б.пр. ↑

32.

ЖЕРТВАТА Е У ДОМА

Единствената полезна информация, пристигнала от Питсбърг, бе име: „Санди“. Санди бе закарала Дорис у дома ѝ. Детективите разполагаха само с една думичка, която дори и не бе истинско име, но случаите често се решаваха и от по-малко. Беше все едно да дърпаш струна: понякога струната се скъсва, но понякога издава нужния тон. Някой на име Санди — женски глас, млад. Тя бе затворила, без да каже нищо повече, макар че надали имаше някаква връзка с убийците. Престъпникът можеше да се върне на местопрестъплението — както често се случваше, — но не и чрез телефонно обаждане.

Къде пасваше това име? Райън се облегна в стола си, заби поглед в тавана и тренираният му мозък започна да оглежда всичко, научено досега.

Най-вероятното предположение бе, че Дорис Браун е имала директна връзка с организацията, убила Памела Маден и Хелън Уотърс и включваше Ричард Фармър и Уилям Грейсън. Джон Терънс Кели, бивш член на групите за подводна диверсия и вероятно бивш „тюлен“, някак си бе спасил Памела Маден. Няколко седмици по-късно се обадил на Франк Алън, без да му каже нищо съществено. Впоследствие Джон Кели бе допуснал някаква фатална грешка — най-вероятно резултат на глупостта му, — коствала живота на Памела Маден. Райън все още не можеше да пропъди от съзнанието си снимките на трупа. Кели също бе пострадал лошо в инцидента. „Бивш командос, чиято приятелка е била жестоко убита“ — припомни си Райън. После петима пласъори бяха избити с майсторство, на което бе способен само Джеймс Бонд. Плюс едно непредвидено убийство, което убиецът бе извършил, за да предотврати уличен грабеж. Мотивите му за това бяха неизвестни. Ричард Фармър — „Рик“? — убит с нож, бе втората вероятна проява на емоции. „Първата не се брои“ — напомни си Райън. Уилям Грейсън — вероятно отвлечен и убит. Дорис Браун — вероятно спасена същата нощ, лекувана в

продължение на няколко седмици и върната у дома. Това означаваше, че в случая са намесени медицински лица, нали? Вероятно. „Може би“ — поправи се детективът. Невидимия... сигурно бе в състояние да го свърши и сам. Дорис бе момичето, сресало косата на Памела Маден. Имаше връзка.

„Спри се.“

Кели бе спасил Маден, но бе помогнал и в лечението ѝ. Професор Сам Роузън и жена му, също лекар. Значи Кели намира Дорис Браун и я завежда при кого? Това бе отправна точка! Райън вдигна слушалката.

— Ало.

— Докторе, обажда се лейтенант Райън.

— Не знаех, че съм ви дал номера на директния си телефон — каза Фарбър. — Какво има?

— Познавате ли Сам Роузън?

— Професор Роузън? Разбира се. Той е шеф на отделение и прекрасен хирург. От световна класа. Не се виждаме много често, но ако ви потрябва неврохирург — обърнете се към него.

— А жена му?

Райън чу как лекарят всмуква от лулата си.

— Познавам я доста добре. Тя е фармаколог и работи в изследователската лаборатория отсреща. Занимава се и с отделението ни за наркомани. Аз също помагам там и...

— Благодаря — прекъсна го Райън. — Искам да ви питам за още едно име — Санди.

— Санди коя?

— Знам само това — призна лейтенантът.

Той ясно си представи замисленото изражение на доктор Фарбър, облегнат във високия си кожен стол.

— Чакайте да изясним нещата дотук. Правилно ли разбирам, че искате от мен да проверя двама колеги като част от криминално разследване?

Райън набързо прецени перспективите на една евентуална лъжа. Човекът от другата страна на линията бе психолог. Работата му бе да чете хорските мисли и той умееше да я върши добре.

— Да, докторе, точно това искам — отвърна детективът след достатъчно дълга пауза, за значението на която лекарят можеше да се

досети.

— Тогава ще трябва да ми обясните по-подробно — каза спокойно Фарбър. — Дватама със Сам не сме много близки, но съм сигурен, че той никога не би причинил зло на друго човешко същество. Сара пък е същински ангел в работата си с децата тук. Заради тях тя зарязва важна изследователска работа, която може да ѝ донесе голяма репутация.

В този момент Фарбър се сети, че през последните две седмици д-р Роузън бе отсъствала прекалено много.

— Докторе, опитвам се да получа някаква информация. Нямам никакви основания да смятам, че който и да е от двамата е извършвал никакви противозаконни действия.

Думите на Райън прозвучаха ужасно формално и той го знаеше. Може би трябваше да опита друга тактика, която също не бе далеч от истината:

— Ако подозренията ми са правилни, тях вероятно ги грози опасност, за която не знаят.

— Изчакайте пет минути — каза Фарбър и прекъсна връзката.

— Не беше зле, Ем — похвали го Дъглас.

Райън се чувстваше така, сякаш лови на дънна въдица, но вече бе опитал почти всичко друго. Петте минути, преди телефонът да иззвъни отново, му се сториха ужасно дълги.

— Райън.

— Фарбър е. В неврохирургията няма лекари с подобно име, но има една медицинска сестра. Казва се Сандра О'Тул. Тя е старша сестра на отделениято. Не я познавам лично. Сам има много високо мнение за нея. Поне така ми каза секретарката му. Напоследък е правила някакво специално проучване за него. Написал го е в разчетите за заплатите.

Фарбър вече сам бе направил връзката. Сара бе отсъствала от клиниката точно по същото време. Докторът реши да остави това разкритие на полицаите. Вече бе отишъл достатъчно далеч — твърде далеч. В крайна сметка ставаше въпрос за колегите му, а това съвсем не бе игра.

— Кога точно е отсъствала? — попита непряко Райън.

— Преди две-три седмици за десет дни.

— Благодаря ви, докторе. Ще ви се обадя отново.

— Връзка — забеляза Дъглас, след като Райън затвори телефона.
— На колко искаш да се обзаложим, че двамата с Кели се познават?

Въпросът бе по-скоро в сферата на пожеланията, отколкото на твърдо установените факти. Сандра бе често срещано име. От друга страна, двамата полицаи разследваха безкрайната серия от убийства вече шест месеца без всякакви доказателства и връзки, така че днешното разкритие заблестя като зорница. Проблемът бе, че вече се свечеряваше и идваше време за вечеря със съпругата и децата му. „Джек ще се върне от колежа след около седмица-две“ — помисли си Райън. Синът му му липсваше.

Нямаше лесен начин за организиране на нещата. Санди трябваше да го закара в Куантико. Първото ѝ посещение във военноморска база се оказа кратко, тъй като Кели бързо я насочи към кея. „Вече“ — помисли си той. Човек се връща у дома с правилно настроен режим и веднага трябва да го променя. Санди все още не се бе върнала на магистралата, когато той се отлепи от дока и се насочи към талвега на реката, увеличавайки скоростта възможно най-бързо.

„Санди е не само умна, но и храбра“ — помисли си Кели и отпи от първата си бира от няколко седмици насам. Сигурно бе нормално една медицинска сестра да има добра памет. Хенри явно имаше навика да се разприказва в определени моменти и един от тях бе, когато е с момиче. „Самохвалко — помисли си Кели, — и то от най-големите.“ Той все още не разполагаше с адрес, който да прикрепи към телефонния номер, но знаеше ново име — Тони П-нещо си. „Пийджи“ или нещо подобно. Бял, италианец, кара син линкълн. Джон имаше и доста добро описание на външния му вид. Вероятно свързан с мафията — или неин член, или кандидат за такъв. Освен това Кели бе научил и друго име — някой си Еди, но Санди бе разбрала от вестниците, че човек с това име е убит от полицейски офицер. Местният вестник бе отделил на събитието първата си страница. Кели направи още една крачка в предположенията си: ами ако ченгето бе човекът на Хенри в полицията? Струваше му се странно, че висш служител от полицията може да е замесен в престрелка. „Предположения — реши той, — но си струва да се провери.“ Все още не знаеше как точно. Джон разполагаше с цяла нощ да изготви плана си и с гладкото тяло на

реката да отразява мислите му — също както отразяваше звездната светлина. Скоро яхтата подмина мястото, на което бе смъкнал Били на брега. Добре, че поне някой бе прибрал тялото.

Пръстта вече изпръхваше над гроба, изкопан на място, което някои все още наричаха Кръвната нива^[1] — традиция, останала от времето на някой си Юда. Лекарите в местната болница, лекували човека в него, продължаваха да преглеждат патологичния доклад от медицинския колеж във Вирджиния. Кесонна болест. В целите Съединени щати се срещаха не повече от десет сериозни случая на това заболяване годишно и всички бяха концентрирани по крайбрежието. Докладът твърдеше, че не е беда, дето не са успели да поставят точната диагноза, защото и без това не е могло да се направи нищо. Точната причина за смъртта бе парче костен мозък, проникнало по някакъв начин в мозъчната артерия и предизвикало фатален удар. Останалите органи обаче също бяха сериозно повредени и човекът надали е щял да издържи повече от няколко седмици. Запушената от костния мозък артерия ясно показваше, че тялото е било подложено на големи разлики в налягането — три бара, а вероятно и повече. Полицията продължаваше да разпитва водолазите по река Потомак, която в отделни райони бе доста дълбока. Все още имаше надежда някой да разпознае тялото, чието местоположение бе записано в кметството, но тя не бе голяма.

— Какво искате да кажете с това „не знаем“? — попита генерал Рокосовски. — Той е от моите хора! Да не би случайно да се е изгубил?

— Другарю генерал — отвърна остро Джиап, — вече ви казах всичко, което ми е известно!

— И твърдите, че е работа на американец?

— Вие видяхте същата разузнавателна информация, която и аз.

— Този човек разполага с нужна на Съветския съюз информация. Трудно ми е да повярвам, че американците са разработили операция с единствената цел да отвлекат съветски офицер от Виетнам. Предлагам ви, другарю генерал, да положите по-сериозни усилия.

— Но ние сме във война!

— Известно ми е — забеляза сухо Рокосовски. — Защо, мисиите, съм тук?

На Джиап му се прииска да наругае високия човек, застанал пред бюрото му. В крайна сметка самият той бе генерал и при това командващ армията на страната си. Виетнамецът положи усилия да преглътне гордостта си. Освен от него страната му имаше нужда и от руското оръжие и той трябваше да се преклони пред факта. В едно обаче нямаше никакво съмнение — лагерът не си струваше главоболията, които причиняваше.

Странното бе, че режимът стана някак относителен. Коля със сигурност го нямаше тук. Захариас трудно се ориентираше за времето и точната граница между деня и нощта, но от четири съня насам не бе чувал гласа на руснака дори и пред килията си. От друга страна, никой не идваше да го бие и измъчва. Той ядеше, седеше и мислеше в абсолютна самота. Противно на очакванията му този факт не влошаваше, а подобряваше положението. Робин разбираше, че разговорите с Коля са се били превърнали в порок, по-опасен и от алкохола. Не болката и не страхът, а самотата бе най-опасният му враг. Семейството и религиозната му среда бяха превърнали Захариас в общителен човек. По-късно професията му бе насърчила това качество. Внезапно лишен от контактите с хора, умът на Робин всячески се бе стремил да запълни празнотата. Прибавени към самотата, страхът и болката бяха дали очаквания ефект. То бе нещо много по-лесно забележимо отвън, отколкото отвътре. Коля несъмнено го бе съзрял. „Разбирам те — казваше често той. — И аз съм като теб.“ „Е, в крайна сметка това му е била работата — мислеше си Захариас. — Трябва да му се признае, че я свърши добре.“ Робин не бе свикнал с грешките и неуспеха, но не можеше да се похвали, че е имунизиран срещу тях. В младежките си години едва не се бе пребил във военновъздушната база „Люк“. После пък любопитството му, накарало го да провери как изглеждат буреносните облаци отвътре, за малко не го бе размазало в земята. И сега бе направил нова грешка.

Захариас не знаеше каква е причината за неочакваната почивка. Може би Коля бе отишъл да докладва наученото от разпитите. Но това

нямаше значение. Важното бе, че разполага с време за размисъл. „Ти сгреши — каза си Робин. — Излезе ужасно глупав, но вече няма да повториш грешката си.“ Гласът на решимостта бе слаб и Робин знаеше, че трябва да се труди, за да го затвърди. За щастие сега разполагаше с време. Макар и да не бе избавление, все пак беше нещо. Внезапно Захариас се концентрира напълно, както по време на полет. „За бога — помисли си той. — Тази дума... Страхувах се да се моля за избавление... и все пак...“ Ако в този момент пазачите му бяха надникнали в килията, те със сигурност щяха да се изненадат от замечтаната усмивка на лицето на американеца. Особено пък ако разберяха, че той отново бе подновил молитвите си. За тях молитвата бе само фарс. „И в това е нещастieto им“ — помисли си Робин. То можеше да се окаже и негово спасение.

Не можеше да се обади от кабинета си, защото не бе удобно. Не можеше да позвъни и от дома. Обаждането щеше да прекоси реката и щатска граница, а той знаеше, че от съображения за сигурност се вземат специални мерки за телефонните обаждания от окръг Колумбия. Окръгът бе единственото място в Америка, където телефонните обаждания се записват. Въпреки това обаче трябваше да следва някаква официална процедура. Необходимо му бе официално разрешение от шефа на отдела, от шефа на направлението и вероятно от самия шеф на ЦРУ. На Ритър не му се искаше да чака толкова дълго, не и когато от разрешението зависеха човешки животи. Той си взе почивен ден под предлог, че иска да си отдъхне от дългото пътуване — съвсем основателно. Боб отиде в града и избра музея по естествена история „Смитсониън“. След като мина покрай слона в преддверието, Ритър откри местоположението на телефоните на справочното табло, избра един от тях, пусна в него десетцентовата монета и набра 347-1347. Чувстваше се като герой на служебен виц. Телефонът, отговарящ на този номер, извъня на бюрото на резидента на КГБ във Вашингтон и хората в бизнеса добре го знаеха. „Шпионството понякога е толкова архаична работа“ — каза си Ритър.

— Да? — обади се някакъв глас.

Ритър за пръв път вършеше подобно нещо и то предизвика цяла гама от нови емоции — собствената му нервност, спокойствието на

гласа отсреща, вълнението на момента. Измислените предварително думи обаче не можеха да накарат случайния подслушвач да заподозре нищо:

— Обажда се Чарлз. Разполагам с нещо интересно. Предлагам кратка среща и разговор. След час ще бъда в зоологическата градина пред клетката на усурийски тигри.

— Как ще ви позная? — попита гласът.

— В лявата си ръка ще държа брой на „Нюзуик“.

— След час — избумтя гласът.

„Вероятно тази сутрин има важна среща“ — помисли си Ритър. Това бе лошо. Оперативният офицер от ЦРУ напусна музея и се отправи към колата си. На седалката му лежеше брой на списание „Нюзуик“, купен от един павилион.

„Тактика“ — каза си Кели и зави към брега. Най-после бе заобиколил Пойнт Локаут. Имаше богат избор. Все още разполагаше с апартамент в Балтимор под фалшиво име. Полицайте може би искаха да разговарят с него, но все още не го бяха открили. Щеше да се опита и занапред да предотврати разговора. Врагът не го познаваше и това щеше да бъде отправната му точка. Главното бе да успее да балансира тризъбеца, с който разполагаше: информация, липса на информация и компенсирането на второто с първото. Именно третият елемент — „как“ — бе въпрос на тактика. Можеше да се подготви за онова, което все още не знаеше. Засега бе неспособен да му въздейства, но вече знаеше какво ще направи. Достигането до точката на знанието изискваше стратегически подход към проблема. Въпреки това всичко му се струваше доста объркано. Четири млади жени очакваха действията му. Все още неопределен брой хора пък очакваха смъртта.

Кели знаеше, че главният им мотив е страхът. Те се бяха изплашили от Пам и Дорис дотолкова, че да поискат смъртта им. Интересно дали убийството на Едуард Морело бе ново проявление на този страх. Със сигурност бяха убили, за да си осигурят безопасност, и сега вероятно се чувстваха спокойни. Това бе добре. Ако страхът наистина ги движеше, то те вече не бяха нащрек, защото го смятаха за част от миналото.

Най-тревожното бе липсата на време. То бе ограничено. Полицията вече бе подушила нещо. Макар и да смяташе, че не разполагат с нищо сериозно срещу него, Кели все пак не бе напълно спокоен. Останалите му опасения бяха свързани със сигурността на четирите жени. За да успее една операция, трябваше да е кратка. Но за едно нещо определено бе нужно търпение и ако имаше късмет, то наистина щеше да си остане само едно.

От години не бе ходил в зоопарка. Децата на Ритър вече бяха поотраснали и той си помисли, че отново трябва да ги доведе тук. Той прекара известно време пред клетката на мечките. В тях имаше нещо особено интересно. Децата ги мислеха за големи живи копия на играчките, които прегръщаха, преди да заспят, но Ритър — не. За него тези животни олицетворяваха врага — много по-подвижен и интелигентен, отколкото изглежда. „Не го забравяй“ — каза си той и се насочи към клетката на тигрите. Ритър премести списанието в лявата си ръка и зачака, загледан в големите котки. Не поглеждаше към часовника си.

— Здравейте, Чарлз — обади се един глас зад него.

— Здравейте, Сергей.

— Но аз не ви познавам — забеляза резидентът.

— Разговорът ни е неофициален — обясни Ритър.

— Нима някога сме разговаряли официално? — учуди се Сергей.

На всяко място можеше да се монтира подслушвателна техника, но бе просто невъзможно да се подслушва цялата зоологическа градина. За целта събеседникът му трябваше да носи предавател, което противоречеше на неписаните правила. Двамата с Ритър слязоха по павирания хълм към следващите клетки. Бодигардът на резидента ги следваше отблизо.

— Току-що се завърнах от Виетнам — обяви оперативният офицер от ЦРУ.

— Там е по-топло оттук, нали?

— Не и в открито море. Времето бе приятно.

— Каква е била целта на пътуването ви? — попита резидентът.

— Трябваше да направя неочаквано посещение.

— Разбрах, че се е провалило — вметна руснакът. Тонът му не издаваше превъзходство. Той просто искаше да уведоми „Чарлз“, че знае за какво става въпрос.

— Не е точно така. Върнахме се с един гост.

— И кой е той?

— Казва се Николай — отвърна Ритър и подаде военната книжка на Гришанов. — Правителството ви сигурно няма да остане много доволно от разкриването на факта, че съветски офицер е разпитвал американски военнопленници.

— Няма да е чак такъв проблем — отвърна резидентът и прибра книжката в джоба си.

— Лъжете се. Въпросът е там, че малките ви приятели са обявили хората, които е разпитвал, за мъртви.

— Не ви разбирам — отвърна искрено резидентът и Ритър трябваше да му обясни обстоятелствата.

— Не знаех за това — каза Сергей, след като чу всичко.

— Уверявам ви, че е самата истина. Ще имате възможност да го проверите чрез собствените си източници.

Ритър бе сигурен, че руснакът ще го направи, и резидентът знаеше, че американецът го знае.

— Къде се намира полковникът?

— На сигурно място. Радва се на гостоприемство, отказано на нашите хора.

— Полковник Гришанов не е бомбардирал никого — забеляза руснакът.

— Вярно, но е взел участие в процеса, който ще завърши със смъртта на американски военнопленници, а ние знаем, че те все още са живи. Както вече отбелязах това е един потенциален източник на неприятности за правителството ви.

Сергей Волошин бе доста талантлив политически наблюдател и не се нуждаеше от помощта на някакъв младок от ЦРУ, за да забележи очевидното. Освен това виждаше и накъде отива разговорът.

— Какво предлагате?

— Няма да е зле, ако правителството ви успее да убеди Ханой да върне нашите хора отново в списъка на живите. Това означава да бъдат преместени при останалите военнопленници и семействата им да

бъдат известени, че в крайна сметка са живи. В замяна полковник Гришанов ще се върне в родината си напълно здрав и неразпитван.

— Ще предам предложението ви в Москва — „с положителна анотация“, добави тонът на резидента.

— Моля ви, побързайте. Имаме основания да смятаме, че виетнамците възнамеряват да предприемат драстични мерки, за да излязат от неловкото положение. Това ужасно ще усложни нещата — предупреди го Ритър.

— Да, предполагам, че сте прав. — Руснакът направи пауза. — А какви са гаранциите ви, че полковник Гришанов е жив и здрав?

— Ако искате, мога да ви отведа при него след около... четиридесет минути. Мислите ли, че ще ви лъжа за нещо толкова важно?

— Не, не мисля, но някои въпроси просто са задължителни.

— Да, Сергей Иванович, знам. Нямаме желание да се отнасяме зле с вашия полковник. Той явно се е държал доста цивилизовано с нашите хора. Освен това явно умее да води разпит. Разполагаме със записките му — прибави Ритър. — Предложението ми за среща с него си остава в сила и ако желаете, можете да се възползвате.

Волошин се замисли и видя капана. Евентуалното приемане на поканата означаваше, че и той ще трябва да отпрати такава. Подобно обвързване означаваше поемане на определени задължения, а Волошин не искаше да предприема важни стъпки без разрешение. Освен това лъжата от страна на ЦРУ в такъв момент си бе чиста лудост. Военнопленниците винаги можеха да изчезнат. Единствено добронамереността на Съветския съюз бе в състояние да ги спаси и да ги поддържа в добро здравословно състояние.

— Предпочитам да се осланям на думите ви, господин...

— Ритър. Боб Ритър.

— Аха! Будапеща.

Ритър се ухили глуповато. В крайна сметка след всичко, което бе направил, за да измъкне агента си, той никога нямаше да се върне в света на истинските операции. Не и на място, което имаше някакво значение, т.е. на изток от река Елба. Руснакът заби пръст в гърдите му.

— Отлично се справихте с измъкването на човека си. Поздравявам ви за лоялността към агента.

Волошин най-много се възхищаваше на риска, поет от американеца — нещо невъзможно в КГБ.

— Благодаря ви, господин генерал. Освен това съм благодарен, че се отзовахте на молбата ми. Кога мога да ви се обадя?

— Ще ми трябват два дни... Да ви се обадя ли аз?

— Значи след четиридесет и осем часа. Оставете обаждането на мен.

— Много добре. Приятен ден.

Двамата се здрависаха като професионалисти, каквито и бяха. Волошин се присъедини към шофьора бодигард и двамата се върнаха при колата. Разходката на американския оперативен офицер и на руския резидент бе приключила пред клетката на огромна и мощна кафява мечка. „Дали съвпадението е случайно?“ — запита се Ритър.

По обратния път към колата си Ритър осъзна, че всичко е просто сбор от случайности. Днешният ден щеше да направи Боб шеф на отдел. Независимо от провалената операция той току-що бе постигнал важно споразумение с руснаците. Това бе станало благодарение на по-млад от него човек, който по време на бягството от смъртта си бе направил труда да мисли. Ритър знаеше, че управлението има нужда от такива хора, и именно сега бе време да ги привлече. По време на полета от Хавай Кели бе мислил и отложил решението си. Добре, значи му трябваше малък тласък, за да го вземе. Ритър реши да поговори с Джим Гриър и да привлече Кели в управлението. Тока щеше да бъде следващата му задача.

— Добре ли познавате госпожа О'Тул? — попита Райън.

— Тя е вдовица — отвърна съседката. — Мъжът ѝ замина за Виетнам веднага щом купиша къщата, и там го убиха. Беше прекрасен млад човек. Не ѝ се е случило нищо лошо, нали?

Детективът поклати глава.

— Не, няма такова нещо. За нея чувам само хубави думи.

— Напоследък бе доста заета — продължи възрастната дама.

Тя бе идеалният събеседник за един детектив — около шестдесет и пет годишна вдовица, чийто живот се състоеше в това да се рови в живота на останалите. Уверението, че няма да навреди на никого, ѝ бе достатъчно да каже всичко, което знае.

— Какво имате предвид?

— Мисля, че имаше някаква гостенка. Със сигурност пазаруваше повече от обичайното. Тя е толкова мило и красиво момиче. Колко жалко, че съпругът ѝ загина. Време ѝ е отново да започне да се среща с мъже. Ще ми се да ѝ го кажа, но не искам да мисли, че си пъхам носа в чуждите работи. Както и да е, пазаруваше доста. Освен това всеки ден в къщата идваше и друг човек, който понякога дори оставаше да преспи.

— Какъв човек? — попита Райън и отпи от чая си с лед.

— Една жена. Висока колкото мен, но по-пълна и с рошава коса. Караше голяма кола, мисля, че беше червен буик, с лепенка на предното стъкло. О! Точно така!

— Какво? — попита Райън.

— Бях излязла в градината при розите, когато се появи момичето. Тогава видях лепенката.

— Момиче ли? — попита невинно Райън.

— Точно за нея е пазарувала! — каза възрастната дама, доволна от внезапното откритие. — Обзалагам се, че ѝ е купувала и дрехи. Спомням си, че носеше чанти от магазин „Хект“.

— Можете ли да опишете момичето?

— Млада, около деветнадесет-двадесетгодишна, с тъмна коса. Беше бледа, сякаш е болна от нещо. Кога ли си отидоха... О, спомних си. Точно в деня, когато ми докараха нови рози от разсадника. На единадесети. Камионът пристигна много рано, защото не обичам да работя по жегата, и аз го чаках в градината. Точно тогава те излязоха и аз магнах на Санди. Тя е прекрасно момиче. Не си говорим често, но когато се случи, тя винаги е любезна с мен. Медицинска сестра е и работи в „Хопкинс“, нали знаете, и...

Райън допи чая, без да показва задоволството си. Дорис Браун се бе завърнала у дома в Питсбърг на единадесети следобед. Сара Роузън караше буик, който без съмнение имаше лепенка на предното стъкло. Сам Роузън, Сара Роузън, Сандра О'Тул. Всички бяха лекували госпожица Браун. Двама от тях се бяха занимавали и с госпожица Маден. Освен това се бяха грижили и за господин Кели. След месеци безплодни усилия лейтенант Емет Райън най-сетне виждаше светлина в края на тунела. — Ето я — каза дамата и го откъсна от мислите му.

Райън се извърна и видя висока привлекателна млада дама с пазарска чанта в ръка.

— Чудя се кой ли е бил мъжът?

— Какъв мъж?

— Беше тук снощи. Може би в крайна сметка си има приятел. Висок като вас, с тъмна коса, голям.

— Какво искате да кажете с това „голям“?

— Ами приличаше на състезател по американски футбол, голям. Но сигурно е добър. Видях, че го прегръща. Това беше снощи.

„Слава богу — помисли си Райън, — че има хора, които не гледат телевизия.“

За далечната стрелба Кели избра 22-калибровата карабина модел „Савидж“, която бе олекотен вариант на пушката „Аншуц“, произвеждана от същата компания. Излезе му доста скъпичка, защото плати сто и петдесет долара за нея. Почти толкова струваше и оптическият мерник „Леополд“. Пушката бе твърде хубава за нуждите на Кели — лов на дребен дивеч. Наистина жалко, че не след дълго трябваше да я захвърли, но още по-жалко щеше да бъде да не използва урока на корабния механик.

Единственото неприятно нещо в убийството на Еди Морело бе, че за сключването на сделката бе изразходвано голямо количество чист хероин. Шест килограма първокласна „стока“ бе отишла в полицейските сейфове. Загубата трябваше да бъде наваксана. От Филадельфия постоянно искаха още, а Ню Йорк показваше значителен интерес след първата доставка. Хенри възнамеряваше да използва кораба за последен път. Сега вече можеше да промени нещата из основи. Тони подготвяше нова лаборатория на по-удобно място. Тя напълно щеше да отговори на успеха, на който Тъкър се радваше. Дотогава обаче се налагаше още веднъж да използва стария начин, макар да не възнамеряваше да го върши собственоръчно.

— Кога? — попита Бърт.

— Тази вечер.

— Става, шефе. Кой ще дойде с мен?

— Фил и Майк.

Двамата нови бяха от организацията на Тони — млади, умни и амбициозни момчета. Те все още не познаваха Хенри и нямаше да бъдат част от неговата мрежа, но можеха да се справят с извънградските доставки и да свършат черната работа — смесване и пакетиране. В техните очи това бе нещо като ритуал по приемане, отправна точка, от която положението и отговорностите им щяха да растат. Тони гарантираше за надеждността им и Хенри прие предложението. Сега двамата с Пиаджи бяха свързани — както с работата, така и с кръвта. Тъкър вече вярваше на Тони и приемаше съветите му. Той възнамеряваше да преустрои дистрибуторската си мрежа и да премахне жените куриери от нея. С това, разбира се, изчезваше и смисълът на живота им. Неприятно, разбира се, но трите провала показваха, че те стават опасни. Жените наистина бяха изиграли важна роля при разработването на бизнеса, но вече не бяха необходими.

Не трябваше обаче да се избързва.

— Колко? — попита Бърт.

— Достатъчно, за да ви създаде работа за известно време. Хенри махна към сандъците с бира. Те бяха препълнени, но точно така трябваше и да бъде. Бърт ги отнесе до колата си. Помощникът на Хенри се държеше като истински бизнесмен — нито много свободно, нито пък напрегнато. Може би Бърт щеше да се превърне в негов заместник. Той бе лоялен, държеше се почтително, показваше твърдост в нужните моменти и бе доста по-надежден от Били и Рик. Освен това имаше същия цвят на кожата като Тъкър. Мисълта се стори забавна на Хенри. Били и Рик му бяха необходими в началото, тъй като всички основни дистрибутори бяха бели. Съдбата обаче бе уредила нещата. Сега белите момчета сами припкаха при него.

— Вземи и Ксанта.

— Ще имаме доста работа, шефе — възрази Бърт.

— След като свършите, можете да я оставите там. Може би най-добрият начин бе да ги отстранява една по една.

Търпението бе трудно за придобиване качество. Нуждата обаче бе накарала Кели да прибави и тази добродетел към арсенала си.

Работата му помагаше. Той затегна дулото в патронника на струга и включи машината на бързи обороти. После с командното колело започна да пробива серия дупки на равни интервали в предните петнадесет сантиметра на дулото. Само след час Кели бе готов и прикрепил оптичния мерник. Показа се, че модифицираното оръжие е доста точно.

— Трудна работа, а, татко?

— От единадесет месеца се занимавам с нея, Джек — призна Райън по време на вечерята.

За радост на жена си тази вечер се бе прибрал почти навреме.

— За онези, ужасии ли става въпрос? — попита жена му.

— Да не говорим за това точно на вечеря, скъпа — предложи детективът и отговори на въпроса ѝ. Емет с всички сили се опитваше да не вкарва служебните си задължения у дома. Той погледна сина си и реши да поговори за скорошното решение на Джек. — Значи морската пехота, а?

— Така ще платя последните две години от обучението си, нали, татко?

Синът му имаше навика да се тревожи за подобни неща като например таксата за обучение на сестра си, която все още бе в гимназията. От друга страна, също като баща си Джек мечтаеше за малко приключения, преди да заеме мястото, отредено му от живота.

— Синът ми — пехотинец — изръмжа добродушно Емет.

Той също се тревожеше. Войната във Виетнам все още не бе свършила и можеше да продължи и след дипломирането на сина му. Като повечето бащи от своето поколение Емет Райън не преставаше да се чуди защо, по дяволите, самият той бе рискувал живота си срещу германците. За да може сега синът му да се бие срещу хора, за които Емет не бе дори и чувал на неговата възраст ли?

— Какво вали от небето, татко? — ухили се Джек с момчешката си усмивка на шегата на морските пехотинци.

Подобни разговори тревожеха и Катрин Бърк Райън, които си спомняше изпращането на Емет и целия 6 юни 1944, прекаран в молитви в църквата „Св. Елизабет“. Въпреки честите писма и успокоения тя бе прекарала още много дни в църквата. Катрин си

спомняше дългото очакване. Тя знаеше, че разговорът тревожи и съпруга ѝ, макар и не по същия начин.

„Какво вали от небето? Неприятности!“ — едва не отговори на сина си Емет, но мисълта спря, преди да е достигнала устните му.

Кели. Бяха се опитали да му се обадят. Изпратиха бреговата охрана да огледа острова, на който живее. Яхтата не бе там. Нямаше я никъде. А къде бе самият Кели? Ако възрастната дама не грешеше, той се бе появил отново. Ами ако просто го е нямало? Но сега бе тук. След инцидента Фармър-Грейсън-Браун убийствата просто бяха секнали. От дока си спомниха, че са видели яхтата по това време, но тя бе отплавала през нощта — същата нощ — и изчезнала. Връзка. Каква е била яхтата? Къде се намираше сега? Какво вали от небето? Неприятности. Именно това се бе случило преди. Нещо просто бе започнало да вали и бе спряло.

Жена му и синът му отново го видяха. Емет Райън дъвчеше храната си с вперен в празното пространство поглед, а мозъкът му просто не можеше да спре да анализира информацията отново и отново. „Кели не е много по-различен от онова, което бях аз едно време“ — помисли си Райън. Емет бе започнал като редник, за да достигне в края на войната до лейтенант — чина, който имаше и в момента. Той си спомни чувството да бъдеш нещо по-особено. Спомни си усещането за непобедимост, което по някакъв странен начин вървеше ръка за ръка с ужаса от скока с парашут. Усещането да стъпиш пръв на чужда територия и да тръгнеш напред в мрака, въоръжен само с автомат. Най-тежката мисия се падаше винаги на най-силните мъже. Мисия. И той някога бе такъв. Но никой никога не бе убивал жена му... Какво ли щеше да се случи през 1946, ако някой бе извършил това с Катрин?

„Нищо добро.“

Той бе спасил Дорис Браун. Бе я поверил на хора, на които е имал доверие. Миналата нощ се бе срещнал с един от тези хора. Вече знае, че е мъртва. По същия начин бе спасил Памела Маден, за да я изгуби. Тогава бе в болница, но когато след няколко седмици излезе оттам, изведнъж започнаха да се редят майсторски убийства. Няколко седмици... за да влезе във форма. После изведнъж убийствата спряха и Кели изчезна.

Ами ако просто е бил отишъл някъде?

Сега вече е тук.

Нещо ще се случи.

Райън не разполагаше с нищо, което може да се представи пред съд. Единственото доказателство, което имаха, бе половин отпечатък от обикновена гуменка, а такива се продаваха със стотици на ден. Имаха и мотив. Но колко убийства имаше ежегодно и колко от тях се разкриваха? Можеха да кажат, че Кели е вероятният извършител. Но той сигурно щеше да си намери достатъчно добро алиби пред съдебните заседатели. „Как можеш да обясниш такова нещо на един съдия“ — запита се детективът. Е, някои съдии можеше и да го разберат, но никой съдебен заседател нямаше да приеме обясненията. Не и след като е чул една-две думи от новоизлюпен адвокат.

„Случаят е разрешен“ — помисли си Райън. Той знаеше. Но не разполагаше с никакво доказателство освен увереността, че нещо ще се случи.

— Кой, мислиш, е това? — попита Майк.

— Прилича на рибар — отвърна Бърт, който управляваше лодката.

Той се държеше встрани от бялата яхта. Залезът приближаваше. Вече закъсняваха и управлението ставаше все по-трудно, а лабораторията им изглеждаше доста различна през нощта. Бърт отново погледна бялата яхта. Човекът с въдицата му махна и той отвърна на жеста, като в същото време зави наляво. Предстоеше им дълга нощ. Ксанта нямаше да им е много полезна. Все пак можеше да свърши някаква работа, когато направят почивка за храна. Тя не бе лошо момиче, а просто ужасно тъпа. Вероятно най-добре щеше да е да ѝ дадат хубава доза, преди да тръгнат. Все още се намираха на открито в лодката, а тя си нямаше и представа какво ще правят. Е, това не се отнасяше и за Бърт.

Той поклати глава. Сега трябваше да мисли за по-важни неща. Например как щяха да се държат Майк и Фил под негово ръководство. Разбира се, трябваше да е любезен. Щяха да разберат. Парите помагала в това отношение. Той се отпусна на пейката, отпи от бирата си и се заоглежда за червения сигнален буй.

— Виж ти, виж ти — прошепна Кели.

Оказа се просто. Били му бе дал цялата необходима информация. На кораба имаше лаборатория. Идваха с лодка от залива, обикновено през нощта, и по принцип си тръгваха на другата сутрин. Завиваха при червения буй. Мястото бе дяволски трудно за намиране, а през нощта — почти невъзможно. Е, разбира се, ако не познаваш водата наоколо. Случаят с Кели определено не бе такъв. Той остави въдицата, на чиято кукичка нямаше стръв, и вдигна бинокъла. Размерът и цветът съвпаднаха. Името бе: „Осмицата на Хенри“. Той се отпусна и изглежда как лодката продължи на юг, за да завие на изток при червения буй. Кели направи кръстче на картата си. Поне дванадесет часа. Трябваше да са достатъчно. Проблемът с едно толкова тайно скривалище бе, че съществуването му зависи единствено от секретността. Веднъж разкрито, то ставаше ужасно уязвимо. Хората никога не се учеха от грешките си. Един и същ маршрут както за отиване, така и за връщане. Нов остроумен начин за самоубийство. Щеше да изчака слънцето да залезе. Докато чакаше, Кели извади един спрей със зелена боя и направи външната страна на надуваемата си лодка на райета. Вътрешността боядиса в черно.

[1] Кръвната нива — мястото, което Юда купил с тридесетте си сребърника, за да се обеси в него. — Б.пр. ↑

33.

ОПАСЕН ЧАР

Били му бе казал, че обикновено работата продължава цяла нощ. Това даде на Кели достатъчно време да хапне, да почине и да се подготви. Той придвижи „Спрингър“ близо до мястото, където щеше да ловува тази вечер, и пусна котвите. Вечерята му се състоеше само от сандвичи, но бе по-вкусна от „храната“, която бе ял преди седмица на върха на хълма си. „За бога, само преди седмица бях на борда на «Огдън» и се подготвях“ — поклати тъжно глава Джон. Как можеше животът да е толкова безумен?

Малката му надуваема лодка, боядисана в камуфлажни цветове, се спусна във водата след полунощ. В задната част Кели бе прикачил малък двигател и се надяваше горивото да му стигне за пътуването до кораба и обратно. Не можеше да е чак толкова далеч. Картата показваше, че районът не е толкова голям, а мястото, което използваша, бе абсолютно изолирано. С нашарено лице и ръце Джон се промъкваше из лабиринта от корабни останки. Лявата му ръка направляваше лодката, а очите и ушите му търсеха нещо необичайно. Небето му помагаше. Имаше новолуние и звездната светлина бе достатъчна, за да очертае тревата и водораслите, израснали в плитчините. Захвърлените корабни останки бяха превърнали това кътче от залива в изолирано мочурище и дом за множество морски птици.

Всичко напомняше на предния път. Жуженето на мотора ужасно наподобяваше звука, издаван от шейната, помогнала му да се придвижи нагоре по вьетнамската река. Кели се движеше с около два възела, като пестеше горивото и се ориентираше с помощта на звездната светлина. Тръстиките издигаха стебла на около два метра над водата и Джон разбра защо хората на Хенри предпочитат да не пътуват нощем. Мястото наистина приличаше на лабиринт, но Кели можеше да се ориентира в него. Той наблюдаваше местещите се по небето звезди, защото знаеше коя да следва и коя не. Всичко бе въпрос на нагласа.

Враговете му бяха израснали в града и нямаха неговите моряшки навици. Колкото и спокойни да се чувстваха на мястото, в което приготвяха незаконната си стока, тук, в несигурните водни пътеки, господар бе Джон. „Сега сме на моя територия“ — каза си Кели. Той вече се осланяше повече на слуха, отколкото на зрението си. През тръстиките се промъкна лек ветреца и се отправи по най-широкия канал. Той бе доста криволичеца, но по всяка вероятност те следваха именно него. Половинвековните изкорубени останки наоколо приличаха на призраци от друга епоха, каквито всъщност бяха. Антики от една спечелена война, боклук, изхвърлен от по-просто и лесно за живот време, някои от тях лежаха в странно положение. Напомняха на отдавна забравени играчки на детето, което някога е било страната му. Дете, превърнало се в угрижен възрастен.

Глас. Кели изключи мотора. Инерцията придвижи лодката още няколко метра напред, докато притежателят ѝ въртеше глава и се опитваше да определи местонахождението на шума. Бе познал канала. Той завиваше надясно, а шумът бе дошъл именно от тази посока. Бавно и внимателно Кели придвижи лодката си към завоя. Пред него изникнаха три изоставени корпуса. Вероятно бяха докарани заедно. Капитанът на влекача сигурно се бе опитал да ги остави на една линия — нещо като моряшка шега. Най-западният бе наклонен със седем-осем градуса наляво и спокойно почиваше на дъното си. Очертанията на профила издаваха преклонната му възраст. Надстройката бе ниска, а големият стоманен комин — отдавна ръждясал. Но на мястото, където би трябвало да е мостикът, се виждаше светлина. Слухът на Кели долови и музика. Беше рок от радиостанция, която помагаше на шофьорите да не заспят по време на дългите нощни курсове.

Джон изчака няколко минути, докато слухът му си състави точна представа за мястото, а очите избераха маршрута за приближаване. Щеше да напредне така, че корпусът на кораба да го прикрива през целия път. Сега вече се чуваше повече от един глас. Вероятно бе внезапно избухнал смях от току-що разказан виц. Кели отново се спря и огледа очертанията на кораба за нещо необичайно, за сянка на пазач. Не се виждаше нищо.

Не можеше да се отрече, че са избрали подходящо място. Надали някой би се сетил да потърси точно тук. Избягваха го дори местните рибари. И все пак човек трябваше да мисли за всичко, тъй като никое

място не бе абсолютно сигурно... ето я яхтата. Добре. Кели запълзя с половин възел, придържайки се близко до ръждясалия корпус, докато достигна до яхтата. Той завърза своята лодка на една съседна скоба. Към палубата на развалината водеше въжена стълба. Джон си пое дълбоко въздух и се заизкачва нагоре.

„Работата е точно толкова тежка и досадна, колкото ни каза Бърт“ — помисли си Фил. Смесването на хероина с пудрата захар бе лесната част. Сипваха ги в големи метални купи и ги размесваха, докато не се уверяха, че съставките са разпределени по равно. Той си спомни как като дете бе помагал на майка си в правенето на торти. Тогава бе научил неща, които всяко дете забравя веднага щом открие бейзбола. Сега тракането на бъркалката отново вдъхваше живот на спомените. Пътуването в онова минало, когато дори не трябваше да става рано, за да ходи на училище, бе дори приятно. Но това бе лесната част от работата. После идваше отегчителната процедура по разпределянето на сместа на равни порции, пъхането ѝ в найлонови пликчета, запечатването, броенето и подреждането в сандъците. Фил си размени отчаян поглед с Майк, който изпитваше същите чувства. Бърт вероятно бе не по-малко отегчен, но не го показваше. Нещо повече, той бе достатъчно любезен, за да се опитва да ги развеселява. От радиото се носеше музика, а през почивките имаха на разположение онази Ксанта, която бе омаяна от хапчетата, но... покорна. По време на полунощната почивка Фил и Майк бяха положили доста усилия, за да я изтощят. Сега момичето спеше в ъгъла. В четири сутринта щеше да има нова почивка и дотогава всички щяха да бъдат с възстановени сили. Будуването се оказа трудна работа, а освен това Фил се безпокоеше от всичкия този прах, част от който се носеше и във въздуха. Дали го вдишваше? Можеше ли да се дрогира от него? Той си обеща, че ако се наложи отново да върши тази работа, ще си вземе някаква предпазна маска. Идеята да се печелят пари от тази гадост му допаднаше, но Фил нямаше никакво желание да се пристрастява към нея. Добре, че Тони и Хенри подготвиха нова лаборатория. Дори да си спестят само отвратителното пътуване, пак бе нещо.

Още една доза бе готова. Фил работеше по-бързо от другите двама, защото искаше да свършат колкото се може по-скоро. Той се приближи до сандъка и вдигна нов еднокилограмов пакет. Помириса го, както бе направил и с останалите. Отвратителна миризма на химикали. Приличаше на онази, която се носеше в училищната лаборатория по биология — формалдехид или нещо такова. Фил отвори пакета с джобно ножче и изсипа съдържанието му в купата си. После добави предварително приготвената пудра захар и започна да разбърква под светлината на лампата.

— Здравсти.

Всичко стана напълно неочаквано. Внезапно на вратата се появи човек с пистолет в ръка. Носеше военно камуфлажно облекло, а лицето му бе боядисано в зелено и черно.

Молбите на Кели бяха чути и от заглушителя нямаше да има нужда. Колтът му отново стана 45-калибров. Джон знаеше, че дупката на дулото изглежда достатъчно голяма, за да паркираш кола в нея. Той протегна лявата си ръка.

— Отгук. На палубата, по очи с ръце на тила. Един по един. Ти си пръв — нареди той на човека при купата.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита черният.

— Ти трябва да си Бърт. Без тъпи номера.

— Откъде знаеш името ми? — попита Бърт, докато Фил заемаше мястото си на палубата.

Кели посочи на другия бял мястото до приятеля му.

— Аз знам доста неща — отвърна Джон и се приближи към Бърт. В този момент видя спящото в ъгъла момиче. — Коя е тази?

— Слушай, тъпако!

Четиридесет и пет калибровият колт се изравни с лицето на Бърт само на метър от него.

— Май не се разбрахме? — каза Кели приятелски. — На палубата. Веднага!

Бърт се подчини без колебание. Момичето спеше и Кели реши засега да не го буди. Първата работа на Джон бе да ги претърси за оръжие. Двамата имаха малки пистолети, а третият — безполезно джобно ножче.

— Хей, кой си ти? Можем да поговорим — предложи Бърт.

— Точно това ще направим. Кажете ми за наркотиците — започна Кели.

В Москва бе десет часът сутринта, когато съобщението на Волошин бе разшифровано. Един висш офицер от Първо главно управление на КГБ разполагаше с директна линия с доста хора. Между тях бе и един академик, специалист по въпросите, свързани с Америка, който съветваше ръководството на КГБ и външно министерство по въпросите на новата американска политика. Академикът нямаше военен чин в йерархията на КГБ, но бе човекът, който най-бързо щеше да придвижи въпроса, въпреки че заместник-председателят вече също разполагаше с копие от съобщението. То бе кратко и точно. Академикът се ужаси от текста му. Намалването на напрежението между две свръхсили по време на войната, в която участваше едната от тях, бе в сферата на чудесата. И въпреки това признаците бяха налице. От друга страна, новата насока на американската политика към Китай можеше да отбележи началото на цяла ера в отношенията между Съветския съюз и Америка. Същото мнение бе изразило и Политбюро на пространно заседание само преди две седмици. Публичното огласяване на факта, че съветски офицер е замесен в подобна налудничавата операция, щеше да предизвика катастрофа. На кой ли кретен от военното разузнаване бе хрумнала тази идея? При положение че информацията бе достоверна, разбира се — факт, подлежащ на проверка. Академикът се обади на заместник-председателя на КГБ.

— Евгений Леонидович? Току-що получих спешно съобщение от Вашингтон.

— Аз също, Ваня. Какви са препоръките ти?

— Ако твърденията на американците са верни, налага се да предприемем незабавни действия. Публичното огласяване на подобна идиотщина може да ни излезе скъпо. Можете ли да потвърдите, че това в действителност става?

— Да. В такъв случай... може би външно министерство?

— Съгласен съм. Военните ще протакат прекалено много. Ще ни послушат ли?

— Имаш предвид братските ни социалистически съюзници? Те ще се вслушат само в гласа на кораба с ракети, за който плачат седмици наред — отвърна заместник-председателят.

„Колко поучително — помисли си академикът. — За да спасим живота на няколко американци, ще изпратим още оръжие срещу тях и те ще ни разберат.“ Пълна лудост. Ако въобще можеше да се илюстрира необходимостта от detente, то това бе идеалният пример. Как можеха две огромни страни да уточнят взаимоотношенията си, когато бяха замесени — директно или не — в работите на трета малка страна? Какво безсмислено отклонение от важните дела.

— Настоявам за спешни мерки, Евгений Леонидович — повтори академикът.

Макар и да беше с доста по-нисък пост от заместник-председателя, той си позволяваше да му говори така поради отдавнашното им приятелство. Двамата бяха учили заедно и кариерите им тясно се преплитаха.

— Напълно съм съгласен с теб, Ваня. Ще ти позвъня следобед.

„Това е чудо“ — помисли си Захариас, докато се оглеждаше наоколо. За пръв път от месеци насам излизаше навън и дори въздухът — макар горещ и влажен — му се струваше Божи дар. Но не това бе важното. Той преброи останалите — осемнадесет мъже като него, всички на почти еднаква възраст. В помръкващата от залеза светлина Робин различи лица. Недалеч от него стоеше човек, който бе виждал толкова отдавна. По вида му можеше да се съди, че е от флота. Двамата със Захариас си размениха погледи и бързи усмивки. Останалите нравеха същото. Само ако пазачите им разрешаха да си поговорят... Първият подобен опит обаче веднага бе пресечен с плесница. За момента обаче дори и видът на останалите лица бе достатъчен. Осъзнаването, че не си сам, че има и други, им стигаше. Толкова малко и същевременно така огромно нещо. Робин се изправи, доколкото му позволяваха болките в гърба, и изпъна рамене, докато niskият офицер пред тях обясняваше нещо на строените си войници. Захариас не знаеше достатъчно вьетнамски думи, за да разбере речта.

— Това тук е врагът — казваше капитанът на хората си.

Той скоро щеше да се отправи на юг и след всички обяснения и упражнения на войниците му внезапно се предоставяше възможност да видят врага на живо. Капитанът обясняваше, че американците не са чак толкова силни. Показваше на момчетата, че хората, нападнали страната им, не са чак толкова високи и застрашителни. Те можеха да бъдат прегънати, пречупени и разкъравени не по-трудно от всеки друг. И това беше елитът на врага — хората, които пускаха бомби над страната и убиваха сънародниците им. Срещу тези хора щяха да се бият те. Нима можеха да се страхуват от тях? Щом американците бяха толкова глупави, та да се опитат да спасяват тези кучета, те отсега щяха да се научат как да ги убиват. С тези окуражителни думи капитанът освободи хората си, за да се подготвят за нощното дежурство.

Виетнамският офицер си мислеше, че може да прави това. Скоро тези кучета щяха да се превърнат в пушечно месо. Полковият командир бе споменал, че политическото ръководство скоро ще се размърда и ще затвори лагера веднъж завинаги. Така хората му наистина щяха да се поупражняват, преди да излязат срещу въоръжени американци. Дотогава капитанът щеше да показва пленниците като бойни трофеи на войниците си и да намали страха от неизвестността и битката. Щеше да насочи омразата на войниците си, защото тези хора със своите бомби бяха превърнали прекрасната му страна в гробище. Капитанът бе избрал деветнадесет новобранци, които бяха тренирали упорито. Щеше да ги запознае с усещането да убиваш, защото те имаха нужда от него. Виетнамският офицер се зачуди колко от хората му щяха да се приберат обратно у дома.

Преди да се отправи отново на север, Кели спря за гориво в дока на Кеймбридж Таун. Сега вече разполагаше с всичко или поне с достатъчно. Със заредени резервоари и пълен с полезна информация мозък, Кели за пръв път щеше да удари копелетата през лицето. Бе прибрал стока, която сигурно щяха да продават две или три седмици. Това щеше да ги поразтърси. Джон можеше да я прибере и да я използва като примамка, но реши да не го прави. Не искаше да я държи при себе си, особено сега, когато подозираше по какъв начин може да е влязла в страната. Всъщност Бърт знаеше само това, че идва някъде от

източното крайбрежие. Който и да бе Хенри Тъкър, той бе параноичен в съвсем разумни граници и ръководеше операцията си по начин, който при други обстоятелства Кели сигурно щеше да аплодира. Хероинът със сигурност бе азиатски, пликчетата миришеха на смърт и пристигаха от източното крайбрежие. Колко неща с мирис на смърт пътуваха от Азия до източното крайбрежие на Съединените щати? Кели се сецаше само за едно. Фактът, че бе познавал някои от хората, чиито тела се обработваха във военновъздушната база „Поуп“, само подклаждаше гнева и решителността му да доведе започнатото докрай. Той насочи „Спрингър“ на север, мина покрай тухлената кула с фара на остров Шарп и продължи към града, където го дебнеше повече от една опасност.

„За последен път.“

В Източна Америка се намират много малко глухи кътчета като областта Съмърсет. В района имаше само една гимназия, а населението живееше в доста отдалечени една от друга ферми. През областта минаваше удобна магистрала, позволяваща на хората да я прекосят бързо и безпрепятствено. Движението към щатския морски курорт в Оушън минаваше именно през Съмърсет. Най-близката междущатска магистрала се намираще от далечната страна на залива. Районът имаше изключително нисък процент на престъпност, регистриран може би единствено от статистиката за дребно хулиганство. Убийството в областта Съмърсет със седмици наред оставаше главна тема на местните вестници. Що се отнася до кражбите, те също не бяха проблем в район, където нощните посетители се посрещаха от фермерите с пушка. Единственото сериозно провинение бяха пътнотранспортните произшествия, за които се грижеше щатската полиция. За да прогонят скуката, патрулните коли по източното крайбрежие на Мериленд разполагаха с доста мощни двигатели. Те позволяваха на полицаите да застигат нарушители, изпили по едно питие в стремежа си да оживят пътя из глухата, макар и гостоприемна провинция.

Полицай Бен Фрийланд караше поредното си дежурство. Той смяташе, че все някога ще се случи нещо наистина сериозно, и това го задължаваше да познава всички ферми, всички кръстопътища и

въобще всеки сантиметър от района, за да може да намери най-бързия път до местопроизшествието, когато съобщението пристигне. Роден и израсъл в Съмърсет, Фрийланд преди четири години бе завършил полицейското училище в Пиксвил. Той тъкмо си мислеше за повишение, когато забеляза някакъв пешеходец на пътя Поустбокс, близо до селцето с необичайното име Дамски квартал. В днешно време дори децата на невръстна възраст се придвижваха с велосипеди. Да не говорим, че много от тях караха коли доста преди да са достигнали необходимата за това възраст — още едно от сериозните нарушения, с които Фрийланд се занимаваше всеки месец. Той забеляза жената още от километър и половина — земята наоколо бе равна, — но не ѝ обърна особено внимание, преди да се приближи на около триста метра. Тя — сега със сигурност се виждаше, че е жена — вървеше доста неуверено. След още сто метра Фрийланд установи, че не е облечена като местните жители. Странно. Единственият начин да се достигне дотук бе с кола. Жената вървеше в зигзаг и дори променяше дължината на стъпката си. Това означаваше вероятно алкохолно опияняване — „още едно от сериозните местни нарушения“, каза си полицаят. Значи трябваше да спре и да види какво става. Той изключи двигателя на големия форд, паркира го на безопасно разстояние, слезе и както го бяха учили, оправи значката и пистолета на кръста си.

— Здравейте — започна любезно Фрийланд. — Накъде сте тръгнали, госпожо?

Тя спря и го погледна с очи, които сякаш принадлежаха на същество от друга планета.

— 'къв си ти?

Полицаят леко се наведе към нея. Дъхът ѝ не миришеше на алкохол, но, от друга страна, Фрийланд знаеше, че наркотиците все още не фигурират в списъка на проблемите за Съмърсет. Обстоятелство, което може би току-що се бе променило.

— Как се казвате? — попита полицаят по-строго.

— Ксанта, с „к“ и „с“ — отвърна с усмивка тя.

— Откъде си, Ксанта?

— Оттук.

— И по-точно?

— 'тланта.

— Атланта е доста далеч.

— Знам! — изкикоти се момичето. — Ха, имала съм още. — Явно според нея това бе доста сполучлива шега и тайна, която заслужаваше да се сподели. — Крия ги в сутиена.

— Какво е пък това?

— 'апчета. Слагам ги в сутиена и той не знае.

— Мога ли да ги видя? — попита Фрийланд. През ума му минаваха много въпроси, но в едно бе сигурен — тази вечер щеше да има арестант.

Момичето се изсмя и бръкна в пазвата си.

— Махни се.

Фрийланд я послуша. Нямахше смисъл да я дразни, въпреки че дясната му ръка вече стискаше пистолета на колана. Пред очите му Ксанта бръкна в разкопчаната си блуза и измъкна шепа червени капсули. Значи така. Полицаят отвори багажника на колата си и извади найлоново пликче от служебната си чанта.

— Защо не ги сложиш тук? Иначе могат да се изгубят.

— Става! — Какъв любезен полицай.

— Мога ли да ви предложа да ви откарам, госпожо?

— Като нищо. Заболяха ме краката от вървене.

— Тогава да тръгваме.

Правилникът изискваше да ѝ постави белезници и след като помогна на Ксанта да се качи на задната седалка, Фрийланд го спази. Момичето явно нямаше нищо против.

— Де отиваме?

— Струва ми се, че имаш нужда от легло и почивка, Ксанта. Аз ще се погрижа за това.

Фрийланд подкара по пътя с пълното съзнание, че вече има случай на незаконно притежаване на наркотични вещества.

— Бърт и другите двама също почиват. Само дето няма да се събудят.

— Какво казваш, Ксанта?

— Направо им надупчи задниците, па-па-па — показа тя с ръце.

Фрийланд видя жестовете в огледалото и едва не излезе от пътя от изненада.

— Кой това?

— Беше ня'кво бяло момче. Нит' му видях лицето, нит' му разбрах името, ама им надупчи задниците, па-па-па.

„Исусе!“

— Къде?

— На лодката. — Що за тъп въпрос?

— Каква лодка?

— Дето плава във водата, глупчо! — Ама че смехория.

— Будалкаш ли ме, момиче?

— И знайш ли кое е най-смешното? Той остави цялата дрога там. Бялото момче де. Само че беше зелено.

Фрийланд си нямаше и понятие какво става, но възнамеряваше по най-бързия начин да разбере. За начало той пусна сирените и настъпи газта на мощния форд в посока към полицейския участък на Уестоувър. Трябваше да се обади предварително, но знаеше, че няма да постигне нищо повече, освен да убеди капитана си, че не момичето, а той е взел наркотици.

— Яхта „Спрингър“, погледни наляво?

Кели вдигна микрофона си.

— Да не би там да има някой познат? — попита той, без да обръща глава.

— Къде, по дяволите, се загуби, Кели? — попита Ореза.

— Имах работа. Защо питаш?

— Липсваше ми — долетя отговорът. — Намали малко.

— Важно ли е? Бързам, Португалец.

— Слушай, Кели, казвам ти като моряк на моряк, намали ход.

Ако не познаваше човека... не, трябваше да се подчини независимо кой му заповядва. Кели изключи двигателите и позволи на катера да се приближи. Сега сигурно щяха да поискат да го проверят. Ореза имаше пълното право да го стори и опитите да го спре нямаше да доведат до нищо. Без да иска разрешение, катерът се изравни с яхтата и Ореза се прехвърли на „Спрингър“.

— Здравсти, боцман.

— Какво има?

— През последната седмица два пъти ходих на островчето ти, за да пийнем по една бира, но те нямаше.

— Не бих искал да те карам да употребяваш алкохол през работно време.

— Когато няма с кого да си бърбиш, наоколо става скучничко. — Изведнъж и двамата разбраха, че събеседникът им се чувства неловко, без да знаят защо. — Къде, по дяволите, се изгуби?

— Не бях в страната. Имах работа — отвърна Кели. Беше ясно, че няма да каже повече подробности.

— Чудесно. Ще бъдеш ли тук тези дни?

— Да, така смятам.

— Добре, следващата седмица може да се отбия, за да чуя някоя и друга лъжа за това колко са опитни флотските боцмани.

— На флотските боцмани не им се налага да лъжат. Да не би да имаш нужда от уроци по управление на катер?

— Научил съм ги, когато си ходил прав под масата! Може би няма да е зле да ти направя една проверка.

— Мислех, че си на приятелско посещение — забеляза Кели и двамата се почувстваха още по-неудобно.

Ореза се опита да излезе от неловкото положение с усмивка.

— Добре, този път ти се размина. — Шегата му увисна във въздуха. — Ще се видим следващата седмица, боцман.

Те се здрависаха, но нещо между тях се бе променило. Ореза махна на катера си да се приближи и майсторски се прехвърли на борда му. Момчетата от бреговата охрана отплаваха, без да кажат нито дума повече.

„Това май означава нещо“ — каза си Кели и продължи по пътя си.

Ореза изгледа отдалечаващия се на север „Спрингър“ и се зачуди какво ли става. „Не бях в страната.“ Е, яхтата му със сигурност я нямаше в Чесапийк, но къде, по дяволите, е била? Защо полицията се интересуваше толкова много от него? Кели — убиец? Момчето все пак имаше медал за храброст. Ореза знаеше само, че Кели е участвал в групите за подводна диверсия. Познаваше го като приятна компания за бутилка бира и сериозен моряк. „Когато човек престане да върши задълженията си и се нагърби с разни полицейски задачи, нещата наистина стават сложни“ — помисли си капитанът и се насочи на югозапад към Томас пойнт. Трябваше да се обади по телефона.

— И какво се случи?

— Знаеха, че идваме, Роджър — отвърна Ритър с твърд поглед.

— Как така, Боб? — попита Макензи.

— Все още не сме разбрали.

— Информация ли е изтекла?

Ритър бръкна в джоба си, извади фотокопие на някакъв документ и го подаде през бюрото. Оригиналът бе на виетнамски. Под документа имаше фотокопие на ръкописния превод. На английски бяха напечатани само думите „ЗЕЛЕН ЧИМШИР“.

— Знаели са името?

— Това е проблем на тяхната секретност, но да, Роджър, знаели са го. Предполагам, че са планирали да използват информацията при разпита на морските пехотинци, които евентуално са щели да заловят. Доста добро средство за бързо пречупване на хора. Слава богу, извадихме късмет.

— Знаем. Никой не е пострадал.

Ритър кимна.

— Преди операцията пуснахме един разузнавач. Той е бивш „тюлен“ и отличен професионалист. Както и да е, северновиетнамските подкрепления пристигнали пред очите му. Именно той отмени операцията. После просто слязъл от хълма.

Подценяването на ситуацията винаги придаваше на нещата драматизъм. Особено пък в очите на човек, който бе мирисал барутен дим.

„Заслужава си човек да подсвирне“ — помисли си Макензи.

— Сигурно е доста куражлия момче.

— Нещо повече — продължи тихо Ритър. — На връщане заловил руснака, който разпитвал нашите хора, заедно с командира на лагера. Сега и двамата са в Уинчестър. Живи — прибави с усмивка Боб.

— Значи оттам имате съобщението? Аз пък си мислех, че е от военното разузнаване — каза Макензи. — И как е успял да го направи?

— Както сам каза, момчето е куражлия — усмихна се Ритър. — Това е добрата новина.

— Не съм сигурен, че искам да чуя лошата.

— Имаме сведения, че другата страна иска да ликвидира лагера заедно с хората в него.

— За бога... Хенри точно сега е в Париж — каза Макензи.

— Грешен подход. Ако съобщи новината дори и на неофициална среща, те със сигурност ще я отрекат и вероятно ще искат да превърнат лъжата си в истина.

Публична тайна бе, че истинската работа на подобни конференции се върши именно през почивките. По време на официалните разговори хората се оплитаха във формалности, като например определянето формата на масата за заседания.

— Вярно. Тогава какво?

— Опитваме се да оправим проблема чрез руснаците. Разполагаме с канал. Самият аз осъществих контакта.

— Осведомявай ме за развитието.

— Можеш да си сигурен, че ще го направя.

— Благодаря ви, че се съгласихте да поговорим — каза лейтенант Райън.

— За какво всъщност става въпрос? — попита Сам Роузън. Намираха се в кабинета му, който съвсем не бе голям и присъствието на четирима души в него още повече го стесняваше. Сара и Санди също бяха тук.

— За един ваш бивш пациент — Джон Кели. — Райън видя, че новината не ги изненада много. — Трябва да поговоря с него.

— И какво ви спира? — попита Сам.

— Не знам къде да го открия. Надявах се, че вие ще ми помогнете.

— За какво искате да говорите? — намеси се Сара.

— За една серия убийства — отвърна веднага Райън с надеждата да ги шокира.

— Кой е убит? — попита медицинската сестра.

— Дорис Браун и още няколко човека.

— Джон не ѝ е сторил нищо лошо... — каза Санди, преди Сара Роузън да успее да докосне ръката ѝ.

— Значи знаете коя е Дорис Браун — също избърза със забележката си детективът.

— Двамата с Джон станахме... приятели — отвърна Санди. — През последните две седмици той не бе в страната. Не е могъл да убие

никого.

„Така“ — помисли си Райън. Това бе и добра, и лоша новина. Бе избързал с коза си за Дорис Браун, въпреки че реакцията на обвинението му също бе доста емоционална. От друга страна, едно от подозренията му току-що бе потвърдено.

— Не бе в страната, казвате. А къде е бил? Откъде знаете?

— Не мисля, че мога да ви кажа къде е бил. Самата аз не би трябвало да знам.

— Какво искате да кажете? — попита изненадано Райън.

— Съжалявам, но не мога да отговоря на въпроса ви.

Отговорът бе искрен и в него не личеше желание за извъртане.

„Какво, по дяволите, трябва да означава това?“ Райън разора, че няма да получи отговор на въпроса си, и реши да продължи по нататък.

— Някой на име „Санди“ се е обадил в дома на семейство Браун в Питсбърг. Били сте вие, нали?

— Господин офицер — намеси се Сара, — не мисля, че разбирам защо ни задавате тези въпроси.

— Опитвам се да получа някаква информация и искам да кажете на приятеля си, че трябва да говори с мен.

— Това криминално разследване ли е?

— Да.

— И вие ни разпитвате — забеляза Сара. — Брат ми е адвокат. Да го помоля ли да дойде тук? Струва ми се, че ни питате какво знаем във връзка с някакви убийства. Това ме притеснява. Имам един въпрос — подозирате ли някой от нас за нещо?

— Не, но подозирам приятеля ви.

Ако Райън не искаше нещо в момента, то бе да види адвокат наоколо.

— Чакайте малко — обади се Сам. — Ако си мислите, че Джон е извършил нещо нередно и искате да го открием вместо вас, значи намеквате, че знаем къде е, нали? Това ни прави вероятни... помагачи. Думата май беше съучастници, нали?

„Такива ли сте?“ — прииска му се на Райън да запита. Вместо това обаче каза:

— Нима съм споменал нещо подобно?

— Никога преди не са ме разпитвали по този начин и това ме изнервя — обърна се хирургът към жена си. — Обади се на брат си.

— Вижте, нямам основания да смятам, че някой от вас е извършил нещо нередно. Имам подобни съмнения единствено за приятеля ви. Това, което се опитвам да ви кажа, е: ако му предадете да ми се обади, ще му направите услуга.

— И кого, предполагате, е убил? — настоя Сам.

— Няколко пласьори на наркотици.

— Знаете ли с какво се занимавам аз? — намеси се остро Сара.
— Знаете ли как прекарвам по-голямата част от времето си тук?

— Да, госпожо, знам. Работите с деца, пристрастени към наркотици.

— Ако Джон наистина върши това, което казвате, може би няма да е зле да му купя пушка.

— Сигурно ви боли, когато загубите пациент — попита тихо Райън в стремежа си да я успокои.

— Можете да сте сигурен, че е така. Не сме се заели с тази работа, за да губим пациенти.

— А как се почувствахте, когато загубихте Дорис Браун?

Сара не отговори, защото разумът попречи на устата ѝ да изрече това, което иска.

— Той я е довел при вас, за да ѝ помогнете, нали? И двете с госпожа О'Тул доста сте се потрудили, за да изчистите организма ѝ от отровата. Да не мислите, че ви обвинявам за това? Но преди да доведе Дорис при вас, той е убил двама души. Знам го. Те вероятно са участвали в убийството на Памела Маден и са били истинската му цел. Вашият приятел Кели е много силен човек, но не е толкова умен, колкото мисли. Ако сега дойде доброволно, положението му ще е много по-различно, отколкото ако ни накара да го заловим. Предайте му го. Ще му направите услуга. Не мисля, че с действията си досега някой от вас е нарушил закона. Ако обаче занаяпред направите за него нещо по-различно от това, което ни казах, може би ще поемете по лош път. Нямам обичай да предупреждавам хората — каза им твърдо той.
— Вие не сте престъпници и аз го знам. Помощта, която сте оказали на Дорис Браун, е достойна за уважение и аз ужасно съжалявам, че обстоятелствата се стекоха по този начин. Но Кели убива хора и това е лошо. Казвам ви го, в случай че сте забравили някои неща. На мен лично наркоманите също не ми допадат. Именно аз се занимавам със случая на Памела Маден — момичето, намерено на фонтана. Искам да

изпратя убийците ѝ в затвора и с удоволствие ще гледам как влизат в газовата камера. Моя работа е да помагам на правосъдието. Не негова, а моя. Разбирате ли ме?

— Да, мисля, че бяхте ясен — отвърна Сам Роузън, замислен за хирургическите ръкавици, които бе дал на Кели.

Сега бе по-различно. Тогава Сам се чувстваше далеч от нещата. Близо до него стояха ужасните последици на престъплението, но същевременно бе толкова отдалечен от това, което приятелят му вършеше в момента. Тогава Сам го одобряваше, но му се струваше, че чете вестникарска статия. Сега ос различно, но Сам Роузън вече бе в играта.

— Кажете ми, близко ли сте до залавянето на хората, убили Пам?

— Знаем някои неща — отвърна Райън, без да съзнава, че отговорът му срина всички досегашни усилия.

Ореза бе на брега в управлението на бреговата охрана. Той мразеше тази част от работата си и именно заради нея се боеше от повишението. Израстването в службата означаваше собствен кабинет, бумащина и превръщане в „управленски кадър“ вместо простото и приятно командване на катера. Господин Инглиш бе излязъл някъде, а помощникът му наглеждаше работата отвън, така че в момента Ореза бе най-старшият в управлението. Португалеца порови из бюрото си, извади една визитка и набра номера, написан върху нея.

— Отдел „Убийства“.

— Лейтенант Райън, моля.

— Няма го.

— А сержант Дъглас?

— Днес е в съда.

— Добре, ще се обадя по-късно.

Ореза затвори и погледна часовника. Щеше да отплава в четири следобед и да се върне отново в полунощ. Той отвори друго чекмедже и започна да попълва ведомостите за изразходваното гориво, което му бе помогнало да направи залива Чесапийк безопасен за корабоплаване. След полунощ възнамеряваше да се прибере у дома, да вечеря и да се наспи.

Проблемът бе да свържат думите ѝ в нещо смислено. Лекарят, когото извикаха от кабинета му отсреща, каза, че момичето е под въздействието на наркотични вещества, но това се виждаше и с просто око. Той препоръча да се изчака преминаването на ефекта от упоението и взе двадесет долара за съвета си. Продължилият два часа разпит само бе успял на равни порции да ядоса и развесели момичето, но показанията си оставаха същите. Трима убити, „па-па-па“. Сега обаче не ѝ бе толкова смешно. Ксанта започваше да си припомня Бърт и спомените не ѝ харесваха.

— Ако това момиче се бе дрогирало още малко, сега щеше да е на Луната заедно с астронавтите — забеляза капитанът.

— Трима мъртъвци в някакъв кораб на неизвестно място — повтори полицай Фрийланд. — С имената и всичко останало.

— Вярваш ли го?

— Повтаря все едно и също, нали?

— Да — съгласи се капитанът. — Ти нали си падаш по риболова. Къде мислиш, че е това място, Бен?

— Прилича на водите край остров Блъдсуърт.

— Ще я задържим едно денонощие за появяване в нетрезво състояние на публично място... Освен това я заловихме с наркотични вещества, нали?

— Да, но трябваше само да я помоля, капитане. Тя сама ми даде хапчетата.

— Добре, спазвай точната процедура.

— А после, сър?

— Обичаш ли да се возиш на хеликоптер?

Този път избра друг кей. Оказа се лесно, тъй като из залива постоянно сновяха безброй лодки и яхти. Кеят разполагаше с доста места за гости, които през лятото обикаляха нагоре-надолу по крайбрежието и спираха на брега само за храна и гориво. Управителят на кея видя, че гостът му доста майсторски вкарва яхтата на мястото си, което не се случваше често, особено пък с такива големи съдове. Младостта на собственика още повече засили изненадата му.

— Колко време възнамерявате да останете? — попита той и помогна за завързването.

— Два дни. Може ли?

— Разбира се.

— Имате ли нещо против да платя в брой?

— Уважаваме такива клиенти — увери го управителят.

Кели отброи банкнотите и събщи, че ще прекара нощта в яхтата си. Не каза обаче какво ще стане на следващия ден.

34. ДЕБНЕНЕ

— Пропуснали сме нещо, Ем — обяви в осем и десет сутринта Дъглас.

— Сега пък какво? — попита Райън. Пропуските не бяха чак толкова рядко явление в тяхната работа.

— Как са разбрали, че е в Питсбърг? Обадих се на онзи сержант Майър и го накарах да провери всички извънградски обаждания на семейство Браун. През последния месец не са провели нито един такъв.

Лейтенантът загаси цигарата си.

— Трябва да приемем, че приятелят ни Хенри е знаел откъде е Дорис. Две от момичетата му са избягали и той сигурно си е направил труда да провери кои са родните места на останалите... Прав си — каза след няколко секунди размисъл Райън. — По-вероятно е да я е сметнал за мъртва.

— Кой е знаел, че е там?

— Хората, които са я завели, но те със сигурност не са казали на никого.

— Кели?

— Вчера в „Хопкинс“ разбрах, че не е бил в страната.

— Така ли? А къде тогава?

— Сестра О’Тул твърди, че знае, но не ѝ е позволено да казва, каквото и, по дяволите, да означава това. — Райън замълча за момент. — Връщаме се в Питсбърг.

— Историята там е следната: Бащата на сержант Майър е свещеник. Той е изповядал момичето и е разказал нещичко на сина си. Така. Сержантът се качва по стълбичката към капитана си. Капитанът познава Франк Алън и сержантът му се обажда да разбере кой се занимава със случая. Франк го насочва към нас. Майър не е говорил с никой друг. — Дъглас запали цигара. — Значи как е отишла информацията при приятелите ни?

Това бе съвсем нормално, но не чак толкова успокояващо. Сега и двамата мъже си мислеха, че случаят започва да се разплита и наистина бе така. И както обикновено събитията започваха да препускат толкова бързо, че не оставаше достатъчно време да бъдат анализирани.

— Отдавна подозираме, че имат информатор при нас.

— Франк? — предложи Дъглас. — Но той никога не е имал връзка с който и да е от случаите. Няма достъп до информацията, нужна на приятелите ни.

И това бе самата истина. Случаят на Хелън Уотърс бе започнал в Западния участък под ръководството на един от младшите детективи на Алън. Шефът обаче почти незабавно го бе прехвърлил на Райън и Дъглас заради високата степен на насилие.

— Все пак това е някакъв напредък, Ем. Сега поне сме сигурни, че имат информатор в полицията.

— Какви са другите добри новини?

Щатската полиция разполагаше само с три хеликоптера „Бел джет рейнджър“ и все още се учеше как да борави с тях. Получаването на един от тях съвсем не бе лесна задача, но капитанът се радваше на добро положение в своите среди. Районът му се славеше като един от най-спокойните и макар това да не бе изцяло резултат от компетентността му, шефовете уважаваха предимно резултатите и не се интересуваха много от начина, по който са постигнати. Хеликоптерът кацна на покрива на полицейското управление в девет без четвърт. Капитан Ърнест Джой и полицай Фрийланд вече го очакваха. И двамата се качваха за пръв път в хеликоптер и тясната му кабина леко ги изнерви. Отблизо хеликоптерите винаги изглеждат малки, а отвътре са направо миниатюрни. Използваха ги главно за превозване на тежко болни. Екипажът на този се състоеше от пилот и фелдшер — и двамата полицейски служители, — облечени спортно, с пистолети под мишницата и авиаторски очила на носа. Задължителният инструктаж за безопасност отне деветдесет секунди — достатъчно, за да остане напълно неразбран. После перките се завъртяха и хеликоптерът се издигна във въздуха. Пилотът реши да не

се прави на каубой. В крайна сметка взеше капитан, пък и почистването на повръщано от пода не го блазнеше особено.

— Накъде? — попита той по разговорката.

— Към остров Блъдсуърт — отвърна капитан Джой.

— Ясно — потвърди пилотът, както смяташе, че трябва да направи всеки авиатор, и се насочи на югоизток. Пътуването щеше да е кратко.

Отгоре светът изглежда различен и първото пътуване с хеликоптер предизвиква у хората една и съща реакция. Излитането, наподобяващо потегляне на виенско колело в увеселителен парк, е малко стряскащо, но след това очарованието започва. Светът се промени пред очите на двамата полицаи и внезапно заприлича на хубаво и подредено място. Фермите и пътищата под тях се виждаха като на карта. В началото Фрийланд се стресна: Той познаваше територията си отлично, но изведнъж разбра, че картината в съзнанието му не е съвсем точна. Намираше се само на триста метра над нея — разстояние, което колата му изминаваше за секунди, — но гледката бе съвсем различна и полицаят веднага започна да коригира представите си.

— Ето там я намерих — каза той на капитана по разговорката.

— Доста далечко от мястото, където отиваме. Мислиш ли, че е била способна да извърви такова разстояние?

— Не, сър.

Но не беше чак толкова далеч от водата. Около три километра и половина. Видяха стария док на една ферма, обявена за продан. Той се намираше само на осем километра от мястото, за което се бяха запътили — едва-две минути с хеликоптер. В утринната омара заливът Чесапийк приличаше на огромно синьо петно. На северозапад се простираше огромната площ на флотския изследователски център „Пакстънт“. Виждаше се излитащ оттам самолет. Пилотът му сигурно внимаваше за нисколетящи самолети, защото колегите му обичаха да правят каскади ниско над земята.

— Право напред — каза Фрийланд.

Фелдшерът посочи посоката, за да е сигурен, че полицаят знае какво означава „право напред“.

— Оттук всичко изглежда различно — забеляза по детски наивно Фрийланд. — Ето там ловя риба. От повърхността местността прилича

на тресавище.

Но не и от въздуха. От триста метра височина мястото изглеждаше като остров. С брега го свързваха късчета суша и пасажни тръстика, но все пак си оставаше остров. С приближаването към него късчето земя започна да придобива ромбовидни очертания. Около него се виждаха ръждясалите корабни останки, обрасли с трева и водорасли.

— Я гледай, та те били доста — възкликна пилотът. Той рядко бе летял над тези места, и то главно през нощта с тежко болни на борда.

— Останали са от Първата световна война — обясни капитанът. — Баща ми казваше, че тук са захвърлени онези, които германците не са успели да потопят.

— Какво точно търсим?

— Не съм сигурен, вероятно лодка. Вчера арестувахме една наркоманка — каза капитанът. — Тя твърди, че тук някъде имало лаборатория и трима мъртъвци.

— Сериозно? Лаборатория за наркотици на това място?

— Така казва момичето — потвърди Фрийланд.

Полицаят току-що бе научил нещо ново. Колкото и заплашително да изглеждаше мястото отгоре, към него имаше канали през тръстиката. Сигурно бе идеално за лов на раци. От лодката мястото изглеждаше като голям остров, но от борда на хеликоптера — не. Колко интересно.

— Там нещо блести — посочи фелдшерът надясно. — Сигурно е парче стъкло или нещо подобно.

— Да проверим. — Пилотът изтегли лоста вдясно и надолу и свали хеликоптера по-близо до водата. — Да, до тези трите наистина има лодка.

— Свали още — нареди фелдшерът с усмивка.

— Дадено.

На пилота най-сетне му се отдаваше шанс да покаже майсторството си. Той бе управлявал хеликоптер „Хю“ и обичаше да си играе с малката птичка, която караше сега. В края на краищата всеки можеше да пилотира по права линия. Той направи един кръг, за да провери посоката на вятъра, и смъкна хеликоптера си на около шестдесет метра височина.

— Доста големичка. Около шест метра — обяви Фрийланд.

Вече се виждаше и въжето, което я държеше за корабните останки.

— По-ниско — заповяда капитанът.

След няколко секунди вече висяха на петдесет метра от корабните останки. Лодката беше празна. В задната ѝ част се виждаше сандък за бира и още някакви неща. Шумът от хеликоптера прогони няколко птици от надстройката на кораба и пилотът инстинктивно предприе маневра, за да ги избегне. Дори една нищо и никаква си врана, засмукана от двигателя, можеше да ги превърне в част от това изкуствено бласто.

— Собственикът на тази лодка май не проявява голям интерес към нея — каза пилотът по разговорката.

В задната част на хеликоптера Фрийланд показа с жест три изстрела.

— Май че си прав, Бен — съгласи се капитанът и се обърна към пилота: — Можеш ли да нанесеш точното местоположение на картата?

— Разбира се.

Той се замисли над възможността да се спусне още по-ниско и да ги остави на палубата. Ако бе в армията, нямаше да е трудно, но сега перспективата малко го плашеше. Фелдшерът взе картата и отбеляза местоположението на корабните останки.

— Видяхте ли каквото искахте?

— Да, връщаме се обратно.

След двадесет минути капитан Джой вече говореше по телефона:

— Томас пойнт, брегова охрана.

— Обажда се капитан Джой от щатската полиция. Трябва ни малко помощ.

За няколко минути капитанът обясни ситуацията.

— Ще ни трябва час и половина — отвърна Инглиш.

— Чудесно.

Кели си повика такси, което спря пред входа на пристана. Първата му спирка за деня бе един доста неугледен гараж, наречен „Полковник Кланкър“. Оттам Джон нае един фолксваген, произведен 1959 година, и го предплати за месец напред.

— Благодаря, господин Айло — усмихна се собственикът на Кели, който използваше паспорта на вече загубил интерес към него човек.

Джон откара колата обратно на пристана и започна да товари нужните му неща. Никой не му обърна голямо внимание и след петнадесет минути фолксвагенът вече бе изчезнал.

Кели си направи труда да мине през района, в който щеше да ловува, и да провери доколко е натоварено движението. Наоколо изглеждаше доста пусто. Джон никога не бе идвал в тази част на града. Мястото се намираще в близост до западнал промишлен район на някаква улица „О’Донъл“. Тук не живееше никой, пък и надали мнозина биха проявили желание. Въздухът вонеше на най-различни химикали. Някога оживен, сега районът бе запуснат и много от сградите изглеждаха напълно необитаеми. Между тях имаше много широки празни пространства, покрити с пепел. Мястото явно бе удобно за маневриране на големи камиони. Не се виждаха играещи деца, нямаше и обитаеми къщи, поради което не се мяркаха и полицейски коли. „Доста умно измислено — помисли си Кели. — Поне така изглежда от една страна.“ Сградата, която го интересуваше, също бе запусната, а над входа ѝ висеше счупена табела. Задната страна представляваше гола стена. Имаше само три врати и макар че бяха на две различни стени, можеха да бъдат наблюдавани от едно място. Зад гърба на Кели се издигаше друга изоставена постройка — висока бетонна конструкция с множество натрошени прозорци. След като приключи с разубаването, Джон се отправи на север.

Ореза плаваше в южна посока. Той вече веднъж бе минал оттук по време на дежурството си. Чудеше се защо, по дяволите, бреговата охрана не организира една малка станция малко по-надолу по източното крайбрежие или може би при фара на Коув пойнт. Там вече имаше малка къщурка, в която момчетата будуваха ако не за друго, то поне да са сигурни, че фарът свети. Според Ореза това не бе особено тежко задължение, макар че момчето, което поддържаше фара, сигурно бе на друго мнение. Жена му току-що бе родила близнаци, а хората от бреговата охрана бяха най-тясно свързани със семействата си от цялата армия.

Ореза бе поверил руля на един от младите матроси и сега се наслаждаваше на хубавата утрин и отпиваше от кафето си.

— Викат ви по радиото — обади се едно момче от екипажа.

Ореза влезе в рубката и вдигна микрофона.

— Тук Алфа четири-едно.

— Алфа четири-едно, вика те Инглиш в базата Томас. Хората ще те чакат на един док близо до Дамския квартал. Ще се ориентираш по полицейските коли. След колко ще си там?

— Двадесет — двадесет и пет минути, господин Инглиш.

— Прието. Край.

— Ляво на борд — нареди Ореза и погледна картата. Водата по тези места изглеждаше дълбока. — Едно-шест-пет.

— Тъй вярно, едно-шест-пет.

Ксанта вече излизаше от опиянението си, макар и да бе доста слаба. Тъмната ѝ кожа бе придобила зелен оттенък и момичето се оплакваше от адско главоболие, на което аспирините не помагаха. Вече знаеше, че е арестувана. Досието ѝ бе изпратено по телетипа. Ксанта бе достатъчно хитра, за да настоява за адвокат, но за щастие той не усложни много работата на полицията.

— Клиентката ми — каза адвокатът — е готова да сътрудничи.

Съгласието на момичето бе получено само след десетминутни усилия. Ако говореше истината и ако не бе замесена в сериозно престъпление, полицията щеше да свали обвинението за притежаване на наркотици и да я включи в оздравителна програма. От дълги години никой не бе предлагал толкова изгодна сделка на Ксанта Матюс. Полицаяте веднага разбраха защо е така.

— Щяха да ме убият — каза момичето, след като адвокатът ѝ разреши да говори. Въздействието на наркотиците вече бе преминало и тя отлично си спомняше всичко.

— Кои са те — попита капитан Джой.

— Няма ги вече. Онова бялото момче ги застреля. Въобще не пипна наркотиците. Остави ги там.

— Разкажи ни за белия мъж — подкани я Джой и погледна Фрийланд с очи, които трябваше да са невярващи, но не бяха.

— Един голям юначага като него — посочи тя Фрийланд. — Лицето му обаче беше зелено като листо. Взе ме със себе си и ми завърза очите. После ме остави на онзи кей и ми каза да хвана автобус или нещо такова.

— Откъде знаеш, че е бил бял?

— Китките му бяха бели. Беше си боядисал и ръцете зелени, но само дотук — показа тя на собствената си ръка. — Носеше зелени дрехи с черни петна като войник. Имаше голям пистолет. Аз бях заспала и се събудих от изстрелите. Накара ме да се облека, взе ме, остави ме и си отиде с яхтата.

— Каква яхта?

— Голяма, бяла, дълга, имаше десет метра.

— Откъде знаеше, че ще те убиват, Ксанта?

— Бялото момче ми каза. Показа ми работите в лодката.

— Какви работи?

— Рибарска мрежа и циментови блокчета. Те му казали, че са го правили и друг път.

Тук адвокатът реши да се намеси.

— Господа, клиентката ми разполага с информация, която може би засяга голямо криминално разследване. Това ѝ дава право да поиска закрила и освен това в замяна на съдействието си бихме желали разноските по лечението ѝ да се поемат от щатските власти.

— Господин адвокат — отвърна тихо Джой, — ако наистина всичко излезе вярно, аз ще платя за лечението от собствените си пари. Мога ли да ви предложа да я задържим при нас още известно време? Правим го в името на нейната сигурност, която очевидно не е голяма.

„Капитанът дотолкова е свикнал да преговаря с адвокати, че и той започва да говори като тях“ — помисли си Фрийланд.

— Тука храната и кучета няма да я ядат! — обади се Ксанта, затворила очи от болката в главата си.

— Ще се погрижим за това — обеща ѝ Джой.

— Мисля, че клиентката ми има нужда от медицинска помощ — забеляза адвокатът. — Как може да я получи?

— Доктор Пейдж ще намине да я прегледа следобед. Господин адвокат, в момента клиентката ви не може сама да се грижи за себе си. Ако историята ѝ се окаже вярна, всички обвинения срещу нея

автоматично ще отпаднат. В замяна на съдействието й ще удовлетворим всичките ви желания. Повече от това не мога да направя.

— Клиентката ми е съгласна с условията и предложенията ви — отвърна адвокатът, без да се консултира с Ксанта.

Общината щеше да плати дори хонорара му. Освен това той чувстваше, че може би върши услуга на обществото. Случаят просто не можеше да се сравнява с пияните шофьори, с които по принцип се занимаваше.

— Ето там има баня. Защо не я заведете да се изкъпе? Освен това можете да й купите по-прилични дрехи. Сметката изпратете при нас.

— Удоволствие е да се работи с вас, капитан Джой — каза адвокатът, докато началникът на управлението се отправяше към колата на Фрийланд.

— Бен, наистина си се натъкнал на нещо голямо. Освен това си се справил чудесно. Няма да го забравя. А сега ми покажи какво може този звяр.

— Нямате проблеми, капитане.

Фрийланд включи сирените още преди да вдигне седемдесет. Полицейската кола пристигна на дока точно в момента, когато се появи катерът на бреговата охрана.

Човекът носеше лейтенантски пагони — макар да твърдеше, че е капитан — и Ореза му отдаде чест, когато се качи на борда. И двамата полицаи получиха спасителни жилетки, защото според изискванията на бреговата охрана те бяха задължителни за малките съдове. После Джой им показа картата.

— Мислите ли, че можем да стигнем дотам?

— Не, но спасителната ни лодка може. Какво се е случило?

— Вероятно тройно убийство. Замесени са и наркотици. Тази сутрин ходихме дотам с хеликоптер, и, видяхме празна яхта.

Ореза кимна възможно най-безучастно и сам пое руля. До мястото имаше само някакви си осем километра и трябваше да се напредва изключително внимателно.

— Не може ли по-близо? Има прилив — обади се Фрийланд.

— Точно в това е проблемът. По такива места се ходи по време на отлив, за да може, ако заседнеш, приливът да те освободи. Оттук

нататък ще трябва да използваме лодката.

Докато моряците спускаха петметровата лодка на вода, мозъкът на Ореза щракаше. Той си спомни за онази бурна нощ с лейтенант Шарън още преди месеци. Тогава очакваха сключването на някаква наркосделка някъде в залива. „Доста сериозни момчета“ — бе казал лейтенантът на Португалеца. Ореза вече се чудеше дали между двете събития има връзка.

Навлязоха в канала, бутани от десетте конски сили на извънбордовия двигател. Ореза наблюдаваше нивото на водата и провираше лодката из тръстиките, следвайки очертаванията по картата. Тишината наоколо напомни на Португалеца участието му в операция ПАЗАРЕН ДЕН. Чрез нея бреговата охрана се бе опитала да помогне на флота във Виетнам. Тогава бе прекарал доста време с онези момчета, управлявайки катерите, строени в Анаполис. Тук обстановката бе почти същата. Високите тръстики можеха и често наистина скриваха въоръжени войници. Ченгетата стискаха пистолетите си и Ореза със закъснение се запита защо не бе взел своя колт. Не че знаеше как да го използва, но... Следващата му мисъл бе, че сега нямаше да е зле, ако в лодката пътуваше и Кели. Португалеца знаеше съвсем малко за него, но подозираше, че Кели е един от „тюлените“, с които бе работил в делтата на Меконг. Медальт със сигурност му бе даден за нещо, пък и татуировката на ръката надали бе случайна.

— По дяволите — прошепна Ореза, — сякаш сме в научнофантастичен филм. — Той вдигна микрофона на радиото: — Алфа четири-едно, тук Ореза.

— Чуваме те, Португалец.

— Стигнахме на мястото. Стойте на подслушване.

— Прието.

Внезапно всички в лодката се напрегнаха. Двете ченгета се спогледаха и вероятно се запитаха защо не са взели още хора със себе си. Ореза спря спасителната лодка до другата и полицаите се прехвърлиха в нея.

Фрийланд посочи към бака и Джой кимна. Там се виждаха шест бетонни блокчета и сгъната рибарска мрежа. Ксанта не ги бе излъгала за това. От борда на кораба висеше въжена стълба. Джой се заизкачва пръв, без да изпуска пистолета от дясната си ръка. Фрийланд го

последва, а Ореза остана в лодката. Когато се качиха на палубата, полицаите стиснаха оръжието си с две ръце и се насочиха към надстройката. Ореза ги изгуби от поглед за около четири минути, които му се сториха цял час. Няколко подплашени птици изпляскаха с криле и излетяха. Когато Джой отново се появи, пистолетът му вече не се виждаше.

— Тук има три трупа и ужасно голямо количество от вещество, което прилича на хероин. Обади се на катера си и им кажи да предадат в участъка, че имаме нужда от експерти. Изглежда, че ще навлезеш в бизнеса с фериботи, господин Ореза.

— В риболовната база разполагат с доста по-добри съдове за тази работа. Искате ли да им се обадя да ви помогнат?

— Добра идея. Ако искаш, можеш да огледаш наоколо. Водата изглежда бистра, а момичето каза, че и друг път са изхвърляли трупове тук. Виждаш ли нещата в лодката им?

Ореза се надигна и забеляза рибарската мрежа и бетонните блокчета.

„Исусе.“

— Значи така се прави. Добре, ще обиколя наоколо — отвърна Ореза и след като се обади на катера, се залови за работа.

— Здравсти, Санди.

— Джон! Къде си?

— В апартамента си в Балтимор.

— Вчера един полицаи идва да говори с нас. Търсят те.

— Така ли? — присви очи Кели, но не престана да дъвче сандвича си.

— Каза, че трябвало да отидеш и да говориш с него и колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре.

— Много мило от негова страна — усмихна се Кели.

— Какво ще правиш?

— Не ти трябва да знаеш, Санди.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

— Моля те, Джон, моля те, помисли добре, преди да направиш каквото и да било.

— Вече съм помислил, Санди. Честна дума. Няма страшно, ще се оправя. Благодаря за информацията.

— Случило ли се е нещо? — попита някаква колежка, след като Санди затвори.

— Не — отвърна сестра О'Тул.

„Хм.“ Кели допи колата си. Това потвърждаваше подозренията му, събудени от посещението на Ореза. Значи нещата ставаха сложни. Но няма не бяха такива и преди седмица? Джон се насочи към спалнята и когато стигна там, на вратата се почука. Звукът го стресна, но трябваше да отвори. Беше отворил прозорците, за да проветри, и отвън добре се виждаше, че в апартамента му има човек. Кели си пое дълбоко въздух и отвори вратата.

— Чудех се къде сте, господин Мърфи — каза управителят за огромно облекчение на Джон.

— Имах две седмици работа в Средния запад, а после отидох да почина няколко дни във Флорида — излъга той с усмивка.

— Не сте почернели много.

Кели се усмихна неловко.

— Прекарвах повече време в хотела — отвърна той и отговорът явно допадна на управителя.

— Чудесно. Е, аз просто исках да се уверя, че всичко е наред.

— Няма никакви проблеми — увери го Джон и затвори вратата, преди управителят да е успял да попита още нещо.

Трябваше да поспи. Повечето от работата си вършеше през нощта. „Сякаш съм на другия край на света“ — помисли си Кели и се просна на леглото.

Денят бе горещ. По-добре да бяха избрали клетката на пандата за срещата си. Там бе пълно с хора, които бързаха да видят прекрасния подарък — израз на добра воля — от Народна република Китай (за Ритър просто китайските комунисти). Климатичната инсталация поддържаше в помещението приятна температура, но офицерите от разузнаването обикновено се чувстват неудобно в такава обстановка. Така че Ритър се разхождаше около огромната площ, на която бяха

разположени галапагоските костенурки. Не му беше ясно само защо на животни, движещи се със скоростта на ледник, им е необходимо толкова много място.

— Здравейте, Боб.

„Чарлз“ вече бе само излишно усложнение, въпреки че именно обаждането на Волошин бе предизвикало срещата. Той бе позвънил направо в кабинета на Ритър, за да покаже колко е досетлив. В работата на разузнавачите проблемът винаги има две страни. Ако руснаците поискаха връзка, то тогава кодовото име бе „Бил“.

— Здравейте, Сергей. — Ритър посочи влечугите. — Не ви ли напомнят за начина, по който работят правителствата ни?

— Аз нямам пръст в това — забеляза руснакът и отпи от чашата си. — Нито пък вие.

— Какви са новините от Москва?

— Забравили сте да ми кажете нещо.

— Какво?

— Че на гости ви е дошъл и един виетнамски офицер.

— И какво ви засяга това? — попита Ритър.

Волошин видя, че американецът с мъка прикрива раздразнението си от факта, че КГБ работи толкова успешно.

— Това е допълнително усложнение. В Москва все още не знаят.

— Тогава не им казвайте — предложи Ритър. — Както добре се изразихте, това е само допълнително усложнение. Уверявам ви, че съюзниците ви няма да научат за него.

— Как така? — попита руснакът.

— Сергей, аз не питам за вашите методи, нали? — отвърна Ритър и сложи край на тази част от разговора.

Играта трябваше да се води изключително внимателно поради много причини.

— Вижте, генерале, вие мразите малките копелета също колкото и аз, нали?

— Те са ни братски социалистически съюзници.

— Да, сега сигурно ще ми кажете, че Латинска Америка е царството на демокрацията, нали? Да не би да сте дошли за един бърз курс по политология?

— Хубавото на врага е, че знаеш точната му позиция. С приятелите невинаги е така — призна Волошин.

Това обясняваше защо правителството му се чувства толкова добре с новия американски президент. Той наистина бе мръсник, но всички го знаеха. „Не — прецени трезво руският генерал, — никога не съм обичал виетнамците.“ Истинската история се правеше в Европа. Така е било и така щеше да бъде. В продължение на векове старият континент постоянно бе център на най-важните събития и нищо не можеше да промени този факт.

— Кажете им, че информацията е непотвърдена, поискайте време, за да я проверите, забавете се. Моля ви, генерале, залогът тук е твърде голям, за да се съобразяваме с някакъв виетнамец. Ако нещо се случи с тези хора, вашият офицер няма да се завърне в родината си. Пентагонът знае за него, Сергей. Военните искат хората си обратно и не дават пукнат грош за detente.

Прямотата на Ритър показваше, че е искрен.

— А вие? Какво мислят във вашия отдел?

— Мислим, че светът със сигурност ще стане по-предсказуем. Къде бяхте през 1962, Сергей? — попита Ритър, който знаеше отговора, но бе любопитен да чуе думите на генерала.

— Както ви е известно, бях в Бон и наблюдавах как частите ви повишават бойната си готовност заради глупавите игрички на Никита Сергеевич.

И двамата знаеха, че решението на Хрущов е взето въпреки съветите на КГБ и външното министерство.

— Ние никога няма да станем приятели, но дори и враговете могат да си определят някакви правила. Всъщност въпросът е именно в това, нали?

„Разумен човек“ — помисли си доволно Волошин. Това означаваше, че действията на събеседника му ще следват определен стереотип — единственото, което руснаците искаха от американците.

— Говорите убедително, Боб. Сигурен ли сте, че съюзниците ни не знаят за липсата на своя човек?

— Абсолютно. Поканата ми да се срещнете с вашия офицер все още е в сила — прибави Ритър.

— Без реципрочни мерки ли? — опита се да пробие Волошин.

— За това вече ми трябва разрешение отгоре. Но ако искате, мога да опитам да го получа, макар че ще е сложно.

Ритър изхвърли празната пластмасова чаша в близкото кошче.

— Искам — заяви Волошин, за да са наясно.

— Много добре. Ще ви се обадя. А в замяна?

— В замяна ще помисля над молбата ви — отвърна резидентът и се отдалечи, без да каже нито дума повече.

„Пипнах те!“ — помисли си Ритър и се отправи към мястото, където бе паркирал колата си. Бе изиграл сложна, но ползотворна игра. Информацията за ЗЕЛЕН ЧИМШИР можеше да изтече единствено от три места. Ритър бе посетил и трите. На едното бе казал, че са успели да измъкнат един пленник, който впоследствие е починал от раните си. На другото — че руснакът е тежко ранен и може да не оживее. Най-добрата си идея обаче Боб бе съхранил за най-вероятния източник на предателство. Сега вече знаеше. Кръгът от заподозрени се стесняваше до четири човека — Роджър Макензи, младия му помощник и двете секретарки. Това бе работа за ФБР, но Ритър не искаше нови усложнения. Самото разследване на хора от администрацията на президента на Съединените щати вече бе достатъчно голямо усложнение. Когато влезе в колата, Ритър реши да се срещне със свой приятел от научно-техническия отдел. Боб хранеше голямо уважение към Волошин. Умен, внимателен и методичен човек, руснакът бе вербувал агенти из цяла Западна Европа, преди да дойде във Вашингтон. Той щеше да удържи на думата си и за да е сигурен, че никой няма да пострада, щеше да играе по точните правила на КГБ. Ритър рискуваше ужасно много, но ако успееше и в това начинание, заслугите му щяха да станат прекалено много, за да не се издигне. Хубавото в цялата работа бе, че Боб сам проправяше пътя си нагоре. Син на тексаски полицаи, той бе сервирал в заведения, за да може да завърши образованието си в Бейлър. „Като добър марксист-ленинец Сергей сигурно ще оцени по достойнство житейския ми път“ — помисли си Ритър, докато завиваше по авеню „Кънектикът“. Момчето от работническата класа достига нечувани върхове.

Кели не бе използвал досега този необичаен начин за събиране на информация, но той бе достатъчно приятен, за да му допадне. Седеше в един ъгъл на „Мама Мария“ и бавно ядеше второто си ястие. Бе отказал предложеното му вино под предлог, че е с кола. Синият костюм и късата бизнесменска прическа заслужиха погледите на

няколко самотни жени и на келнерката, която определено се заглеждаше в него. За последното бяха помогнали и добрите обноси на Кели. Чудесната храна обясняваше препълнения ресторант. Тълпата пък на свой ред даваше ясно да се разбере защо Тони Пиаджи и Хенри Тъкър предпочитат да се срещат тук. Майк Айло се бе оказал изключително отзивчив човек. „Мама Мария“ вече трето поколение бе собственост на семейство Пиаджи, което още от времето на сухия режим осигуряваше на квартала храна и някои не чак толкова законни услуги. Собственикът бе бонвиван, който посрещаше клиентите си, поздравяваше ги, водеше ги до масите и въобще излъчваше гостоприемството на Стария свят. „Освен това е конте“ — забеляза Кели, който вече бе запаметил лицето, фигурата, жестовете и маниерите на Пиаджи, докато похапваше от калмарите си. В ресторанта влезе един негър в добре ушит костюм. Той, изглежда, познаваше заведението, защото се усмихна на домакинята и изчака няколко секунди да му обърнат внимание.

Пиаджи го забеляза и се насочи към него, като по пътя спря колкото да поздрави някакъв клиент. Той се здрависа с новия посетител и го поведе покрай масата на Кели към стълбите за горния етаж. Никой не им обърна внимание. В ресторанта имаше и други цветнокожи, които бяха третирани като обикновени клиенти. Кели обаче бе сигурен, че те изкарват прехраната си по честен начин. Той прогони ненужните мисли. „Значи това е Хенри Тъкър — човекът, убил Пам.“ Не приличаше на чудовище, но чудовищата рядко имаха ужасен външен вид. За Кели Тъкър приличаше на мишена и отличителните му белези заеха мястото си в мозъка му до онези на Пиаджи. Когато сведе поглед към масата, Джон с удивление забеляза, че вилицата в ръката му е огъната.

— Какво има? — попита Пиаджи, когато се качиха горе.

Като добър домакин той наля и на двамата по чаша кианти, но веднага щом затвори вратата след себе си, лицето на Хенри потъмня.

— Още ги няма.

— Фил, Майк и Бърт ли?

— Не! — избумтя Хенри, макар че имаше предвид „да“.

— Добре, успокой се. С колко материал разполагаха?

— Двадесет кила чиста стока, човече. Това трябваше да стигне за мен, за Филадельфия и за Ню Йорк за доста време.

— Доста стока, Хенри — кимна Тони. — Може би просто не са успели да свършат навреме.

— Досега трябваше да са тук.

— Виж, Фил и Майк са нови и вероятно доста несръчни. Сигурно са като мен и Еди първия път, помниш ли? По дяволите, Хенри, тогава трябваше да се справим само с някакви си пет килограма.

— Аз съм виновен — каза Тъкър, като се чудеше дали наистина е така.

— Хенри — каза Тони и отпи от виното си, като се опитваше да прозвучи спокойно и разумно, — виж сега. Защо се връзваш толкова? Погрижихме се за всички проблеми, нали?

— Нещо не е в ред, човече.

— Какво?

— Де да знам.

— Искаш ли да вземеш една лодка и да отидеш дотам да провериш?

Тъкър поклати глава.

— Ще изгубя много време.

— Срещата ни с другите момчета е чак след три дни. Спокойно. Сигурно вече идват насам.

Пиаджи си мислеше, че разбира тревогата на Тъкър. Вече бе дошло време за големи удари. От двадесет килограма чист хероин щеше да се получи огромно количество стока за улична продажба. Готовите пакетчета с хероин щяха да зарадват клиентите им, които за пръв път плащаха най-високата възможна цена. Тъкър бе работил за този успех в продължение на няколко години. Самото събиране на парите за купуването на чистия хероин си беше голямо мероприятие. Логично беше Хенри да е нервен.

— Тони, ами ако в крайна сметка не е бил Еди?

— Ти твърдеше, че е той, забрави ли? — отвърна раздражено Пиаджи.

Тъкър не можеше да спори по въпроса. Той просто си бе търсил извинение, за да премахне ненужното усложнение, наречено Еди Морело. Тони отчасти бе познал причините за тревогата му, но имаше и още нещо. Събитията, които бяха започнали в началото на лятото без всякаква причина и спрели по същия начин. Хенри си бе повтарял, че

всичко е работа на Еди. Дори бе успял да се убеди в това, но само защото му се искаше да е така. Обаче тъничкият вътрешен гласец, който го бе отвел толкова далеч, твърдеше нещо друго. Сега той отново се бе появил и този път нямаше никакъв Еди, върху когото Тъкър да стовари гнева и тревогите си. Израсъл на улицата и стигнал дотук благодарение на комбинацията от разум, кураж и инстинкт, Тъкър се осланяше най-много на последното си качество. Сега то му казваше, че не може да обясни нещата, които не разбира. Тони имаше право. Несръчността им може би ги бе забавила. Това бе една от причините, поради които подготвяха нова лаборатория в Източен Балтимор. Вече можеха да си го позволят с натрупания опит зад гърба си и с очакваната печалба от продажбите следващата седмица. Тъкър изпи виното си и се успокои. Богатият червен алкохол укроти настръхналите му инстинкти.

— Ще ги изчакам до утре.

— Как беше? — попита рулевият.

Вече се бяха отдалечили на един час път от остров Блъдсуърт и той сметна, че е време да заговори мълчаливия старшина до себе си. В крайна сметка нямаше полза само да стоят и да мълчат.

— Нахранили са шибаните раци! — отвърна Ореза. — Взели са два квадратни метра мрежа, закачили са ѝ бетонни блокчета и са го пратили на дъното. Останали са само костите му!

Служителите от полицейската лаборатория обмисляха как да извадят останките. Ореза бе сигурен, че ще изминат години, докато забрави гледката. Черепът лежеше на една страна, а все още облечените кости се мърдаха от водното течение... или пък от раците в скелета. Старшината не си бе направил труда да разбере точно от какво.

— Наистина кофти — съгласи се рулевият.

— Знаеш ли кой е той?

— Какво искаш да кажеш, Португалец?

— Помниш ли, когато през май с онзи Шарън гонехме човека с платноходката? Обзалагам се, че е същият.

— Да, сетих се. Може и да си прав, шефе.

Бяха му позволили да види всичко. Мислеха си, че му оказват някаква чест, без която Ореза спокойно можеше да мине, но която тогава не можеше да откаже. Не можеше да се разтрепери пред ченгетата, защото и той бе своего рода ченге. След като се бе качил по възената стълба, за да съобщи за откритието си, Ореза бе видял още три трупа. Те лежаха по очи на палубата на ръждясалия кораб. Всичките бяха мъртви, простреляни в тила и с накълвани от птиците рани. Португалеца едва бе запазил самообладание. Птиците явно имаха достатъчно мозък в главите си, защото не бяха кълвали от хероина.

— Имаше двадесет килограма чист хероин, поне така казаха ченгетата. Това са милиони долари — продължи Ореза.

— Винаги съм казвал, че съм си сбъркал професията.

— За бога, ченгетата явно са доста корави хора. Особено онзи капитан. Изглежда, ще останат там цяла нощ.

— Здравсти, Уоли.

Записът бе отчайващо некачествен. Техникът обясни, че това се дължало на старите телефонни линии и не можел да направи нищо. Телефонната кутия в сградата датирала още от времето на Александър Бел^[1].

— Какво има? — отвърна леко треперещ глас.

— Онази работа с виетнамския офицер. Сигурен ли си?

— Така ми каза Роджър.

„Бинго!“ — помисли си Ритър.

— Къде го държат?

— Предполагам, че е в Уинчестър заедно с руснака.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Аз също се изненадах.

— Просто исках да проверя преди... нали знаеш.

— Разбира се, братче.

Линията прекъсна.

— Кой е той? — попита Гриър.

— Уолтър Хикс. Минал е през най-добрите училища, „Джеймс — Андоувър“ и „Браун“. Баща му е голяма клечка — известен banker, който дръпнал няколко политически струни и, хоп, малкият Уоли

подскачил нависоко. — Ритър сви ръката си в юмрук. — Искаш ли да знаеш защо онези хора все още са в лагера? Ето затова.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Не знам.

„Но няма да е нищо законно.“ Самият запис също не бе. Устройството бе монтирано без съдебно разрешение.

— Обмисли всичко внимателно, Боб — предупреди го Гриър. — Не забравяй, че аз също бях там.

— Ами ако Сергей не успее да задвижи нещата достатъчно бързо? Тогава това кретенче ще продължи да си ходи безнаказано, въпреки че е убило двадесет души!

— На мен перспективата също не ми харесва много.

— На мен пък не ми харесва въобще!

— Измяната не е престанала да бъде сериозно престъпление, Боб.

Ритър вдигна поглед.

— Поне така би трябвало да бъде.

Още един дълъг ден. Ореза вече започваше да завижда на момчето, което работеше на фара. Поне семейството му бе с него през цялото време. Португалеца бе баща на най-прекрасното момиченце от цялата детска градина, а го виждаше толкова рядко. „Може би в крайна сметка ще приема предложението за преподавателска работа в Ню Лондон“ — помисли си Ореза. Просто за да поживее една-две години нормален семеен живот. Перспективата да преподава означаваше да се разправя с деца, които някой ден щяха да станат офицери, но Португалеца поне щеше да ги научи какво е да си истински моряк.

Най-тежко му бе да остане насаме с мислите си. Екипажът му вече лягаше в спалното помещение и Ореза също трябваше да бъде при тях, но виденията от изминалия ден го преследваха. Оглозганият от раците скелет и изкълваните от птиците рани щяха още дълги часове да го лишават от сън, ако не ги прогонеше от главата си... В крайна сметка имаше извинение за това, нали? Ореза порови из бюрото си и намери нужната визитна картичка.

— Ало?

— Лейтенант Шарън? Обажда се старшина Ореза от Томас пойнт.

— Не е ли малко късно за телефонни разговори? — попита сопнато Шарън. Бяха го хванали на път за леглото.

— Спомняте ли си, когато през май търсихме онази платноходка?

— Да, защо?

— Мисля, че намерихме вашия човек.

Ореза си помисли, че чува как очите на лейтенанта се разширяват от изненада.

— Разкажи ми по-подробно.

Португалеца изпълни нареждането, без да изпуска нищо. Докато говореше, усещаше как ужасът излиза от него, сякаш го изливаше в телефонната слушалка. Той си нямаше и представа, че всъщност прави точно това.

— Как се казва капитанът, който ръководи разследването?

— Името му е Джой, сър. От областта Съмърсет. Познавате ли го?

— Не.

— А, има и още нещо — спомни си Ореза.

— Какво? — попита Шарън, който бясно си водеше бележки.

— Познавате ли лейтенант Райън?

— Да, работим в един участък.

— Той искаше да потърся един човек на име Кели. А, да! Вие сте го виждали, помните ли?

— Какво искаш да кажеш?

— В нощта, когато търсехме платноходката. На сутринта срещнахме една яхта, сещате ли се? Живее на един остров близо до Блъдсуърт. Както и да е, този Райън искаше да го намеря. Кели се е върнал, сър. Сега сигурно е в Балтимор. Опитах се да се обадя, но лейтенантът бе излязъл, а после отидох на дежурство и така цял ден. Можете ли да му кажете вместо мен?

— Разбира се — отвърна Шарън. Мозъкът му вече работеше трескаво.

[1] Изобретателят на телефона. — Б.пр. ↑

35.

ЦЕРЕМОНИЯ ПО ПРИЕМАНЕ

Марк Шарън се намираще в трудно положение. Фактът, че беше корумпирано ченге, съвсем не го правеше глупаво ченге. В интерес на истината лейтенантът бе предпазлив човек и разполагаше с аналитичен ум. Макар и да правеше грешки, той съвсем не бе сляп за тях. Точно такъв бе случаят сега. След като затвори телефона, той легна в празното си легло. Първото нещо, с което трябваше да се съобрази, бе, че Хенри въобще нямаше да се зарадва на разкриването на лабораторията и загубата на трима от хората му. По-лошото бе, че в ръцете на полицията, изглежда, имаше огромно количество хероин, а дори и запасите на Хенри не бяха безкрайни. И най-лошото — човекът или хората, извършили това, бяха на свобода и се занимаваха неизвестно с какво.

Шарън знаеше кой е Кели. Той дори бе възстановил събитията и достигнал до поразяващо съвпадение. Кели бе прибрал Памела Маден от улицата в деня на убийството на Анджело Ворано. Следователно момичето трябва да е било на борда на яхтата му само на пет метра от катера на бреговата охрана след онази бурна и разкъсваща стомаха нощ. Сега Ем Райън и Том Дъглас толкова се интересуваха от Кели, че бяха предприели невероятната стъпка да помолят бреговата охрана за съдействие. Защо? Телефонът бе напълно достатъчен за един разговор със свидетел на престъпление, живеещ извън града. Ем и Том се занимаваха с убийството на Памела Маден и последвалата няколко седмици по-късно серия от убийства. „Богат нехранимайко“ — така Шарън бе описал Кели пред Хенри. Най-добрият следователски екип от отдел „Убийства“ обаче се интересуваше от този човек. Кели обаче бе директно замесен в един от провалите в организацията на Тъкър. Освен това притежаваше яхта и живееше недалеч от лабораторията, която Хенри все още имаше глупостта да използва. Това бе особено дълга и необичайна серия от съвпадения, която ставаше още по-обезпокоителна от осъзнаването, че Шарън вече не бе полицай,

разследваш, престъпления. Той сам се бе превърнал в престъпник, част от разследвани престъпления.

Осъзнаването порази изненадващо силно лежащия в леглото си лейтенант. Той някак си не можеше да се възприеме по този начин. Шарън се виждаше издигнат над всичко това. Той само наблюдаваше и от време на време вземаше участие, но в никакъв случай не бе част от разиграващото се под него. В края на краищата той бе полицаят с най-много поредни успехи в отдел „Наркотици“. Последният, разбира се, бе елиминирането на Еди Морело — вероятно най-добре изпитаната акция в цялата му професионална кариера. Лейтенантът бе застрелял истински пласъор на наркотици — съвсем умишлено, — и то пред очите на шест полицаи. Шефовете му го оправдаха, дадоха му отпуска, а с Хенри се бе разплатил отделно. Всичко изглеждаше като интересна игра, която не бе толкова далеч от задълженията, които почтените граждани му плащаха да върши. Но хората не могат да се откъснат от илюзиите си и в това отношение Шарън не правеше изключение от правилото. Въпросът не бе толкова в това, че полицаят се мислеше за добродетелен, колкото че Хенри му даваше възможност да залавя истински наркотрафиканти и така разчистваше пътя си. Възможността да контролира работата на колегите си детективи му бе позволила да предостави целия местен пазар за наркотици на един-единствен човек, за когото нямаше открито досие в службата си. От своя страна този факт бе дал възможност на Хенри да разшири организацията си и да привлече вниманието на Тони Пиаджи с неговите връзки по източното крайбрежие. Шарън бе казал на Хенри, че скоро ще бъде принуден да позволи на хората си да се ровят в маловажните детайли на операцията му. Тъкър го бе разбрал, вероятно не без помощта на Пиаджи, който бе достатъчно умен, за да схване деликатните подробности на играта.

Но някой бе хвърлил запалена клечка кибрит в тази взривоопасна смес. Информацията, с която Шарън разполагаше, водеше само в една посока, но не стигаше достатъчно далеч. Значи трябваше да събере още, нали? Лейтенантът се замисли за момент и вдигна слушалката. Трябваша му три опита, за да попадне на нужния номер.

— Щатска полиция.

— Обажда се лейтенант Шарън от балтиморската полиция. Опитвам се да се свържа с капитан Джой.

— Имате късмет. Той току-що се върна. Изчакайте.

Следващият глас прозвуча уморено:

— Капитан Джой.

— Здравейте, обажда се лейтенант Марк Шарън от градската полиция. Работя в отдел „Наркотици“. Чух, че сте попаднали на нещо голямо.

— Може и така да се каже.

Шарън чу как човекът уморено и доволно се отпуска в стола си.

— Можете ли да ми опишете ситуацията с няколко думи? Вероятно ще успея да ви бъда полезен с нещо.

— Откъде знаете за случая?

— Обади ми се морякът от бреговата охрана, който ви е закарал дотам — Ореза. Работили сме заедно по два случая. Спомняте ли си за огромното количество марихуана, заловено в една ферма в областта Талбът?

— Вие ли сте го свършили? Мислех си, че е работа на бреговата охрана.

— Наложил се да постъпим така, за да осигуря безопасността на информатора си. Ако искате, можете да им се обадите и те ще потвърдят думите ми. Веднага ще ви дам телефонния им номер. Шеф на станцията е Пол Инглиш.

— Добре, Шарън, печелиш.

— През май прекарах едно денонощие с тях в търсене на човек, който ни се изплъзна. Така и не успяхме да го открием. Нито него, нито лодката му. Ореза твърди...

— Оглозганият от раците скелет — прошепна Джой. — Някой го е потопил на дъното. Изглежда, е постоял там известно време. Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Името му вероятно е Анджели Ворано. Живееше в града. Беше дребен пласъор, който се опитваше да се намърда при едрите риби.

Шарън го описа.

— Височината е същата, но ще трябва да проверим зъбите, за да сме сигурни. Добре, помощта си я бива, лейтенант. С какво мога да ви бъда полезен?

— Какво можете да ми кажете? — В продължение на няколко минути Шарън не преставаше да си записва. — А какво ще правите с Ксанта?

— Засега я държим като свидетел с одобрението на адвокатата й, разбира се. Ще се погрижим за нея. Изглежда, че си имаме работа с доста жестоки хора.

— Сигурно е така — отвърна Шарън. — Добре, ще видя какво още мога да науча.

— Благодаря за помощта.

— Божичко — възкликна Шарън, след като остави слушалката.

„Бяло момче... голяма бяла яхта.“ Бърт и двамата новаци, явно изпратени от Тони — застреляни в тила. Убийствата в стил „Екзекуция“ все още не бяха излезли на мода в бизнеса с наркотици. Самото хладнокръвие на деянието накара Шарън да настръхне. Но в крайна сметка тук ставаше въпрос не толкова за хладнокръвие, колкото за ефикасност. Също както и пласъорите. Също както и случая, разследван от Том и Ем, за който те искаха да говорят с Кели. Кели бе бял, имаше голяма бяла яхта и не живееше далеч от лабораторията. Твърде много, за да е просто съвпадение.

Единствената добра новина бе, че можеше спокойно да се обади на Хенри. Лейтенантът знаеше всички телефонни постове, подслушвани във връзка с наркотрафик, но телефонът на Тъкър не бе между тях.

— Да?

— Бърт и приятелите му са мъртви — съобщи Шарън.

— Какво е пък това? — попита вече разбуденият глас.

— Чу ме добре. Щатската полиция в Съмърсет ги е открила. Останките на Анджело също са при тях. Лабораторията вече я няма, Хенри. Наркотиците — също. Ксанта е арестувана.

Шарън изпитваше и някакво неясно удоволствие от думите си. Полицаят в него все още бе достатъчно жив, за да не скърби от провала на една незаконна операция.

— Какво, на майната си, става? — извика гласът отсреща.

— Мисля, че имам отговор на въпроса ти. Трябва да се видим.

Преди да се върне в апартамента си, Кели още веднъж мина покрай избраното за позиция място. Хубавата вечеря му бе подействала добре, но все пак се чувстваше изморен. Следобедният сън все още му даваше сили да продължи дългия си ден, но Джон

караше фолксвагена главно за да уталожил гнева си. В това отношение шофирането често му помагаше. Вече бе видял човека. Онзи, който бе довършил Пам с връзка за обувки. Мястото тук бе удобно, за да се погрижи за него. Кели никога не бе убивал човек с голи ръце, но сега знаеше, че може да го направи. В продължение на доста време различни специалисти в Коронадо, Калифорния, го бяха учили на това изкуство. Сега само с един поглед в съзнанието на Кели се появяваше нещо като схема — това място за този ход, онова — за другия. Джон вече знаеше, че си струва. Струваше си опасността и последствията... Но това не означаваше, че трябва да ги пренебрегва. Също както и рискуването на живота не значеше пълно отказване от него. Медалът имаше и друга страна.

Но краят вече се виждаше и Джон имаше нужда от план за онова, което лежеше отвъд него. Трябваше да стане още по-предпазлив. Така, значи ченгетата знаеха кой е, но положително нямаха никакви доказателства. Дори и онова момиче Ксанта някой ден да отидеше в полицията, не можеше да го опише. Камуфлажната боя по лицето му се бе погрижила да предотврати това. Единствената потенциална опасност бе, че момичето видя регистрационния номер на яхтата му, когато се отдалечаваше от дока, но и тя не бе толкова голяма. Без вещественото доказателство в ръцете си полицаите не можеха да докажат нищо в съда. Знаеха, че мрази определени хора — чудесно. Кели играеше по определени правила. Те следваха други. Общият баланс бе в негова полза.

Джон погледна през прозореца на колата. Той прецени ъгъла и разстоянието и изработи няколко варианта на плана си. Бяха избрали място с доста свободно пространство и малък полицейски трафик. Никой не можеше да ги доближи, без да го видят навреме... Вероятно искаха да са в състояние да унищожат всичко, ако се наложи. Не можеше да се отрече, че подхождаха логично към тактическия си проблем, но имаше и още нещо. Враговете му не бяха се съобразили с друга тактическа обстановка.

„Това не е мой проблем“ — помисли си Кели и подкара към апартамента.

— Всемогъщи Боже...

Роджър Макензи пребледня и внезапно му прилоша. Стояха на верандата на къщата му в Северозападен Вашингтон. Жена му и дъщеря му бяха отишли да си избират есенни дрехи в Ню Йорк. Ритър бе пристигнал в шест и петнадесет, без да го предупреди. Изглеждаше мрачен, напълно в разрез с прохладния приятен утринен ветрец.

— С баща му се познаваме от тридесет години.

Ритър отпи от портокаловия си сок, въпреки че стомахът му протестираше срещу киселината. Бяха изправени пред най-ужасния вид измяна. Хикс бе извършил делото си с пълното съзнание, че ще нарани свои сънародници, на един от които дори знаеше името. Ритър вече бе решил какво да прави, но трябваше да даде време на Роджър да се справи с шока.

— Учихме заедно в Рандолф, а после служихме в една и съща част — продължи да си припомня Макензи и Боб реши да го изчака, въпреки че губеха време. — После заедно сключвахме сделки — завърши Роджър и погледна недокоснатата си закуска.

— Не мога да те виня, че си го пуснал в кабинета си, Роджър, но той е шпионирал за чужда държава.

— Какво искаш да правиш?

— Извършил е престъпление, Роджър — забеляза Ритър.

— Скоро ще напускам. Искат да се включа в предизборния екип, който ще работи в цяла Североизточна Америка.

— Толкова рано?

— Джеф Хикс ще ръководи кампанията в Масачузетс, Боб. Трябва да работим рамо до рамо. — Макензи погледна госта си. Говореше доста несвързано. — Боб, едно разследване по обвинение в шпионаж в нашата служба може да провали всичко. Ако това, което направихме... Ако операцията ви се разчуче... Искам да кажа, ако всички разберат за случилото се и за провала...

— Съжалявам, Роджър, но малкото копеленце е предало страната си.

— Мога да спра достъпа му до поверителна информация, да го изрита...

— Няма да е достатъчно — каза студено Ритър. — Заради него могат да умрат хора. Няма да се измъкне сух от водата.

— Можем да ти заповядаме...

— Да престъпя законите ли? — попита Ритър. — Защото сме изправени точно пред това. Пред умишлено престъпление.

— Записът ти също е незаконен.

— Това е разследване, свързано с националната сигурност. Забрави ли, че сме във война? Правилата сега са малко по-различни. Освен това съм сигурен, че само да му пусна записа, и той сам ще си изпее всичко — добави уверено Боб.

— И ще рискуваш да поставиш президента в неловко положение? Точно сега? Мислиш ли, че това ще помогне на страната? Ами отношенията ни с руснаците? Моментът е критичен, Боб.

„Нима някога е бил по-различен?“ — въздържа се да попита Ритър.

— Затова съм дошъл да се посъветвам с теб — каза оперативният офицер от ЦРУ.

Той наистина получи нужния му съвет макар и в доста завоалирана форма:

— Не можем да си позволим разследване, което ще доведе до публичен процес. Това е политически неприемливо.

Макензи се надяваше, че е казал достатъчно.

Ритър кимна и се изправи. Пътуването обратно към кабинета му в Ленгли не бе особено приятно. Макар и доволен, че е с развързани ръце, Боб бе изправен пред перспектива, която, макар и желана, не трябваше да се превръща в навик. Първата му работа бе да нареди демонтирането на подслушвателното устройство. Светкавично.

След всичко случило се вестниците първи разпространиха новината. Четвъртата колона на първа страница оповестяваше тройно убийство, свързано с наркотици в заспалата област Съмърсет. Райън направо погълна статията и така и не стигна до спортната страница, която обикновено отнемаше петнадесет минути от времето му.

„Няма начин да не е той — помисли си лейтенантът. — Кой друг би оставил «огромно количество» наркотици и три трупа?“ Тази сутрин за изненада на жена си Райън излезе от къщи четиридесет минути по-рано.

— Госпожа О’Тул?

Санди тъкмо бе приключила сутрешната си обиколка и попълваше някакви формуляри на бюрото си, когато телефонът иззвъня.

— Да?

— Обажда се Джеймс Гриър. Мисля, че вече сте говорили със секретарката ми — Барбара.

— Да, така е. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Неприятно ми е да ви безпокоя, но се опитваме да издирим Джон. Не можем да го намерим у дома.

— Да, мисля, че е в града, но не знам точно къде.

— Ще му предадете ли да ми се обади, ако го чуете? Той знае номера ми. Още веднъж се извинявам за безпокойството — каза любезно мъжът от другата страна на линията.

— С удоволствие ще изпълня молбата ви.

„Какво е пък това?“ — зачуди се Санди.

Ставаше все по-объркано. Полицията издирваше Джон и макар че му бе казала, той явно не се притесняваше от това. Сега започваха да го търсят и други хора. Защо? Погледът на Санди падна върху сутрешния вестник. Братът на един неин пациент стоеше в чакалнята и четеше нещо. Едно от заглавията на първа страница гласеше: **УБИЙСТВО НА НАРКОМАНИ В СЪМЪРСЕТ.**

— Всички се интересуват от този човек — забеляза Франк Алън.

— Какво искаш да кажеш?

Шарън бе дошъл в Западния участък под претекст, че се интересува как върви административното производство, свързано с убийството на Морело. Бе успял да убеди Алън да му предостави показанията на останалите полицаи и на трима случайни свидетели. Тъй като Шарън снизходително се бе отказал от правото си да обжалва, пък и цялата история изглеждаше наред, Алън не виждаше нищо нередно в това да предостави исканите материали. Още повече че Шарън щеше да ги разглежда пред очите му.

— Ами веднага след убийството на онова момиче Дорис Браун в Питсбърг Райън се обади тук, за да ме пита за него. Сега и ти. Какво ви става?

— Името му изплува отнякъде. Не сме сигурни защо и просто искаме да направим бърза проверка. Какво можеш да ми кажеш за него?

— Хей, Марк, нали не си забравил, че си в отпуск? — попита Алън.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че скоро няма да се върна на работа? Нали не съм длъжен да изключвам мозъка си извън службата? Не вярвам във вестника да са пунали статия, че престъпниците също излизат в отпуск.

Алън се опита да се изясни:

— След всичкото внимание, което обръщате на този човек, започвам да си мисля, че е сгазил лука. Май че имам някаква информация за него... Да, точно така, щях да забравя. Чакай малко. — Алън влезе в стаята с досиетата и Шарън се престори, че чете показанията на полицаите. След няколко минути Франк се върна и хвърли една тънка папка в скута му. — Ето.

Папката съдържаше сведения за част от служебните ангажименти на Кели. Шарън видя фотокопие от свидетелството му за завършени водолазни курсове, разрешително за работа като инструктор, снимка и разни други брадясали сведения.

— Пише, че живее на остров. И аз така чух.

— Да, говорил съм с него за това. Странна история. Както и да е, защо се интересуваш?

— Просто името му изплува отнякъде. Сигурно не е нищо важно, но ми се щеше да проверя. Продължавам да чувам слухове за някаква банда, която работела в залива.

— Трябва да изпратя тази папка на Том и Ем. Съвсем бях забравил за нея.

„Още по-добре.“

— Аз тъкмо отивам натам. Искаш ли да им я занеса?

— Ще ми направиш ли тази услуга?

— Разбира се.

Шарън я взе под мишница и излезе. Първата му спирка бе библиотеката „Прат“, където преснима документите от папката за десет цента на страница. После отиде в едно фотостудио, където полицейската значка помогна да му извадят пет увеличени копия от снимката на Кели за по-малко от десет минути. Шарън остави новите

си придобивки в колата и слезе до участъка колкото да даде папката на дежурния. Можеше да запази информацията само за себе си, но си помисли, че е по-добре да прилича на нормално ченге, вършещо рутинна работа.

— Какво стана? — попита Гриър зад надеждно затворената врата на кабинета си.

— Роджър твърди, че евентуално разследване ще има неблагоприятни политически последици — отвърна Ритър.

— Е, това не е чак толкова лошо.

— После каза да се оправяме сами — прибави Ритър. „Не точно с тези думи, но смисълът бе такъв.“ Нямаше смисъл допълнително да усложнява нещата.

— Какво означава това?

— Ти как мислиш, Джеймс?

— Откъде дойде това? — попита Райън, когато му донесоха папката.

— Даде ми го един детектив — отвърна младият полицаи. — Не го познавам, но каза, че било за вас.

— Добре.

Райън го отпрати и отвори папката. За пръв път виждаше снимката на Джон Терънс Кели. Беше постъпил във флота две седмици след осемнадесетия си рожден ден и останал там... шест години. Уволнил се като боцман. Лейтенантът веднага забеляза, че досието е сериозно цензурирано. Това можеше да се очаква, тъй като полицията се интересуваше главно от водолазните способности на Кели. В папката бе приложено свидетелството му от училището за водолази и инструкторското му удостоверение. В свидетелството нямаше по-ниска оценка от 4,00 — най-високата във флота, — а молбата за постъпване на работа бе придружена с изключително благоприятната препоръка на някакъв адмирал. За да впечатли балтиморската полиция, адмиралът бе приложил и списък с наградите на Кели: флотски кръст, сребърна звезда, бронзова звезда. Виолетово сърце и...

„За бога, този човек е точно такъв, какъвто си го представях.“

Райън остави папката на бюрото си и видя, че тя е част от документите по случая „Гудинг“. Значи отново Франк Алън. Той му се обади.

— Благодаря за информацията за Кели. Откъде се сети за нея?

— Марк Шарън беше при мен — отвърна Алън. — Аз се занимавам със служебното разследване на стрелбата му и той спомена името на Кели. Каза, че се появило в един от случаите му. Съжалявам, приятелю, съвсем бях забравил за тази папка. Той я взе и каза, че ще ти я остави. Кели не е човек, който ще се занимава с наркотици, но...

Думите му преминаха покрай ушите на Райън, който мислеше за нещо друго.

„Сега вече всичко се движи твърде бързо, направо светкавично.“

„Шарън. Той постоянно изниква отнякъде.“

— Франк, имам един труден въпрос. Споменавал ли си на някой друг за обаждането на онзи сержант Майър от Питсбърг?

— Какво искаш да кажеш, Ем? — попита Алън, раздразнен от намека.

— Не твърдя, че ти си се обадил на пресата, Франк.

— Това бе денят, когато Шарън застреля пласъора, нали? — Алън се замисли. — Може и да съм му казал нещо... Той е единственият човек освен сержанта, с когото се сещам да съм говорил през онзи ден.

— Добре, Франк, благодаря.

Райън затвори и набра номера на полицейския участък в Съмърсет.

— Капитан Джой — чу той един много изморен глас.

Капитанът умираше за сън и би се съгласил да легне дори и на затворническо легло. И тъй като по традиция полицейският участък в Съмърсет изпълняваше ролята и на затвор, Джой бе прекарал четири и половина часа от нощта точно в такова легло. Вече му се искаше животът да продължи постарому, въпреки че този случай можеше да му донесе майорски чин.

— Обажда се лейтенант Райън от градската полиция, отдел „Убийства“.

— Я, градските големци внезапно се заинтересуваха от нас — изкоментира сухо Джой. — Какво искате да знаете?

— Какво намекувате?

— Намеквам, че снощи един от хората ви едва не ме вдигна от леглото с обаждането си. Някакъв си лейтенант Шеър или нещо подобно. Не му записах името. Каза, че можел да идентифицира един от трупове... това го записах някъде. Съжалявам, вече се превръщам в зомби.

— Можете ли да ми разкажете? Ще се задоволя и с кратката версия.

Оказа се, че кратката версия всъщност е доста пространна.

— Значи жената е задържана?

— Да, при нас е.

— Капитане, задръжте я, докато не ви наредя нещо друго. Извинете, моля ви, задръжте я при вас. Тя може да се окаже свидетелка по серия убийства.

— Да, вече го знам — напомни му капитанът.

— Имам предвид две тежки убийства при нас, сър. Вече девет месеца работя по тях.

— Няма да мърда никъде — обеща Джой. — Ние също трябва доста да си поговорим с нея, а адвокатът ѝ се оказа сговорчив.

— Нищо повече ли не се знае за стрелеца?

— Само това, което вече ви казах: мъж, бял, около метър и осемдесет. Момичето твърди, че лицето му е било боядисано в зелено.

Джой не бе включил тази подробност в предварителния си доклад.

— Какво?

— Твърди, че лицето и ръцете му били боядисани със зелена боя, предполагам, че е нещо като камуфлаж. Има и още нещо — прибави Джой. — Той явно е отличен стрелец. И тримата са убити с по един куршум в тила, попаднал на едно и също място. Почти перфектно.

Райън отново отвори папката пред себе си. В списъка от награди на Кели фигурираше и такава за отлична стрелба — както с пушка, така и с пистолет.

— Ще ви се обадя пак, капитане. Изглежда, сте се справили отлично за човек, който не се занимава често с убийства.

— Надявам се скоро отново да се заема с нарушителите по пътищата — отвърна Джой и затвори телефона.

— Подранил си — забеляза Дъглас, който бе закъснял. — Чете ли вестника?

— Приятелят ни се е завърнал и отново се е хванал на работа — каза Райън и му подаде снимката.

— Тук е доста млад — забеляза сержантът.

— Три „Виолетови сърца“ могат доста да състарят човек. — Райън разказа на Дъглас какво е научил. — Искаш ли да отидеш до Съмърсет и да разпиташ момичето?

— Мислиш, че...

— Да, мисля, че най-сетне имаме свидетел. Освен това си имаме и информатор.

Лейтенантът му обясни подробностите шепнешком.

Беше се обадил само за да чуе гласа ѝ. Намираще се толкова близо до целта си, че си позволяваше да гледа и зад нея. Това не бе много професионално, но въпреки целия си професионализъм Кели си оставаше човек.

— Къде си, Джон?

Тонът ѝ бе дори по-настойчив от предния ден.

— Имам една квартира — позволи си да каже Кели.

— Получих съобщение за теб. Обади се Джеймс Гриър и каза, че трябва да му звънеш.

— Добре.

Кели направи гримаса. Трябваше да свърши тази работа още вчера.

— За теб ли пишат вестниците?

— Какво искаш да кажеш?

— Тримата убити на източния бряг — прошепна Санди.

— Ще ти се обадя пак — каза Кели веднага щом почувства ледените тръпки. По понятни причини Джон предпочиташе да не му носят вестници, но сега трябваше да намери отнякъде. Спомни си, че на ъгъла има павилионче. Един поглед му бе достатъчен.

„Какво знае тя за мен?“

Беше твърде късно за самообвинения. Със същия проблем се бе сблъскал и при Дорис. Докато Кели вършеше работата си, момичето спеше. Изстрелите я бяха събудили. Той я бе завел със завързани очи до брега, бе ѝ обяснил, че Бърт е възнамерявал да я убие, и ѝ бе дал достатъчно пари, за да хване отнякъде автобус. Въпреки наркотиците

момичето бе шокирано и изплашено. Но ченгетата вече я бяха хванали. „Как, по дяволите, е станало това?“

„Няма значение, синко, важното е, че е при тях.“

В един момент светът около Кели се промени.

„Добре, какво ще правиш сега?“ Той се върна в апартамента си, но мисълта не излизаше от главата му.

За начало трябваше да се избави от 45-милиметровия пистолет. Това вече бе решено. Дори и да не бе оставил никакви следи, пистолетът бе някаква връзка. Само да успее да изпълни и тази задача, и всичко щеше да свърши. Но сега имаше нужда от помощ. Откъде можеше да я получи, ако не от хората, за които бе убивал?

— Адмирал Гриър, моля. Обажда се господин Кларк.

— Изчакайте момент.

— Забрави ли, че трябваше да се обадиш още вчера? — попита друг глас.

— Мога да бъда при вас след два часа.

— Ще те чакам.

— Къде е Каз? — попита Максуел.

Беше достатъчно ядосан, за да използва умалителното име на приятеля си. Старшината, който се грижеше за кабинета му, го разбра.

— Вече се обаждах у тях, сър. Никой не отговаря.

— Странно.

— Искате ли да пратя някого в Болинг да провери, сър?

— Добра идея — кимна Максуел и се върна в кабинета си.

След десет минути един сержант от военна полиция се отпрати към няколкото къщи, обитавани от висши офицери, служещи в Пентагона. На табелата пред къщата пишеше, че в нея живее контраадмирал К. П. Подулски, а под името имаше нарисувани авиаторски криле. Сержантът бе само двадесет и три годишен и рядко контактуваше с адмирали, но сега имаше заповед да провери дали не се е случило нещо нередно. Сутрешният вестник лежеше на стълбите. В гаража имаше две коли, а на предното стъкло на едната — пропуск за Пентагона. Сержантът знаеше, че адмиралът и съпругата му живеят сами. Той събра кураж и почука твърдо, но тихо по вратата. Нищо. Сержантът опита със звънеца. Отново нямаше отговор. „А сега какво?“

— зачуди се младежът. Цялата база бе държавна собственост и той имаше право при определени обстоятелства да влиза във всяка къща. Освен това изпълняваше заповед и лейтенантът му сигурно щеше да се застъпи за него. Сержантът отвори вратата. Вътре бе тихо. Той огледа първия етаж, но не намери нищо необичайно. Младежът извика няколко пъти и след като не получи отговор, реши да се качи горе. Сержантът сложи ръка на кобура си и се заизкачва по стълбите...

Адмирал Максвел пристигна след двадесет минути.

— Сърдечен удар — обясни военният лекар. — Вероятно го е получил, докато е спял.

Това обаче не се отнасяше за съпругата на Подулски, която лежеше до него. „Тя бе толкова хубава — помисли си Дъч Максвел — и толкова смазана от скръб по загиналия си син.“ Наполовина пълната с вода чаша бе сложена върху носна кърпичка, сякаш за да не повреди дървената нощна масичка. Дори отново бе затворила металната тубичка с хапчета, преди да легне до съпруга си. Дъч погледна към дървения гардероб. Бялата риза на Каз висеше там, готова за поредния ден в служба на втората му родина. Виждаха се и златните криле, както и няколкото почетни ленти. Най-горната бе светлосиня с пет бели звезди. Днес двамата трябваше да се срещнат и да говорят за пенсионирането. Можеше и да прозвучи странно, но Дъч не бе изненадан от смъртта на приятеля си.

— Нека Бог се смили над душата му — каза адмирал Максвел пред единствената жертва на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

„Какво да кажа?“ — чудеше се Кели, докато влизаше през портала. Въпреки пропуска пазачът го изгледа доста продължително. Вероятно се питаше толкова ли зле плаща управлението на оперативните си служители, че им се налага да карат таратайки. Кели спря фолксвагена в паркинга за гости, защото мястото там му изглеждаше по-добро, отколкото в служебния. Още във фоайето го посрещна един служител от охраната, който го поведе нагоре. Сега всичко наоколо изглеждаше по-заплашително. По коридорите постоянно вървяха анонимни хора, които не си продумваха. Не след дълго стените на сградата щяха да станат мълчаливи изповедници на душа, която все още не бе решила дали е грешна или не. Кели за пръв

път влизаше в кабинета на Ритър. Той се намираше на четвъртия етаж и бе удивително малък. Джон мислеше Боб за важен човек и той действително бе такъв въпреки непретенциозния си кабинет.

— Здравей, Джон.

Адмирал Гриър все още не можеше да се оправи от новината, съобщена му преди половин час от Дъч Максвел. Гриър му посочи един стол. За неудоволствие на Кели Ритър пушеше.

— Радвате ли се, че сте отново у дома, господин Кларк? — попита оперативният офицер. На бюрото му се виждаше брой на „Вашингтон Пост“ и Кели с изненада установи, че и тук тройното убийство в Съмърсет бе на първа страница.

— Да, може и така да се каже. — Домакините уловиха колебанието в гласа на госта си. — Защо ме извикахте?

— Казах ти го още на самолета. Може да се окаже, че пленяването на руския офицер все пак е в състояние да спаси хората ни. Нужни са ни хора, които умеят да мислят и да действат едновременно. Ти си такъв човек. Предлагам ти работа в моя отдел.

— И какво ще правя?

— Каквото ти наредим — отвърна Ритър. Той вече имаше нещо наум.

— Но аз дори не съм завършил колеж.

Ритър измъкна една дебела папка от бюрото си.

— Изпратиха ми го от Сейнт Луис. — Кели разпозна бланките. Бе пълното му лично досие от флота. — Трябвало е да приемеш колежанската стипендия. Резултатите ти от тестовете за интелигентност са по-високи, отколкото предполагах. Излиза, че имаш по-голяма дарба за изучаване на езици от мен. Двамата с Джеймс няма да настояваме на изискванията за образование.

— Флотският кръст е доста голямо постижение, Джон — обясни Гриър. — Ти показва отлични резултати както в планирането, така и в изпълнението на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

Инстинктите и разумът на Кели се вкопчиха един в друг. Проблемът бе, че не знаеше кой за какво се бори. После реши, че все на някого трябва да каже истината.

— Има един проблем, господа.

— Какъв? — попита Ритър.

Кели се пресегна и посочи статията във вестника.

— Може би няма да е зле да прочетете това.

— Вече го направих. И? Някой е сторил услуга на света — забеляза спокойно оперативният офицер. После обаче улови погледа на Джон и гласът му внезапно стана предпазлив: — Продължавай, Кларк.

— Това съм аз, сър.

— Какво искаш да кажеш, Джон? — попита Гриър.

— Досието го няма, господине — каза по телефона чиновникът от архива.

— Какво означава това? — възрази Райън. — Та аз имам копия на някои части от него.

— Можете ли да изчакате за момент? Ще ви свържа с шефа си.

Детективът мразеше паузите в телефонните разговори. Той направи гримаса и погледна през прозореца. Беше позвънил в централния военен архив в Сейнт Луис. Всеки лист хартия, свързан с който и да е мъж или жена, служили в армията, се съхраняваше в надежден и добре охраняван комплекс. Създаването на подобен архив бе странна, но полезна приумица и Райън неведнъж се бе възползвал от нея.

— Ало, казвам се Ирма Рорербах — каза някакъв глас след кратко изщракване.

Детективът веднага си представи пълна бяла жена, седнала зад претрупано с документи бюро.

— Аз съм лейтенант Емет Райън от градската полиция в Балтимор. Трябва ми информация от едно досие, с което разполагате...

— Не е при нас. Служителят току-що ми показва бележката.

— Какво означава това? Знам добре, че нямате право да раздавате досиетата.

— Не е вярно, господине. Има особени случаи и този е един от тях. Досието бе взето и ще бъде върнато, но не знам кога.

— И кой го е взел?

— Не мога да ви кажа.

Тонът на бюрократката издаваше интереса ѝ. Досието бе излязло от архива и що се отнасяше до нея, докато не се върнеше обратно, то просто не бе част от познатата ѝ вселена.

— Знаете, че мога да получа съдебна заповед.

Този ход обикновено стряскаше хората, които не обичаха да са обект на съдийско внимание.

— Разбира се, господине. Мога ли да ви помогна с нещо друго? — Чиновничката бе свикнала с подобно държание. В крайна сметка обаждането от Балтимор и писмото на някакъв съдия, отдалечен на хиляда километра, изглеждаха незначителни проблеми. — Разполагате ли с адреса ни за кореспонденция?

Всъщност Райън не можеше да получи съдебна заповед. Все още не разполагаше с достатъчно материал. Подобни неща по-скоро се уреждаха с разбирателство, отколкото със заповеди.

— Благодаря ви. Ще се обадя пак.

— Приятен ден.

Благопожеланието имаше за цел да изпрати поредната нежелана намеса в работата на чиновничката по дяволите.

„Изнесено. Защо? От кого? Какво, по дяволите, беше толкова различно в този случай?“ Райън обаче добре знаеше, че има доста разлики, и се чудеше дали някога ще успее да научи всичките.

— Ето това сториха с нея — каза им Кели. За пръв път го изричаше гласно и докато изброяваше подробностите от доклада на патолога, му се струваше, че не говори със собствения си глас. — Заради миналото й ченгетата не направиха нищо особено по случая. Успях да измъкна още две момичета. Едното го убиха, а другото... — Той кимна към вестника.

— И защо я пусна?

— Нима трябваше да я убия, господин Ритър? Така щяха да постъпят те — каза Кели, без да вдига очи. — Когато я пуснах да си ходи, се беше пооправила. Нямах време да направя нищо друго и явно преценката ми е била грешна.

— Колко са?

— Дванадесет — отвърна Кели, досещайки се, че Ритър иска да знае точния брой на жертвите.

— Милостиви Боже — забеляза Боб.

Прииска му се да се усмихне. Напоследък се обсъждаше възможността ЦРУ да се включи в операции против разпространението на наркотиците. Ритър бе против. Работата бе

достатъчно важна, за да отклони вниманието на хората, длъжни да бдят над националната сигурност на страната, от задачите им. Но не можеше да се усмихне. Положението бе твърде сериозно за усмивки.

— В статията пише, че е имало и двадесет килограма хероин. Вярно ли е?

— Сигурно — повдигна рамене Кели. — Не съм го теглил. Има и още нещо. Струва ми се, че знам как наркотиците влизат в страната. Найлоновите пликчета миришат на течността за балсамиране. Хероинът е азиатски.

— Да? — подкани го Ритър.

— Не разбирате ли? Азиатски хероин. Балсамираща течност. Идва от източното крайбрежие. Нима не е очевидно? Използват телата на загиналите ни войници, за да вкарват проклетата отрова.

„Това момче умее да мисли аналитично.“

Телефонът на Ритър иззвъня. Беше вътрешна линия.

— Казах да не ме безпокоят — изръмжа оперативният офицер.

— Обажда се „Бил“, сър. Твърди, че е важно.

„Времето не може да бъде по-подходящо“ — помисли си капитанът. Пленниците бяха изведени навън в тъмнината. Все още нямаше електричество и единственото осветление идваше от фенерчетата и няколкото завързани една за друга факли. Краката на пленниците бяха оковани във вериги, а ръцете им — вързани зад гърба. Всички ходеха леко приведени напред. Така можеха да ги контролират по-лесно. Унижението бе важна част от церемонията и до всеки затворник вървеше войник, който често го сръгваше. „Хората ми заслужават това удоволствие“ — помисли си капитанът. Те се бяха подготвяли усърдно и не след дълго щяха да поемат на юг, за да довършат освобождението и обединението на страната си. Американците изглеждаха объркани и очевидно изплашени от тази внезапна промяна в режима им. През последната седмица животът им изглеждаше спокоен. „Може би предното събиране на групата бе грешка?“ — запита се капитанът. Вероятно срещата бе събудила някаква солидарност у американците, но урокът, получен от момчетата му, си струваше. Капитанът бе сигурен, че скоро те щяха да убиват

много по-големи групи американци от тази, и се налагаше да започнат отнякъде. Той изкрещя някаква заповед.

Двадесетте войници като един вдигнаха оръжието си и повалиха хората пред себе си на земята. След първия удар само един американец остана прав, но вторият сломи съпротивата му.

Захариас бе изненадан. За пръв път от заминаването на Коля преди месец го удряха. Прикладът на автомата му изкара въздуха. Гърбът вече го болеше от неотминалата контузия при катапултирането и мъчителния начин, по който ги бяха накарали да вървят. Стоманеният приклад на АК-47 мигновено бе изкарал от равновесие слабото му и наранено тяло. Захариас падна на една страна и се опита да сгъне краката си, за да се предпази. Усети, че до него лежи друг пленник. Ритниците започнаха почти веднага. Робин не можеше дори да покрие лицето си с ръце, защото те бяха болезнено извити зад гърба му. Това му позволи да види очите на врага. Бе не повече от седемнадесетгодишно момче с почти момичешка външност. Лицето му имаше абсолютно кукленско изражение — същите празни очи, същите замръзнали черти. Виетнамецът не показваше никаква ярост, дори не скърцаше със зъби, а просто го риташе, както би ритал футболна топка. Захариас не можеше да мрази момчето, но можеше да презира жестокостта му. Въпреки че първият ритник счупи носа на американския полковник, той продължи да гледа. Робин Захариас бе видял бездните на отчаянието, бе осъзнал факта, че се е пречупил и е издал информацията, която знае, но освен това бе имал време да го разбере. „Ти не си по-голям страхливец, отколкото герой — каза си Робин. — Ти си просто човек.“ Щеше да понесе болката като физическо наказание за грешката си и щеше да продължи да моли Бог за сили. Полковник Захариас не свалеше замъглените си от болка очи от лицето на измъчващото го дете. „Ще оцелея. Преживявал съм и по-страшни неща, но дори и да умра, пак си оставам по-добър човек, отколкото ти някога ще успееш да станеш — казваше лицето му. — Преживял съм самотата, а тя е по-страшна от това, хлапако.“ Робин вече не се молеше за избавление. То бе дошло отвътре и сега Захариас можеше да посрещне смъртта, както бе посрещнал слабостта и неуспеха си.

Офицерът им отново изкрещя някаква заповед и войниците се отдръпнаха. Робин получи един последен ритник. Беше разкъравен,

не можеше да отвори едното си око, а болката и кашлицата раздираха гърдите му, но все още дишаше. Все още бе американец, преживял поредното изпитание. Той погледна капитана, командващ войниците. За разлика от мъчителя на Робин по лицето на офицера бе изписан гняв. Захариас се зачуди защо.

— Изправете ги! — изкрещя капитанът.

Оказа се, че двама от американците са изгубили съзнание, и се наложи да ги вдигнат по двама от войниците му. Това беше най-доброто, което виетнамският офицер можеше да направи за момчетата си. Заслужаваха да ги убият, но заповедта в джоба му го забраняваше, а неизпълнението на заповеди във виетнамската армия се наказваше строго.

Робин вече гледаше право в очите на момчето, което го беритало. Лицата им бяха само на една педя разстояние. В очите на виетнамеца нямаше никакви чувства, но Захариас също го гледаше с празен поглед. Чувстваше, че участва в един миниатюрен личен дуел на воли. Въпреки че не си размениха и дума, двамата дишаха тежко — единият от болка, а другият от напрежение.

„Искаш ли отново да опиташ някой ден? Да застанем един срещу друг като мъже. Мислиш ли, че ще се справиш, синко? Срам ли те е от стореното? Струваше ли си да го правиш? Чувстваш ли се помъжествен, хлапако? Аз лично не мисля така. Може и да го прикриваш, но и двамата знаем кой спечели този рунд, нали?“ Войникът застана от едната страна на Захариас. Очите му бяха все ТАКА безмълвни, но пръстите му се вкопчиха в ръката на пленника. Робин прие това като лична победа. Въпреки всичко хлапето все ОЩЕ се страхуваше от него. Именно самолетът на Захариас раздираше небесата над Виетнам. Сигурно го мразеха, но се страхуваха от него. В крайна сметка насилието бе оръжие на тълпата и онези, които си служеха с него, го знаеха не по-зле от тези, които го изпитваха на гърба си.

Захариас се спъна и едва се задържа прав. Стойката не му позволяваше да вдигне глава и той не видя камиона, докато не се приближиха съвсем близо до него. Той беше стара руска машина, на чиято каросерия вместо платнище имаше ограда от бодлива тел. Така пленниците не можеха да избягат, а и всички ги виждаха. Щяха да ги водят някъде. Робин нямаше ни най-малка представа къде се намира и

не можеше да предполага къде ще го водят. „Не може да е по-зле от това място и въпреки всичко оцелях“ — помисли си Захариас, когато камионът под него се разтресе. Лагерът изчезна в тъмнината, а с него и най-ужасната част от живота му. Полковникът наведе глава и прошепна благодарствена молитва. После, за пръв път от месеци насам, се помоли за избавление, каквото и да означаваше това.

— Заслугата е изцяло твоя, господин Кларк — каза Ритър след дълъг и многозначителен поглед към току-що поставената на вилката слушалка.

— Не мислех, че ще стане точно по този начин, сър.

— Вярно е, но вместо да убиеш онзи руснак, ти си го взел със себе си. — Ритър погледна адмирал Гриър, но Кели не видя кимването, което щеше да промени живота му.

— Искат ми се Каз да бе научил.

— Какво знаят?

— Държат Ксанта в полицейското управление на Съмърсет. Какво може да им каже тя? — попита Шарън.

На срещата присъстваше и Тони Пиаджи. Двамата се срещаха за пръв път. Бяха се събрали във вече готовата за работа лаборатория в Източен Балтимор. „Няма да е зле, ако не идвам повече тук“ — помисли си Шарън.

— Това е лошо — забеляза Пиаджи и другите двама се раздразниха от лекомислието му, докато не продължи: — Все пак мисля, че ще се справим. Първата ни работа ще е да се справим с доставката за моите приятели.

— Изгубихме двадесет кила, човече — забеляза мрачно Тъкър.

Той вече знаеше какво е страх. Явно по улиците на Балтимор имаше нещо, от което човек си заслужаваше да се страхува.

— Имаш ли още?

— Да, при мен има още десет.

— У дома ли ги държиш? — попита удивено Пиаджи. — За бога, Хенри!

— Кучката не знае къде живея.

— Но знае името ти, Хенри. Полицията може да направи много с едно име — забеляза Шарън. — Защо, по дяволите, си мислиш, че държа хората си настрана от твоите?

— Трябва да преустроим цялата организация — продължи спокойно Пиаджи. — Можем да го направим. Трябва да се преместим, но това е лесната част от работата. Хенри, стоката ти пристига от друго място, нали? Ти ще се преместиш там, а ние ще се изнесем оттук. Така, значи преместването на операцията не е проблем.

— Така губя местните...

— Зарежи местните, Хенри! Ще поема доставките за цялото източно крайбрежие: Помисли разумно, за бога! Ще изгубиш около двадесет и пет процента от планираната си печалба — можем да го наваксаме за две седмици. Престани да разсъждаваш като едnodневка.

— Освен това ще трябва да се погрижим за прикриването на следите — намеси се Шарън, заинтересуван от вижданията на Пиаджи за бъдещето. — Ксанта е само някаква наркоманка. Когато са я заловили, е била надрусана. Ако не разполагат с нищо друго, тя няма да им свърши никаква работа. Преместването би трябвало да уреди нещата.

— Другите трябва да изчезнат. Бързо — настоя Пиаджи.

— Без Бърт съм с вързани ръце. Мога да се обадя на едни познати...

— В никакъв случай, Хенри! Искаш нови хора, така ли? Тогава ще се обадя във Филадельфия. Там имаме двама в запас, помниш ли? — Пиаджи видя утвърдителното кимване на Хенри и продължи: — Освен това не бива да дразним приятелите ми. Трябват ни двадесет килограма готова стока, и то бързо.

— Имам само десет — забеляза Хенри.

— Аз знам къде има още. Ти също. Нали така, лейтенант Шарън?

Въпросът така стресна полицаия, че той забрави да им каже нещо, което засягаше лично него.

36.

ОПАСНИ НАРКОТИЦИ

Трябваше да погледне в себе си. Никога не бе вършил подобно нещо по заповед на други. Освен във Виетнам, разбира се, но там обстоятелствата бяха съвсем различни. Задачата изискваше да се върне обратно в Балтимор, което сега бе не по-малко опасно от останалите неща, които вършеше. Кели разполагаше с нови документи, но те бяха на името на мъртъв човек — ако някой си направеше труда да провери, разбира се. Джон с известна носталгия си спомни времето, когато градът разделен на две части — едната сравнително малка и опасна, а другата доста по-голяма и безопасна. Но това време бе отминало. Сега всичко бе опасно. Полицията вече знаеше името му. Скоро може би щяха да разполагат и със снимка, което означаваше, че от всяка полицейска кола — струваха му се ужасно много — могат да го забележат. По-лошото бе, че Джон не можеше да се защитава. Не можеше да си позволи да убие полицаи.

И сега това... Днес нещата се бяха объркали ужасно. Само преди двадесет и четири часа Кели виждаше крайната си цел, а сега се чудеше дали някога ще успее да я достигне.

„Мога ли до края на живота си да живея с това на съвестта?“

Докато караше на юг по пътя между Балтимор и Вашингтон, Кели си спомни часовете по английски в училище. Аристотеловите схващания за трагичното. Героят трябва да има трагичен ореол и сам да предизвиква съдбата си. Каква бе трагедията на Кели? Той обичаше твърде силно и ужасно много вярваше на скъпите за него хора и неща. Нямахше връщане назад. Въпреки че бягството можеше да спаси живота му, то със сигурност щеше да го отрови. Така че трябваше да поеме рисковете и да довърши започнатото.

Надяваше се, че Ритър разбира какво го кара да изпълни нареждането му. Джон просто не можеше да се обърне и да избяга. Не

и от Пам. Не и от пленниците във виетнамския лагер. Той поклати глава. И все пак му се искаше да го бяха помолили за нещо друго.

Пътят постепенно премина в градска улица — авеню „Ню Йорк“. Слънцето отдавна се бе скрило. Есента приближаваше и влажната жега скоро щеше да изчезне. Футболният сезон щеше да започне, бейзболният да свърши и годините да продължат да се нижат.

„Питър е прав — помисли си Хикс. — Трябва да остана.“ Баща му по свой начин също влизаше в системата. Щеше да даде пари за предизборната кампания, да стане неин координатор и да се превърне в едно от най-важните политически същества. Президентът щеше да бъде преизбран и да възвърне инвестициите на Хикс. Тогава вече наистина можеха да влияят на събитията. Провалянето на нападението над лагера беше най-значимият успех в живота му. „Да, да, всичко си идва по местата“ — помисли си той и запали третата си цигара с марихуана за вечерта. Телефонът иззвъня.

— Как я караш?

Беше Питър.

— Добре съм, старче. А ти?

— Имаш ли малко свободно време? Искам да поговорим ЗА НЕЩО.

Хендерсън едва се сдържа да не изругае. Можеше да се закълне, че Уоли отново е дрогиран.

— Защо не наминеш след половин час?

— Ще се видим.

Само след минута на вратата се почука. Хикс изгаси цигарата и отиде да отвори. Не можеше да е Питър. А някое ченге? За щастие не беше.

— Вие ли сте Уолтър Хикс?

— Да, а вие кой сте?

Човекът бе на неговата възраст, макар и да не изглеждаше толкова изискан.

— Джон Кларк. — Посетителят се огледа нервно. — Ако нямате нищо против, бих искал да поговорим няколко минути.

— За какво?

— За ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да научите някои неща — отвърна Кларк.

Джон вече работеше в управлението и името му бе Кларк. Това някак си улесняваше нещата.

— Влезте, но разполагам само с няколко минути.

— Напълно достатъчно. И без това не искам да оставам дълго.

Кларк прие подканващия жест да влезе и веднага усети острата миризма на горящо въже. Хикс го покани на стола срещу себе си.

— Мога ли да ви предложа нещо?

— Не, благодаря — отвърна Джон, като внимаваше къде слага ръцете си. — Бях там.

— Къде?

— В лагера. Върнах се миналата седмица.

— Участвали сте в отряда? — попита любопитно Хикс, който все още не виждаше току-що влязлата в апартамента му опасност.

— Точно така. Аз съм човекът, който доведе руснака тук — каза спокойно посетителят му.

— Отвлекли сте съветски гражданин? Защо, по дяволите, е трябвало да го правите?

— Сега не е толкова важно защо съм го направил, господин Хикс. По-важен е един от документите, открити у него. Той представлява заповед за организиране на подготовка за убийството на нашите военнопленници.

— Това е неприятно — забеляза Хикс и леко поклати глава.

„О, кучето ви умряло? Колко неприятно.“

— Нищо ли не означават думите ми за вас? — попита Кларк.

— Означават, разбира се, но хората трябва да рискуват. Чакайте малко. — Хикс втренчи поглед и Кели видя как се опитва да открие нещо, което му убягва. — Чух, че сте заловили и командира на лагера, нали?

— Не, аз го убих със собствените си ръце. Тази информация е била съобщена на шефа ви, за да се разбере името на човека, провалил операцията. — Кларк се наклони напред. — Този човек сте вие, господин Хикс. Аз бях във Виетнам. Всичко бе готово. Сега онези пленници трябваше да са при семействата си. Всичките двадесет човека.

Хикс пропусна думите му покрай ушите си.

— Не съм искал смъртта им. Вижте, както вече ви казах, хората трябва да мислят за последиците от рисковете, които поемат. Не разбирате ли, че просто не си е заслужавало? И какво ще правите сега? Ще ме арестувате ли? На глупак ли ви приличам? Операцията беше секретна. Не можете да я разкриете, защото рискувате да провалите мирните преговори, а Белият дом няма да го допусне.

— Точно така. Дойдох да ви убия.

— Какво? — едва не се изсмя Хикс.

— Предали сте родината си. Предали сте двадесет мъже.

— Вижте, това е въпрос на гледна точка.

— Това също, господин Хикс.

Кларк бръкна в джоба си и извади найлоново пликче. В него имаше хероин, лъжичка, спринцовка и игла, взети от тялото на стария му приятел Арчи. Джон хвърли пликчето в скута на Хикс.

— Няма да го направя.

— Чудесно. — Иззад гърба на Джон се появи голям войнишки нож. — И така съм убивал хора. Във Виетнам останаха двадесет човека, които сега трябваше да си бъдат у дома. Вие откраднахте живота им. Изборът е ваш, господин Хикс.

Лицето на Уоли побледня, а очите му се разшириха.

— Хайде сега, нали не искате да кажете...

— Командирът на лагера бе враг на страната ми. Вие също. Разполагате с една минута.

Хикс погледна ножа, който Кларк въртеше в ръката си, и разбра, че няма шанс. Никога не бе виждал очи като тези на човека срещу себе си, но знаеше какво означават.

Докато чакаше, Кели си мислеше за миналата седмица, когато седеше в калта сред падащия дъжд само на неколкостотин метра от двадесет мъже, които сега трябваше да са на свобода. Изведнъж му стана по-леко, макар че искрено се надяваше никога вече да не изпълнява подобни заповеди.

Хикс се огледа с надеждата да види нещо, което може да промени обстановката. Стрелките на часовника на полицата стояха като препарирани. През 1962 година в „Андоувър“ Хикс бе размишлявал върху смъртта и бе построил живота си на базата на тази теоретична картина. За Уолтър Хикс светът представляваше един изписан върху хартия химически преход, който трябваше да се

изравни. Едва сега обаче разбра, че не е човекът с молива, а просто една от променливите във формулата. Замисли се дали да не скочи от стола, но посетителят му вече се накланяше напред и приближаваше ножа. Острието му изглеждаше така добре наточено, че Хикс започна да се задушава. Уоли отново погледна часовника. Стрелката на секундите все пак се движеше.

Питър Хендерсън не бързаше. В делнични нощи като сегашната Вашингтон си лягаше рано. Всички бюрократи, чиновници и помощници трябваше да стават рано и искаха да се наспят, за да бъдат бодри за държавните дела. Джорджтаунските неравни тротоари с повдигнати от корените на дърветата плочки бяха пусти. Питър забеляза само една възрастна двойка, която разхождаше кучето си, и някакъв човек до блока на Уоли. Той бе на петдесетина метра от него и тъкмо влизаше в някаква кола. Пърпоренето ѝ издаде, че е фолксваген, вероятно старичък. Проклетите сапунерки можеха да издържат доста време, ако човек ги поддържа. След няколко секунди Хендерсън почука на вратата на Уоли. Тя не бе добре затворена, но в някои отношения Хикс бе доста небрежен. Никога нямаше да успее да стане шпионин. Питър отвори вратата, готов да смърти приятеля си, и го видя отпуснат на стола.

Хикс дори не бе смъкнал ръкава на ризата си. Дясната му ръка държеше яката, сякаш в стремежа си да осигури повече въздух на дробовете. Истинската причина за това състояние обаче все още висеше от лявата. Питър не се приближи. В началото не знаеше какво да прави, но после реши веднага да се махне оттук.

Хендерсън извади носната си кърпичка, избърса бравата, затвори вратата и се отдалечи, като полагаше големи усилия да задържи стомаха си на мястото му.

„Проклет да бъдеш, Уоли! — гневеше се Питър. — Толкова ми трябваше. И да умреш по този начин — от свръхдоза.“ Свършеният факт бе колкото очевиден, толкова и неочакван. „Но все още не съм изгубил възгледите си“ — помисли си Хендерсън, докато се прибираше у дома. Те поне бяха живи и Питър щеше да се погрижи да останат такива.

Пътуването продължи цяла нощ. Всеки път, когато камионът подскочеше от неравностите по пътя, костите и мускулите в каросерията му шумно протестираха. Трима от пленниците бяха ранени по-зле от Робин. Двама дори лежаха в безсъзнание на пода на каросерията, но завързаните му ръце и крака му пречеха да им помогне. Въпреки това Захариас изпитваше някакво удоволствие. Всеки разрушен мост, който трябваше да заобиколят, означаваше една тяхна победа. Някой продължаваше борбата. Някой се биеше с малките копелета. Няколко души си шепнеха, но шумът на мотора пречеше на пазача да ги чуе. Робин се чудеше къде отиват. Облаците по небето му пречеха да се ориентира по звездите, но разпукалата се зора показва къде е изток и полковникът разбра, че пътуват на северозапад. „Няма смисъл да се надяваме, че ни водят към дома“ — каза си Захариас, но после осъзна, че надеждата е нещо безгранично.

Кели бе облекчен, че всичко е свършило. Смъртта на Уолтър Хикс не му достави никакво удоволствие. Той наистина бе предател и страхливец, но сигурно имаше по-добър начин да бъде наказан. Добре поне, че Хикс бе решил сам да отнеме живота си, защото Кели съвсем не бе сигурен, че можеше да го убие с нож или по някакъв друг начин. Но, от друга страна, Уолтър Хикс несъмнено заслужаваше съдбата си. „Нима с всички не е така?“ — помисли си Джон.

Кели прибра дрехите си в куфара, който бе достатъчно голям, за да побере всичко, натовари го в багажника на взетата под наем кола и с това пребиваването му в апартамента приключи. След полунощ фолксвагенът отново потегли на юг, към сърцето на опасната зона, и шофьорът му бе готов за последното действие.

За Чък Монро нещата се бяха успокоили. Разбира се, все още имаше кражби и най-различни други престъпления, но убийствата на пласьори в района му бяха престанали. Една част от него съжаляваше, че е така, и той дори го бе споделил с колегите си по време на обяда.

Монро караше радиоколата си по обичайния патрулен маршрут и се оглеждаше за нещо необичайно. Забеляза, че на мястото на Джу-Джу има двама нови. Трябваше да научи прякорите им и може би дори да накара някой информатор да поразпита за тях. Монро се надяваше,

че в крайна сметка отдел „Наркотици“ все някога ще се погрижи и за този квартал. Някой бе свършил работата им, макар и за кратко. Полицаят се насочи на запад към границите на района си. Чие ли дело бяха убийствата на пласьорите? Носеха се слухове за някакъв скитник. Монро се усмихна в тъмнината. Все пак детективите му бяха измислили подходящо име — Невидимия. Странно, че вестниците бяха пропуснали тази пикантна подробност. Скучните нощни дежурства често навеждаха Монро на такива мисли, но той бе благодарен за това. Тази вечер мнозина бяха стояли до късно, за да гледат бейзболния мач между Скорците и Янките. Полицаят бе научил, че различните улични банди симпатизират на различни отбори. „Дори и престъпниците обичат бейзбол“ — помисли си Монро, малко объркан от факта. Дежурството тази вечер бе досадно, но той нямаше нищо против. Това му позволяваше да кара спокойно, да наблюдава, да се учи и да мисли. Монро вече познаваше отлично всички навици в квартала и се учеше да забелязва необичайното. Учеше се да оглежда нещата и като опитно ченге да решава къде да спре и къде не. Тези знания щяха да му позволят да предотвратява някои престъпления, а не само да ги констатира. „Трудно изкуство“ — помисли си Монро.

Най-западната граница на района му бе улица, ориентирана на север-юг. Едната ѝ част бе негова, а останалата — на друг полицай. Той тъкмо се канеше да завива, когато видя някакъв уличник. Фигурата му се стори позната, въпреки че не бе човекът, когото Монро бе арестувал преди няколко седмици. Уморен да седи в колата и да не прави нищо, той спря.

— Я чакай малко, приятел.

Фигурата продължи несигурния си ход. Може би тази вечер щеше да арестува човек за пиянство на публично място. По-вероятно обаче бе да си има работа със скитник, чийто разум бе замъглен от безкрайното къркане на евтин алкохол. Монро окачи палката си на колана и побърза да настигне скитника. Бе само на двадесетина метра от него, но клетникът явно бе глух, защото дори не чу трополенето на полицейските обувки зад себе си. Монро хвана скитника за рамото.

— Казах ти да почакаш.

Физическият контакт промени всичко. Рамото под дланта му бе стегнато, силно и напрегнато. Монро просто не бе подготвен. Бе твърде уморен, отегчен, спокоен и сигурен в това, което вижда. Въпреки че

разсъдъкът му мигновено изкрещя: „Невидимия“, тялото му не реагира. Това обаче не се отнасяше и за скитника. Още преди да смъкне ръка, светът пред очите на Монро се завъртя. Полицаят започна да се върти отдясно наляво, като първо видя небето, после тротоара и отново небето, но този път гледката към звездите бе препечена от дулото на пистолет.

— Не можа ли да останеш в проклетата си кола? — попита гневно мъжът.

— Кой...

— Мълчи!

Пистолетът до челото на полицаия почти осигури изпълнението на заповедта. Хирургическите ръкавици на скитника обаче предизвикаха нова реакция.

— За бога — прошепна почиттелно Монро. — Значи си ти?

— Да, аз съм. Сега какво, по дяволите, да те правя? — попита Кели.

— Няма да се моля.

На табелката с името на полицаия пишеше „Монро“. Наистина не приличаше на човек, който ще се моли.

— Няма нужда. Обърни се по очи. Веднага!

Полицаят се подчини. Кели откачи белезниците от колана му и ги щракна около китките на пленника си.

— Спокойно, полицаю Монро.

— Какво искаш да кажеш? — попита с твърд глас ченгето и веднага спечели уважението на Кели.

— Искам да кажа, че не убивам ченгета.

Джон го изправи и го насочи обратно към колата.

— Това не променя нещата, приятелче — каза Монро, като се стараеше да говори тихо.

— На мен ли ги разправяш? Къде са ключовете?

— В десния ми джоб.

— Благодаря.

Кели ги извади и настани полицаия на задната седалка. Колата бе преградена със защитно стъкло, което да пази шофьора от сърдити пътници. Джон подкара патрулната кола и я спря в една алея.

— Много ли те стягат белезниците?

— Не, чудесно съм се настанил.

Кели видя, че полицаят трепери от гняв. Това бе разбираемо.

— Спокойно, няма да ти сторя нищо. Ще заключа колата. Ключовете ще са някъде в канавката.

— Да не би да очакваш благодарности? — попита Монро.

— Не съм молил за такова нещо, нали? — Кели чувстваше непреодолимо желание да се извини на човека. — Сам ме улесни. Следващия път бъди по-внимателен, полицай Монро.

Облекчението едва не предизвика смеха на Кели. „Слава богу“ — помисли си той и отново се насочи на запад. Значи все още проверяваха скитниците. Джон искрено се надяваше заниманието вече да е омръзнало на полицията. Още едно усложнение. Кели продължи да върви по сенките.

Били и Бърт му бяха казали, че момичетата се намират в някакъв стар празен склад. И двамата се бяха оказали доста приказливи момчета. Човек просто трябваше да знае как да ги попита. Кели намери склада и го огледа от отсрещната страна на улицата. Приземният етаж бе тъмен, но над него се виждаше светлина. Къщите наоколо бяха запустели. Предната врата на склада имаше масивна ключалка. Задната сигурно също. Е, можеше да го направи по трудния начин... или пък по по-трудния. Времето течеше. Ченгетата сигурно имаха надеждна съобщителна система. Дори и да не бе така рано или късно, някой щеше да се обади да побъбри с Монро и да открие, че го няма. Тогава наоколо щеше да се напълни с полицейски коли, търсеци изчезналия си колега. Щяха да търсят внимателно. Перспективата въобще не зарадва Кели, а чакането не подобряваше изгледите за успех.

Той бързо прекоси улицата. За пръв път нарушаваше дегизировката си на публично място. Джон набързо прецени опасността от това и реши, че върши пълна лудост. Но в крайна сметка цялото начинание си бе лудо, и то от самото му начало. Той огледа улицата и като не видя никого, извади ножа си и започна да сваля халчията от стъклото на старата дървена врата. „Сигурно крадците просто не са достатъчно търпеливи или са доста по-тъпи от мен в момента“ — помисли си Кели. Разбира се, имаше и трети вариант — да са по-умни. Процедурата по свалянето на халчията му отне шест безкрайни минути, прекарани под светлината на близката улична лампа. В крайна сметка Джон успя да свали стъклото и да се пореже

два пъти с него. Той изруга тихо и погледна дълбокия прорез на лявата си ръка. После се провря странично през отвора и се насочи към задната част на сградата. „Сигурно е бил някой семеен склад, изоставен заради запустяването на квартала“ — помисли си той. Можеше да бъде и по-зле. Подът бе мръсен, но по него нямаше никакви предмети. В задната част се виждаше стълбище. Кели чу шума от горния етаж и се насочи към него с пистолет в ръка.

— Наистина се забавлявахме добре, скъпа, но всичко свърши — каза някакъв мъжки глас.

Кели долови грубия хумор, последван от женски хленч:

— Моля те... нали не искаш да кажеш, че...

— Съжалявам, миличка, но нещата стоят точно така — обади се някакъв друг мъжки глас. — Аз ще се оправя с онези в предната стая.

Кели спря в коридора. И тук подът бе само мръсен. Дъските изглеждаха стари, но...

Нещо под краката му изскърца.

— Какво беше това?

Кели замръзна за миг, но нямаше нито кога, нито къде да се скрие. Той пробяга последните пет метра, хвърли се на земята и се претърколи, за да свали предпазителя.

В стаята имаше двама около двадесетгодишни мъже. Всъщност разумът му ги възприе просто като сенки, защото се занимаваше с по-важни неща: размер, разстояние, движение. Докато Кели се претъркаляше, единият посегна за пистолета си и дори го извади, преди два куршума да попаднат в гърдите, а един — в главата му. Без да изчака падането на тялото, Джон извъртя пистолета си на другата страна.

— Исусе! Добре! Добре!

Един малък хромиран револвер тупна на пода. От предната страна на сградата се разнесе писък. Без да му обръща внимание, Кели се изправи. Пистолетът му дори за миг не се отклони от другия човек, сякаш помежду им бе заварен метален прът.

— Ще ни убият.

Гласът бе учудващо писклив. Момичето изглеждаше уплашено, но въпреки това говореше бавно, явно под влияние на наркотиците, които вземаше.

— Колко са? — изстреля въпроса си Кели.

— Само тези двамата. Ще ни...

— Няма — успокой я Джон. — Как се казваш?

— Пола.

Кели не изпускате целта си.

— Къде са Мария и Робърта?

— В предната стая — отвърна Пола, все още твърде объркана, за да се зачуди откъде знае имената им.

Мъжът реши да се обади.

— Дрогирани са, приятелю. — „Хайде да поговорим“ — добавиха очите му.

— Кой си ти?

„Нещо в 45-калибровите пистолети прави хората приказливи“ — помисли си Кели, без да знае как изглеждат очите му зад дулото.

— Франк Молилари — отвърна мъжът с лек акцент и може би с облекчение, че човекът срещу него не е полицаи.

— Откъде си, Франк? Ти стой мирно! — каза той на Пола. Слухът и зрението му продължаваха да претърсват сградата за евентуална опасност.

— От Филадельфия. Хей, приятел, можем да поговорим.

Тялото на Франк трепереше, а очите му безпомощно гледаха пуснатия на пода пистолет. Явно все още не можеше да разбере какво става.

„Защо хора от Филадельфия вършат мръсната работа на Хенри?“ — препускаше умът на Джон. Двама от хората в лабораторията имаха същия акцент. Тони Пиаджи. Разбира се. Връзката на мафията с Филадельфия...

— Мърдал ли си скоро към Питсбърг, Франк?

Въпросът сякаш сам изскочи от устата му.

Молилари се опита да налучка верния отговор, но не сполучи.

— Откъде знаеш за това? За кого работиш?

— Убихте Дорис и баща й, нали?

— Това беше работа, приятел. Никога ли не си вършил работа?

Кели му даде единствения възможен отговор и от предната стая отново се разнесе писък. Трябваше да помисли. Времето продължаваше да тече. Кели пристъпи към Пола и я вдигна на крака.

— Боли!

— Хайде, ела да приберем приятелките ти.

Мария беше само по бикини и твърде дрогирана, за да вдигне глава. Робърта беше в съзнание и уплашена. Кели не искаше да ги гледа. Не и сега. Нямахме време. Джон ги събра, смъкна ги по стълбите и ги изкара навън. Никое от момичетата нямаше обувки и комбинацията от наркотици, мръсотия и натрошени стъкла по тротоара ги караше да куцат, да стенат и да плачат, докато вървяха на изток. Кели ги буташе, подвикваше им и ги караше да се движат по-бързо. Най-страшното, което можеше да се случи сега, бе да мине някоя кола. Тя щеше да провали всичките му усилия. Бързината беше жизненоважна. Изминаха разстоянието за десет минути, които му се сториха толкова безкрайни, колкото и слизането от виетнамския хълм до лагера. Слава богу, полицейската кола бе все още там. Кели отключи предната врата и набута момичетата вътре. Беше излъгал за ключовете.

— Какво, на майната си, е това! — запротестира Монро.

Джон подаде ключовете на Пола, която изглеждаше най-добре. Поне можеше да държи главата си изправена. Другите две се свиха на дясната седалка, като внимаваха да не закачат радиото с краката си.

— Полицай Монро, тези дами ще те откарат до участъка. Имам няколко инструкции за теб. Готов ли си да ме изслушаш?

— Имам ли избор, умнико?

— Какво предпочиташ, да се правиш на каубой или да получиш малко ценна информация? — попита Кели с най-разумния глас, на който бе способен.

Двата чифта трезви очи се изгледаха продължително. Монро трудно преглътна гордостта си и кимна.

— Давай.

— Трябва ти сержант Дъглас. Никой друг, само той. Тези дами здравата са я загазили. Могат да ви помогнат да разрешите някои доста сериозни случаи. Много е важно да говориш единствено със сержант Дъглас, разбра ли? — „Само да се издъниш, и отново ще се срещнем“ — добавиха очите на Кели.

Монро разбра всичко и кимна:

— Добре.

— Пола, ще караш, без да спиращ никъде, независимо какво ти казва той, ясно ли е?

Момичето кимна. Бе го видяла да убива двама души.

— Тръгвай!

Пола беше твърде замаяна, за да кара, но Кели нямаше друг избор. Полицейската кола запълзя напред и закачи един от телефонните стълбове в алеята. След малко зави зад ъгъла и изчезна. Кели въздъхна дълбоко и се запъти към фолксвагена. Не бе успял да спаси Пам. Не бе успял да спаси Дорис. Но за сметка на това бе измъкнал тези трите и Ксанта с риск за живота си — колкото нежелан, толкова и необходим. Струваше му се, че е извършил много.

Но не достатъчно.

Конвойт от два камиона бе избрал доста по-заобиколен маршрут от предвиденото и достигна целта си едва следобед. Тя беше затворът „Хоа Ло“. Името означаваше „мястото на готварските огънове“ и репутацията му бе добре известна сред американците. Когато камионите спряха в двора и вратите се затвориха след тях, военнопленниците в каросерията слязоха. До всеки от тях отново бе прикрепен отделен пазач, който вкара човека си вътре. Преди да ги отведаат по единичните килии, им разрешиха само да пият вода. Когато Робин Захариас влезе в своята, разбра, че разликата с лагера не е толкова голяма. Той си избра едно сравнително чисто място на пода и седна. Бе изтощен от пътуването и главата му уморено се отпусна назад. След няколко минути чу почукването.

Робин отвори очи. Трябваше да помисли. Военнопленниците използваша колкото стара, толкова и проста система за общуване. Тя представляваше азбуката, подредена в определен ред.

А Б В Г Д
Е Ж З И Й
К Л М Н О
П Р С Т У
Ф Х Ц Ч Ш
Щ Ъ Ь Ю Я

Чук-чук-чук пауза чук

„Три-едно — помисли си Робин, стараяйки се да надвие умората.
— Буквата К. Добре, това е лесно.“

3/5, 2/5, 4/3, 2/4

Чук-чук-чук-чук-чук-чук... Робин го прекъсна, за да предаде отговора си.

4/2, 3/5, 1/2, 2/4, 3/4, 2/3, 1/1, 5/2...

Чук-чук-чук-чук-Чук-чук.

1/1, 3/2, 4/5, 3/5,

„Ал Уолъс? Ал? Значи е жив?“

Чук-чук-чук-чук-чук-чук.

„КАК СИ?“ — попита той приятеля си, когото познаваше от петнадесет години.

„БИВА“ — дойде отговорът, а после последва и още.

2/1, 3/2, 1/1, 4/4, 2/1, 2/1, 3/2, 1/1, 4/4, 2/1

„Елате, елате, светци...“

Робин вече не чуваше почукванията, а само църковния хор, само музиката, само значението на псалма.

Чук-чук-чук-чук-чук-чук.

1/3, 4/3, 2/4, 5/4, 3/1, 3/5, 2/1, 3/4, 1/1, 4/2, 2/1, 1/5, 1/3, 4/3, 2/4, 5/4, 3/1, 3/5, 2/1, 3/4, 1/1, 4/2, 2/1, 1/5

Робин Захариас затвори очи и за втори път този ден и през последната година отправи благодарствена молитва към Бог. Глупаво беше, че се бе отказал да мисли за избавление. Наистина странно място за избавлението и още по-странни обстоятелства, но в съседната килия имаше брат мормон и тялото на полковника се разтресе. Той запя наум един от най-обичаните си химни, чийто последен ред не бе лъжа, а потвърждение на действителността.

„Всичко е наред, всичко е наред.“

Монро не можеше да разбере защо тази Пола не иска да го чуе. Той опита разумни слова, опита строга заповед, но тя продължаваше да кара, следвайки сляпо посоките, които ѝ даваше. Полицейската кола пълзеше по все още тъмните улици само с двадесет километра в час и въпреки това рядко и за малко оставаше в своята лента. Пътят им отне четиридесет минути. Пола два пъти пое в погрешна посока, защото обърка ляво и дясно, и веднъж дори напълно спря, за да позволи на едно от другите момичета да повърне през прозореца. Монро бавно започна да осъзнава какво става. Всъщност ставаха няколко неща, но полицаят имаше време за размисъл.

— Какво направи той? — попита Монро.

— Щя-щя-щяха да ни убият като другите, но той ги застреля!

„Божичко!“ — възкликна мислено Монро. В мозъка му нещо прещрака.

— Пола?

— Да?

— Познавала ли си едно момиче на име Памела Маден?

Момичето бавно мръдна глава от горе на долу, без да откъсва очи от пътя. Участъкът вече се виждаше.

— За бога — въздъхна полицаят. — Пола, сега завий надясно в паркинга. Спри ей там... браво, добро момиче... Можеш да я оставиш тук.

Колата подскочи, изгасна и момичето зад волана се разрида неудържимо. Монро не можеше да направи нищо друго, освен да изчака пристъпът да премине. Полицаят вече не се страхуваше за себе си, а за тях.

— Добре, сега искам да ме пуснеш.

Пола излезе от колата и отвори задната врата. Ченгето не можеше само да слезе и момичето му помогна.

— Вземи ключовете на колата. На връзката има едно малко ключче за белезниците. Отключи ме, моля те.

Пола успя едва от третия опит.

— Благодаря.

— Само да е някаква глупост! — изръмжа Том Дъглас.

Кабелът на телефона закачи лицето на жена му и събуди и нея.

— Сержант, обажда се Чък Монро от западния участък. При мен има три свидетелки на убийството при фонтана. — Полицаят направи малка пауза. — Освен това мисля, че има още два трупа, дело на Невидимия. Той ми каза, че трябва да говоря единствено с вас.

— Какво? — Лицето на Том Дъглас се изопна в мрака. — Кой ти го е казал?

— Невидимия. Защо не дойдете тук, сър? Историята е доста дълга — каза Монро.

— Не говори с никой друг. Разбра ли ме? С никой.

— И той така ми каза, сър.

— Какво има, скъпи? — попита Бевърли Дъглас, която вече бе толкова разбудена, колкото и съпругът ѝ.

От смъртта на едно малко момиче на име Хелън Уотърс бяха изминали осем месеца. Последваха я убийствата на Памела Маден и Дорис Браун. „Сега вече ще хвана това копеле“ — помисли си погрешно Том Дъглас.

— Какво правиш тук? — попита Санди сянката до колата си.

— Дойдох да ти кажа довиждане за известно време — отвърна тихо Кели.

— Какво означава това?

— Трябва да замина. Все още не знам за колко време.

— Къде?

— Не мога да ти кажа.

— Отново във Виетнам?

— Може би. Не съм сигурен, честна дума.

„Сега просто не е време за това“ — помисли си Санди. Сякаш някога бе. Бе още рано, а тя трябваше да е в болницата в шест и половина. Въпреки че имаше време, то ѝ се струваше недостатъчно за нещата, които трябваше да каже.

— Ще се върнеш ли?

— Ако искаш, ще се върна.

— Искам, Джон.

— Благодаря ти, Санди... Измъкнах четири — каза ѝ той.

— Четири?

— Четири момичета като Пам и Дорис. Едната е на източния бряг, а другите три — в градския участък. Направи така, че някой да се погрижи за тях.

— Добре.

— Каквото и да чуеш, помни, че ще се върна. Вярвай ми.

— Джон!

— Няма време, Санди. Ще се върна — обеща Кели и се отдалечи.

И Райън, и Дъглас бяха без вратовръзки. Двамата пиеха кафе в пластмасови чашки и чакаха момчетата от лабораторията отново да

свършат работата си.

— Два в гърдите — каза един от тях — и един в главата. Целта винаги е мъртва. Това се казва професионална работа.

— Най-добрата — прошепна Райън на колегата си.

Бяха застреляни с 45-калибров пистолет. Нямаше начин да не са. Никое друго оръжие не оставяше толкова кървави следи. Освен това на дървения под лежаха шест гилзи. Местата им вече бяха очертани с тебешир, за да улеснят фотографите.

Трите момичета бяха в една килия в западния участък. Пред вратата постоянно дежуреше полицай. Райън и Дъглас бяха поговорили накратко с тях, колкото да са сигурни, че имат свидетели срещу някакъв убиец на име Хенри Тъкър. Разполагаха само с име и описание, което обаче бе доста повече от информацията им само преди няколко часа. Първо щяха да проверят полицейските досиета в участъка, после националния регистър на ФБР и най-накрая да започнат да претърсват улиците. Щяха да погледнат и в регистрите на пътната полиция. Процедурата бе проста и точно установена. Щом разполагаха с име, рано или късно щяха да го хванат. Но преди това трябваше да се погрижат за нещо друго.

— И двамата ли не са оттук? — попита Райън.

— От Филадельфия са. Франсис Молилари и Албърт д'Андрино — отвърна Дъглас, който четеше имената от шофьорските им книжки. — На колко искаш да се обзаложим, че...

— Без облози, Том. — Райън се обърна и показа на Монро една снимка. — Познато ли ти е това лице?

Полицаят пое малката фотография от ръката на лейтенанта и я огледа под слабото осветление. После поклати глава.

— Не, сър.

— Как така не? Нали си бил лице в лице с него?

— Косата му бе по-дълга, а лицето — изцапано с мръсотия. Освен това, когато бяхме близо, гледах главно дулото на колта му. Беше много тъмно и всичко стана ужасно бързо.

Работата бе трудна и опасна — нещо не така необичайно. Отпред имаше четири паркирани коли и не можеше да си позволи да вдига шум. От друга страна, това беше най-безопасният начин на действие.

Кели стоеше на перваза на един зазидан прозорец, протегнал ръка към телефонните кабели. Надяваше се, че никой не използва телефона. Той бързо преряза кабела и закачи своите жички към него. Когато свърши това, Кели скочи на земята и се запъти на север, покрай задната стена на сградата. Кабелът се развиваше след него и Джон го остави просто да си лежи на земята. Той зави зад ъгъла, хванал макарата в лявата си ръка, и спокойно прекоси запустялата улица като човек, който от дълги години живее тук. След стотина метра отново зави, влезе в изоставената сграда и се насочи към предварително избраното си място. Там Кели остави макарата и се върна при фолксвагена, за да вземе останалите необходими му неща. Предвидливо бе напълнил старата си манерка с вода и се бе запасил с няколко блокчета сникърс. Когато всичко изглеждаше готово, Кели се захвана за работа.

Мерникът на пушката не бе нагласен добре. Колкото и налудничаво да звучеше, най-разумно бе да използва сградата като мишена. Той седна, застопори пушката на рамото си и заоглежда отсрещната стена за подходящо място. Кели намери една по-светла тухла, успокои дишането си, настрои мерника и леко натисна спусъка.

Усещането бе необичайно. Заглушителят, който бе изработил за пръв път в живота си, му позволи да чуе почти музикалното „пингггг“ — звука от въздействието на ударника върху патрона. После дойде и приглушеният шум от презареждането. Новото усещане дотолкова увлече Кели, че той почти не чу доста по-високия звук от удара на куршума в целта. На отсрещната стена се вдигна малко облаче прах, което бе на пет сантиметра вляво и два сантиметра по-нагоре от точката, в която се целеше. Кели пренастрои оптичeskия мерник и отново стреля. Идеално. Джон зареди три нови патрона.

— Чу ли нещо? — попита уморено Пиаджи.

— Какво? — вдигна глава от работата си Тъкър.

Вече дванадесет часа се занимаваха с черната работа, която Хенри си мислеше, че никога повече няма да върши. Въпреки двамата помощници от Филадельфия бяха обработили едва половината материал. На Тони също не му бе весело.

— Сякаш нещо падна — поклати глава Пиаджи и продължи да работи.

Единствената полза от изморителното занимание бе, че то щеше да му спечели уважението на другите, когато им разкажеше за него. Антъни Пиаджи е сериозен човек. Когато всичко отишло по дяволите, той сам се хванал на работа. Той изпълнява доставките и спазва обещанията си. На Тони може да се разчита. Струваше си човек да има подобна репутация дори и на такава цена. Тази решителност обаче трая около половин минута.

Тони отвори ново найлоново пликче, което отвратително миришеше на химикали. Пиаджи обаче все още не можеше на се досети какво означава миризмата. Финият бял прах се изсипа в купата. Тони сипа пудрата захар и започна бавно да разбърква двете съставки с лъжицата. Беше сигурен, че за тази операция си има машини, но те сигурно бяха твърде големи, като онези, който използваша в хлебарниците. Разумът му продължаваше да протестира, че подобна работа приляга само на незначителни хора. Доставката обаче трябваше да се изпълни, а нямаше кой друг да го стори.

— Какво щеше да казваш? — попита уморено Хенри.

— Нищо, забрави го — отвърна Пиаджи и се вторачи в купата пред себе си.

Къде, по дяволите, се губеха Албърт и Франк? Трябваше да са се върнали още преди два часа. Мислеха се за много важни само защото убиваха. Сякаш това имаше някакво значение.

— Здравейте, лейтенант.

Сержантът, който се грижеше за централния склад за съхраняване на доказателства, бе бивш служител от пътната полиция. Веднъж моторът му бе паднал точно пред колата на някакъв невнимателен шофьор. Инцидентът му струваше един крак и преместване на административна работа, но сержантът бе доволен. Той имаше собствено бюро, време спокойно да изяде поничките и да прочете вестника си и малко работа. От осемчасовата смяна най-много три бяха запълнени с някакви задължения. Това се наричаше пенсиониране на работното място.

— Как е семейството, Хари?

— Чудесно, благодаря. Какво мога да направя за вас?

— Искам да проверя едни пакети с наркотици, които донесох миналата седмица — отвърна Шарън. — Може би е станало объркване при поставянето на етикетите. Както и да е, трябва да проверя — повдигна рамене той.

— Добре, само минутка и...

— Чети си вестника, Хари, знам къде са — потупа го по рамото Шарън.

Официалните инструкции бяха, че никой не може да влиза в помещението без придружител, но Шарън бе лейтенант, а куцията крак на Хари все още не можеше да свикне с протезата.

— Добра стрелба, Марк — забеляза сержантът зад гърба му. „Какво толкова, по дяволите, — помисли си той. — Нали Марк застреля човека, който е носил тези наркотици?“

Шарън се огледа и послуша дали вътре няма друг човек. Беше сам. За това му бяха платили солидно. Значи искаха да преместят операцията си, а? И щяха да го оставят тук да гони някакви си пласъорчета... Е, това не бе чак толкова лоша перспектива. Лейтенантът вече бе спестил доста пари, които щяха да затворят устата на бившата му жена и да платят образованието на трите деца при нея. Дори имаше и малко за него. Скоро сигурно щяха да го повишат заради поредицата арести... ето ги.

Десетте килограма, които бе взел от Еди Морело, седяха в картонена кутия на третия рафт, където и трябваше да бъдат. Шарън свали кашона, за да е сигурен. Всеки от десетте еднокилограмови найлонови плика трябваше да бъде разпечатан, проверен и отново запечатан след залавянето му. Човекът от лабораторията, извършил работата, бе поставил само инициалите си върху етикетите, а те лесно можеха да бъдат подправени. Шарън бръкна в ризата и панталоните си и извади десет пакета пудра захар, която имаше същия цвят и плътност като хероина. Отсега нататък само неговият отдел имаше право да се разпорежда с доказателствения материал, а лейтенантът можеше да се погрижи за това. След месец щеше да пусне записка с препоръка за унищожаване на хероина поради приключване на случая. Капитанът щеше да я одобри. Шарън щеше да изсипе захарта в някой канал пред погледите на други полицаи, да изгори торбичките и никой нямаше да разбере нищо. Изглеждаше просто. След три минути лейтенантът от отдел „Наркотици“ излезе от склада.

— Провери ли номерата?

— Да, Хари, благодаря — махна му на излизане Шарън.

— Някой да вдигне скапания телефон — изръмжа Пиаджи.

Кой ли, по дяволите, се обаждаше? Едно от момчетата от Филадельфия отиде до телефона и използва възможността да запали цигара.

— Да? — Той се извърна. — За теб е, Хенри.

— Кой, на майната си, ме търси? — измърмори Тъкър.

— Здравсти, Хенри — каза Кели.

Той бе прерязал кабелите на телефона към външния свят и бе свързал на тяхно място своя. Сега седеше на поста си и можеше да говори само с едно завъртане на шайбата. Изглеждаше доста примитивно, но вършеше работа и Кели бе доволен.

— Кой се обажда?

— Казвам се Кели. Джон Кели.

— И кой си ти, Джон Кели?

— Четирима от вас убиха Пам. Ти остана последен, Хенри — каза гласът. — Другите вече са на небето. Дойде и твоят ред.

Тъкър се извърна и огледа стаята, сякаш очакваше да види притежателя на гласа там. Дали някой не си правеше тъпашки шеги?

— Откъде... откъде знаеш номера? Къде си?

— Достатъчно близо, Хенри — отвърна Кели. — Добре ли си прекарваш там с приятелчетата?

— Виж, не знам кой си...

— Вече ти казах. При тебе е и Тони Пиаджи, нали? Миналата вечер ви видях в ресторанта му. Между другото, хареса ли ти вечерята? Аз останах просто възхитен — присмя се гласът.

Тъкър се изправи и здраво стисна слушалката.

— И какво си намислил, малкият?

— Във всеки случай няма да ви целувам по бузите, малкият. Очистих Рик, Били и Бърт и сега възнамерявам да направя същото с теб. Ще ми направиш ли една услуга? Дай ми да говоря с господин Пиаджи — предложи гласът.

— Тони, по-добре ела тук — каза Тъкър.

— Какво има, Хенри?

Пиаджи с мъка се изправи от стола си. „Толкова съм изморен. Само онези копелета от Филадельфия да имат късмет да не са приготвили парите.“ Хенри му подаде слушалката.

— Кой е?

— Очистих онези две момчета на кораба, които беше дал на Хенри. Другите двама си отидоха тази сутрин.

— Какво, по дяволите, е това?

— Познай.

Линията прекъсна. Пиаджи погледна съдружника си и тъй като не можеше да получи отговор от телефона, реши да попита него:

— Какво, на майната си, става, Хенри?

„Добре, да видим как им е подействало.“ Кели си позволи глътка вода и парченце сникърс. Намираше се на третия етаж на сградата — вероятно изоставен склад, построен от железобетон. Добро скривалище за бомбена атака. Тактическият проблем бе интересен. Не можеше да нахлуе при тях. Дори и да имаше картечница — а той нямаше, — четирима срещу един бе неприятна перспектива. Освен това Кели не знаеше какво го очаква зад онази врата, а и изненадата вече не можеше да му бъде съюзник. Трябваше да опита нещо друго. За пръв път се занимаваше с подобна задача, но хубавото в случая бе, че от мястото си можеше да наблюдава и двете врати на отсрещната сграда. Прозорците от задната страна бяха зазидани. Единствените изходи се намираха пред погледа му на не повече от сто метра и Джон се надяваше противниците му да ги използват. Кели застопори пушката на рамото си, но не погледна през оптичния мерник, а продължи да контролира изходите с поглед.

— Той е — каза тихо Хенри, за да не го чуят другите двама.

— Кой?

— Човекът, който очисти всички онези пласъори, който прати на небето Били и останалите и който разби лабораторията. Той е.

— И кой, по дяволите, е той, Хенри?

— Не знам, за бога! — отвърна Тъкър по-високо и другите двама извърнаха глави. Хенри се овладя. — Каза, че иска да излезем.

— Чудесно. И с кого си имаме работа? Чакай малко. — Пиаджи вдигна телефона, но не чу никакъв сигнал. — Какво, по дяволите, става?

Кели чу изщракването и вдигна слушалката.

— Какво има?

— Кой си ти, глупако?

— Ти си Тони, нали? Защо трябваше да убивате Дорис, Тони? Тя не те заплашваше с нищо. Сега се налага да пратя на небето и теб.

— Не съм...

— Знаеш какво имам предвид, но все пак благодаря, че ми достави онези двама хлапаци. Искаше ми се да се разплатя и с тях, но не очаквах да ги намеря. Предполагам, че вече са в моргата.

— Опитваш се да ме уплашиш ли? — попита Тони.

— Не, само да те убия — осведоми го Джон.

— Мамка му! — затръшна телефонната слушалка Пиаджи.

— Казва, че ни е видял в ресторанта, човече. Каза, че бил там.

На двете момчета от Филадельфия вече им бе ясно, че нещо става. Те гледаха шефовете си предимно с любопитство, но също и с известно напрежение, защото Тони и Хенри определено изглеждаха нервни. Какво ставаше?

— Откъде, по дяволите, ще знае... о-о — възкликна Тони и понижи глас: — Да, те ме познаваха... Господи.

Само на един от прозорците в помещението имаше обикновено стъкло. Другите представляваха стени от стъклени тухли, които пропускаха светлината, но хулиганите не можеха лесно да ги счупят. Освен това през тях не се виждаше нищо. Единственият прозорец с прозрачно стъкло можеше да се отваря само навътре и нагоре с помощта на ръждясал механизъм. Кабинетът вероятно бе принадлежал на някой тъпак, който не е искал секретарките му да се надвесват през прозореца. Не можеше да се отрече, че копелето е постигнало целта си. Пиаджи се опита да отвори прозореца, но той се вдигна само на около четиридесет градуса, преди механизмът да откаже.

Кели видя движението и се зачуди дали да не оповести присъствието си по по-осезателен начин. „По-добре не — реши той. — По-добре да изчакам още.“ Чакането само изнервяше още повече онези, които не знаят какво става.

Най-странното бе, че всичко ставаше в десет часа сутринта, в един прекрасен слънчев летен ден. Само на половин пресечка по улица „О’Донъл“ минаваха забързани нанякъде камиони и коли. Вероятно

шофьорите забелязваха високата изоставена сграда, в която се намираше Кели, и също като него се чудеха за какво ли е била построена. Сигурно виждаха и четирите автомобила, паркирани пред бившата транспортна компания, и се чудеха дали някой не я е наел отново. Но дори и да бе така, изоставените постройките едва ли заслужаваха повече внимание от страна на забързани по своите дела хора. Драмата се разиграваше на открито, но за това знаеха само участниците в нея.

— Нищо не се вижда — каза Пиаджи, който се бе навел, за да погледне през прозореца. — Наоколо няма никой.

„Това е човекът, очистил пласьорите — повтаряше си Тъкър, застанал далеч от прозореца. — Пет-шест човека. И е убил Рик със скапания си нож...“

Тони сам бе избрал сградата. Тя представляваше част от малък междуцатски концерн за камиони, чиито собственици бяха много внимателни бизнесмени, свързани с мафията. Мястото се бе сторило на Пиаджи идеално — близо до главните магистрали, разположено в тих квартал с малко полицаи. Просто една анонимна сграда, в която се върши анонимна работа. Хенри също я бе сметнал за идеална.

„Да, направо идеална...“

— Чакай да погледна.

Не беше време да се дърпа назад. Хенри Тъкър не се мислеше за страхливец. Самият той се бе борил и убивал, и то не само жени. Изграждането на организацията му бе отнело години, които съвсем не бяха минали без кръвопролития. Освен това сега не можеше да покаже слабост. Не и пред Тони и двете момчета от Филадельфия.

— Нищо — съгласи се той.

— Искам да опитам нещо.

Пиаджи се приближи към телефона и вдигна слушалката. Оттам не се чуваше сигнал, а само някакво бръмчене...

Кели погледна телефона си и се заслуша в бръмченето му. Реши засега да не го вдига и да ги остави да почакаат. Въпреки че тактическата ситуация бе изградена по неговите правила,

възможностите не бяха чак толкова много. Говориш или мълчиш. Стреляш или не стреляш. Движиш се или стоиш на едно място. Джон можеше да избира само измежду три възможности и трябваше внимателно да обмисли действията си, за да постигне желанния ефект. Тази битка не изискваше мускули. Както и повечето, за нея трябваше ум.

Ставаше горещо. Това бяха последните летни дни, преди да започне листопадът. Без да изпуска сградата от очи, Джон изтри потта от челото си. Телефонът все още бръмчеше. Щеше да ги остави да се поизпотят не само от жегата.

— Мамка му — изръмжа Тони и затръшна телефонната слушалка. — Вие двамата!

— Да? — отвърна по-високият, на име Боби.

— Обиколете сградата.

— Не! — спря ги Хенри, който размишляваше. — Ами ако е точно отпред? През този скапан прозорец не се вижда нищо. Може да е пред вратата. Нима искаш да рискуваме?

— Какво предлагаш? — попита Тони.

Тъкър вече се разхождаше напред-назад, дишаше малко поучестено и се опитваше да мисли. „Как бих постъпил аз?“

— Значи копелето прерязва телефонния кабел, обажда се, паникьосва ни и ни чака пред вратата.

— Какво знаеш за този човек?

— Знам, че е убил петима пласьори и четирима от хората ми...

— Четирима от моите също, ако не лъже, разбира се.

— Значи трябва да го надхитрим, така ли? Ти как би постъпил?

Тони се замисли. Никога не бе убивал. Просто не му се бе налагало. Той се занимаваше главно с планирането и обмислянето на бизнеса. Разбира се, навремето бе сплашвал един-двама и бе нанасял доста сериозни побои, което бе почти същото, нали? „Как бих постъпил аз?“ В предположението на Хенри имаше нещо смислено. Човек просто трябваше да се скрие някъде — например зад ъгъла, в някоя алея или в сенките — и да изчака жертвата си да излезе. Най-близката врата — през която бяха дошли — се намираще вляво и това добре личеше от колите пред нея. Тъй като те бяха единственият им начин за бягство, той сигурно щеше да ги очаква близо до тях.

„Точно така.“

Пиаджи погледна съдружника си. Хенри гледаше нагоре. Акустичните платна бяха преместени от тавана и там се виждаше врата, която водеше към плоския покрив. Бе заключена с прост механизъм отвътре. Можеше да бъде отворена лесно и сигурно дори тихо. После на покрития с чакъл покрив щеше да излезе някой, да отиде до края на сградата, да погледне надолу и да пречука човека, който ги чакаше до вратата.

„Точно така.“

— Боби, Фред, елате тук — нареди Пиаджи.

Той им обясни тактическата обстановка. Двете момчета вече знаеха, че става нещо много неприятно, но че не са ченгетата — най-лошото, което можеше да им се случи. Тони ги увери, че наистина нямат работа с полицията, и двамата почти се успокоиха. И Фред, и Боби имаха пистолети, а Фред дори бе убивал. Всъщност бе се погрижил за малък семеен проблем във Филадельфия. Двете момчета преместиха едно бюро под вратата към покрива. Фред искаше да покаже, че е сериозен, и да спечели уважението на Тони, който също бе такъв. Той се качи на бюрото, но не можа да достигне капандурата. Сложиха един стол върху него и Фред успя да отвори и да подаде глава на покрива.

„Аха!“ Кели видя човека на покрива. Всъщност засега се показваха само главата и част от гърдите му. Той вдигна пушката и кръстчето на оптичския мерник кацна на лицето. Джон почти натисна спусъка, но в последния момент се спря. Спря го начинът, по който бяха поставени ръцете на човека на покрива, изражението на лицето му и опипващите наоколо очи. Искаше да се качи горе. „Ще го пуснем“ — реши Джон. Един камион мина само на около петдесет метра от сградата му. Човекът излезе на покрива. Оптичският мерник позволи на Кели да забележи, че в ръката му има пистолет. Целта му се изправи, огледа се наоколо и много бавно тръгна към предната част на сградата. Решението не бе лошо. Разузнаването още не бе навредило никому... „О, значи така си мислят?“ — сети се Джон. Много лошо.

Фред бе събул обувките си. Камъчетата от чакъла бодяха ходилата му, а нагрятата смола под тях пареше, но въпреки това не трябваше да вдига шум. Освен това Фред бе мъжко момче, както бе имал възможност да научи някакъв човек край брега на река Делауеър. Ръката му здраво стисна пистолета „Смит“. Ако копелето бе там, щеше

да го застреля веднага. Тони и Хенри щяха да приберат трупа вътре, после да измият кръвта и отново да се захванат за работа, защото доставката бе важна. Фред вече бе на половината път от ръба на покрива. Той приближи ниския тухлен перваз, като държеше тялото си леко наклонено назад. Едва когато пръстите на краката му докоснаха тухлите до ръба, той бързо се наведе напред с насочен надолу пистолет. Там нямаше нищо. Фред огледа цялата предна част на сградата, но без резултат.

— Мамка му! — Той се обърна и извика: — Тук няма никой!

— Какво?

Боби подаде глава на покрива, но Фред вече проверяваше дали няма някой при колите.

Кели бе сигурен, че търпението почти винаги се възнаграждава. Тази мисъл му помогна да се пребори с треперенето на ръцете, което се появява винаги щом целта кацне на мерника. Веднага щом периферното му зрение улови движението в отвора на покрива, той премести пушката си вляво. Там имаше около двадесетгодишно бяло лице с тъмни очи. В дясната си ръка човекът стискаше пистолет и гледаше към приятеля си. „Започни от него.“ Кели закова кръстчето между веждите на човека и плавно натисна спусъка.

„Пляс.“ Фред чу твърдия и някак си мокър звук и веднага извърна глава, но не видя нищо. Не беше чул нищо друго освен звука, но сега дочу и тропот, сякаш Боби се бе сгромолясал от стола на земята. Без някаква видима причина космите на врата му изведнъж настръхнаха. Той се отдръпна от ръба на сградата и мигновено огледа правоъгълния покрив. Нищо.

Пушката бе нова и все още презареждаше малко трудно. Кели отново я обърна към първия. С един куршум два заека. Главата на жертвата му се въртеше на всички страни. Кели долавяше страха му. Човекът усещаше опасността, но не знаеше нито каква е, нито откъде

идва. Той понечи да се върне обратно към вратата. Кели не можеше да му позволи и отново натисна спусъка. „Пинггг.“

„Пляс.“ Звукът от удара на куршума в целта бе доста по-силен от приглушения гърмеж на пушката. Кели извади гилзата и отново зареди. По улица „О’Донъл“ приближаваше някаква кола.

Тъкър все още гледаше лицето на Боби, когато главата му инстинктивно отскочи нагоре. Причината бе шумът от нещо, тежко строполило се на покрива.

— Боже мили...

37.

ПРОЦЕС С ОРДАЛИИ^[1]

— Изглеждате доста по-добре от предишния път, полковник — каза Ритър приятелски.

Пазачът излезе и остави двамата мъже насаме. Ритър носеше малко куфарче, което сложи на масата пред себе си.

— Добре ли ви хранят?

— Нямам оплаквания — отвърна предпазливо Гришанов. — Кога ще мога да си ида у дома?

— Може би още тази вечер. Чакаме нещо.

Ритър отвори куфарчето си. Коля се почувства неудобно, но не го показа. В куфарчето може би имаше пистолет. Въпреки удобствата и приятните разговори с домакините на тази къща Гришанов бе на вражеска територия и под контрола на врагове. Мисълта го накара да си спомни за друг човек в едно далечно място и при съвсем други обстоятелства. Разликата караше съвестта да го гризе и да се срамува от страха си.

— Какво е то?

— Потвърждение, че нашите хора са в затвора „Хоа Ло“.

Руснакът наведе глава и промърмори нещо, което Ритър не разбра, но после отново го погледна.

— Радвам се да го чуя.

— Знаете ли, че ви вярвам? Вашите писма до и от Рокосовски ясно го показват.

Ритър си наля чай от чайника на масата и напълни и чашата на Коля.

— Вие се отнесохте много коректно с мен.

Гришанов не знаеше какво друго да каже, а тишината му тежеше.

— Имаме богат опит с посрещането на руски гости — увери го Ритър. — Вие съвсем не сте първият, който отсяда тук. Яздите ли?

— Не, никога не съм се качвал на кон.

— Хм.

Коля успя да забележи, че куфарчето на масата е препълнено с документи. Ритър извади две големи парчета картон и кутийка с мастилен тампон.

— Ще ми подадете ли ръцете си, моля?

— Не ви разбирам.

— Няма от какво да се притеснявате.

Ритър пое лявата ръка на Гришанов, натопи пръстите в мастиления тампон и един по един взе отпечатъците им върху първото парче картон. Процедурата се повтори и с дясната ръка.

— Готово. Не ви заболя, нали? Можете да си измиете ръцете и по-добре побързайте, докато мастилото не е засъхнало.

Ритър сложи едното парче картон в досието, като преди това извади от него същото. Другият лист с отпечатъци на Гришанов също влезе в куфарчето. Оперативният офицер стана, отиде до камината и запали стария картон със запалката си. Тя изгоря бързо и пепелта ѝ се смеси с другата от огъня, който всяка вечер гореше в камината. Гришанов се върна в стаята с чисти ръце.

— Все още не разбирам нищо.

— Това наистина не ви засяга. Просто току-що ми помогнахте за нещо. Какво ще кажете да обядваме заедно? После можем да се срещнем с един ваш сънародник. Моля ви, отпуснете се, другарю полковник — каза Ритър възможно най-окуражително. — Ако страната ви спази уговорката, след около осем часа вече ще пътувате за дома...

На Марк Шарън въобще не му се искаше да идва тук, колкото и безопасно да изглеждаше мястото в началото на експлоатацията му. Е, нямаше да се бави много. Той спря личния си форд пред сградата, слезе от него и отиде до предната врата. Тя бе заключена и трябваше да почука. Тони Пиаджи я отвори внезапно, стиснал пистолет в ръката си.

— Какво става? — попита разтревожено Шарън.

— Какво става? — запита се тихо Кели.

Той не бе очаквал колата да дойде чак до сградата и тъкмо зареждаше, когато фордът спря и човекът излезе от него. Пушката все още бе нова и частите ѝ се движеха бавно. Докато Кели се подготви за изстрел, човекът вече се движеше прекалено бързо. По дяволите. Разбира се, Джон не знаеше кой е той. Кели вдигна пушката и огледа колата през оптичския мерник. Евтина... с допълнителна антена... полицейска? Слънцето блестеше и не му позволяваше да я разгледа отвътре. По дяволите. Беше допуснал малка грешка. Мислеше, че след убийството на двамата на покрива ще има малка почивка. „Никога не трябва да си толкова сигурен, глупако!“ Грешката предизвика гримасата му.

— Какво, по дяволите, става? — повтори гневно Шарън.

После видя тялото на земята и малката дупка близо до все още отвореното дясно око.

— Той е! Някъде навън! — отвърна Тъкър.

— Кой?

— Онзи, който е очистил Били, Рик и Бърт...

— Кели! — възкликна Шарън и се обърна, за да се увери, че вратата зад гърба му е добре затворена.

— Знаеш как се казва? — попита Тъкър.

— Райън и Дъглас го гонят. Търсят го за серия убийства.

Пиаджи изръмжа.

— Към серията се прибавиха още двама. Този тук е Боби, а Фред е горе на покрива.

Тони отново се приближи към прозореца. „Трябва да е някъде наоколо...“

Макар и без видима причина Шарън вече бе извадил пистолета си. Торбичките с хероин ужасно му натежаха и той остави оръжието, за да ги извади от дрехите си. Лейтенантът ги положи на масата до останалите принадлежности и това усилие сякаш изчерпа силите му. Сега можеше само да стои и да гледа другите двама. Точно тогава телефонът иззвъня. Тъкър грабна слушалката.

— Забавляваш ли се, копелдак такъв?

— А ти забавлява ли се с Пам? — попита студено Кели. — Е — продължи той по-любезно, — кое е новото ви приятелче? Ченгето, на

което плащате ли?

— Мислиш си, че знаеш всичко, а?

— Не, не всичко. Не знам например защо човек може да избива комплексите си, като убива момичета, Хенри. Ще ми кажеш ли? — попита Кели.

— Да ти го начукам, кретен такъв!

— Искаш ли да дойдеш да опитаеш? И по мъже ли си падаш, сладурче?

Кели се надяваше Тъкър да не е счупил телефона, защото трясъкът бе оглушителен. Противникът му просто не разбираше правилата на играта и това бе добре. Ако човек не знае как да играе, той просто не може да се отбранява ефикасно. В гласа на Хенри се прокрадваше изтощение, а и Тони звучеше по същия начин. Кели вдигна пушката и разгледа тялото на покрива през оптичeskия мерник. Ризата бе разкопчана и измачкана. Панталоните бяха набръчкани от вътрешната страна на височината на коленете, сякаш човекът цяла нощ бе седял на стол. Дали по природа си бе мърляв? Не, обувките, оставени на покрива, бяха твърде лъскави, за да е така. „Вероятно е будувал цяла нощ — прецени Кели след няколко секунди. — Те са изморени, изплашени и не знаят правилата на играта. Чудесно.“ Джон разполагаше с вода, храна и цял ден.

— Щом си знаел името на копелето, защо тогава... По дяволите! — изруга Тъкър. — Каза ми, че е просто богат безделник. Помниш ли, че исках да го пречукам още в болницата, но не!... Ти каза: „Остави копелето на мира!“

— Успокой се, Хенри — намеси се Пиаджи с възможно най-равен глас.

„Имаме си работа с много опитен човек. Уби шестима от хората ми. Шестима! Исусе. Не трябва да се паникьосваме.“

— Трябва добре да обмислим всичко. — Тони разтърка наболата си брада, стегна се и започна да обмисля обстановката. — Има пушка и се намира в голямата бяла сграда отсреща.

— Да не би да искаш да отидем там и да го хванем, Тони? — попита Тъкър и посочи главата на Боби. — Виж какво направи!

— Чувал ли си някога, че след деня следва нощ, Хенри? Над вратата има крушка. — Пиаджи се приближи към таблото и разви бушоните. — Така, сега вече крушката няма да свети. Можем да

изчакаме нощта и тогава да действаме. Не може да убие всички ни. Ако се движим достатъчно бързо, може би няма да убие никого.

— А стоката?

— Един от нас може да остане тук да я пази. Останалите ще докарат хора, ще пречукаме копелето и ще довършим работата.

„Плана си го бива“ — помисли си Пиаджи. Противникът им не държеше всички козове. Не можеше например да стреля през стени. Разполагаха с вода и кафе, а времето работеше за тях.

Трите истории бяха толкова близки, че думите им почти се повтаряха. При тези обстоятелства не можеше да се желае нищо повече. Веднага щом излязоха от опиянението си, момичетата бяха разпитани поотделно и възбудата им само улесни нещата. Имена, мястото, където се бе случило всичко, как онзи Тъкър изнасяше хероина извън града и някакви думи на Били, че торбичките миришели — факт, потвърден и от разкритата лаборатория. Вече разполагаха със серийния номер на шофьорската книжка на Тъкър и вероятния му адрес. Адресът можеше и да е фалшив — както често се случваше, — но полицаите вече знаеха марката и номера на колата му. Райън разполагаше с всичко или поне с достатъчно, за да гледа на разследването си като на крайна величина. Сега беше време леко да се отдръпне и да остави нещата да текат сами. На всички следващи инструктажи патрулиращите полицаи, които бяха истинските очи и уши на полицията, щяха постоянно да чуват името Хенри Тъкър и регистрационния номер на колата му. Щастieto можеше доста бързо да се усмихне на Райън. Щеше да го доведе тук, да го обвини, да го привлече под съдебна отговорност и да го изправи пред съд. Хенри Тъкър бе обречен да изгние в затвора, ако върховният съд имаше неблагоприятното да откаже края, който животът му напълно заслужаваше. Райън щеше да накаже това безчовечно копеле.

И все пак.

И все пак Райън знаеше, че някой върви с една крачка пред него. Невидимия вече използваше 45-калибров пистолет без заглушител. Беше променил тактиката и вместо тишината предпочиташе бързите и сигурни убийства... Освен това беше говорил с жертвите си, преди да ги прати на оня свят, и вероятно знаеше повече от него. Опасната

котка, която доктор Фарбър бе описал, вече се намиреше на улицата и сигурно ловуваше и през деня, но Райън не знаеше къде точно.

Джон Т. Кели, боцман от тюлените на американския военноморски флот. „Къде, по дяволите, се намираш? Ако бях на твое място... къде щях да бъда? Къде щях да отида?“

— Още ли сте там? — попита Кели, щом Пиаджи вдигна слушалката.

— Да, приятелче, тъкмо обядваме. Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Онази вечер в ресторанта ти ядох калмари. Не бяха лоши. Майка ти ли ги е готвила? — попита меко Кели, като се чудеше какъв ще е отговорът.

— Точно така — отвърна любезно Тони. — Приготвя ги по стара семейна рецепта. Прабаба ми я е донесла от старата ми родина.

— Знаеш ли, че ме изненадваш?

— С какво, господин Кели? — попита все така любезно Пиаджи. Гласът му звучеше по-спокойно. Тони се чудеше какъв ефект ще предизвикат думите му от другата страна на телефонната линия.

— Очаквах да се опитате да преговаряте с мен. Хората ти се опитаха, но аз не бях навит — каза Кели, като позволи раздражението да се промъкне в гласа му.

— Вече те поканих да дойдеш на обяд и да поговорим.

Връзката прекъсна.

„Чудесно.“

— Ето така. Сега копелето ще има върху какво да мисли — каза Пиаджи и си наля нова чаша кафе.

Напитката бе стара и горчеше, но в нея имаше толкова много кофеин, че Тони с мъка удържаше ръцете си да не треперят. За сметка на това обаче бе напълно концентриран. Той погледна двамата си партньори с усмивка и кимна уверено.

— Жалко за Каз — обърна се директорът към приятеля си.

Максуел кимна.

— Какво да ти кажа, Уил? Той не бе идеалният кандидат за пенсия, нали? От семейството бе останала само жена му. Службата бе животът му и той по един или друг начин отиваше към края си.

И двамата не искаха да обсъждат стореното от съпругата на Каз. Може би след година щяха да забележат поетичната симетрия в едновременната загуба на двама приятели, но не и сега.

— Чух, че и ти си подал молба за пенсиониране, Дъч.

Директорът на военноморската академия на Съединените щати не можеше да си обясни постъпката му. Навсякъде се носеха упорити слухове, че през пролетта Дъч със сигурност ще стане адмирал на флота. Преди няколко дни обаче слуховете бяха престанали и директорът не знаеше защо.

— Точно така. — Максвел не можеше да му обясни причините. Заповедта — замаскирана като „предложение“ — бе дошла от Белия дом чрез командващия морските операции. — Доста време послужих, Уил. Време е да дойдат нови момчета. Ние сме останки от Втората световна война и няма да бъдем вечни.

— Как е синчето?

— Вече съм дядо.

— Браво!

Адмирал Гриър се зарадва, че с влизането си чува добра новина. Бе облечен в старата си морска униформа.

— Джеймс!

— Хубаво кабинетче си имате — забеляза Гриър. — Здравсти, Дъч.

— На какво дължа това високопоставено внимание?

— Уил, готвим се да откраднем една от яхтите ти. Имаш ли нещо хубаво и удобно, което може да приюти двама адмирала?

— Изборът е богат. Искаш ли една деветметрова?

— Точно това ми трябва.

— Тогава ще се обадя където трябва и ще наредя да я подготвят.

„Молбата звучи смислено“ — помисли си директорът. И двамата адмирала бяха приятели на Каз, а моряците трябва да се сбогуват в морето. Той се обади по телефона и гостите му си тръгнаха.

— Изчерпа ли се вече? — попита Пиаджи.

Гласът на Тони вече звучеше самоуверено. „Козовете вече са от другата страна на улицата“ — помисли си той. Защо да не подсилят тенденцията?

— Не виждам и вие да имате някакви идеи. Боите се от слънцето ли, копелета такива? Сега ще ви стане по-светло — извика Кели. — Гледай.

Той остави слушалката, вдигна пушката си и се прицели в прозореца.

„Трак.“

„Прас.“

— Тъп кретен! — извика на свой ред Тони в слушалката, макар да знаеше, че не го чуват. — Видяхте ли? Знае, че не може да ни пипне. Знае, че времето работи за нас.

Две от стъклата бяха счупени и стрелбата спря. Телефонът отново извъня. Тони почака малко, преди да го вдигне.

— Пропусна, левак такъв!

— Няма къде да ходите, умнико! — извика Кели толкова силно, че дори и Тъкър и Шарън, които бяха на три метра от телефона, го чуха.

— Време е да тръгваш, господин Кели. Кой знае, може и да не успеем да те хванем. Ченгетата обаче сигурно няма да те изпуснат. Чувам, че и с тях имаш проблеми.

— Не забравяй, че все още сте в капана.

— Ти го казваш, приятел.

Пиаджи затвори телефона, за да покаже кой контролира положението.

— Как се чувствате, полковник? — попита Волошин.

— Пътуването бе интересно.

Ритър и Гришанов седяха на стъпалата на мемориала Линкълн досущ като двама туристи, уморени от жегата. Към тях се бе присъединил приятел, чиято охрана не го изпускаше от поглед.

— А виетнамският ви приятел?

— Какво? — попита изненадано Коля. — Какъв приятел?

Ритър се усмихна.

— Позволих си една малка волност. Трябваше да открием информатора ви.

— Помислих си, че може да е ваше дело — забеляза кисело генералът от КГБ.

Капанът бе повече от очевиден и все пак той бе паднал в него. Почти. Съдбата му се бе усмихнала, но Ритър сигурно не знаеше за това.

— Играта продължава, Сергей. Да не би да искаш да ми кажеш, че ще проливаш сълзи за един предател?

— За предател не, но за миролюбец — да. Умен си, Боб. Добре се справи.

„Всъщност не чак толкова добре — добави мислено Волошин. — Аз не съм паднал чак толкова дълбоко в капана, който бе приготвил, млади американски приятелю. Ти избърза. Успя да убиеш онзи Хикс, но не и Касий. Доста прибързано, млади ми приятелю. Сбърка, а дори не го знаеш.“

„Време е за работа.“

— Какво стана с хората ни?

— Преместени са при другите точно карето се договорихме. Рокосовски го потвърди. Приемате ли думата ми, господин Ритър?

— Да, ще я приема. Много добре. Довечера в осем и петнадесет „ПанАм“ има полет от „Дълес“ за Париж. Ще го докарам на летището и ако искате, можете да го видите там. Посрещнете го на „Орли“.

— Разбрано — отвърна Волошин и се отдалечи.

— Защо ме остави? — попита Гришанов, повече изненадан, отколкото разтревожен.

— Защото ми вярва, полковник. Точно както и аз на него. — Ритър се изправи. — Трябва да убием няколко часа.

— Да убием?

— Извинете, това е идиом. Разполагаме с няколко часа свободно време. Искате ли да се поразходим из Вашингтон? В „Смитсониън“ има един метеорит, който хората имат навика да докосват. И аз не знам защо.

Пет и половина. Слънцето вече блестеше в очите му и Кели често трябваше да бърше потта си. През счупения прозорец не се

виждаше нищо освен сенки, и то само от време на време. Кели се зачуди дали не си почиват. Не трябваше да допуска това. Той вдигна телефона. Отново го накараха да чака.

— Кой се обажда? — попита Тони.

„Той е най-опасният — помисли си Джон. — Почти толкова, колкото си мислех.“

— Ресторантът ти разнася ли храна по домовете?

— Май огладняваме, а? — Пауза. — Може би искаш да сключим сделка?

— Излезте отвън и ще поговорим — отвърна Кели. Отсреща затвори телефона.

„Време е“ — помисли си Кели и продължи да наблюдава сенките през прозореца. Той изпи останалата в манерката вода и изяде последния сникърс, без да престава да се оглежда наоколо. Отдавна бе решил какво да прави. В известен смисъл те бяха взели решението вместо него. Часовникът отново започна да тиктака и макар и достатъчно, времето му бе ограничено. В крайна сметка, ако го принудеха, можеше и да си отиде, но... Не, не можеше. Кели погледна часовника си. Щеше да бъде опасно и напредването на времето нямаше да промени нищо повече. Противниците му не бяха спали от двадесет и четири часа, а може би дори и повече. Джон ги бе изплашил и им бе дал време да свикнат със страха си. Сега си мислеха, че държат добри козове, точно както Кели се надяваше да стане.

Джон се отдръпна назад, без да прибира нещата си. Каквото и да се случеше, те вече нямаше да му трябват. Той се изправи, изтупа дрехите си и провери колта. Имаше един куршум в дулото и седем в пълнителя. Кели се протегна и разбра, че не може да се бави повече. Той слезе по стъпалата, отключи фолксвагена и седна вътре. Колата запали веднага въпреки внезапния му страх, че може да откаже. Джон остави двигателя да загрее и се загледа в движението по улицата пред себе си. Когато колата бе готова, той се вмъкна в натоварения трафик въпреки ругатните на някакъв шофьор.

— Виждаш ли нещо?

Шарън бе предположил, че ъглите пречат на Кели да вижда цялата сграда, в която се намираха. В крайна сметка той можеше да се

опита да дойде, но двама от тях бяха достатъчни, за да наблюдават и двете страни на бялата сграда. Знаеха, че още е там. Току-що бяха говорили с него. Тони обяви, че Кели не е измислил операцията си достатъчно добре. Той наистина бил умен, но не чак толкова. Когато паднала нощта и се появели сенките, те щели да направят своя ход. Щели да успеят. Някакъв си мизерен куршум от 22-калибровата пушка не можел да пробие ламарината на кола. А ако успеели да го изненадат, може ли...

— От другата страна се виждат само движещи се коли.

— Не се приближавай толкова близо до прозореца.

— По дяволите — каза Хенри. — А какво ще стане с доставката?

— В нашето семейство има една поговорка: По-добре късно, отколкото никога. Схващаш ли?

Шарън бе най-нервен от тримата. Вероятно се дължеше на близостта на наркотиците. Противен прах. „Малко е късничко да мислиш за това.“ Имаше ли изход от тази каша?

Парите, които му дължаха, бяха на масата. Имаше и пистолет.

Да умре като престъпник? Той изгледа другите двама, застанали от двете страни на прозореца. Те бяха престъпниците. Той не бе сторил нищо лошо на този Кели. Е, поне не се сещаше за нищо такова. Хенри бе убил момичето, а Тони бе организиран убийството на другото. Шарън бе просто корумпирано ченге. Кели си откъщаваше на лична основа. Това можеше да разбере. Бруталното убийство на Пам бе пълна глупост и той го бе казал на Хенри. В крайна сметка Шарън можеше да излезе от ситуацията като герой, нали? „Един информатор ме предупреди и отидох направо там. Последва луда стрелба.“ Можеше дори да помогне на Кели. И после никога нямаше да се забърква в такива каша. Щеше да сложи парите в банка, да приеме повишението и да поеме организацията на Хенри от това, което знаеше. След такава акция никога нямаше да посмеят да го арестуват. Трябваше само да вдигне телефона и да се разбере с Кели. Но имаше една малка подробност.

Кели зави наляво, продължи да кара една пресечка в западна посока, после отново наляво и на юг към улица „О’Донъл“. Ръцете му се потяха. Бяха трима и трябваше да е много, много бърз и точен. Но

той бе такъв и искаше да довърши тази работа дори и тя също да го довърши. Той спря на една пресечка разстояние, излезе от колата, заключи я и измина останалата част от пътя до сградата пеша. Бизнесмените наоколо бяха приключили работния си ден. Кели бе забелязал три отворени магазина, които дори не бяха заподозрели какво става само на една пресечка от тях.

„Планът ти бе чудесен, нали?“

„Да, Джони, но сега предстои трудната му част.“

„Благодаря.“ Той се спря до ъгъла на сградата и се огледа във всички посоки. По-добре от другата страна... Кели отиде до ъгъла с телефонните и електрическите жици и отново използва перваза на зазидания прозорец. После се хвана за тухления парапет на покрива, като внимаваше да не закачи електрическите жици.

„Добре, сега просто трябва да прекосиш покрива, без да вдигаш никакъв шум.“

„По смолата и чакъла?“

Имаше една възможност, която Кели не бе взел предвид. Джон застана на тухления парапет. „Широк е поне четиридесет сантиметра“ — каза си той. Освен това така нямаше да вдигне никакъв шум. Кели се отправи към вратата на покрива, като се чудеше дали тримата му противници не се опитват да се обадят по телефона.

Шарън трябваше да направи хода си скоро. Той стоеше и гледаше другите двама. Преди да тръгне към тях, лейтенантът се протегна доста театрално. Бе свалил сакото си, вратовръзката му бе разхлабена, а колът висеше на дясното му бедро. Просто трябваше да застреля копелетата и да поговори с този Кели по телефона. Защо не? Те бяха престъпници, нали? Защо трябваше да умира заради техните грешки?

— Какво правиш, Марк? — попита Хенри, който бе твърде съсредоточен върху гледката през прозореца, за да забележи опасността.

„Добре.“

— Уморих се да стоя на едно и също място.

Шарън извади кърпичката от десния си джоб и избърса потта от лицето си, докато преценяваше ъгъла и разстоянието. После отново

погледна към телефона, в който бе единственото му спасение. Беше сигурен в това. Нямаше друг шанс да се измъкне от кашата.

Погледът му обаче не се хареса на Пиаджи.

— Защо отново не седнеш спокойно? Скоро ще имаме работа.

„Защо гледа телефона? Защо ни гледа нас?“

— Гледай си работата, Тони — отвърна предизвикателно Шарън и посегна към джоба, за да прибере кърпичката си.

Лейтенантът не знаеше, че очите му са го издали. Той едва бе докоснал пистолета си, когато Тони вдигна своя и стреля в гърдите му.

— Мислиш се за голям умник, а? — каза той на умирация мъж.

После забеляза, че в квадратното слънчево петно от капандурата на покрива има сянка. Пиаджи все още я гледаше, когато тя изчезна и се смени от нещо голямо, което периферното му зрение едва улови. Хенри гледаше трупа на Шарън.

Изстрелът го обърка. Първата му мисъл бе, че е насочен срещу него, но Кели вече се бе решил и скочи в квадратната дупка. Приличаше на парашутен скок — „дръж краката си един до друг, свий коленете, изправи гърба и се претърколи, когато паднеш“.

Ударът бе доста здрав. Бетонният под бе покрит с теракотови плочки, но краката на Кели понесоха основната част от болката. Той веднага се претърколи и изпъна ръка. Най-близко бе Пиаджи. Кели вдигна пистолета си, прицели се в гърдите му и стреля два пъти. После отново се прицели и улучи Тони под брадичката.

„Смени мишените.“

Кели отново се претърколи, както бе виждал, че правят някои виетнамски войници. Ето го. В този момент времето спря. Хенри бе извадил пистолета си и се бе прицелил, когато очите им се срещнаха за цяла вечност. Двамата просто се гледаха — ловец и ловец, ловец и плячка. Кели се опомни пръв. Пръстът му натисна спусъка и куршумът се заби в гърдите на Тъкър. Колтът подскочи в ръката му. Мозъкът на Джон препускаше така трескаво, че успя да проследи как рамата на пистолета се дръпна назад, гилзата изскочи, после отново напред и следващият патрон вече бе в цевта. Кели натисна спусъка за втори път и куршумът отново се заби в гърдите на противника му. Тъкър се олюля. Или се бе подхлъзнал на пода, или двата куршума бяха

нарушили равновесието му, но каквато и да бе причината, той падна на пода.

„Край на операцията“ — каза си Кели. След всички неуспехи през това черно лято той най-сетне бе довел нещо докрай. Джон се изправи, приближи се към Хенри Тъкър и изрита пистолета от ръката му. Искаше му се да каже нещо на все още живото лице, но не можа да намери думи. Може би сега Пам щеше да почива по-спокойно, но може би — не. Светът просто не бе такъв. Мъртвите си отиваха завинаги, без да се интересуват какво остава след тях. Вероятно. Кели не знаеше какво точно става след смъртта, макар че много пъти се бе питал. Ако мъртвите продължаваха да живеят на земята, то бе в съзнанието на хората, които ги помнят. Именно заради тази памет Кели бе убил Хенри Тъкър и останалите. Сигурно на Пам нямаше да ѝ стане по-леко от това, но на него — със сигурност. Джон забеляза, че докато се е ровил в спомените и съвестта си, Тъкър бе напуснал този свят. Не можеше да изпитва угризения за смъртта на този човек, нито пък за смъртта на останалите. Кели спусна предпазителя на пистолета си и огледа стаята. На пода имаше трима мъртъвци и най-доброто, което можеше да се каже, бе, че той не е един от тях. Джон излезе и се запъти към колата си. Предстояха му една среща и отнемането на още един живот.

„Край на операцията.“

Яхтата си стоеше, където я бе оставил. Кели паркира колата и извади куфара си от нея. Той заключи фолксвагена и остави ключовете вътре, защото и от него вече нямаше да има нужда. За щастие по време на пътуването през града главата му бе абсолютно празна. Действаше като робот — маневрираше, спираше на червено, минаваше на зелено и пътуваше към морето или залива, или към някое от местата, където се чувстваше добре. Джон се приближи към „Спрингър“, сложи куфара си и се прехвърли на борда. Всичко изглеждаше наред. След десет минути щеше да бъде далеч от този град и всичко, свързано с него. Кели отвори вратата към каюткомпанията и замръзна. Първо обонянието му долови миризмата на тютюнев дим, а после слухът му чу гласа:

— Джон Кели, ако не се лъжа. Аз съм Емет Райън. Срецали сте се с колегата ми — Том Дъглас.

— Какво мога да направя за вас?

Кели остави куфара на палубата и се сети за колта на гърба си.

— Можете да ми кажете защо убихте толкова много хора — предложи Райън.

— Ако мислите, че съм го направил аз, значи знаете причината.

— Вярно. В момента издирвам Хенри Тъкър.

— Тук го няма, нали?

— В такъв случай може би вие ще ми помогнете?

— Не е зле да потърсите на пресечката на „О’Донъл“ и „Мърмен“. Той няма да избяга — каза Кели на детектива.

— Какво трябва да правя с вас?

— Трите момичета, които пристигнаха тази сутрин. В безо...

— В безопасност са. Ще се погрижим за тях. Вие и приятелите ви свършихте добра работа с Пам Маден и Дорис Браун. Не сте виновни за смъртта им. Е, може би малко. — Офицерът замълча. — Знаете, че трябва да ви арестувам, нали?

— За какво?

— За убийство, господин Кели.

— Не — поклати глава Джон. — Убийство е, когато умират невинни хора.

Райън присви очи. Виждаше само силуета на човека срещу себе си, защото слънцето зад гърба му му пречеше. Но лейтенантът добре чу думите му и една част от него искаше да се съгласи с тях.

— Законът твърди друго.

— Не съм ви молил да ми прощавате. Повече няма да ви безпокоя, освен това не възнамерявам да лежа в затвора.

— Не мога да ви пусна да си идете.

Кели видя, че Райън е извадил пистолета си. Какво ли означаваше това?

— Върнах ви полицай Монро здрав и читав, нали?

— За което ви благодаря — каза Райън.

— Аз не убивам хора просто така. Учили са ме да го правя, но само когато има причина. Аз имам достатъчно добра причина.

— Може би. И какво си мислихте, че постигнахте? — попита Райън. — Проблемът с наркотиците няма да изчезне ей така.

— Хенри Тъкър вече няма да убива момичета. Това е постижение, нали? Не съм очаквал, че ще направя нещо повече, но все пак успях да разруша тази мрежа за наркотици. — Кели замълча. Трябваше да каже още нещо на този човек. — В онази сграда има и едно ченге. Мисля, че е корумпирано. Тъкър и Пиаджи го застреляха. Може би цялата тази история ще го направи герой. Освен това има доста хероин. Това сигурно ще издигне отдела ви в очите на шефовете. — „Слава богу, че не се наложи да убивам ченге, пък било то и корумпирано.“ — Ще ви кажа и още нещо. Знаем как Тъкър е вкарвал стоката си в страната.

Кели му разказа накратко.

— Не мога да ви пусна да си идете — повтори отново детективът, макар че част от него протестираше. Но Райън не можеше да го допусне, защото животът му се подчиняваше на определени принципи.

— Тогава ми дайте един час. Знаем, че ще ме следите. Само час. Така ще е добре за всички.

Молбата изненада Райън. Тя противоречеше на всичко, за което се бореше, но нима чудовищата, убити от този човек, не противоречаха? „Дължим му нещо... Щях ли да разкрия тези случаи без негова помощ? Кой щеше да говори от името на мъртвите? И освен това какво може да направи той? Къде може да отиде?... Сигурно си полудял, Райън!“ Да, може би бе така...

— Имате един час. После ще ви препоръчам на добър адвокат. Кой знае, един добър адвокат може и да ви измъкне.

Райън се изправи и се насочи към другата врата, без да се обръща. Когато стигна до нея, спря само за секунда.

— Давам ви този час само защото сте се смилили, когато е можело да убиете, господин Кели. Той започва да тече сега.

Кели не изгледа заминаването му. Той включи дизелите. Един час трябваше да му стигне. Джон се втурна на палубата и изхвърли въжетата, без да ги откача от кнехтовете на кея. Когато се върна в каюткомпанията, видя, че дизелите са загрели. Кели завъртя яхтата и се насочи към изхода на пристанището. Когато излезе от пристана на яхтите, той увеличи скоростта до максимума за „Спрингър“ — двадесет и два възела. Джон видя, че каналът е свободен, включи

автопилота и се спусна да довърши приготовленията. При Бодкин пойнт зави. Налагаше се, защото знаеше кого са пратили след него.

— Брегова охрана, Томас пойнт.

— Тук е градската полиция на Балтимор.

Телефонът бе вдигнал мичман втори ранг Томлисън. Той бе в последния курс на академията на бреговата охрана в Ню Лондон и бе дошъл тук за лятната практика. Чинът на Томлисън бе същият като на началника на станцията, но и двамата добре знаеха какво им е разрешено и какво — не. Той бе само двадесет и две годишен — толкова млад, че златистите му офицерски пагони още блестяха, — но вече бе време да се заеме с първата си сериозна задача. Пол Инглиш се бе осмелил да му я повери само защото с него щеше да бъде и Португалеца. Вторият по големина патрулен катер на станцията — „41Б“ — вече бе готов за отплаване. Младият мичман втори ранг спринтира навън, сякаш си мислеше, че могат да тръгнат без него, и развесели Инглиш. Пет секунди след като младежът бе навлякъл спасителната си жилетка, „41Б“ се отлепи от пристана и се насочи на север покрай фара на Томас пойнт.

„Не ми дава никакъв шанс“ — помисли си Кели, като видя приближаващия се отдясно катер. Е, той бе поискал един час и го бе получил. Кели посегна да включи радиото за един прощален разговор, но това нямаше да е по правилата. Жалко. Един от дизелите загряваше и това също бе жалко, но агонията му нямаше да продължи дълго.

Приличаше на състезание, усложнено от един френски контейнеровоз, идващ откъм открито море точно през мястото, откъдето Кели искаше да мине. Скоро „Спрингър“ щеше да бъде приклепена между кораба и катера.

— Ето че пристигнахме — каза Ритър и освободи бодигарда, който ги бе следвал като сянка цял следобед. Той бръкна в джоба си и извади един билет. — Първа класа. Пиенето е безплатно, полковник. —

Едно предварително телефонно обаждане им бе помогнало да избягнат паспортната проверка.

— Благодаря за гостоприемството.

Ритър се усмихна.

— Да, американското правителство ви разходи около три четвърти от земното кълбо. Предполагам, че „Аерофлот“ ще се справи с останалата част. — Ритър замълча за момент и продължи със спокоен глас: — Държанието ви към нашите пленници е било толкова коректно, колкото са позволявали обстоятелствата. Благодаря ви.

— Искрено им пожелавам да се приберат у дома живи и здрави. Те не са лоши хора.

— Нито пък вие. — Ритър го заведе до изхода, където един автобус очакваше пътниците на новичък „Боинг-747“. — Елате отново на гости някой път. Ще ви покажа още от забележителностите на Вашингтон.

Ритър изгледа отдалечаващия се мъж и се обърна към Волошин:

— Той е добър човек, Сергей. Дали този инцидент ще навреди на кариерата му?

— С това, което носи в главата си, ли? Не мисля.

— Прекрасно — отвърна Ритър и се отдалечи.

Вече бяха съвсем близо. Яхтата имаше малко преимущество, тъй като избираше курса, докато катерът трябваше да се осланя на половината възел по-висока скорост и скъсяваше разстоянието болезнено бавно. В крайна сметка всичко щеше да се реши от майсторството на двамата капитани, а разликата в него също бе много малка. Ореза изгледа как яхтата подобно на сърф се плъзга край килватера^[2] на контейнеровоза и използва образуваната от него вълна, за да спечели около половин възел по-голяма скорост. Португалеца не можеше да не се възхити на уменияето. Кели като на шега управляваше яхтата си против законите на вълните и вятъра. Но в ситуацията нямаше нищо забавно. Не и с екипажа му, който беше въоръжен. Не и с това, което трябваше да стори на един приятел.

— За бога — изръмжа Ореза и завъртя руля леко вляво. — Внимавайте с това проклето оръжие!

Момчетата му смъкнаха капаците на кобурите си и пуснаха пистолетите.

— Той е опасен — обади се един от хората зад Ореза.

— Не, не е. Не и за нас.

— Ами хората, които е...

— Може би са си го търсили!

Още малко газ, и Ореза отново зави наляво. Очите му опипваха повърхността на морето за проход между вълните. Патрулният катер извиваше ту вляво, ту вдясно, за да се възползва възможно най-добре от вълнението и да спечели няколко ценни метра в преследването си — също както правеше и яхтата. Надали някоя регата можеше да бъде толкова увлекателна и Ореза вътрешно се гневеше на Кели, че целта на състезанието е толкова неприятна.

— Може би трябва да...

— Господин Томлисън, мислите ли, че някой може да управлява катера по-добре от мен — отвърна Португалеца, без да обръща глава.

— Не, старшина Ореза — отвърна мичманът и Ореза изсумтя. — Може би няма да е зле да поискаме един флотски хеликоптер — предложи смирено Томлисън.

— За какво ни е, сър? Къде мислите, че може да отиде? В Куба ли? Имаме два пъти повече гориво от него, развиваме с половин възел по-голяма скорост, а той е само на триста метра пред нас. Помислете добре, сър. Така или иначе след двадесет минути сме при него, колкото и добър да е той. — „Уважавайте противника си“ — допълни тонът на Ореза.

— Но той е опасен — повтори мичман Томлисън.

— Аз отговарям за това. Ето...

Ореза зави наляво и премина през килватера на контейнеровоза, като използваше енергията на вълните. „Интересно... Делфините плуват по същия начин... Спечелих цял възел, а освен това корпусът ми е по-добър от неговия...“ В противоречие с всичко, което трябваше да изпитва, Мануел Ореза се усмихна. Току-що бе научил нещо ново за управлението на катера си, и то благодарение на приятел, когото се опитваше да арестува за убийство. „За няколко убийства на хора, които са си го заслужавали“ — напомни си той и се зачуди дали адвокатите ще успеят да измислят нещо.

Не, трябваше да се отнесе към него с уважение. Трябваше да му даде възможност да проведе регатата си и да протегне ръка към свободата, колкото и обречен да бе този опит. Ако не го стори, щеше да унижи човека и себе си. Дори и след като всичко друго умре, честта продължава да живее. Това бе последният закон на морето, а Ореза, както и приятелят му бяха моряци.

Беше дяволски близо. Португалеца бе адски добър моряк и по тази причина задачата му ставаше още по-трудна. Кели вече правеше всичко, на което бе способен. Преминаването през килватера на контейнеровоза бе най-майсторското изпълнение в цялата му кариера на моряк, но този проклет старшина бе повторил хода не по-зле от него. И двата му дизела вече работеха на пълни обороти и загряваха, а този скапан контейнеровоз се движеше по-бързо, отколкото трябва. „Защо Райън не изчака още десетина минути?“ — ядосваше се Кели. Бутонът, активиращ запалителната система, бе точно до него. Пет секунди след натискането му резервоарите щяха да се взривят, но това не вършеше работа, защото катерът на бреговата охрана бе само на някакви си двеста метра от него.

„А сега какво?“

— Спечелихме двадесет метра — установи Ореза със задоволство и тъга.

Старшината забеляза, че Кели дори не поглежда назад. Той знаеше. Трябваше да знае. „По дяволите, наистина си добър“ — опита се да му каже по телепатия старшина Ореза. Португалеца съжали за всички подигравки, които бе отправил към Кели, но приятелят му сигурно знаеше, че само се е шегувал. Освен това със състезанието си той оказваше чест на Ореза. Сигурно на яхтата си имаше оръжие и можеше да стреля по тях, но не го правеше и старшината знаеше защо. Това щеше да наруши правилата на подобно състезание. Кели даваше всичко от себе си и когато му дойдеше времето, достойно щеше да приеме загубата си. И двамата щяха да съжаляват, но нямаше да загубят уважението си един към друг.

— Скоро ще се стъмни — забеляза Томлисън.

Момчето просто не разбираше, но му бе простено, защото току-що постъпваше на служба. Може би някой ден щеше да се научи. Ореза силно се надяваше, че младият мичман щеше да се поучи от днешния урок.

— Няма да е толкова скоро, сър.

Ореза набързо огледа останалата част от хоризонта. Френският контейнеровоз закриваше може би една трета от гледката. Той имаше висока надстройка, а корпусът му блестеше от новата боя. Екипажът на кораба сигурно дори не подозираше какво става в морето до тях. Ореза забеляза, че контейнеровозът е нов. Носът му тип „булб“ правеше добри вълни, които яхтата пред него използваше, за да увеличи скоростта си.

Най-бързото и лесно решение бе да издърпа катера след себе си към десния борд на контейнеровоза, да пресече пътя му и тогава да взриви яхтата... но... имаше и друг, по-добър начин.

— Сега!

Ореза завъртя руля с около десет градуса вляво и само за миг спечели още петдесет метра. После върна руля в старото му положение, прескочи една двуметрова вълна и се приготви да повтори маневрата. Един от младите моряци толкова се възхити, че даде воля на емоциите си.

— Видяхте ли, господин Томлисън? Корпусът ни е по-добър от неговия за тези условия. В спокойни води може и да ни бис с няколко сантиметра, но тук — не. Тук господарите сме ние.

След две минути разстоянието между двата съда бе намалено наполовина.

— Сигурен ли сте, че искате това състезание да свърши, Ореза?
— попита мичман Томлисън.

„Май съвсем не е глупав.“ Е, в крайна сметка младокът бе офицер, а те трябваше да са умни, нали?

— Всички състезания свършват, сър. Винаги има победител и победен — забеляза Ореза с надеждата, че приятелят му също ще го разбере.

Португалеца бръкна в джоба на ризата си и извади цигара, която запали с лявата си ръка. Пръстите на дясната му държаха руля и от

време на време правеха леки корекции в курса. Мозъкът му реагираше на всяка гънка по повърхността на морето. Ореза бе казал на Томлисън, че ще настигнат яхтата след двадесет минути, но сега разбра, че е бил песимист. Щяха да свършат доста по-рано.

Португалеца отново огледа залива. Наоколо имаше доста яхти, но явно екипажът на никоя от тях не се досещаше за естеството на състезанието. Катерът не бе пуснал сирените и полицейските светлини. Ореза не обичаше да ги употребява, защото ги смяташе за професионална обида. Той мислеше, че когато един катер от бреговата охрана на Съединените щати спре до теб, не са нужни полицейски светлини. Освен това днешното състезание бе нещо лично, достойние само на професионалисти. Зрителите винаги опорочаваха нещата и отвличаха състезателите от целта им.

Кели вече се намираше между контейнеровоза и катера. Както и предполагаше, Португалеца бе налапал въдицата. Въпреки това Ореза си оставаше отличен моряк. Още само миля, и катерът щеше да се изравни с него и да сведе шансовете му до нула. Кели обаче вече имаше план. Изпъкналият нос на контейнеровоза леко се подаваше над водата. Един моряк го наблюдаваше от мостика и това припомни на Джон първия ден с Пам. Споменът накара стомаха му да се свие. Беше толкова отдавна. Дали бе постъпил правилно, или бе сгрешил? Кой можеше да прецени? Кели поклати глава. Щеше да остави преценката в Божиите ръце. Джон за пръв път обърна глава назад и прецени разстоянието, което бе ужасно малко.

Катерът на бреговата охрана бе вдигнал нос и продължаваше да пори вълните с около петнадесет градуса, наклонен назад. Той се клатушкаше вляво и вдясно, а големите му дизели скимтяха по привичния си котешки начин. Всичко това бе в ръцете на Ореза — машини и рул — и докато опитните му пръсти направляваха катера, очите му оглеждаха и преценяваха. Жертвата му правеше абсолютно същото, като изцеждаше и последните сили на дизелите си и използваше докрай умениято и опита си. Но предимството бе на страната на Португалеца и нещата не можеха да се променят.

Тогава Ореза видя лицето на Кели, който се беше обърнал за пръв път.

„Време е, приятелю. Хайде, нека се разделим достойно. Кой знае, може да извадиш късмет и когато след време излезеш, отново ще бъдем приятели.“

— Хайде, намали скоростта и завий надясно — каза Ореза, без да съзнава, че говори на глас.

Всички момчета от екипажа му си мислеха същото и останаха доволни, че капитанът им вижда ситуацията като тях. Преследването бе продължило само половин час, но те щяха да го запомнят за цял живот.

Кели отново обърна глава. Ореза беше само на половин корабна дължина от него. Името, изписано на бака на яхтата, вече се виждаше ясно и нямаше смисъл да продължават да се напрягат до последния метър. Това щеше да развали удоволствието от състезанието. Щеше да покаже нездрав дух, който не бе присъщ на моряците. Подобна постъпка прилягаше на яхтсмени, а не на професионалисти.

Тогава Кели направи нещо неочаквано. Ореза го забеляза пръв и очите му прецениха разстоянието веднъж, два, три пъти, всеки път с незадоволителен отговор. Португалеца бързо посегна към радиото си.

— Не го прави! — извика старшината на „служебната“ честота.

— Какво? — попита бързо Томлисън.

„Не го прави!“ — изкрещя разсъдъкът на Португалеца, внезапно останал сам в един много малък свят. Той отгатна мислите на Кели и съзнанието му запротестира срещу тях. Нещата не трябваше да свършват така. Подобен край бе недостоен.

Кели обърна руля вдясно, за да улови вълната от носа на контейнеровоза. Когато моментът настъпи, той зави. Радиото избръмча. Кели чу гласа на Португалеца и се усмихна. Той бе добър човек. Без хора като него животът щеше да бъде самотен.

Внезапният остър завой наклони „Спрингър“ вдясно. За това помогна и малката вълна, образувана от носа на контейнеровоза. Кели продължи да държи руля с дясната му ръка, а лявата се пресегна за кислородната бутилка и закачените за нея тежести. „За бога — помисли си Джон, докато «Спрингър» се накланяше опасно към

десния си борд. — Не проверих дълбочината. Ами ако не е достатъчно дълбоко... о, Боже... о, Пам...“

Яхтата рязко изви вдясно. Ореза наблюдаваше само от стотина метра, но бе толкова безпомощен, сякаш се намираше на хиляда километра. Съзнанието му изпревари действителността: силно наклонена надясно, яхтата се изкачи върху вълната, образувана от носа на кораба, пресече пътя му, преобърна се и белият ѝ корпус изчезна под носа на големия търговски кораб...

Това не беше достойна смърт за един моряк.

„41Б“ изключи машините си и силно се заклати от вълните, образувани от близкия кораб. Контейнеровозът също веднага спря, но това му отне цели две минути. Ореза и хората му вече плаваха из останките на яхтата. Мощните фенери на катера светнаха, за да разпръснат падащия мрак.

— Брегова охрана четири-едно, брегова охрана четири-едно, говори една военноморска яхта. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Няколко допълнителни чифта очи няма да ни навредят. Кой е на борда?

— Двама адмирали. Аз съм от военновъздушните сили, ако това може да ви помогне.

— Помощта ви е добре дошла, сър.

Все още бе жив. Фактът изненада Кели не по-малко, отколкото щеше да изненада Ореза. Водата бе достатъчно дълбока и Джон и кислородната бутилка достигнаха дъното след около двадесет и пет метра. Той се пребори с вълнението, предизвикано от големия кораб на повърхността, и сложи бутилката на гърба си. Кели заплува, за да избегне контейнеровоза и останките от онова, което само допреди секунди представляваше скъпа яхта. Трябваше да изминат още две-три минути, за да може Джон напълно да приеме факта, че е преживял този процес с ордалии. Той се чудеше колко ли луд трябва да е бил, за да рискува живота си по този начин, но за пръв път бе усетил нужда да го повери в ръцете на нещо по-силно от него. Джон се бе подготвил за всякакви последици, но тази сила го бе пожала. На изток от него вече се виждаше корпусът на катера на бреговата охрана... на запад

плаваше някаква яхта. Кели откачи четири от тежестите, вързани за бутилката, и заплува към нея по гръб.

Главата му се показва на повърхността точно зад яхтата и достатъчно близо, за да прочете името ѝ. Кели отново се гмурна. След минута вече бе до западния борд на деветметровата яхта.

— Хей?

— Ти ли си, за бога? — попита Максвел.

— Така мисля. — „Е, не съвсем.“ Кели протегна ръка.

Доайенът на военноморската авиация изтегли ожуленото тяло при себе си и го вкара в каютата.

— Четири-едно, тук е военноморската яхта западно от вас... Положението съвсем не е розово, приятелю.

— Страхувам се, че имате право. Ако искате, можете да тръгвате. Ние ще поостанем — каза Ореза.

Много мило от тяхна страна, че бяха кръстосвали залива с него в продължение на три часа. И то двама адмирали. Дори умееха да карат яхтата си доста прилично. При други обстоятелства Португалеца сигурно би се пошегувал, но не и сега. Ореза и катерът му щяха да продължат търсенето цяла нощ, за да намерят само отломки.

Вестниците вдигнаха голям шум, но историите в тях бяха доста преиначени. Лейтенант Марк Шарън — в административен отпуск — в извънработно време се бе натъкнал на лаборатория за наркотици. В завързалата се престрелка убил двама големи наркотрафиканти и изгубил живота си. Случайното бягство на трите момичета бе помогнало за идентифицирането на един от наркотрафикантите като жесток и опасен убиец. Последното обясняваше героичния ореол на Шарън. С това приключила серия случаи — факт, от който полицията не можеше да бъде недоволна. На шеста страница бе публикуван невзрачен материал за някакъв морски инцидент.

Три дни по-късно един служител от централния военен архив в Сейнт Луис се обади на лейтенант Райън, за да му съобщи, че досието на Кели се е завърнало. Райън така и не разбра откъде, но въпреки това благодари за информацията. Той бе приключил случая заедно с всички останали и дори не си бе направил труда да изиска от ФБР отпечатъците на Кели. Така усилията на Боб Ритър да ги замени с

отпечатъците на човек, който никога вече нямаше да посети Америка, се оказаха напразни.

Единственото, което силно безпокоеше Ритър, бе телефонното обаждане. Но дори и престъпниците имаха право на последно желание и Боб не искаше да се кара с Кларк за това. Пет месеца по-късно Сандра О'Тул напусна работата си в „Хопкинс“ и постъпи в една университетска болница във Вирджиния с помощта на блестящата препоръка на професор Самуел Роузън.

[1] Ордалия — доказателствено средство в средновековния църковен съдебен процес, при което обвиняемият е подлаган на мъчителни изпитания с минимален шанс да оживее. — Б.пр ↑

[2] Дирята, която плаващият кораб оставя след себе си. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

12 февруари 1973

— Удостоени сме с честта да служим на страната си в трудно време — каза капитан Джеремия Дентън и завърши кратката си реч във военновъздушната база „Кларк“ с думите: — Бог да благослови Америка.

— Прекрасна реч — забеляза коментаторът възхитено, защото за това му плащаха. — Точно зад капитан Дентън стои полковник Робин Захариас от военновъздушните сили. Той е един от петдесет и тримата военнопленници, за които доскоро няхаме никаква информация. Тук са и...

Джон Кларк вече не слушаше. Телевизорът стоеше върху гардероба на жена му в спалнята. Джон бе вперил поглед в лицето на човека, до когото неотдавна бе толкова близо. Той видя, че полковникът прегръща жена си, която не бе виждал от години. Тя се бе състарила от тревоги, но сега обичта към съпруга, когото бе мислила за мъртъв, я подмладяваше. Кели се разплака заедно с хората на екрана. За пръв път виждаше човека да се движи. Виждаше огромната му радост, която бе в състояние да замени дори безгранична скръб. Той толкова силно стисна, ръката на Санди, че ѝ причини болка. Тя премести неговата на корема си, да може Джон да почувства ритането на бъдещото им първо дете. Телефонът иззвъня. Кели се ядоса на прекъсването, но когато чу гласа, ядът му изчезна.

— Надявам се, че се гордееш със себе си, Джон — каза Дъч Максуел. — Връщат се всичките двадесет. Искрах просто да съм сигурен, че знаеш. Без теб завръщането им нямаше да е възможно.

— Благодаря, сър.

Кларк затвори телефона. Не можеше да каже нищо повече.

— Кой беше? — попита Санди и отново сложи ръката му на корема си.

— Един приятел — отвърна Кларк и избърса сълзите, преди да целуне жена си. — От друг живот.

Издание:

Автор: Том Кланси

Заглавие: Безпощадно

Преводач: Петко Петков

Година на превод: 1995

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: „Атика“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1995

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Образование и наука“ ЕАД, София

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3786>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.